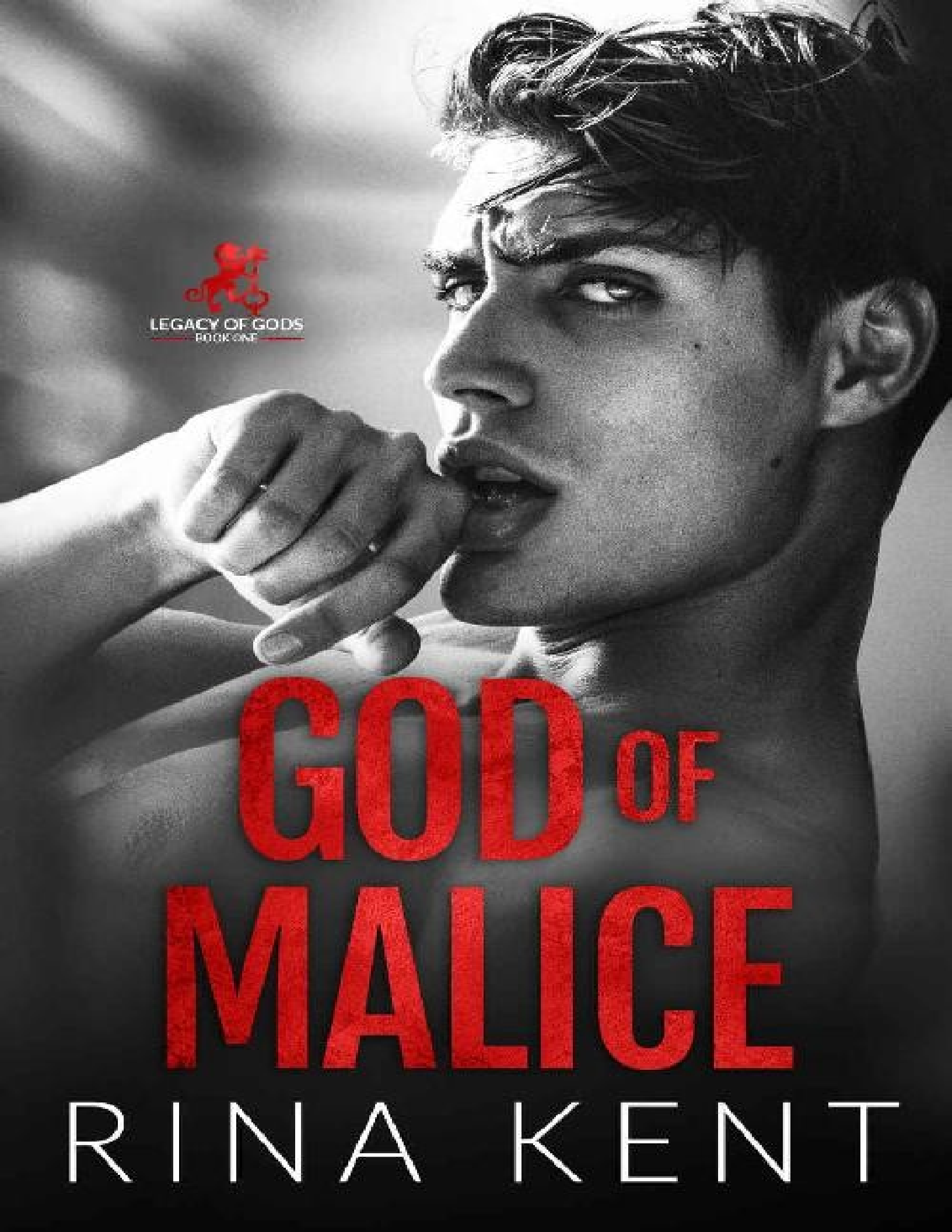

LEGACY OF GODS
BOOK ONE
GOD OF MALICE
RINA KENT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💖💜🦜💫⚜️

KÖTÜLÜK TANRISI

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

TANRILARIN MIRASI SERISI KITAP 1

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

RINA KENT

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şehvet İmparatorluğu Copyright © 2022 by Rina
Kent Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.
bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

SapkınKrallık Kral

Çarpık Çelik

Prenses Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

TANRILARIN MİRASI SERİSİ

Kötülük Tanrısı

Acı Tanrısı

Gazap Tanrısı

Yıkım Tanrısı

Öfke Tanrısı

Savaş Tanrısı

EMPIRE SERİSİ

Arzu İmparatorluğu

Günah

İmparatorluğu

Nefret

İmparatorluğu

Şehvet

İmparatorluğu

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kırmızı

Dikenler Siyah

Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Yönetimi KrallığınBir Kralın

Hükümdarlığı(Ücretsiz Ön Bölüm)

Bir Kraliçenin Yükselişi

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma Aldatma

Yemini(Ücretsiz Ön Bölüm)

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tipleri özür dilemeyen kötü adamlar olanlara.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Kötülük Tanrısı'nın ana karakteri Killian Carson gerçek bir psikopat, uydurma ya da sonunda evcilleştirilmiş kötü bir çocuk değil. Çok şüpheli eylemleri olan bir kötü adam, bu yüzden ahlaki açıdan siyah karakterlerle başa çıkamıyorsanız, lütfen devam etmeyin.

Bu kitap cinsel olmayan, şüpheli ve intihar düşünceleri içermektedir. Devam etmeden önce tetikleyicilerinizi bildiğinize inanıyorum.

God of Malice tam bir STANDALONE.

Rina Kent hakkında daha fazla bilgi için www.rinakent.com adresini ziyaret edin.

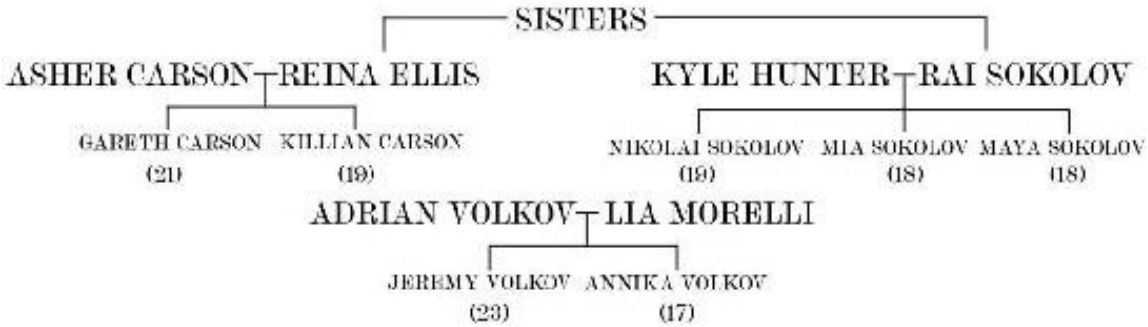
Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

TANRILAR AĞACININ MIRASI

ROYAL ELITE UNIVERSITY

THE KING'S U'S COLLEGE

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BLURB

Ben bir canavarın dikkatini çektim.
Bunu ben istemedim.
Geldiğini bile görmedim.
Ama bunu yaptığım an, artık çok geç.
Killian Carson sofistike bir cazibeye bürünmüş bir avcı. Soğukkanlı, çıkarcı ve vahşi.
En kötüsü de kimsenin onun şeytani yönünü görmemesi. Ben görüyorum.
Ve bu bana her şeye mal olacak.
Kaçıyorum, ama canavarların olayı nedir? Her zaman kovalarlar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

OYUN LİSTESİ

En Karanlık Odanızdaki Kurt - Matthew Mayfield Ailesi - Badflower
Rehab - Weathers Fourth of July - Sufjan Stevens
Heartless - The Weekend
Devil Side - Foxes You and I - PVRIS
Siz Kimsiniz - SVRCINA
Kötüleri - Anakara
Mercy - Hurts
Heathens - Twenty One Pilots Who's in Control - Set it Off Fireflies - Owl City
Alone in a Room (Acoustic Version) - Asking Alexandria Man or a Monster - Sam Tinnesz & Zayde Wolf

Çalma listesinin tamamını Spotify'da bulabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

1
GLYNDON

Felaketler kara gecelerde başlar.

Yıldızsız, ruhsuz, ışıltısız geceler.

Folklor masallarında uğursuz arka planlar olarak hizmet eden gece türleri.

Uçurumu oluşturan devasa sivri kayalarla savaşan dalgalara bakıyorum.

Kanlı görüntüler zihnimde bir kasırganın yıkıcı gücüyle yuvarlanırken ayaklarım titriyor. Tekrar, tam ve rahatsız edici bir hareket halinde gerçekleşiyor. Motorun devri, arabanın kayması ve sonunda metalin kayalara çarpıp ölümcül suya sıçraması.

Artık araba yok, içinde insan yok, özür dilemeyen havaya dağılacak bir ruh yok.

Sadece kızgın dalgaların çarpması ve sert kayaların vahşiliği.

Yine de göz kırpmaya cesaret edemiyorum.

O zamanlar ben de gözümü kırpmamıştım. Sadece baktım ve baktım, sonra da perili efsanevi bir yaratık gibi çığlık attım.

Yine de beni duymadı. Bedeni ve ruhu artık bizimle olmayan çocuk.

Hem zihinsel hem de duygusal olarak mücadele eden ama yine de yanımda olmayı başaran çocuk.

Sırtımdan aşağı ani bir ürperti iniyor ve pazen ceketimi beyaz üstümün ve kot şortumun üzerine geçiriyorum. Ama beni iliklerime kadar sarsan soğukluk değil.

Bu gece.

Acımasız dalgaların dehşeti.

Atmosfer, birkaç hafta önce Devlin'in beni Brighton Adası'ndaki bu uçuruma götürdüğü zamanki atmosfere ürkütücü derecede benziyor. Birleşik Krallık'ın güney kıyısında feribotla bir saat uzaklıkta bulunan bir ada.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Buraya ilk geldiğimizde, her şeyin ölümcül bir sona sürükleneceğini hiç düşünmemiştim.

O zaman da yıldızlar yoktu ve tıpkı bu gece olduğu gibi ay, boş bir tuval üzerine saf gümüşün akması gibi ışıl ışıl parlıyordu. Ölümsüz kayalar, kıpkırmızı kanın, kayıp hayatın ve her şeyi kuşatan keder duygusunun mütevazı tanıklarıdır.

Hepsi zamanla düzeleceğini söylüyor. Ailem, büyükannem, büyükbabam, terapistim.

Ama daha da kötüye gidiyor.

Haftalardır her gece iki saatten fazla puslu, kâbus dolu bir uyku çekemiyorum. Gözlerimi her kapattığımda Devlin'in nazik yüzü içeri giriyor, sonra tüm deliklerinden kırmızı patlarken gülümsüyor.

Titreyerek, ağlayarak uyanıyorum ve kimse delirdiğimi düşünmesin diye yastığıma saklanıyorum.

Ya da daha fazla terapiye ihtiyacım olduğunu.

Paskalya tatilini ailemle birlikte Londra'da geçirmem gerekiyordu ama daha fazla dayanamadım.

Herkes uykuya dalar dalmaz evden sıvışmam, iki saat araba kullanmam, bir saat daha feribot yolculuğu yapmam ve gece ikiyi geçe buraya gelmem tamamen içgüdüseldi.

Bazen kendim de dahil olmak üzere herkesten saklanmaktan vazgeçmek istiyorum. Ancak çoğu zaman bu çok zor oluyor ve düzgün nefes almak imkansız hale geliyor.

Annemin gözlerinin içine bakıp yalan söyleyemem. Babamın ve büyükbabamın yüzüne bakıp artık onların küçük kızıymışım gibi davranamam.

Sanırım on dokuz yıl boyunca yetiştirdikleri Glyndon King birkaç hafta önce Devlin'le birlikte yok oldu. Ve bunu yakında öğrenecekleri gerçeğiyle yüzleşemem.

Yüzüme bakıp bir sahtekar görecekler diye. Kral
adına bir utanç.

Bu yüzden buradayım; vücudumda biriken yükü dışarı atmak için son bir çaba.

Hava, doğal sarı balyajlı bal rengi saçlarımı kabartıyor ve gözlerimin içine sokuyor. Saçlarımı geriye atıyorum ve aşağı bakarken avuç içimi şortumun kenarına sürtüyorum.

Aşağı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aşağı.

Sürtünmemin şiddeti artıyor, kulağıma gelen rüzgâr ve dalga sesleri de öyle.

Kenara bir adım daha yaklaştığımda çakıl taşları tenis ayakkabılarımın altında eziliyor. İlki en zoru, ama sonra sanki havada süzülüyorum.

Kollarım genişçe açılıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Sanki alternatif bir güç tarafından ele geçirilmişim gibi, yerimde durduğumu ya da parmaklarımın bir şeyi boyamak için nasıl kaşındığını fark etmiyorum.

Herhangi bir şey.

Umarım annem yaptığım son resmi görmez.

Umarım beni çocuklarının en yeteneksizi olarak hatırlamaz. Dehasının ucuna bile ulaşamayan bir rezil olarak.

Sanatsal duyarlılığı tüm yanlış yollardan berbat olan tuhaf adam. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum Devlin'in ölmeden önce bana söylediğini düşündüğüm sözleri.

hiçbir yere uçmadı.

Kapalı göz kapaklarımın köşesinden ışık süzülüyor ve irkiliyorum, belki de hayaleti sudan çıkıp peşimden geliyordur diye düşünüyorum.

Bana her kâbusta hırıldayarak söylediği sözleri söyleyecek. "Sen bir korkaksın, Glyn. Hep öyleydin ve hep öyle olacaksın."

Bu düşünce kabuslarımdaki görüntüleri canlandırıyor. O kadar hızlı dönüyorum ki, sağ ayağım kayıyor ve geriye yuvarlanırken çığlık atıyorum.

Geri...

Ölümcül uçuruma doğru.

Güçlü bir el bileğimi sarıyor ve ciğerlerimden nefesimi çalan bir güçle çekiştiriyor.

Saçlarım bir kaos senfonisi içinde arkamda uçuşuyor ama görüşüm hala beni tek eliyle zahmetsizce tutan kişiye odaklanıyor. Yine de beni kenardan çekmiyor ve bunun yerine beni bir saniyeden kısa bir süre içinde öldürülebileceğim tehlikeli bir açıda tutuyor.

Bacaklarım titriyor, küçük kayalara çarpıp kayıyor ve durduğum açıyı ve düşme ihtimalimi keskinleştiriyor.

Kaslı yapısına bakılırsa bir erkek olan bu kişinin gözleri boynuna asılı bir kamera tarafından kapatılmış. Bir kez daha, kör edici ışık doğrudan yüzümde parlıyor. Demek az önceki irkiltici parıltının sebebi buydu. Beni fotoğraflıyordu.

Ancak o zaman gözlerimde nem biriktiğini, saçlarımın rüzgarın yarattığı trajik bir karmaşa olduğunu ve gözlerimin altındaki koyu halkaları fark ediyorum

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

muhtemelen uzaydan görülebiliyordu.

Ona beni çekmesini söylemek üzereyim, çünkü konumum tam anlamıyla uçurumun kenarında ve kendim yapmaya çalışırsam düşmekten korkuyorum.

Ama sonra bir şey olur.

Kamerayı gözlerinden kaydırıyor ve kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

Gece olduğu ve sadece ay ışık verdiği için onu bu kadar net görememeliydim. Ama görebiliyorum. Sanki bir filmin galasında oturuyor gibiyim. Bir gerilim filminin.

Ya da belki bir korku.

İnsanların gözleri genellikle her türlü duyguyla parlar. Keder bile onları gözyaşları, söylenmemiş sözler ve geri dönülemez pişmanlıklarla parlatır.

Ancak onunkiler gece kadar loş ve bir o kadar da karanlık. Ve işin en tuhaf yanı, hâlâ çevresindekilerden ayırt edilemiyor olmaları. Eğer ona doğrudan bakmıyor olsaydım, onun vahşi doğanın bir yaratığı olduğunu düşünürdüm.

Bir yırtıcı.

Bir canavar, belki.

Yüzü keskin ve köşeli; sanki insanları özenle hazırlanmış bir tuzağa çekmek için yaratılmış gibi, tüm dikkati üzerinde toplamayı gerektirecek türden.

Hayır, insanlar değil.

Av.

Siyah pantolonu ve kısa kollu tişörtünün gizleyemediği erkeksi bir fiziği var.

Bu dondurucu bahar gecesinin ortasında.

Kol kasları, sanki doğuştan soğukkanlıymış gibi, hiçbir tüylenme ya da rahatsızlık belirtisi göstermeden malzemeden kabarıyor. Şu anda bileğimi rehin tuttuğu ve ölüme düşüşümü etkili bir şekilde durduran eli gergin, ancak hiçbir efor belirtisi yok.

Zahmetsiz. Onun için kullanılacak kelime bu.

Tüm tavırları son derece rahat. Fazla soğuk... fazla *boş*, öyle ki biraz sıkılmış bile görünüyor.

Biraz...yok, tam burada olmasına rağmen.

Dolgun, simetrik dudakları bir çizgi halinde, aralarından yanmamış bir sigara sarkıyor. Bana bakmak yerine kamerasına bakıyor ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu fark ettiğimden beri ilk kez, gözlerinin arkasında bir ışık kıvılcımı kaynıyor. Hızlı, geçici ve neredeyse algılanamaz. Ama ben yakaladım.

Sıkılmış cephesinin parıldadığı, karardığı, sonunda kaybolmadan önce arka plandan yükseldiği tek bir an.

"Çarpıcı."

Boğazımda düğümlenen tedirginliği yutuyorum ve bunun söylediği kelimeyle pek ilgisi yok, daha çok nasıl söylediğiyle ilgisi var.

Derin sesi bal gibi geliyor ama aslında siyah dumanla buğulanıyor.

Bu, kelimenin ses tellerinden titreşerek aramızdaki boşlukta bir zehir gibi dalgalanmasıyla ilgili.

Ayrıca, az önce Amerikan aksanıyla mı konuştu?

Gözleri, titreyen kaslarımı kilitleyen ölümcül bir güvenle bana kaydığında şüphelerim doğrulanıyor. Nedense sanki yanlış nefes almamam gerekiyormuş gibi hissediyorum yoksa çok geçmeden çöküşümle karşılaşacağım.

Gözlerindeki ışığın benzerliği çoktan kayboldu ve az önceki gölgeli versiyonla yüz yüzeyim -sessiz, donuk ve kesinlikle cansız.

"Sen değil. Fotoğraf." Kulağa

Amerikalı gibi geldi.

Ama yerel halkın bile yanına yaklaşmadığı böylesine ıssız bir yerde ne işi olabilirdi ki?

Eli bileğimden çözülüyor ve ayaklarım geri kayınca birkaç taş düşüp can veriyor. Lanetli bir çığlık havada yankılanıyor.

Benimkini.

İki elimle ön kolunu tutarken bunu düşünmüyorum bile.

"Ne... Ne halt ediyorsun?" Nefesim kesiliyor, kalbim kekeliyor. Bir dehşet duygusu göğüs kafesimi yırtıyor ve haftalardır böyle bir şey hissetmemiştim.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Sanki arkadaşlarıyla kahvaltı seçeneklerini tartışıyormuş gibi son derece rahat konuşuyor. "Başladığın işi bitiriyorum, böylece ölüme düştüğünde o anı anabileceğim. Koleksiyonuma iyi bir katkı olacağını hissediyorum, ama eğer değilsen..." Omuz silkiyor. "Sadece yakacağım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aklıma bir sürü düşünce hücum ederken ağzım bir karış açık kalıyor. Az önce benim düşerek öldüğüm bir fotoğrafımı koleksiyonuna ekleyeceğini mi söyledi? Çok fazla sorum var ama en önemlisi, bu delinin ne tür bir koleksiyonu olduğu?

Hayır, onu geç. Asıl soru, bu adam da kim? Benim yaşlarımda görünüyor, toplumsal standartlara göre yakışıklı sayılabilir ve bir yabancı.

Oh, ve bir suçlu havası yayıyor, ama önemsiz, sıradan türden değil.
O kendi liginde.

Tehlikeli bir suçlu havası.

Sayısız haydutu kontrol eden ve genellikle perde arkasında gizlenen beyin.

Ve bir şekilde, ben onun yoluna çıktım.

Hayatımı dünyayı kahvaltı niyetine yiyen erkeklerle çevrili olarak yaşadığım için tehlikenin farkındayım.

Uzak durmam gereken insanları da tanıyabiliyorum.

Ve bu Amerikalı yabancı, bu iki seçeneğin özeti. Buradan gitmem gerek.

Şimdi.

Zaten kırılgan olan zihinsel durumuma saldıran sinirlerime rağmen, saçma olmayan ses tonumla konuşmak için kendimi zorluyorum. "Ölmeyi planlamıyordum."

Bir kaşını kaldırıyor ve ağzındaki sigara dudaklarının hafif bir hareketiyle titriyor. "Öyle mi?"

"Evet. Beni yukarı çekebilir misin?"

Bunu yapmak için ön kolunu kullanabilirim ama ani bir hareket muhtemelen tam tersi bir etki yaratır ve beni yaratıcımla buluşmam için serbest bırakabilir.

Hala umursamaz bir elle bileğimi tutuyor, boşta kalan eliyle bir çakmak alıyor ve sigarayı yakıyor. Ucu zengin turuncu bir alacakaranlık gibi yanıyor ve çakmağı cebine geri atıp yüzüme bir duman bulutu üflemeden önce acele etmiyor.

Genelde sigara kokusundan öğürürüm, ama artık bu sorunlarımın en küçüğü.

"Peki sana yardım etmemin karşılığında ne alacağım?" "Teşekkür mü?"

"Buna ihtiyacım yok."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dudaklarım büzülüyor ve kendimi sakin kalmaya zorluyorum. "O zaman neden en başta beni tuttun?"

Kamerasının kenarına dokunuyor, sonra da uzak duramadığı bir kadına dokunan bir adamın duygusallığıyla okşuyor.

Nedense bu benim ateşimin yükselmesine neden

oluyor. Bunu çok yapan bir tipe benziyor.

Sık sık.

Ve aynı yoğunlukla yayıyor.

"Fotoğraf çekmek için. Başladığın işi bitirip buraya gelme sebebim olan şaheseri bana vermeye ne dersin?"

"Cidden başyapıtınızın benim ölümüm olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Ölümün değil, hayır. Kafatasınız aşağıdaki kayalara çarptığında çok kanlı ve hoş olmayan bir şekilde kanlı görünecektir. Mevcut ışıklandırmanın iyi bir görüntü yakalayamayacağından bahsetmiyorum bile. Benim ilgilendiğim senin düşüşün. Soluk teniniz suya karşı harika bir kontrast oluşturacaktır."

"Sen... hastasın."

Bir omzunu kaldırıyor ve daha fazla zehirli sis üflüyor. Parmaklarını sigaranın üzerinde kaydırıp içmesi bile gerginlikle zincirlenmişken zahmetsiz görünüyor. "Bu bir hayır mı?"

"Tabii ki hayır, seni psikopat. Sırf fotoğraf çektirmek için öleceğimi mi sanıyorsun?"

"Bir başyapıt, bir resim değil. Ve gerçekten başka bir seçeneğin yok. Eğer ölmene karar verirsem..." Vücudunun üst kısmı öne doğru eğiliyor ve parmaklarını bileğimden gevşetiyor, sesi korkutucu bir fısıltıya dönüşüyor. "Öleceksin."

Ayağım neredeyse kopmak üzereyken çığlık atıyorum ve tırnaklarım koluna batıyor, damarlarımda kafesteki bir hayvanın çaresizliğiyle fokurdayan vahşi bir yaşam ihtiyacıyla. Kanlı yıllar boyunca hücre hapsinde tutulan bir mahkûm.

Onu çizdiğime eminim ama yaralandıysa bile hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermiyor.

"Bu hiç komik değil," diye nefes alıyorum, sesim boğuk çıkıyor.

"Beni gülerken görüyor musun?" Uzun parmakları sigarayı sarıyor ve ağzından çekmeden önce bir nefes alıyor. "Dumanım bitene kadar bana bir şeyler vermen gerekiyor."

"Bir şey mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Zor durumdaki bir genç kızı kurtarmak *gibi şövalyece* bir davranışım karşılığında ne yapmak istersen."

Şövalye kelimesini vurgulama şeklini ya da genel olarak kelimeleri kışkırtıcı bir şekilde kullanmasını özlemiyorum. Sanki cephaneliğindeki silahlarmış gibi.

Tabur onun emrinde.

Bundan zevk alıyor, değil mi? Unutmaya çalışmamla başlayan tüm bu durum beni bir kâbusla karşı karşıya bıraktı. Bakışlarım yarısı içilmiş sigaraya takılıyor ve tam zamanı uzatmayı düşünürken, birkaç saniye içinde kalanı içine çekiyor ve izmariti fırlatıp atıyor. "Zamanın doldu. Güle güle."

Kendini tuttuğum yerden kurtarmaya çalışıyor ama ben tırnaklarımı daha da batırıyorum. "Bekle!"

Hava saçlarını geriye savururken bile yüz hatlarında hiçbir değişiklik olmuyor. Hayatta kalmak için mücadele eden bir yaprağın çaresizliğiyle titrediğimi hissettiğinden emin olsam bile.

Hiçbir şeyin onun üzerinde etkisi yok gibi
görünüyor. Ve bu beni çok korkutuyor.
Bir insan nasıl bu kadar *soğuk* olabilir?
Bu kadar kopuk?
Bu cansız mı? "Fikrini
mi değiştirdin?"

"Evet." Kendimi kontrol ediyor gibi görünmeye çalışsam da sesim titriyor. "Beni yukarı çek, ne istersen yapacağım."

"Bu şekilde ifade etmek istediğine emin misin? *İstediğim* şey, genel kamuoyu tarafından hoş karşılanmayan bir dizi şeyi içerebilir."

"Umurumda değil." Güvenli bir yere geldiğim an, bu deli herifin yörüngesinden çıkacağım.

"Bu senin cenazen." Parmakları bileğimi acımasızca kavrıyor ve beni şaşırtıcı bir kolaylıkla kenara çekiyor.

Sanki şu anda ölümle burun buruna değilmişim gibi.

Sanki aşağıdaki su beni dişlerinin arasında çiğnemek için dişlerini açmıyormuş gibi. Belki de, sadece belki de, karşı karşıya olduğum şeytanı düşünürsek, bu iyi bir şey değil.

Sert nefeslerim gecenin sessizliğinde hayvani bir ses çıkarıyor. Onları düzenlemeye çalışıyorum ama faydası yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çelik gibi bir iradeye ve heybetli bir duruşa sahip olarak yetiştirildim. Hayattan daha büyük bir soyadıyla ve gittiğimiz her yerde dikkat çeken aile ve arkadaşlarla büyüdüm.

Ve yine de, bildiğim her şey şu anda yok olmuş gibi görünüyor. Sanki olmam gereken kişiden ayrışıyor ve benim bile anlayamadığım bir versiyona dönüşüyorum.

Ve hepsi önümde duran adam yüzünden. Yüz hatları boş, gözleri hala donuk ve cansız ve paletteki her kasvetli renk.

Eğer ona bir renk vermem gerekseydi, bu kesinlikle siyah olurdu; ölümcül, soğuk ve sınırsız bir ton.

Bileğimi elinden kurtarmaya çalışıyorum, ama sırf içlerine bakmak için kemiklerimi kıracağından emin olana kadar tutuşunu sıkılaştırıyor.

Onunla tanışalı sadece bir dakika oldu ama bileğimi kırsa hiç şaşırmazdım. Ne de olsa ölümüne düşerken fotoğrafımı çekmek istiyordu.

Ve bu tuhaf olduğu kadar, düpedüz korkutucu da. Çünkü bu Amerikalı yabancının bunu gözünü kırpmadan yapabileceğini ve sonuçlarını düşünmeyeceğini biliyorum.

"Bırakın gideyim," diyorum kırpılmış bir ses tonuyla.

Dudakları köşelere doğru kıvrılıyor. "Kibarca sorarsan

yapabilirim." "Senin için kibarlığın tanımı nedir?"

"Bir lütfen ekleyin ya da dizlerinizin üzerine çökün. İkisi de olur. İkisini aynı anda yapmanız şiddetle tavsiye edilir."

"İkisine de ne dersin?"

Başını yana doğru eğiyor. "Bu hem anlamsız hem de aptalca olur.
Ne de olsa benim merhametime kalmışsın."

Hızlı bir hareketle beni tekrar uçurumun kenarına itiyor. Hareketinin acımasızlığını durdurmaya çalışıyorum, ama gücüm onun ham gücü karşısında sadece bir saman çöpü.

Kısa sürede bacaklarım uçurumun eşiğinde asılı kalıyor ama bu sefer fotoğraf makinesinin kayışına, gömleğine ve tırnaklarımı geçirebileceğim herhangi bir yüzeye tutunuyorum.

Soğuk.

O kadar soğuk ki, parmaklarımı donduruyor ve beni nefessiz bırakıyor.

"Lütfen!" Dudaklarından minnettar bir ses çıkıyor ama beni geri çekmiyor.
"O kadar da zor değildi, değil mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Burun deliklerim alevlendi ama "Bunu durdurabilir misin?"

diyebildim. "Anlaşmanın ikinci kısmını tamamlamadığın sürece

hayır."

Ona bakıyorum, muhtemelen çok şaşkın görünüyorum. "İkinci kısım mı?"

Elini başımın üstüne koyuyor ve o zaman uzun boylu olduğunu fark ediyorum. O kadar uzun ki gözümü korkutuyor.

İlk başta sadece kulaklarımın arkasındaki birkaç tutam saçımı okşuyor. Bu jest o kadar samimi ki ağzım kuruyor.

Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki göğüs kafesimden kopacak sanıyorum.

Hayır bir var hiç dokundu Ben ile Bu seviye .

Tartışılmaz güven. Hayır, güven değil. Bu güç.

Ezici bir tip.

Saçlarımı okşayan parmakları kafatasıma giriyor ve öyle sert bastırıyor ki bacaklarım tutmuyor. İşte böyle.

Direnç yok.

Hiçbir şey.

Düşüyorum.

Düşüyorum...

Düşüyorum...

Her şeye rağmen beni ölüme ittiğini düşünüyorum ama dizlerim sert zemine çarpıyor ve kalbim de öyle.

Yukarı baktığımda yine o parıltıyı buluyorum. Daha önce bunun bir ışık parıltısı, siyahın içinde beyazın bir görüntüsü olduğunu düşünmüştüm.

Yanlış

düşünmüşüm. Siyah

üzerine siyah.

Mutlak karanlığın bir tonu.

Başımı rehin tutarken gözlerinde saf sadizm parlıyor ve en kötüsü de bırakırsa kesinlikle geriye doğru yuvarlanacağım.

Dudaklarında korkutucu bir gülümseme beliriyor. "Dizlerinizin üzerinde olmanız gerçekten de şiddetle tavsiye edilir. Şimdi başlayalım mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

2

GLYNDON

Bu gerçek olamaz.

Öyle değil.

Olmamalı.

Yine de, gözlerim yabancının sessiz ve kesinlikle cansız olanlarıyla çarpışırken, bunun gerçek mi yoksa bir kabusa mı yakalandığımdan emin değilim.

Muhtemelen ikincisi.

Karşı koymaya kalkışırsam kafatasımdan koparabileceğinden ya da daha kötüsü, onunla tanıştığımdan beri tehdit ettiği gibi beni uçurumdan aşağı çekmek için kullanabileceğinden emin olduğum saçlarımı vahşice tutmasıyla ilgili bile değil.

Geriye dönüp baktığımda, ailemi göz önünde bulundurarak böyle bir şeye hazır olmalıydım.

Her zaman sıra dışı bir ailem ve arkadaşlarım olduğunu düşünmüşümdür. Büyükbabam acımasız bir sosyopat. Amcam da öyle. Kardeşim daha da kötü.

Ama belki de onları hayatım boyunca tanıdığım için davranışlarını normalleştirdim. Sanki olağan bir şeymiş gibi kabul ettim. Çünkü onlar toplumun işlevsel üyeleri ve ben hiçbir zaman onların hedefi olmadım.

Gafil avlandım ve onlar gibi insanlarla gerçek hayatta tanışırsam başa çıkabileceğimi düşündüm.

Ama yine de hiçbir şey beni yeni tanıştığım biriyle bu pozisyonda olmaya hazırlayamazdı.

Çarpan dalgaların sesi kaotik düşüncelerimle eşzamanlı geliyor. Soğuk hava ceketimden üstümün altına sızıyor ve tenime yapışan teri serinletiyor. Daha önce damarlarıma akan yaşam telaşından beri yanıyorum, bu yüzden bu his hoşuma gidiyor.

İçgüdülerim bana kaçmam için bağırıp dursa da, ani bir hareketin beni muhtemelen öldürteceğinin farkındayım.

Ağzımda biriken tükürüğü yutuyorum ve son sözüne yanıt veriyorum: "Neye başlayayım?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Seni kurtardığım için ödeme."

"Sen yapmadın." Titreyen bir elimi etrafa savuruyorum. "Hâlâ uçurumun kenarındayım." "Ve bana söz verdiğin şeyi verene kadar da öyle kalacaksın." "Sana hiçbir şey için söz vermedim."

Başını yana eğiyor ve kamera da bedeninin eksenini unutulmaz, metodik hareketlerle takip ediyor. "Oh, ama sen yaptın. Ve tekrar ediyorum, *ne istersen*, hatırladın mı?"

"Bunlar o anın sıcaklığıyla söylediğim sözlerdi. Sayılmazlar."

"Bana yapıyorlar. O yüzden ya bana istediğimi ver ya da..." diye devam ediyor, boynunu arkamdaki şeye doğru uzatarak. Bunu dile getirmesine gerek yok. Nereyi hedeflediğini anlayabiliyorum.

Bu bir gözdağı faktörü.

Yaklaşan bir tehdit.

Ve işe yaradığını çok iyi biliyor. "Önce ben kalkabilir miyim?"

"Hayır. Benim istediğim şey bu pozisyonda gerçekleşir." "Peki ne istiyorsun?"

"Dudakların sikimin etrafında."

Ağzım açık kalıyor ve bunun bir kabus olmasını umuyorum. Umarım bu çok ileri gitmiş çarpık bir şakadır ve şimdi gülüp geçmem, sonra eve gidip kızlara mesaj atmam gerekiyordur.

Ama içimde öyle bir his var ki, en ufak bir yanlış nefes alırsam durum daha da kötüye gidecek.

"Eğer bu seçenekle ilgilenmiyorsan, aklımda alternatifler var." Eli başımın üstünden yanağımın çukuruna, oradan da dudaklarıma doğru kayıyor.

Hayatımda hiç şu an olduğum kadar donmamıştım. Ve her şeyin onun soğuk dokunuşuyla ilgisi var. Duygusuz, umursamaz ve kesinlikle dehşet verici.

Ruhunuzun Azrail tarafından sökülüp alınması böyle bir his olmalı.

Parmakları boğazıma doğru kayıyor ve beni sersemletecek ve bu durumda kontrolü kimin elinde tuttuğunu belirleyecek kadar sert bir şekilde yanları sıkıyor. "Dört ayak üzerine kalkabilirsin, böylece kalan deliklerinden birine sikimi sokabilirim. Muhtemelen ikisine de ve belirli bir sırayla değil."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunun sahte olmasını isterdim ama ses tonunda zerre kadar hile yok. Bu çılgın piç gerçekten de verdiği sözleri yerine getirmekte tereddüt etmeyecek.

Başımın ne kadar büyük bir belada olduğunu ancak şimdi anlıyorum.

Bu psikopat beni canlı canlı yiyip bitirecek.

Haftalardır boş olduğumu düşünüyorsam, bu kesinlikle beni bitirecek. Beni mahvedecek.

Beni parçalara ayır.

Tüm bedenimin titrediğini düşünürsek, sıkıntımı hissetmiş olmalı. Rüzgarlı bir gecenin ortasında her yöne itilen başıboş bir kuş gibiyim.

"Hangi seçeneği tercih edeceksiniz?" diye soruyor yabancı, düklere ve aristokratlara ait olabilecek o rahat sesiyle.

Hareketlerinde ve konuşma tarzında sinir bozucu bir rahatlık var. Sanki sikik bir pille çalışan bir robot gibi.

Ama aynı zamanda, sanki savaştaymış gibi. Olayları o kadar hızlı tırmandırıyor ki, eylemlerinin doğası öngörülemez hale geliyor.

Ve bunu ne kadar ileri götüreceğini öğrenmek için burada kalmayacağım.

Şaşırtma unsurunu kullanarak, boğazımı kavrayışının biraz gevşediği bir fırsat yakalıyorum ve hamle yapıyorum.

Acımasız kontrolünü kaybettiğini hissettiğimde kalbim adrenalinin patlayıcı havai fişekleriyle yükseliyor.

Ben

yaptım.

I-

Daha kafamdaki kutlamayı bitirmemiştim ki, havada büyük bir gümbürtü duyuldu. Dizlerim düşüncelerimi aklımdan çıkaran bir ölümcüllükle kayalara çarptığında ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

İşte o zaman beni boğazımdan şiddetli bir şekilde sıkarak ve başımın üstünden iterek yere düşürdüğünü fark ediyorum.

Ve bu sefer, beni boğmaya çalışıyor. Tırnaklarım bileklerine batıyor, hayatta kalma içgüdüm kapana kısılmış bir hayvanınki gibi devreye giriyor.

Ama sanki bir duvarla çarpışıyor

gibiyim. Lanet olası taşınmaz bir kale.

Hatta başımı boynumdan ayıracağından emin olana kadar parmaklarını sıkıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kaçma seçeneği menüde yoktu, değil mi?" Sesi çok uzaklardan geliyor ve kulaklarımdaki çınlamaya karışıyor. Ve eğer yanılmıyorsam, derinleşti, alçaldı, siyahın daha koyu bir tonuna dönüştü.

Renksiz geceden çok daha kötü.

Donuk gözleri bile ıssızlaştı; hayal edebileceğim tüm renklerden daha kötü.

Şu anda, o bir yırtıcıdan başka bir şey değil.

Duygusuz, soğukkanlı bir canavar.

"Lütfen..." Mırıldanıyorum ve bu ses etrafımızı saran gecede tekinsiz bir hayalet şarkısı gibi yankılanıyor.

Yoldan geçen birinin bizi bulması için dua bile edemem. Ne de olsa Devlin burayı izole olduğu için seçti.

Devlin ve ben burayı seçtik.

İçinde bu kadar farklı ama trajik kaderler yaşayacağımız kimin aklına gelirdi?

"Lütfen?" diye soruyor, sanki dudaklarında nasıl tınladığını test ediyormuş gibi. Başımı sallamaya çalışıyorum ama boynumu tuttuğu için bu imkânsız.

"Lütfen dudaklarını kullan ya da lütfen amını ve götünü kullan?" Duraklıyor, sonra üst tarafım uçurumun yönüne doğru eğilene kadar beni geriye doğru itiyor. "Ya da lütfen seni bir başyapıta mı çevireyim?"

Dudaklarımdan boğuk sesler çıkıyor, insandan çok hayvana benziyor. Yine o tırmanış - bunun bir güç oyunu olduğunu ve eğer Savaşmaya devam edersem, bunu hayal edebileceğimden çok daha korkunç bir hale getirecek.

Ne kadar çırpınırsam çırpınayım, insanlık dışı yabancı bundan habersiz görünüyor. Aslında, işlediği suçlardan dolayı hiçbir pişmanlık duymayan lanet bir suçlu gibi manik bir şekilde omzunu kaldırıyor.

"Eğer sen seçmezsen, ben senin için yaparım-"

"Dudaklar," diye zorluyorum, kelimeyi nasıl çıkardığımdan emin değilim.

Beni tuttuğu ham gücü göz önünde bulundurduğumda, nasıl hala bilincimin yerinde olduğundan bile emin değilim.

Ancak sözcük ağzımdan çıktıktan sonra parmaklarının kaba kuvvetini boynumdan yavaşça indiriyor. Ama beni bırakmıyor ve tüm varlığımı önünde hapsetmeye devam ediyor.

Bol miktarda havayı içime çekiyorum, ciğerlerim oksijenle doluyor ve kendimi yanmış, boğazım sıkılmış ve göğsümden bıçaklanmış gibi hissediyorum.

Kalın bir kaşını kaldırıyor, güzel, hatta muhteşem görünüyor, ama bu azılı seri katillerin kurbanlarını cezbetmek için kullandıkları türden bir güzellik. I

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Spor olsun diye öldürürse açıkçası şaşırmam.

Ve bu şartlar altında kesinlikle yanlış bir düşünce.

Ölümü sık sık düşünmeme rağmen iş başa düştüğünde ölümden korkuyor olmam delilik.

Cehennemden gelen yabancı başparmağını üst dudağıma doğru kaydırıyor, şehvetli, neredeyse sevgi dolu bir şekilde ve bu daha da korkutucu. Çünkü davranışlarına ve konuşmalarına bakılırsa, vücudunda nazik bir kemik olmadığından neredeyse eminim.

"Sikimi bu dudakların arasına sokmama ve boğazını döllerimle doldurmama izin verecek misin?"

Benimle bu şekilde konuşulmasına alışık olmadığım için boynum ısınıyor ama çenemi kaldırıyorum. "Bunu istediğim için yapmıyorum. Yapıyorum çünkü beni daha kötüsüyle tehdit ediyorsun. Eğer bana kalsaydı, bana dokunmana asla izin vermezdim, seni hasta piç."

"İyi ki sana bağlı değil." Elini hâlâ boğazımda tutarak boştaki eliyle fermuarını indiriyor, çıkan ses dalgaların çarpışmasından ve rüzgârın uğultusundan daha ürkütücü.

Penisini çıkardığında başımı diğer tarafa çevirmeye çalışıyorum ama boynumdaki tutuşu beni her bir detayı izlemeye zorluyor.

İri ve sert, onu bu kadar sert yapan şeyin ne olduğunu düşünmek bile istemiyorum.

Dudaklarıma sıcak bir şey bastırıyor ve ben de dudaklarımı kapatıp ona bakıyorum.

"Aç," diye emrediyor, eli saçlarımı sıkıyor, pazarlığa yer bırakmıyor.

Ama içimdeki mücadeleye tutunuyorum. Belki fikrini değiştirir ve tüm bu kabus sona erer umuduna.

Daha iyi bilmeliydim.

Bir canavar değiştirilemez ya da raydan çıkarılamaz. Bir canavarın tek amacı yok etmektir.

"Kıçını ve amını her zaman kullanabilirim. Bu sırayla. Eğer sikimi kanınla ıslatıp yalayarak temizlemek istemiyorsan, ağzını açmanı öneririm." Sikiyle dudaklarıma vurdu ve çenemi gevşetmekten başka çarem kalmadı.

Eğer yapmazsam, diğer seçenekle ilgili sözünü tutacağından hiç şüphem yok ve ne kadar ileri gideceğini öğrenmeye hazır değilim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ne kadar ileri gideceğini.

Aletinin ucu dudaklarımın arasından kayıyor ve midem kısa aralıklarla kıvrılıyor. Onun ve kendimin üzerine kusmak için duyduğum iğrenç ihtiyacı yutkunarak bastırıyorum.

"Daha başlamamışken öğürme." Yine o sahte kibarlığıyla alt dudaklarımı okşuyor. "İstersen bundan zevk alabilirsin, ama kavga edersen, sanırım sadece rahatsız edici hissedeceksin. Şimdi em ve iyi yap."

Emmemi mi istiyor?

Siktir git. Ben bir kralım ve bize ne yapacağımız söylenmez.

Uzuvlarımı felç eden korkuya rağmen, aletini ısırırken bakışlarım onunla çarpışıyor.

Sert.

İçimdeki her şeyle. Öyle bir ısırıyorum ki penisini kesip ucunu yutacağımı sanıyorum.

Yabancıdan gelen tek tepki bir homurtu ve... Giderek sertleşiyor. Ağzımın içinde öncekinden daha fazla büyüdüğünü hissedebiliyorum.

Ama ısırmaya devam edemem.

Çünkü kafatasımdan koparmaya çalışır gibi saçlarımı çekiştiriyor.

Vücudumun her yerinde acı patlamaları oluyor, ama hepsi bu kadar değil.

Beni arkaya yatırıyor, böylece üst tarafım geriye d o ğ r u eğiliyor ve öldürebilecek manik gözlerle bana bakıyor.

Çekilmiyor. Çok acı çekiyor gibi bile görünmüyor.

Kahretsin.

Belki de o gerçekten bir robottur ve ben duygusuz bir makineyle baş başa kalmışımdır.

"Dişlerini tekrar kullanırsan kıçına geçeceğim. Dar deliğini yırtacağım ve kafan kenarda asılı dururken kanını kayganlaştırıcı olarak kullanacağım." Aletini ağzımın içine daha fazla iterken sesinde bir gerginlik var. "Şimdi em amına koyayım."

Ona karşı gelmeye cesaret edemiyorum. Birincisi, kelimenin tam anlamıyla uçurumun kenarındayım ve ikincisi, sözünü tutacağından hiç şüphem yok.

Sorun şu ki, daha önce hiç oral seks yapmadım, yani bu konuda kendimi tamamen aşmış durumdayım. Ama aletinin tepesini emmeye çalışıyorum. Eğer zevkten inlemesi bir gösterge ise, geçici yalamalarım onu memnun ediyor gibi görünüyor.

Bu yüzden tekrar tekrar yapıyorum.

"Daha önce hiç oral seks yapmadın, değil mi?" Ses tonunda sanki otuzbirci onaylıyormuş gibi takdir edici bir nitelik var. "Yanaklarını çukurlaştır ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeneni gevşet. Sadece yalama, em," diye sanki bir sevgiliyle konuşuyormuş gibi şehvet dolu bir sesle talimat veriyor.

Bu sefer sikini tamamen ısırıp koparmayı çok istiyorum ama gerçek ölüm tehdidi beni bu fikirden vazgeçmeye zorluyor.

Onun yerine, emrini yerine getirdim. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsem, onun ölümcül yörüngesinden o kadar çabuk çıkacağım.

"İşte bu," diye nefes alıyor, sesi ilk kez gevşiyor. "Dilini kullan."

Mekanik olarak, düşünmeden yapıyorum. İçinde bulunduğum pozisyonu da düşünmemeye çalışıyorum. Kenarda, dizlerimin üzerinde, geri düşmek üzereyim ve bir manyak boşalmak için ağzımı kullanıyor.

Eğer bedenimi bir santim bile geriye kaydırırsa, beni bu duruma sokan kişiden başka kurtaracak kimsem olmayacak.

Saçlarımdaki tutuşu sertleşiyor ve ben yine dişlerimi kullandığımı düşünüyorum, ama kısa süre sonra durumun böyle olmadığını anlıyorum.

Sakin olmaya çalışmaktan bıktı. Belki de sıkılmıştır.

Sebep ne olursa olsun, işleri kendi ellerine almaya karar verdi. Saçımı tuttuğu gibi parmaklarıyla çenemi kavrıyor ve beni olabildiğince açmaya zorluyor.

"Çok güzel sakso çekme girişimini beğendim, ama sana nasıl yapıldığını göstermeme ne dersin?" Boğazımın arkasına kadar soktu. "Hmm. Becerilirken erotik görünen güzel küçük bir yüzün var."

Tükürüğümden ve onun genişliği ve uzunluğundan boğuluyorum. Hayatımda çok fazla yarakla karşılaşmadım, ama bu, şüphesiz, gördüğüm en büyüğü.

Ve onu boğazımın arkasına doğru itme şekli bir hakimiyet gösterisinden başka bir şey değil. Orada tutuyor, gözlerim neredeyse dışarı çıkana kadar beni boğuyor. Sanırım siki ağzımdayken öleceğim.

Bakışları benimkilerde kalıyor ve beni izlerken daha da sertleşiyor, gözlerim yaşlarla doluyor ve yüzüm muhtemelen kızarıyor.

Hasta piç beni öldürecek ve bundan zevk alacak.

Ama sonra, bir parça nefes almama izin verecek kadar dışarı kayıyor.

Tekrar, öncekinden daha şiddetli bir şekilde içeri dalmadan önce tam bir nefes bile alamıyorum.

Daha yoğun.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Daha fazla... kontrolden çıktı.

Gözyaşları gözlerimi yakıyor ve yanaklarımdan aşağıya perçinler halinde düşüyor. Ağzıma girip çıkarken salya ve prekum çenemden ve boynumdan aşağı damlıyor, hala bir eliyle beni kenarda tutuyor.

Tekrar ve tekrar.

Ve tekrar.

Aşağıdaki dalgaların acımasız sesiyle eşleşiyor.

Başım dönüyor, parmaklarım zonkluyor ve bacaklarım titriyor. Aralarında neler olduğunu düşünmeyi reddediyorum.

Ben o kadar kafayı yemedim.

Tam bitiremeyeceğini düşündüğüm anda ağzımda tuzlu bir tat patlıyor.

Dizlerimin tepkisi hepsini yüzüne tükürmek oluyor, ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Aletini ağzımdan çıkardığı anda, tasarım ayakkabılarının her tarafına döl sıçratıyorum.

Sert nefesler göğsümü sıkıştırıyor ve hızlı bir şekilde nefes alıp veriyorum ama göz temasını kesmiyorum.

Ağzımda kalan iğrenç döllerini silerken ters ters bakıyorum.

İlk başta boş bir ifadeyle beni izliyor ama kısa süre sonra dudaklarından kısık bir kıkırdama geliyor ve bu gece ilk kez gözlerinde ışık parlıyor. Bu sefer siyah üzerine siyah değil.

Saf sadist ışığı.

Son derece memnun ve doygun birinin ışığı.

Saçımı bırakıyor ve orta ve yüzük parmaklarını ağzıma sokuyor. Geriye doğru tökezlememek için bileğine tutunuyorum ve o da bu şansı kullanarak dölünün geri kalanını dudaklarıma bulaştırıyor.

Parmakları beni boğuyor, sanki her şeye hakları varmış gibi ağzımı tekrar tekrar işgal ediyorlar.

Ve tekrar lanet olsun.

Yeterince tatmin olmuş göründüğünde, bir flaş beni

kör ediyor. Gözlerini kapatan kameraya bakıyorum.

Bu piç az önce benim bu pozisyonda fotoğrafımı mı çekti? Evet,

çekti. Evet, çekti.

Ama ben fotoğraf makinesini elimden almaya çalışamadan parmaklarını ağzımdan çekip saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor ve başımın üstünü okşuyor.

"İyi bir sporcuydun, Glyndon."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve sonra beni zahmetsizce kenardan çekip alıyor, dönüyor ve gidiyor.
Donup kaldım, az önce olanları aklım almıyor.
En önemlisi de, bu psikopat benim adımı nereden biliyor?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

3

GLYNDON

Eve nasıl gittiğimi bilmiyorum.

Direksiyonu boğarken kesinlikle ağlıyorum ve biraz bulanık görüyorum. Ama sürekli hissettiğim şey Devlin'in izinden gidip en yakın uçuruma doğru gaza basma ihtiyacı.

Başımı sallıyorum.

Mevcut durumda Devlin'i düşünmek atabileceğim en kötü adım.

Ancak attığım en iyi adım, az önce olanları bildirmek niyetiyle bir polis karakolunun karşısında durmaktır.

Bir şey arabamın kapısını açmamı engelliyor. Elimde ne kanıt var?

Ayrıca, ailemin benim için bir medya savaşına girmesindense ölmeyi tercih ederim. Evet, babam, büyükbabam ve hatta annem, eğer bilselerdi muhtemelen bu yabancıyı paramparça eder ve benim için her türlü savaşa girmeye hazır olurlardı.

Ama ben onlar gibi değilim.

Düşmanca davranmıyorum ve benim yüzümden gündemde olmalarını da kesinlikle istemiyorum.

Bunu yapamam.

Ve çok yorgunum. Aylardır yorgunum ve bu sadece omuzlarıma binen ağırlığı artıracak.

Annem, küçük kızının bir yırtıcıyı koruduğunu duyarsa beni çok hayal kırıklığına uğratır. Beni başımı dik tutma düsturuyla yetiştirdi. Beni kendisi ve rahmetli büyükannem gibi güçlü bir kadın olarak yetiştirdi.

Ama bunu bilmesine gerek yok.

Onu koruduğumdan değil. Örtmüyorum. Onun için bahane üretmeyeceğim. Bunu olduğundan daha az bir şey olarak görmeyeceğim.

Ancak, bu benimle benim aramda gömülü kalacak. Tıpkı Devlin hakkındaki her şey gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Adalet bu kadar önemli mi? Bunun için huzurumu feda etmem gerektiğinde değil.

Zaten pek çok şeyle tek başıma başa çıkıyorum. Listeye eklenecek başka ne var?

Sonunda ağır bir ruh ve parçalanmış bir kalple ailemin evine varıyorum. Büyük kapı arkamdan kapanırken, erken alacakaranlığın mavi tonları geniş arazinin üzerine inmeye başlıyor. Kapı tekinsiz bir sesle gıcırdıyor ve uzakta oluşan sis manzaranın ürkütücülüğünü azaltmaya yardımcı olmuyor.

Arabamdan çıktım ve arkama bakarak donakaldım. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve uzuvlarım kontrolsüzce titremeye başlıyor.

Ya o deli piç beni buraya kadar takip ettiyse?

Ya aileme zarar verirse?

Onlara en ufak bir tehdit oluşturursa, cinayete meyilli olacağım. Buna hiç şüphe yok.

Bana yaptıklarını geride bırakmaya hazır olabilirim ama sevdiklerim söz konusu olduğunda durum değişiyor. Yemin ederim delireceğim.

Yumruklarım iki yanımda sıkılı halde etrafımı incelerken uzun dakikalar geçiyor. Ancak yanımda gerçekten kuduz bir köpek getirmediğimden emin olduktan sonra içeri doğru ilerlemeye başlıyorum.

Annem ve babam bu evi çok büyük, heybetli ama bir yuva gibi hissettirecek kadar da sıcak yaptılar.

Bina, Londra'nın eteklerinde geniş bir arazi üzerinde uzanıyor. Bahçenin ortasında yer alan ahşap çardak, çocukluğumuzdan kalma çok sayıda resimle dolu.

Üç yaşımdayken çizdiğim yıldızlar, kardeşlerimin çizdiklerine kıyasla grotesk ve kesinlikle korkunç görünüyor. Onlara bakmak ya da aşağılık kompleksine kapılmak istemiyorum.

Şimdi olmaz.

Ayakkabılarımı çıkarıp gizlice bodruma indim. Sanat stüdyolarımız orada.

Dünyaca ünlü bir sanatçının evinin hemen yanında.

Sanat camiasındaki herkes Astrid Clifford King ismini bilir ya da *Astrid C. King* imzasını tanır. Çizimleri dünyanın dört bir yanındaki eleştirmenlerin ve galerilerin kalbini fethetti ve sık sık buradaki bir açılışa ve oradaki özel bir etkinliğe onur konuğu olarak katılması istendi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Annem, benim ve kardeşlerimin sanatsal eğilimlerinin arkasındaki nedendi. Landon bu konuda çok zahmetsizdir. Brandon titizdir.

Ben mi?

Bazen anlam veremediğim kadar kaotik biriyim. Onların yakın çevresine ait değilim.

İkizler on yaşındayken babamın bizim için inşa ettiği stüdyolara açılan kapıyı açarken ellerim titriyor.

Lan ve Bran büyük olanı paylaşıyorlar, benim de çok daha küçük bir tane var. İlk gençlik yıllarımda onlarla takılırdım ama yetenekleri ruhumu ezdi ve aylarca hiçbir şey çizemedim.

Bu yüzden annem babamdan bana ayrı bir oda yapmasını istedi, böylece daha fazla mahremiyetim olacaktı. Bunu kendi başına mı düşündü yoksa Bran ona güvendi mi bilmiyorum ama pek bir fark yaratmadı. En azından onların dehası tarafından çarpılmak ve her gün kendimi daha küçük hissetmek zorunda değildim.

Aslında kendimi onlarla kıyaslamamalıyım bile. Sadece benden büyük değiller, aynı zamanda çok farklıyız. Lan bir heykeltıraş, eline fırsat geçerse deneklerini taşa dönüştürebilen ve dönüştürecek olan sıkı bir sadist.

Bran ise manzara ressamıdır ve içinde insan, hayvan ya da gözü olan herhangi bir şey olmayan her şeyi resmeder.

Ben de bir ressamım. Sanırım. Eskizci ve çağdaş izlenimcilikle uğraşan biriyim. Sadece kardeşlerim kadar belirgin değilim.

Ve kesinlikle teknik ya da yetenekli değil.

Yine de şu anda olmak istediğim tek yer sanat atölyemdeki küçük köşe.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde ellerim soğuk ve kaskatı kesiliyor. Otomatik ışıklar duvarları kaplayan boş tuvali aydınlatıyor.

Annem sık sık resimlerimi nereye sakladığımı soruyor, ancak kimsenin bulamayacağı uzak duvardaki dolapta olmalarına rağmen onları göstermem için beni asla zorlamıyor.

Kimsenin o yanımı görmesine izin vermeye hazır değilim.

Bu parçam.

Çünkü yüzeyin altında parıldayan karanlığı hissedebiliyorum. Beni tüketmesine, içten dışa doğru yemesine ve her şeyi temizlemesine izin vermek için o boğucu dürtü.

Siyah boya kutusunu elime alıp mevcut en büyük tuvale sıçratırken parmaklarım titriyor. Diğerlerine bulaşıyor, ama her yer simsiyah olana kadar bir kutu daha, bir kutu daha alırken buna aldırış etmiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonra paletimi, kırmızı renklerimi, palet bıçaklarımı ve büyük fırçalarımı alıyorum. Koyu kırmızı darbeler yaratırken bunu düşünmüyorum, sonra kırmızıyı siyahla öldürüyorum. Tuvalin en yüksek noktasına ulaşmak için merdiveni bile bir uçtan diğerine kaydırarak kullanıyorum.

Aslında çok daha uzun olmasına rağmen on dakika gibi görünen bir süre boyunca devam ediyorum. Merdivenden inip onu kaydırdığım zaman, sanırım bayılacağım.

Ya da çözülür.

Ya da belki o uçuruma geri dönüp ölümcül dalgaların işi bitirmesine izin verebilirim.

Nefes nefeseyim, kalbim kulaklarımda atıyor ve gözlerim az önce bitirdiğim resimdeki kırmızının aynısını akıtmak üzere.

Bu olamaz. Bu...olamaz.

Bu şiddet senfonisini neden resmedeyim ki?

Isınmış tenimdeki o çiğ dokunuşu neredeyse hissedebiliyorum. Üzerimdeki nefesini, kontrolünü ve karşılığında bunu benden nasıl aldığını hissedebiliyorum. Onu karşımda o ölü gözleriyle, şeytan gibi uzun boyuyla ve aynı heybetli varlığıyla, benden her şeyi alma şekliyle görebiliyorum.

Alaycı sesini ve zahmetsiz konuşma tarzını neredeyse duyabiliyorum.

Onun kokusunu bile alabiliyorum - boğazımın arkasında sıkışıp kalmasına neden olan odunsu ve çiğ bir şey.

Parmaklarım boynuma, bana dokunduğu, hayır, beni boğduğu yere doğru kaydı.

-Bir zap sesi vücuduma çarptığında irkilerek elimi bırakıyorum.

Ne halt ediyorum ben?

Daha önce olanlar belirsiz, rahatsız ediciydi ve kesinlikle bu ham ayrıntılarla resmetmem gereken bir şey değildi.

Daha önce hiç bu kadar büyük bir şey çizmemiştim.

Kollarımı göbeğime dolayarak, saldırgan acıdan kamburlaşmak üzereyim.

Kahretsin.

Sanırım kusacağım. "Vay be."

Arkamdan gelen alçak ses beni ürkütüyor ve başımı çevirip kardeşime bakarken irkiliyorum.

Neyse ki ikizlerden daha cana yakın olanı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Brandon kapının yanında duruyor, üzerinde haki bir şort ve beyaz bir gömlek var. Bitter çikolatanın gerçekçi bir taklidi olan saçları, sanki yataktan yuvarlanıp stüdyoma inmiş gibi her yöne uçuşuyor.

Korku dolu tuvalime doğru bir parmak atıyor. "Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır. Yani, evet... belki. Bilmiyorum. Kesinlikle aklım başımda değildi."

"Tüm sanatçılar bu ruh hali için çabalamaz mı?" Gözleri yumuşar.
Çok mavi, çok hafif, çok tutkulu, babamınki gibi. Çok da sorunlu.

Gözlere karşı o güçlü tiksintiyi geliştirdiğinden beri Brandon eskisi gibi değil.

Yanıma ulaşması ve kolunu omzuma dolaması birkaç adımını alıyor. Kardeşim benden yaklaşık dört yaş büyük ve bu yüzünün her hatlarında belli oluyor. Attığı her emin adımda.

Her hesaplanmış hamlede.

Kepek benim için her zaman turuncu olmuştur - sıcak, derin ve en sevdiğim renklerden biri.

Bir süre konuşmuyor, sessizce resme bakıyor. Ona bakmaya ya da nasıl incelediğine bakmaya cesaret edemiyorum.

Birbirimizin arkadaşlığına ihtiyaç duyduğumuz her an olduğu gibi eli omzumda kayıtsızca uzanırken neredeyse nefes almaya cesaret edemiyorum.

Bran ve ben her zaman zalim Lan'a karşı bir takım olduk. "Bu... kesinlikle harika, Glyn."

Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Sanat konusunda bunu yapmazdım. Bu yeteneğini bizden sakladığını bilmiyordum."

Buna yetenekten ziyade bir felaket, berbat ilham perimin bir tezahürü demeyi tercih ederim.

Yetenek dışında her şey olabilir.

"Annem bunu görene kadar bekle. Çok eğlenecek."

"Hayır." Ondan bir adım uzaklaşıyorum, az önceki güvenceler yerini dehşete bırakıyor. "Ona göstermek istemiyorum... Lütfen Bran, anneme gösterme."

O bilir.

Kalın vuruşlardaki ve kaotik çizgilerdeki ihlali görecektir.

"Hey..." Bran titreyen bedenimi kucaklıyor. "Sorun yok. Eğer annemin görmesini istemiyorsan, ona söylemem."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Teşekkürler." Yüzümü göğsüne gömüyorum ve yağlı boya yüzünden kıyafetlerini kirletmiş olmalıyım ama onu bırakmıyorum.

Çünkü yaşadığım çileden bu yana ilk defa kendimi

bırakabiliyorum. Kendimi her şeyden güvende hissediyorum.

Kendi kafam da dahil.

Parmaklarım kardeşimin sırtına gömülüyor ve o da bana sarılıyor. Sessizce.

Bran'i en çok bu yüzden seviyorum. Nasıl dayanak olunacağını biliyor. Nasıl kardeş olunacağını biliyor.

Lan'ın aksine.

Bir süre sonra ayrıldık ama gitmeme izin vermedi.

Onun yerine, bana bakmak için tünedi. "Ne oldu, küçük prenses?" Babam

bana böyle seslenir. *Küçük prenses*.

Annem orijinal prensestir. Babamın mihrabında tapındığı ve tüm hayallerini gerçekleştirdiği kişi.

Ben prensesin kızıyım ve bu yüzden küçük prensesim.

Gözlerimdeki nemi siliyorum. "Yok bir şey, Bran."

"Sabahın beşinde gizlice bodruma inip bunu boyayamazsınız ve sonra da bunun hiçbir şey olmadığını söyleyemezsiniz. Güneşin altındaki her kelime olabilir ama *hiçbir şey* menüde olmamalıdır."

Zihnimi ve ellerimi meşgul etmek için bir palet alıp rastgele renkleri karıştırmaya başlıyorum.

Ancak Bran onu bırakmıyor. Uzun bir yol alıyor, sonra benimle en yakın ateşe atacağım tablo arasında duruyor.

"Devlin'le mi ilgili?"

Arkadaşımın adını duyunca irkiliyorum, boğazım bir yutkunmayla inip kalkıyor.

Bir noktada, en yakın arkadaşım.

Benim onun yalnız şeytanlarını anladığım kadar, o da benim unutulmaz ilham perimi anlıyordu.

Ta ki bir gün birbirimizden kopana kadar.

Ta ki bir gün farklı yönlere gidene kadar. "Bu

Dev'le ilgili değil," diye fısıldadım.

"Saçmalık. Onun ölümünden beri aynı olmadığını fark etmediğimizi mi sanıyorsun? Onun intiharı senin suçun değil, Glyn. Bazen insanlar gitmeyi seçerler ve yapabileceğimiz hiçbir şey bunu durduramazdı."

Gözlerim bulanıklaşıyor ve göğsüm doğru düzgün nefes alamayacak kadar daralıyor. "Bırak artık, Bran."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Annem, babam ve büyükbabam senin için endişeleniyor. *Ben* de senin için endişeleniyorum. Eğer yapabileceğimiz bir şey varsa, bize söyle. Bizimle konuş. Eğer kendini ifade etmezsen, bu durumla hiçbir yere varamayız."

Parçalandığımı ve zemin kaybettiğimi hissediyorum, bu yüzden karıştırmayı bırakıyorum ve paleti onun ellerine itiyorum. "Muhtemelen tüm bu yeşille Bran tarzı güzel bir orman yapabilirsin."

Paleti reddetmiyor ama derin bir iç çekiyor. "Bizi uzaklaştırmaya bu kadar niyetliysen, bize gerçekten ihtiyacın olduğunda bizi bulamayabilirsin, Glyn."

Küçük bir gülümseme dudaklarımı sıyırıyor. "Biliyorum." Her şeyi içimde tutmakta iyiyimdir.

Bran ikna olmadı ve benden bilgi almaya çalışmak için etrafta kaldı. Muhtemelen ilk defa beni onun değil de Lan'ın bulmuş olmasını diledim. En azından Lan zorlamazdı.

Umurunda değil. Bran çok fazla önemsiyor.

Benim gibi.

Ancak bir süre sonra paleti alıp gidiyor. Kapı kapanır kapanmaz, karanlık bir uçurum, siyah bir yıldız ve tutkunun kırmızılarının resmedildiği tablonun önünde yere düşüyorum.

Sonra başımı ellerimin arasına alıp tüm gözyaşlarımı serbest bırakıyorum.

Gün ağardığında, ailemden kimseyle yüzleşmeden kaçmaya hazırım.

Yeni dönem için bavulumu hazırlıyorum, sonra muhtemelen bir saat süren bir duş alıyorum. Ağzımı, saçımı, ellerimi, tırnaklarımı keseliyorum.

O psikopatın bana dokunduğu her yere.

Sonra bir kot pantolon, bir üst ve bir ceket giyip yola çıkmaya hazırlandım. Telefonumu çıkardım ve kızlarıma mesaj attım. Bebekliğimizden beri bir grup sohbetimiz var ve her zaman orada konuşuyoruz.

Ari yüzünden saçlarımın dökülmesi garip mi? Grup sohbetine katılmak istediğini söyleyip duruyor.

İki yıl sonra reşit olduğunda tekrar başvurmasını söyle**.** Burada sadece büyük kızlardan bahsediyoruz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Büyük kız şeyleri mi? Kaltak, nerede? Son...ondokuz yıldır bunu namuslu menünde görmedim.

Cecily: Çok komik. Konuştuğumuz gibi yerde yuvarlanıyorum. Yuvarlanmıyorum.

Ava: Beni sevdiğini biliyorsun Ces *öpücük emojisi*

Bir omzumda çantamı taşırken diğer elimle yazıyorum.

Glyndon: Üniversite için yola çıkmaya hazırım. Kim sürüyor?

Aslında adaya daha kısa sürede uçabiliriz, ancak bu uçağa binmek anlamına gelir ve ben uçmaktan korkuyorum.

Ekranım bir cevapla aydınlanıyor.

Ben değilim. Orası kesin. Dün gece annem, babam ve büyükannem ve büyükbabamla kaldık ve kendimi zombi gibi hissediyorum.

Ben yaparım. Bana bir saat daha ver. Hala annem ve babamla doymadım.

Tam acelem olduğunu yazacaktım ki Ava cevap yazınca metnin ortasında durdum.

Annemi ve babamı çok özleyeceğim. Büyükbabamı ve büyükannemi de. İç çekeceğim. Baş belası Ari'yi bile özleyeceğim. Yeni IG hesabını gördünüz mü? Ariella-jailbait-Nash. O küçük cesur kaltak, yemin ederim. Babam görürse onu hapse atar. Onun yüzünden saçlarımın döküldüğünden bahsetmiş miydim?

İkisi de duygusal olduğu için, şimdi gidelim desem, sanki ailemden kaçan benmişim gibi görünecekti.

Ben değilim.

Ve gerçekten, ben de onları çok özleyeceğim. Belki Ava ve Cecily'nin onlarınkini özleyeceğinden bile daha fazla, ama bazen ailemin yanında kendimi sevmiyorum.

Üst kattan aşağıya baktığımda yemek masası çoktan enerjiyle dolmuştu.

Annem Bran'ın önüne yumurta koyuyor, babam da ona yardım ediyor ama her fırsatta ona dokunduğu için bir şekilde engel oluyor. Annem onu bunun için azarlıyor ama yine de gülüyor.

Onları birlikte izlemek için merdivenlerin dibinde duruyorum. Küçüklüğümden ve kendi Beyaz Atlı Prensimin hayalini kurduğumdan beri bu benim alışkanlığım.

Babam iri, uzun, kaslı ve o kadar sarışın ki, annemin deyimiyle sanki bir Viking tanrısı. Aynı zamanda King servetinin iki varisinden biri. Medyada sıkça bahsedilen acımasızlığa sahip çelik gibi bir adam.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama annem ve bizim yanımızda? O en iyi koca ve babadır. Bana yüksek standartlar veren adam.

Küçüklüğümden beri anneme nasıl davrandığını, sanki o yanında olmadan oksijen soluyamıyormuş gibi davrandığını gördüm. Annemin de ona nasıl koruyucusuymuş gibi baktığını gördüm. Onun kalkanı.

Ortağı.

Şimdi bile, adam elini göbeğinin etrafından geçirip dudaklarından bir öpücük çalarken başını sallıyor.

Yanakları kızarıyor ama onu kovmaya çalışmıyor. Onun boyunu ve yeşil gözlerinin derinliğini miras aldım. Ama bunun dışında, gece ve gündüz kadar farklıyız.

O çok yetenekli bir sanatçı ve ben onun bileğine bile ulaşamıyorum. O güçlü bir kadın ve ben sadece kendimim.

Bran, yumurtalarını zarifçe keserken ve tabletine odaklanırken yanında gerçekleşen PDA'dan habersizdir. Muhtemelen bir sanat dergisi okuyordur.

Beni ilk fark eden annem oluyor ve hemen babamı itiyor. "Glyn! Günaydın, bebeğim."

"Günaydın anne." Yüzüme en parlak gülümsemeyi yerleştiriyorum, sırt çantamı sandalyeye bırakıyorum ve önce onun yanağını, sonra da babamınkini öpüyorum. "Günaydın, baba."

"Günaydın, küçük prenses. Dün gece nereye sıvıştın?"

İrkilerek geri çekiliyorum ve sadece omzunu kaldıran Bran'e bakıyorum. "Fark eden tek kişi ben değildim."

"Sadece biraz hava almak için dışarı çıktım," diye fısıldadım, kardeşimin yanına çökerek.

Annem ve babam yerlerini alıyor, babam da masanın başına oturuyor. Çatalını ve bıçağını eline alıyor ve bir lokma bile almadan konuşuyor. "Evin içinde biraz hava alabilirdin. Geceleri etrafta dolaşmak tehlikelidir, Glyndon."

Bu ifadenin ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok.

Dün geceki kötü anıları tekrar yaşamamak için portakal suyumdan bir yudum alıyorum.

"Bırak onu, Levi." Annem bana bir haşlanmış yumurta uzatıyor -iyi pişmiş, sevdiğim şekilde- ve gülümsüyor. "Glyn'imiz artık kocaman bir kız oldu ve kendi başının çaresine bakabilir."

"Gecenin bir yarısı çılgın bir pislik tarafından saldırıya uğrarsa olmaz."

Ağzıma yapışan meyve suyu parçasıyla boğuluyorum. Bran bana bir peçete uzatıyor ve tuhaf tuhaf bakıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kahretsin.

Lütfen bunun yüzümde yazılı olduğunu söyleme.

Annem kaşlarını çatarak, "Uğursuzluk getirme," diyor ve yumurtayı işaret ediyor. "Ye, tatlım."

Ağzımı yumurtanın beyazıyla dolduruyorum ve sarısının çoğunu attığımda annem başını sallıyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Babam benden şüphelenmiş gibi soruyor. Tanrım. Onun bu modda olmasından gerçekten nefret ediyorum. Her türlü bilgiyi arayan sahtekâr bir dedektif gibi.

"Hayır, hayır. Ben iyiyim."

"Güzel. Ama bir şeye ihtiyacınız olursa bana ya da kardeşlerinize haber verin," diyor yemeğini yuttuktan sonra.

"Yapacağım."

"Kardeşlerinizden bahsetmişken," annem sert ebeveyn bakışlarıyla beni ve Bran'i düzeltiyor. "Kampüste Landon'dan uzak durduğunuzu duydum."

"Ondan kaçtığımızdan değil..." Ben başlıyorum.

Bran, "Hem profesörlerden hem de öğrencilerden gördüğü ilgi yüzünden bize ayıracak vakti yok," diye bitiriyor sözlerini, dişlerinin arasından yalan söyleyerek.

Çünkü onunla mümkün olduğunca az zaman geçirmeye çalışıyoruz.

"Yine de." Annem bana bir parça tost yapıyor, bana hâlâ küçük bir kızmışım gibi davranıyor. "Aynı üniversiteye ve hatta aynı sanat okuluna gidiyorsunuz, bu yüzden en azından bağınızı koruyacağınızı umuyordum."

"Üzerinde çalışacağız anne," diyorum yatıştırıcı bir ses tonuyla, çünkü Bran de düşmanca olmasa da, söz konusu Lan olduğunda bu enerjiyi kesinlikle kanalize edebiliyor.

Ayağa kalkmaya başlıyorum, midem ağırlaşıyor ve daha fazla yemek yemeyi kesinlikle reddediyor.

Annemle babama veda öpücüğü verdikten ve Bran'a sonra görüşeceğimizi söyledikten sonra dedemin evine gitmeyi düşünüyorum ama muhtemelen şu anda iştedir.

Ayrıca, babamın hafif bir sorgulaması tüylerimi diken diken ettiyse, büyükbabamla karşılaşmak muhtemelen beni yıkacaktır.

Ben de ona bir günaydın e-postası gönderdim. Çünkü büyükbabam mesaj atmaz. Bir bakışla bile onurlandırmaz.

Tam telefonumu kaldıracaktım ki bir mesaj geldi.

Sanırım büyükannem büyükbabam adına mesaj atıyor ama bilinmeyen bir numara.

Bu sözleri okuduğumda kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bilinmeyen Numara: Belki de Devlin'le birlikte ölmeliydin, ha? Ne de olsa plan buydu, değil mi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

4
GLYNDON

Brighton Adası, ormanlar ve denizle çevrili büyük bir kara parçasıdır ve Orta Çağ'dan kalma kötü şöhretli kalelerle doludur.

Ancak, arazinin neredeyse yarısı yüzyıllardır bir eğitim merkezi olarak kullanılmaktadır. Diğer yarısı ise bazı yerel halk ve öğrenciler için çok sayıda bar, mağaza ve eğlence salonuyla doludur.

Brighton'ın kuzeyinde iki büyük, görkemli üniversite yer alıyor. Biri Amerikan, diğeri ise benim okuduğum İngiliz üniversitesi. Halk arasında REU olarak bilinen Kraliyet Elit Üniversitesi'ne kabul edilmek, kraliçenin huzuruna çıkmak kadar zor. Sadece zenginlerin ve büyükbabalarının karşılayabildiği ücretler yüzünden değil, aynı zamanda eğitim sistemi de zorlu olduğu için.

Kampüs, sanat, işletme, tıp, hukuk ve insan bilimleri gibi tüm önemli ana dallara sahip farklı üniversitelere ayrılmıştır. Eğitim lisans derecesinden doktoraya kadar uzanmaktadır.

Bazı öğrenciler tüm gençliklerini kale gibi duvarlar arasında, yıkılana kadar ders çalışarak geçiriyor. Ama yine de yapıyorlar.

Neden?

Çünkü buradan mezun olanlara dünyadaki herkesin hemen kabul edeceği bir diploma veriliyor. Kraliyet Elit Üniversitesi'nin kurucuları en iyi profesörleri, en iyi konsey üyelerini seçtiler.

Her şeyin en iyisi.

Belki yer hariç.

Çünkü daha önce bahsettiğim küçük bir ayrıntı var. Brighton Adası'nın kuzeyini kötü şöhretli bir üniversite ile paylaşıyoruz.

The King's U.

Havuzun diğer tarafından gelen bilinmeyen para tarafından kurulmuşlar. Oradaki öğrencilerin çoğu Amerikalı ve omuzlarında bir çip var. Bu da komik çünkü bize züppe, lüks zengin çocukları diyorlar.

Ama onlar? Onlar tehlikeli çocuklar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Omuzlarında bir çip ve yüzlerinde suç vaadiyle yürüyenler.

Üniversitelerinde sadece üç ana dal var. İşletme, hukuk ve tıp. Hepsi bu kadar. Sanırım eskiden insan bilimleri vardı ama onu kapattılar.

Cecily bunun sebebinin vücutlarında insan kemiği olmaması olduğunu söylüyor.

REU gösterişli, sofistike ve eski aristokrat parası kokarken, The King's U tamamen yeni para, keskin bakışlar ve tehditkâr auralarla ilgilidir.

Özellikle onlardan uzak durmamız söylendi.

Mümkün olduğunca.

Biliyoruz da. Ancak spor etkinliklerinde neredeyse her zaman bulanıklaşır.

Ama genel olarak iki kampüsümüz arasında görünmez bir çizgi var. Bizim gösterişli İngiliz tavırlarımızla onların tamamen Amerikan tavırları arasında.

Yıllardır böyle. Ben ve arkadaşlarım gelmeden çok önce. Aslında, kampüslerini ve yurtlarını bizimkinden ayıran yüksek bir duvar var.

Tırmanılamayan ya da üzerinden atlanamayan.

İkimizin arasındaki derin boşluğu temsil eden bir duvar. Onlarla bir rekabetimiz olmadığı sürece, birbirimizin sularına girmeyiz.

İşte bu yüzden Cecily'nin elini çekiyorum ve kampüslerine girmesine engel oluyorum.

Daha yeni geldik ve şu anda metal kapının yanındayız. En tepede elinde anahtar tutan altın bir aslan oturuyor ve altında sofistike bir yazıyla 'Kraliyet Elit Üniversitesi' yazıyor.

Normalde can havliyle çellosuna sarılan Ava bile onu bırakmış ve Cecily'nin diğer koluna tutunmuş.

"Mantıklı ol, Ces. Notlarını bulamaman, onları King's U'nun öğrencilerinden birinin aldığı anlamına gelmez. Kampüsümüze erişimleri yok, unuttun mu?"

Cecily'nin gümüş rengine boyanmış saçları kendini bizim elimizden kurtarmaya çalışırken dağılıyor. *Üzerinde How About No* yazan siyah tişörtü tüm ruh halini yansıtıyor. "Aptal futbol takımlarının logosu dolabımın üzerindeydi. Bu onlar. Ve bunu sonuna kadar götüreceğim."

"Ve kaybolmak mı?" İç çekiyorum, gerginliğin başıma yükseldiğini hissediyorum. "O pislikleri yakalamak için ödenecek küçük bir bedel."

"Seni bodrumlarına falan kapattıklarında bunu söylemiyor olacaksın." Ava titriyor, sonra fısıltıyla bağırıyor, "Biliyorsun

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

mafya parasıyla finanse edildiklerine dair söylentiler var ya? Buna kesinlikle inanıyorum. Ve kesinlikle doksanların mafya filmi tarzında doğranmana izin vermeyeceğim."

Cecily saf bir kararlılıkla "Bir hukuk ülkesindeyiz" diyor ve buna inanıyor gibi de görünüyor.

"Hukuk bazı insanlar için saçmalıktır," diyorum, iki gün önceki dehşetin boğazımda düğümlendiğini hissederek.

"Ne dediyse o." Ava başını aşağı yukarı sallıyor, sonra sarı atkuyruğunu geriye atıyor. "Şimdi, yarın Ces'in cesedini denizde bulma endişesi olmadan yurda dönebilir miyiz?"

Uyarılarımıza rağmen Cecily'nin asıl planına devam etmek istediğini söyleyebilirim. Genelde rahattır, ama eşyalarına dokunulduğunda değil ve dürüst olmak gerekirse, Kraliyet Üniversitesi öğrencilerinin itibarının onun umurunda olmadığını düşünüyorum.

Hatta onların korkunç eylemler yaptığına tanık olabilir ve kaçmak yerine onları psikanalize tabi tutmayı seçebilir.

Saçları gibi o da bana göre gümüş rengi, gerçek beyaz değil ve siyahla lekelenebilir.

Ava, şüphesiz, elbisesi, aurası ve kişiliği gibi pembe.

"Affedersiniz?"

Yumuşak bir ses benim ve Ava'nın Cecily'yi de yanımıza alarak yatakhaneye geri dönme çabalarımızı yarıda kesti.

Tepede bir servete mal olan ama en azından birlikte kalma şansı veren küçük bir daireyi paylaşıyoruz.

Arkama dönüp baktığımda, benim boylarımda ama çok daha zayıf ve kıvrak bir vücuda sahip minyon bir kızın REU'nun kapısının yanında durduğunu görüyorum. Kahverengi saçları ensesine dökülüyor ve mavi gözleri küçük yüz hatlarının ortasında büyük ve nefes kesici. Bir omzunda kabarık bir kedi yavrusu anahtarlığı olan yumuşak pembe bir sırt çantası taşıyor, eşleşen valizini asfalta yaslıyor ve bize bakıyor.

Ava'nın prenses gardırobuna rakip olacak bir zarafete sahip, etekleri dantelli mor bir elbise giyiyor.

Benimle aynı tepkiyi veren arkadaşlarım onu dikkatle inceliyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soran Ava oldu.

"Evet, lütfen bana Sanat Okulu'nun nerede olduğunu söyler misiniz?" Amerikalı.

Liseden yeni mezun olduğu anlaşılan yeni kız, aksanından da anlaşılacağı üzere kesinlikle bir Amerikalı. Ve bazılarımız varken

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

REU'daki Amerikalı öğrencilerin sayısı çok az. Her zaman önce The King's U'ya gitmeye çalışırlar. Bu yüzden biz İngiliz öğrencilerin neredeyse tamamı diğer üniversiteye başvurmayı denemiyoruz bile.

"Kaybolmuş olabilir misiniz?" Sıcak bir tonla söyledim, sonra arkasını işaret ettim. "King's U şu tarafta."

"Ah, biliyorum. Orada bale okulu yok, ben de buraya başvurdum ve şansıma dönem arasında kabul edildim. Bale dışında üniversiteye gitmeyi deneyeceğim ama nasıl olacağını göreceğiz." Parlak bir şekilde gülümsüyor. "Bu arada ben Annika Volkov. Bana Anni ya da Anne diyebilirsiniz. Sadece Nika değil."

"Ben Ava Nash. Bir çellistim. Sanat ve Müzik Okulu'nda klasik müzik eğitimi alıyorum."

"Cecily Knight. Psikoloji öğrencisi."

Yeni gelen Annika beklenti içinde bana bakıyor ve benim de kendimi tanıtmamı beklediğini fark ediyorum.

Son zamanlarda o kadar kendimde değilim ki, bu biraz utanç verici. Belki de önümüzdeki hafta boyunca kendimi odama kilitlemeliyim.

"Glyndon King. Ava ile aynı okulda stüdyo sanatı öğrencisiyim."

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum. İyi anlaşacağımıza eminim."

"Moda anlayışına bakılırsa, eminim öyle olacak." Ava kendini Annika'nın yanına yapıştırıyor. "Önce sana yeni okulunu gezdirelim."

Cecily siyah çerçeveli gözlüklerini burnunun üzerinden kaydırıyor ve 'işte yine başlıyoruz' dercesine başını sallıyor. Ava her zaman aramızdaki en sosyal kişi olmuştur ve muhtemelen Annika'da eşini bulmuştur çünkü moda ve son trendler hakkında mutlu bir şekilde sohbet ediyorlar.

Cecily ve ben bir adım geride kalırken Ava'nın Annika'ya dev koridorlarda rehberlik etmesine izin veriyoruz.

Çevresel görüşümde bir hareketlilik hissediyorum ve donup kalıyorum. Yavaşça arkama döndüğümde birkaç öğrencinin etrafta vızıldadığını görüyorum.

Ama ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve sırtımdan aşağı ter damlıyor.

Cecily beni dürtüyor. "Yeni kıza kankam demesinin ne kadar süreceğine dair bahse girmek ister misin?"

İrkiliyorum ve bir çığlık atıyorum. "Ne? Ah... Ava? Evet, muhtemelen yakında." Cecily olduğu yerde durdu, dikkatle beni izliyordu. "Ne oldu, Glyn?

Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Yok bir şey... Sadece dalmışım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Koluma dokunuyor ve ben bunu hafife almamam gerektiğini biliyorum. Cecily duygularını bir kasada saklayan bir tiptir, bu yüzden bana herhangi bir teselli sunması bile başlı başına büyük bir olaydır.

"Acının hâlâ taze olduğunu biliyorum ama zamanla daha iyi olacak, Glyn. Söz veriyorum."

Bir süre şaşkın şaşkın bakıyorum ve sonra Dev'den bahsettiğini fark ediyorum. Benim de ilk aklıma gelen bu olmalıydı ama şimdi mi? Beni takip eden bir gölge hissettiğimde mi?

Bu kesinlikle aklımda yoktu.

"Teşekkürler, Ces." Kolunu ovuyorum, ona sahip olduğum için minnettarım.

Ava ve benden bir yaş büyük ve aramızda en ciddi olanımız o, ama aynı zamanda en anaç olanımız da o. Muhtemelen bu yüzden ilk etapta psikoloji okumayı seçti.

Ona geçen geceden bahsedersem beni dinleyecek ve yargılamayacaktır.

Ama bu ona en başta neden orada olduğumu söylemem gerektiği anlamına geliyor ve bu da olmayacak.

Bu hayatta değil.

Küçük bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "Gidip zavallı ruhu Ava'dan kurtaralım."

"Bunun yerine beni sefaletten kurtarmaya ne dersin?" Soğukkanlı ses tonu bizi şaşırtıyor ve çok geçmeden, söz konusu sesin sahibi Cecily ve benim aramdaki boşluğa dalıyor ve bir kolunu omuzlarımıza doluyor.

Benden yaklaşık üç yaş büyük olan Remington Astor ya da sadece Remi, her şeyi kapsayan cazibesiyle bize gülümsüyor. Kahverengi gözleri yaramazlık ve saf bela ile parıldıyor. Bir Yunan tanrısı gibi yapılı ve bize hatırlatmaktan hoşlandığı gibi 'lordluk' duruşuna yakışır aristokrat bir burnu var. Remi hakkında küçük bir bilgi, kendisinden her zaman üçüncü şahıs olarak bahseder ve 'lordum şunu yaptı' ve 'lordum bunu yaptı' gibi şeyler söyler.

Arkasından biri daha onu takip ediyor. Kuzenim, Creighton. Aslında teknik olarak Creigh benim ikinci kuzenim, çünkü babam ve o kuzenler. Ancak kardeşlerim ve ben babasına hep Aiden Amca derdik.

Benden bir yaş büyük ve o kadar sessiz ki sesini zar zor duyabiliyorsunuz ama bu utangaçlık olarak algılanmamalı. Bu küçük pislik kimseyi sikine takmıyor.

Ya da herhangi bir şey.

Sessizliği sadece can sıkıntısının bir tezahürü. Ve her nasılsa, o hiç uğraşmadan kampüsteki tüm ilgiyi üzerine çekiyor. Bir süredir

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ortaokul günlerimizden beri böyle.

Bu ve çok fazla dövüştüğü gerçeği.

Keskin yüz hatları ve delici mavi gözlerinin popülaritesiyle bir ilgisi olsa da, kızların onun için pizzadaki peynirden daha hızlı erimesine neden olan şey 'umurumda değil' tavrıdır.

Onları ne kadar görmezden gelirse, o kadar ezici bir şekilde popüler olur. Creigh onun altın çocuk statüsünü çaldığı için Remi'nin hoşuna gitmeyen bir şey.

İkisi de işletme bölümündeler -Creigh ikinci sınıfta, Remi ise dördüncü sınıfta. Söylemeye gerek yok, işletme fakültesindeki kızlar onların ilgisini biraz olsun çekebilmek için kendilerini parçalıyorlar.

Hayatım boyunca bu adamlarla birlikte büyüdüm. Ailelerimiz okul yıllarından beri arkadaştı ve biz de bu mirası devam ettirdik.

Tanrı kişiliğine sahip ebeveynlerin çocukları olduğunuzda, birbirinize kenetlenmeyi öğrenirsiniz. Böyle ebeveynlere sahip olmanın baskısına bir şekilde ayak uydurmayı.

Doğal olarak yakın olmamızın nedenlerinden biri de bu. Bir bakıma Remi ve Creigh'in Lan ve Bran'den farkı yok.

Tamam, belki sadece Bran. Lan kendi liginde.

Cecily, Remi'nin dramatik tonu karşısında gözlerini devirir. "Peki bu nasıl bir sefalet olabilir?"

"Gerçek şu ki, siz kızlardan hiçbiri beni kampüse götürmek istemedi. Yolculuk için en sevdiğiniz şarkıları bile kaydetmiştim."

Cecily, "Çünkü gayet iyi araba kullanabiliyoruz," diyor. "Ayrıca, sana gönderdiğim son mesajda beni Read'de bıraktın."

"*Moi*?" Beni bıraktı, telefonunu aldı ve olduğu yerde durdu. "Hayatta olmaz... Creigh, seni küçük pislik. Şimdi ne yaptın? Şifremi mi kırdın?"

Diğer yanımdaki kuzenim omuz silkiyor ama bir şey söylemiyor.

Başımı kaldırdığımda Remi'nin telefonunun pornografik resimlerle dolu olduğunu görüyorum.

"Domuz," diyorum nefesimin altında.

Cecily kıpkırmızı oluyor ve Ava burada olsaydı ona namuslu derdi, çünkü bir bakıma öyle. Cecily cinsel içerikli konuşmalardan pek hoşlanmıyor.

"İğrençsin," der Remi'ye.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır, Creigh öyle." Remi kuzenimi polo tişörtünün yakasından tutuyor. "Telefonumu hackleyip tüm bunları içine koyan o."

Creigh'in ifadesi poker suratını koruyor. "Kanıt mı?"

"Kıçına tekmeyi basacağım, seni arsız piç."

"Deneyebilirsin."

"Buna inanamıyorum!" Remi homurdanıyor. "Lordluğumun şemsiyesi altında bir ucubeyi evlat ediniyorum ve o sadece popülerlik statümü değil, aynı zamanda asil ismimi de sabote etmeye çalışıyor. Seni evlatlıktan reddedeceğim, spawn! Kalabalıktan tek başına sıyrılamadığında kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp bana koşma."

"Hayatta kalacağım."

Creigh'in metodik ve biraz da duygusuz cevabı Remi'yi daha da kızdırır. "Sıkıldığın zaman lorduma mesaj atma."

"Bunu yapan sensin."

Remi gözlerini kısar, sonra sırıtır. "Ailen aradığında seni korumayacağım. Bunu yenmeyi dene, spawn."

Cecily kolunu Creigh ile birleştirir. "Boş ver onu. Sen varsın."

"Hey!! Evlatlık oğlumu çalmaya kalkma." Remi onu iter ve Creigh'i inceler. "Dişi puma sana bir şey yaptı mı, spawn? Lorduma söyle, onunla ben ilgilenirim."

Kuzenim kaşlarını kaldırdı. "Beni evlatlıktan reddettiğini sanıyordum?" "Saçmalık. Eğer seni evlatlıktan reddedersem, nasıl hayatta kalacaksın?"

"Tam tersi olmadığına emin misin?" Cecily kollarını kavuşturur. "Creigh'e gösterdiğiniz ilgi iyi bir şey yaptığınızı hissetmek için kullandığınız bir yöntem, yani kendi kendinize hizmet ediyorsunuz."

"İnek polisi aradı ve kimsenin hoşuna gitmeyecek kadar inek olduğunu söylüyorlar."

"Cinsel yolla bulaşan hastalıklar açısından yüksek risk altında olduğunuzu söyleyen kişinin erkek avcısı polis olmadığına emin misiniz?"

"Dedi namuslu."

"Bunun bir hakaret olduğunu düşünüyorsan, bir daha dene. En azından cinsel yolla bulaşan hastalıklara yakalanma riskim yok."

"Prezervatif diye bir şey var. Hiç duydun mu? Pardon, iffetli biri olduğunu unutmuşum."

"Bir keresinde kullanmayı unutmuştu," diyor Creighton ve hepimiz ona dönüyoruz. "Prezervatif."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Remi ona kafa kilidi vurur. "Lordumun sırlarını anlatmaya kalkma, seni arsız piç."

Cecily kemik bulmuş bir köpek gibidir ve bir savaşçı hırçınlığıyla Remi'nin peşinden gider.

Gülüyorum ya da daha doğrusu gülmeye zorluyorum, gerçekte olduğumdan daha mutluymuşum gibi davranıyorum. Bu sahnenin içimde kaynayan kaosu azaltmaya yardımcı olabileceğini varsayıyorum.

Çevresel görüşümde siyah bir çizgi yanıp sönüyor ve o kadar hızlı dönüyorum ki takılıp düşmediğime şaşırıyorum.

Yine oradaydı.

Eminim ki biri gölgelerden bana bakıyor, her hareketimi izliyordu.

Vücut ısım yükseliyor ve avucumu şortumun yan tarafına sürüyorum. Bir kere. İki kere.

Telefonum cebimde yanıyor ve iki gün önce aldığım mesajı düşünmeden edemiyorum.

Şu anda bunu düşünmeyi reddettim, arka plana ittim ve hayatımı mahveden diğer yüklerin yanına aitmiş gibi davrandım. Ama artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Artık Dev'le ilgili mi? Yoksa

çok daha mı kötü?

İçinde bulunduğum grubun şakalaşmaları beyaz gürültü haline gelene kadar çözülmeye başlıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor.

Her şey öyle.

Parmaklarımı bile göremiyorum.

Sağ ayağım geri adım atıyor ve sonra diğeri onu takip ediyor. Geri çekiliyorum ama nereye gideceğimi bilmiyorum.

Ya da nasıl.

Tek emin olduğum şey buradan gitmem gerektiği.

Şimdi.

Çocuklara daha sonra mesaj atıp kendimi iyi hissetmediğimi söyleyeceğim. Gerçi son zamanlarda bu bahaneyi birkaç kez kullandığımı düşünürsek, belki de bu bahaneyi değiştirmem gerekiyor-

Güçlü bir el ağzıma çarpıyor ve geriye doğru savrulurken çığlık atıyorum.

İçimden çıkan tek ses, yaşama umuduyla dolup taşan ürkütücü, boğuk bir gürültü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sırtım duvara çarparken vahşi bir el ağzımı sarıyor. Gözlerim o psikopat gözlerle buluştuğunda açılıyor.

Loş ve cansızlar, tıpkı iki gece önce olduğu gibi.

Sesi karanlık bir fısıltıya dönüşmüştü. "Seni yalnız bulmak çok zor, Glyndon."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

5
GLYNDON

Randpa bir keresinde bana, kendimi öyle kapana kısılmış hissedeceğim zamanlar olacağını ve bir çıkış yolunun imkansız görüneceğini söylemişti.

Boğulacağım.

Kendimi çok yabancı hissedeceğim, sanki tüm duvarlar kalbimin üzerine kapanıyormuş gibi.

Eğer böyle hissediyorsam, anahtarın sakin kalmak ve korkunun içeri sızmasına izin vermemek olduğunu söyledi.

Bir felaket seni öldürebilir de, öldürmeyebilir de prenses. Ama ondan korkmak seni kesinlikle bitirir.

Keşke beynime yeterince erişimim olsaydı da dedemin sözlerini bir perspektife oturtmak için onu kullanabilseydim. Keşke onun gibi güçlü olsaydım, amcam, babam ya da annem gibi.

Keşke duvarın ya da toprağın içinde erimenin yollarını düşünmeseydim.

Ya da yabancının görüş alanında olmayan herhangi bir yere. Vücudu önümü kaplıyor ve her şey sert, güçlü ve o kadar korkunç ki kusacakmışım gibi hissediyorum.

İki gece öncesinin anıları morarmış vicdanımı yaralarken, çirkin sesler kafamın içinde çığlık atıyor.

Yüksek
sesle.
Daha
yüksek
sesle.

Sanırım... Panik atak geçiriyorum.

Panik atak geçiremem. Her zaman bir şekilde kayıtsızdım, duygularımın içimden çekilip çıkarılması zordu ve fırçam olmadan onları duyusal dünyaya çevirmek daha da zordu. Öyleyse neden panikliyorum?

Gözlerim yabancının sessiz gözlerinden ayrılmıyor ve o zaman anlıyorum. Onlar yüzünden bu tepkiyi veriyorum.

Yağmurlu bir ormanın geceyle çatışmasını andıran bu gözler. Gece boyunca renklerini çözemedim, ama ışıkta bile

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yeşil ve mavi o kadar koyu ki, sanki renksiz gibiler.

Renksiz, hem de yavan bir şekilde değil, tam tersi bir şekilde. Annem gözlerin insanın ruhuna açılan bir pencere olduğunu söyler. Bu durumda, Bu piçin ruhunun olması gereken yerde bir kara delik var.

Beni duvara hapsettiği eli sert değil ama gücü elinde tutanın o olduğunu gösterecek kadar sert. Daha önce yaptığı gibi sadece bir dokunuşu şiddet eylemine dönüştürebilen kişi. Onunla daha önce bir karşılaşma yaşadığım için, vahşiliğini ve hiçbir toplumsal standardın onu bağlamadığını çoktan kanıtladı. Bu yüzden beni sonsuz bir rahatlıkla tutuyor olsa da, herhangi bir güç uygulamıyormuş gibi görünse de, ben daha iyi biliyorum.

Gerçekten, *gerçekten* daha iyi biliyorum.

Bir kolunu başımın üzerine kaldırıp yüzüme o kadar yakın konuşmak için eğildiğinde sıcak nefesler yanağımı öpüyor ki kelimeleri duymak yerine tadını alıyorum. "Elimi ağzından çekeceğim ve benim için sessiz olacaksın. Bağırırsan, hoş olmayan yöntemlere başvururum."

Ona bakmaya devam ediyorum, boyu ve fiziği yüzünden kapana kısılmış gibi hissediyorum. İki gün önce iri olduğunu düşünüyordum ama sanki fazladan bir varlık kazanmış gibi.

Parmakları yanaklarımda esniyor, tüm dikkatimi istiyor. "Anladıysan başını salla."

Yavaşça başımı sallıyorum. Bu psikopatın neyi nahoş bulduğunu öğrenmeye hiç niyetim yok. Ayrıca, etrafta bu kadar insan varken bana bir şey yapamayacağına dair inancımı koruyorum.

Evet, kütüphanenin yanındaki tenha bölgedeyiz ama kimse geçmiyor değil. Hala halka açık bir yer.

Elini yüzümden uzaklaştırıyor, ama ben nefes alamadan boğazımın çukuruna doğru kaydırıyor, parmakları yanlara saplanıyor. Beni boğmak için değil, daha çok tehdidi oraya koymak için.

Bu, eğer isterse her an havamı söndürebileceğini anlatmak içindi.

"Gitmeme izin vereceğini söylemiştin." Sesim sakin çıktığı ve az önceki paniklemiş, kesinlikle rezil halim olmadığı için şükrediyorum.

"Elimi çekeceğimi söyledim, gitmene izin vereceğimi değil."

"Beni bırakabilir misin?"

"Sorman hoşuma gidiyor ama sorunun cevabı hayır." Parmaklarının uçları boynumun etine bastırıyor. "Bu pozisyon hoşuma gidiyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hiçbir şeyden hoşlanma kapasitesi varmış gibi görünmüyor. Yüz ifadesi o kadar nötr ki onu eğlenceli bir şey yaparken hayal etmek zor.

Onun da bizim gibi duyguları var mı?

Sırf fotoğrafımı çekebilmek için öldüğümü görmeye razı olduğunu ve sonra da bana sakso çektirdiğini düşünürsek, muhtemelen çekmiyordur.

Yine de karanlığında yutulmak pahasına kendimi onun kayıtsız gözlerine bakmaya zorluyorum. "Benden ne istiyorsun?"

"Bunu henüz anlamadım ama yakında anlayacağım."

"Hazır başlamışken, hapisten nasıl çıkacağınızı da düşünmelisiniz."

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Neden hapse gireyim ki?"

"Çünkü saldırmak Bana." I tıslama altında benim Nefes al, izliyoretrafımızdan geçenler için.

"Bu konuda sessiz bir tonda konuşuyor olmanız, bunu rapor etmediğiniz anlamına geliyor."

"Bu yapmayacağım

anlamına gelmez." "Elbette,

yap."

"Korkmuyor musun?"

"Neden korkayım ki?"

"Tutuklanabilirsin."

"İyiliksever bir şekilde teklif ettiğiniz oral seks için mi?"

"Sana hiçbir şey teklif etmedim." Damarlarımda ateş fokurduyor ve kendimi kurtarmaya çalışıyorum, ama boynumdaki acımasız tutuşu hareket etmeme bile izin vermiyor.

"Oh, ama sen söyledin. Am ya da göt yerine dudakları tercih ettiğini söylemiştin."

"Çünkü tehdit altındaydım!"

Bir omzunu kaldırıyor. "Anlambilim."

Ona bakıyorum. Dağınık saçlarına ve siyah gömleğinden taşan kaslarına gerçekten bakıyorum. Pasif yüzüne ve değişmeyen gözlerine bakıyorum ve bu noktada bir robotla karşı karşıya olduğumdan neredeyse eminim.

"Sen... gerçekten yanlış bir şey yaptığını düşünmüyorsun, değil

mi?" "Seni kurtarmak yanlış bir şey sayılır mı?"

"Beni kurtarmadın!"

"Ölümüne düşecektin ama seni yakaladım. Son baktığımda buna sözlükte kurtarmak deniyordu, o yüzden biraz daha minnettarlık göstermeye ne dersin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Oh, özür dilerim. Bunu nasıl yapmalıyım? Tekrar dizlerimin üzerine mi çökeyim?" "Tercihen." Başparmağı alt dudağımı okşuyor ve nefesim kesiliyor.

Sesi gürlediğinde, "Bu dudakları sevdim. Tecrübeden yoksun olmalarını saf coşkularıyla telafi ediyorlar. İlk seferin gergin enerjisi ve senin masumiyetin bunu unutulmaz kıldı. Eminim amını yırttığımda ve seni sikimden zıplattığımda daha coşkulu hissedeceksin."

Ağzım bir karış açık kalıyor, kelimeler kifayetsiz kalıyor. Yabancı bu fırsatı kullanarak başparmağını alt dudağıma öyle sert bastırıyor ki, sanırım çeneme yapıştırmaya çalışıyor. "Seni yere atıp sikimi amının derinliklerine soktuğumda takınacağın ifadeleri hayal edip duruyorum. Eminim ağzınla onun arasında seçim yapmak zor olacak."

Titrediğimi fark ediyorum, parmaklarım seğiriyor ve uzuvlarım neredeyse beni terk ediyor. Ama yine de ona ters ters bakıyorum. "Bunu bana neden yapıyorsun? İstediğin herkesi elde edebilecek görünüşe sahipsin. Neden ben?"

Kurt gibi bir sırıtış ağzını eğiyor. "Çekici olduğumu mu düşünüyorsun?" "Hem de nasıl."

"Az önce yakışıklı olduğumu söyledin."

"Fiziksel, herkesin görebileceği."

"Ben kimseyle ilgilenmiyorum. Şu anda odaklandığım kişi sensin." "Ama neden?"

Bir omzunu kaldırdı. "Beni yener."

Çenemi sıkmaktan çenem ağrıyor. Bu piç son birkaç gündür hayatımı kâbusa çevirdi ve nedenini bile bilmiyor.

Ben de onu kışkırttım. Muhtemelen en iyi seçim değil, ama onu incitmek için başka yolum yok.

"Seçme şansım olsaydı sana asla ama *asla* zaman ayırmaz ya da yüzüne bakmazdım. *Asla*."

"Asla asla deme, bebeğim." "Ben senin bebeğin değilim."

"Sana ne diyorsam osun *bebeğim.*" Ağzımı bırakmadan önce dudağımı tekrar çekiştiriyor.

Şişmiş, kabarmış ve sanki saatlerdir öpüşüyormuşum gibi acıyor. Hayır, hayır. Bu yarak buradayken öpüşmeyi düşünmeyeceğim. "Cidden, benden ne istiyorsun? Adını bile bilmiyorum, ve benimkini nasıl bildiğinize dair hiçbir fikrim yok."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Belki de düşündüğünden daha fazla ortak noktamız vardır." "Bu da ne demek oluyor?"

"Sen akıllı bir kızsın. Bir yolunu bulursun."

"Tıpkı senin benden ne istediğini anlayacağın gibi mi?" Ses tonumdaki alaycılığı gizleyemiyorum ve o da gülümsüyor.

"Aynen öyle. Hızlı öğreniyorsun."

"Senden kurtulmanın bir yolunu bulacak kadar hızlı değil."

"Bu sizin açınızdan mümkün olmayacak, o yüzden o nöronları boşuna kızartmayın. Sadece... iyi ol."

"Sen kim oluyorsun da bana iyi mi, kötü mü ya da ikisi arasında bir şey mi olmam gerektiğini söylüyorsun?"

"İstediğimi elde etmek için bir etikete ihtiyacım yok. Bunu zaten biliyorsun."

Ani bir ürperti sistemimi sarsıyor. Bana hiçbir şey yokken nasıl kolayca tam bir ihlale dönüştüğünü ve eğer onu kışkırtırsam, onun da aynısını yapmasının anormal olmayacağını ince bir şekilde hatırlatıyor.

Dersimi alana kadar tekrar tekrar.

Onunla yüz yüze gelme isteğime engel olamıyorum. "Bu tam olarak neyi gerektiriyor? Beni tekrar zorlamak mı?"

"Yapmamayı tercih ederim. Uçurumda verdiğim izlenimin aksine, şiddet benim ilk tercih ettiğim yöntem değil. Ancak, hoş olmayan seçeneklere başvurmak zorunda kalırsam, başvururum. O yüzden beni zorlama bebeğim. Temiz bir sayfa açarak başlamayı tercih ederim."

"Siktir. Seni."

Tüylerimi diken diken eden alçak bir kıkırdama çıkarıyor. Gözlerine ulaşmıyor, yakınından bile geçmiyor ama ilk kez insani bir duygu belirtisi gösteriyor. Ve neden kendimi her saniyesini ezberlerken bulduğumu bilmiyorum.

"Küçük, güzel bir yüz için ne kadar kötü bir ağız." Parmakları boğazımın kenarlarını kavradığında ses çıktığı anda kayboluyor. Sertçe. O kadar sert ki neredeyse beni boğacak.

"Bana küfretmek temiz bir sayfa açmanın tanımı değil, Glyndon. Az önce senin iyi olduğundan bahsediyorduk, o yüzden buna sadık kalmaya ne dersin?"

Beni yakaladığı gibi hızla bırakıyor ve ciğerlerim neredeyse iflas edecek şekilde hava almak için çırpınıyorum. "Senin neyin var da beni boğuyorsun?"

"Başka türlü tüm dikkatini nasıl toplayabilirim? Ayrıca..." Başparmağını diğer parmaklarına sürtüyor. "Hızlanan nabzını hissetmek hoşuma gidiyor."

Mideme yumruk yemiş gibi yutkunuyorum. Sözlerinin ardında o kadar çok karanlık duygu saklı ki çığlık mı atsam, ağlasam mı, yoksa ikisini birden mi yapsam bilemiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

aynı anda.

Geri adım atıyor, aniden çaldığı alana geri dönüyor. "Sana göz kulak olacağım. Uslu dur, bebeğim."

Ve sonra sanki sadece havamı ve varlığımı çalmıyormuş gibi kalabalığın arasına karışarak uzaklaşıyor.

Başımı ellerimin arasına alarak duvara yaslandım. Az önce ne oldu böyle? Böyle bir yırtıcıyı nasıl kendime çektim? Ve en önemlisi, onu kendimden uzak tutmak için ne yapabilirim? "Öldür!"

Başımı kaldırdığımda Annika'nın Ava'ya eşlik ettiğini görüyorum. Yabancının kalabalığın içinde kaybolduğu yeri izlerken kaşları düşüyor.

"Öldürmek mi?" Kendime rağmen kekeliyorum ve Ava bana dik dik bakıyor.

Kekeleyecek ya da her kelimemi tartmadan konuşacak biri olmadığımı çok iyi biliyor. Ama şimdi koşullar farklı. Kabusun iki gece önce sona erdiğini sanıyordum, ama geriye dönüp baktığımda, daha yeni başladığını anlamalıydım.

Bir şekilde sınırsız, ruhsuz bir vahşinin dikkatini çektim. "Killian Carson," diyor Annika. "Yüksek okulumuzun yerleşik büyüleyici tanrısı ve The King's U da. On dokuz yaşında olmasına rağmen dördüncü sınıf tıp öğrencisi. Belli ki o da benim gibi birkaç sınıf atlamış. Gerçi ben sadece bir sınıf atladım ve on yedi yaşındayım. Bu arada yakında on sekiz olacağım, o yüzden bana çocukmuşum gibi davranmayın."

Bekle.

The King's U'ya mı gidiyor? Adımı bu yüzden mi biliyor? Ama o üniversiteden Devlin dışında kimseyle görüşmüyorum, gizlice kaçtığımız zamanlar hariç.

Beni IG'de buldu ve ondan sonra konuştuk, sonra da buluştuk.

Bunun dışında, 'tehlikeli' çocuklara pek aşina değilim. Yine de King's U'daki iki kötü şöhretli kulübü duymuştum. Heathens ve Serpents. İkisinin de mafya geçmişi var, üniversiteyi yönetiyorlar ve birbirlerine rakipler.

Eğer bu yeterince eğlenceli değilse, ikisi de bizim güç dolu kulübümüz Elitler'den nefret ediyor.

Üçü de yeraltı dövüşlerinde, spor etkinliklerinde ve kapalı kapılar ardında sadece kısık sesle konuşulan ürkütücü gece aktivitelerinde yarışırlar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kardeşim Lan'ı hatırlıyor musun? Elitlerin şu anki lideri.

Bu, o yabancının -Killian, çok uygun bir isim- beni kardeşim sayesinde tanıdığı anlamına mı geliyor?

Ama yine de Lan, kulübün faaliyetlerini her zaman özel hayatından ayrı tutmuştur.

"Onu nereden tanıyorsun?" Kendime rağmen Annika'ya soruyorum.

Çenesine vuruyor. "Biz... bir nevi aynı kalabalığın içinde koşuyoruz. Pek sayılmaz. Arkadaş falan değiliz, Allah korusun. O, şey, kardeşimle tanıdık diyebiliriz. Onu geçtim, çok yakınlar ve bana özellikle uzak durmam söylendi. Özellikle derken, arkadaşlarının yanına gidersem kardeşimin sosyal aktivitelerimi elimden alacağını kastediyorum. Böyle bir işkenceyi hayal edebiliyor musunuz?" Kollarını kendi etrafında sarıyor. "Tüylerim diken diken oldu."

"Aman Tanrım!" Ava parmaklarını şıklatıyor. "Soyadının tanıdık geldiğini biliyordum. Kardeşin Jeremy Volkov, değil mi?"

"Jeremy Volkov mu?" İnanamayarak tekrarlıyorum.

Ben sertifikalı bir münzeviyim ama Brighton Adası'na adımımı atar atmaz bu ismi ben bile duydum. Jeremy Volkov bizden büyük, kardeşlerim yaşında ve şu anda yüksek lisansını bitiriyor.

Her iki kampüsümüzde de adının bu kadar kötü anılmasının nedeni, onun geçilmemesi gereken bir tanrı olmasından kaynaklanıyor.

Kendisini kızdıran birini öldürdüğü, vücuduna taş bağladığı ve okyanusun dibine attığı söylenir. Bir keresinde, bir öğrenci arabasına takılmış ve kırık bir bacakla topallayarak uzaklaşmış.

Başka bir seferinde, birisi yanlışlıkla üzerine su dökmüş, sonra da gazabından kaçmak için kendini yumruklamıştı.

Elbette bunların hepsi söylenti, ama vahşi söylentiler. Biz köylülere açıkça ondan uzak durmamızı söyleyen türden söylentiler.

Çünkü, elbette, Jeremy Heathens'ın lideri. Söylentiye göre kulübe kabul edilme süreci kan dökerek başlıyor.

Söylentilere göre diğer Dinsizler de en az onun kadar deli. Hatta bazıları daha da kötü.

Daha önce isimlerini bilmiyordum ama içimden bir ses Killian'ın isminin oraya ait olduğunu söylüyor.

Öldürün.

Şu anda bir ayağından diğerine kıpırdanan Annika ona böyle sesleniyordu. O bir 'öldür' tipi insan.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Büyükbaba Henry, annemin babası, bana her insanın kendi isminden bir payı olduğunu söylemişti.

Killian isminin tamamıdır.

Annika başını öne eğiyor. "Kardeşimle ilgili o bilgiyi öğrenmeden öncesine dönme şansın nedir?"

"Yok denecek kadar az," diyor Ava. "Kardeş olduğunuza inanamıyorum."

"Yani, söylentilerdeki kadar kötü biri değil. O yaşayan en iyi kardeş ve beni önemsiyor."

"Eğlenmek için insanların hayatını mahvediyor," diyor Ava soğukkanlılıkla.

"Kardeşlerimizi seçemiyor muyuz?" Annika garip bir gülümsemeyle deniyor. "Tamamen anlayabiliyorum." Ava iç geçiriyor. "Yine de. Bu büyük bir haber. Şaşırdım.

kız kardeşinin REU'da okumasına izin verdi. Bizden nefret ettiğini sanıyordum."

"Muhtemelen öyle, çünkü 'REU, sadece güven fonlarını nasıl harcayacaklarını bilen ve onları nasıl büyütecekleri hakkında en ufak bir ipucu olmayan omurgasız, şımarık veletlerle dolu' dedi. Ve babamın onayını bir sürü yalvarma ve iyi olma sözü verdikten sonra aldığım için bu konuda söz hakkı yoktu. Ama *bu* yöntemlerin hiçbiri işe yaramadı. İşe yarayan tek şey annemin onu ikna etmesiydi. Şanslıyım ki ona hayır diyemiyor." Sırıtıyor, sonra da utangaç bir ifadeyle aramıza bakıyor. "Benden nefret etmiyor musun?"

"Neden yapalım ki?" Ona biraz daha yaklaştım. "Gemiye hoş geldiniz."

"Evet," diye yankılanıyor Ava. "Kardeşin korkunç bir dangalak ama sen tam bir bebeksin."

Yüzü kızarıyor, iltifat karşısında mutluluktan havalara uçmuş gibi görünüyor. "Teşekkürler."

Ava ve Annika bir süre birbirlerini övdükten sonra Annika asılı bir uzvu arar gibi beni inceliyor. "Daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama seni Kill hakkında uyarma ihtiyacı hissediyorum. Eğer kardeşimin kötü olduğunu düşünüyorsan, Killian daha kötü olabilir. Her zaman popüler oldu, tapıldı ve sanki yeryüzündeki Tanrı'ymış gibi yaltaklandı, ama onda bir tuhaflık var, biliyorsun. Sanki tüm sosyal hayatı, içinde yatan gerçekleri gizlemek için bir paravanmış gibi. Gülümsemesi *asla* gözlerine ulaşmıyor ve tüm ilişkileri kaçamaklar ve takılmalardan ibaret. Aslında, hiç ilişkisi olduğunu sanmıyorum. Öz kardeşi bile ona o kadar değer vermiyor. Sanki yaşıyor ama canlı değil... Sanki..."

"Bir canavar," diye bitiriyorum.

"Bir psikopat diyecektim. Her neyse, o kötü haber ve senin incindiğini görmek istemiyorum."

Çok geç.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Asla geri alamayacağım bir parçamı aldı bile.

"Ağabeyinin gizli kulübünün bir parçası mı?" Ava soruyor, sonra eğilip fısıldıyor, "*Heathens*?"

Annika küçük bir kahkaha atar. "Ha... ha... Bu konuda konuşmamam gerekiyor yoksa Jer beni öldürür. Ama evet, öyle, her neyse. Kill muhtemelen en başta bunun arkasındaki beyindir."

"Orada ne yapıyorlar?" Ava yalvarıyor, sessiz bir öğrenciyi sorgulayan bir öğretmen gibi ona yaklaşıyor.

"Bilmiyorum, umurumda da değil. Onların işine karışmıyorum ve bu da radarlarının altında uçmamı sağlıyor. Yani, neler olup bittiğine dair bir ipucum var, çünkü gardiyanlar benden hoşlanıyor, ama hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranıyorum."

Avuç içimi şortuma sürterek onun sözlerini düşünüyorum. Bu, hareketsiz kalırsam onların radarından da kaçacağım anlamına mı geliyor?

Telefonum ötüyor ve yavaşça çıkarmadan önce irkiliyorum.

Bilinmeyen Numara: Dikkatli ol, Glyndon. Yanlışlıkla bir sonraki hedef sen olabilirsin.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

6
KILLIAN

Normalleştirilmiş, durağan, vaaz veren topluma uymadığımı erkenden öğrendim.

Ona hükmetmek için doğmuşum. Soru sormak yok.

Kontrol sadece bir ihtiyaç ya da geçici bir arzu değildir. Hava solumak kadar acil bir gerekliliktir.

İçimde derinlerde, berbat fetişleri olan ve arzularını doyurmak için sürekli taleplerde bulunan bir seri katil gizleniyor. Bazen bu dürtü görmezden gelinebilecek kadar donuk oluyor, ama diğer zamanlarda o kadar fazla oluyor ki gördüğüm tek renk kırmızı oluyor.

Bununla birlikte, diğer bazı aptallar gibi dürtü kontrolüm düşük değil. Ve kesinlikle basit bir dürtünün, takıntının veya saplantının kontrolümü elimden almasına izin vermiyorum.

İşte bu yüzden seri katili eğlendirmek, sakinleştirmek ve kesinlikle sakinleştirmek zorunludur.

Eğer gerçek doğam dünyaya açıklanırsa, durum karmaşıklaşır ve gözyaşları annemin yüzüne çirkin görünür. Benim ıslah olduğumu düşünüyor ve ölene kadar da öyle kalacak.

Ya da benimkini.

Babam çok daha keskin ve bu nedenle sosyalleşme alışkanlıklarım konusunda ikna etmesi daha zor, ama sonunda yola gelecektir.

Ya öyle olacak ya da isteyerek anneme zarar vermeyi seçecek ki bunu yapmadan önce ölmeyi tercih eder.

Birbirlerini delilik derecesinde seven ebeveynlere sahip olmak çok kolay. Böylece benim berbat eğilimlerim yerine birbirlerine ve hayallerindeki aileye odaklanabiliyorlar.

Asher ve Reina Carson, New York'un dokunulmaz sosyetikleridir. Baba, büyükbabanın devasa hukuk firmasının yönetici ortağıdır ve nüfuzunu yaşlı morukları yasal pisliklerden kurtarmak için kullanır. Annem ise, kendine bir iş seçmiştir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

tamamen farklı bir yol izledi ve sayısız hayır kurumunun kurucusu oldu. Gerçek bir ölümsüz sosyal kelebek ve Rahibe Teresa'nın en iyi kopyası.

Bir de altın çocukları Gareth var. Nörotipik Gareth. Her iki ebeveynimizin de izinden giden Gareth. Örnek hukuk öğrencisi ve hayır kurumu gönüllüsü Gareth.

O kesinlikle üreme seansları sırasında tütsü yaktıklarında bekledikleri çocuk. Sadece onlara benzer şekilde inşa edilmekle kalmıyor, aynı zamanda varlığı onlara ebeveyn olmanın tatminini de veriyor.

Bu kesinlikle ben değilim ve nedeni de oldukça basit.

Bir zamanlar, hayvanların derilerinin altını görme dürtüsü beni rahatsız ediyordu. İnsanların da, ama sadece hayvanlara erişimim vardı. Şişman kedimiz Snow'u makasla kesmeyi düşündüm ama annem hastalandığında ağlıyordu, ben de onu yalnız bıraktım.

Çöp konteynerinde yakaladığım birkaç fareyi kesip açabildiğimde, koşarak eve geldim ve onları anneme getirdim, sonunda kırmızı gözlerinin ne sakladığını görebildiğim için mutluydum.

Neredeyse bayılıyordu.

Yedi yaşındaki aklımla onun tepkisini tam olarak anlayamamıştım.

Benimle gurur duymalıydı. Tembel Snow ona böcek getirdiğinde gurur duymuştu.

"Evin her yerine kan döktüğüm için mi? Merak etme anne. Hizmetçi temizler," dedi çocuk ben, babamın kucağında ağlarken çok doğal bir şekilde.

O zamanlar bana nasıl baktıklarını asla unutmayacağım - annem, dehşetle. Babam, çatık kaşlarla, büzülmüş dudaklarla ve...sanırım acıyla.

O anda, sanki ikinci çocuklarının ölümünün yasını tutuyorlardı.

O olaydan sonra ve ergenlik dönemimde her türlü testten, psikologdan falan filan geçtim.

Bana bir etiket yapıştırdılar -antisosyal kişilik bozukluğunun ciddi bir formu, amigdala ve diğer nörolojik alanlarda 'farklılıklar', narsisizm biçimleri, Makyavelizm ve kim bilir daha neler- sonra beni tedavi yöntemleriyle eve gönderdiler.

Şükürler olsun ki o zincirlenmiş versiyonun üstesinden geldim ve onların 'tedavisine', sosyal beklentilerine uyum sağladım ve sonunda şimdiki ben oldum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kesinlikle toparlandım, kesinlikle sosyal olarak kabul gördüm -hatta tapındım- ve artık annemi ağlatmıyorum.

Aslında, onunla daha önce telefonda konuştum. Beni sevdiğini söyledi, ben de onu daha çok sevdiğimi söyledim ve eminim yüzünde parlak bir gülümsemeyle telefonu kapattı.

İnsanlara istediklerini verirseniz, sizi severler, hatta size taparlar.

Tek yapmanız gereken, normalin biraz üzerine çıkarken standartlara uymak ve gerçek doğanızı bastırmaktır.

En azından gün ışığında.

Ancak gece vakti gri bir alandır.

Bakışlarımı malikânenin birinci katında gezdiriyor, üniversite öğrencilerinin sarhoş çıplak yüzüşleri, kokain çekişleri ve boş hayatları arasında süzülüyorum. Yüksek sesli müzik eşliğinde zıplamaları, uyuşturucu kullanan maymunların çarpık versiyonlarından farksız.

Tam on dakikadır bu partideyim ve hâlâ dikkatimi çekecek bir şey göremedim.

Ve benim lanet malikanemde yapılıyor.

Bunu kardeşim, kuzenim ve Jeremy ile paylaşıyorum ve hepsi de Heathens'taki liderlik statümüzden ve babalarımızın bu üniversitenin damarlarına pompaladığı para miktarından kaynaklanıyor.

Aslında, onun sahibi biziz. İçindeki her bir parça ve kişi.

Mülk geniş ve bir genelev açmaya yetecek kadar odaya sahip olabilir, ancak bazen çok küçük hissettiriyor.

Bütün dünya öyle.

Arkamdan bir vücut bana çarpıyor ve alkol ve ot kokusunun saldırısına uğradığım sırada kafatasları ve kuzgunlarla dolu dövmeli bir kol omzuma dolanıyor.

Nikolai.

"Hey, Katil!"

Kuzenimin kolunu tutuyorum ve bana dokunan bu küfürlü harekete karşı tepkimi gizlemeden onu fırlatıyorum.

Yanıma kayıyor, barın yanındaki duvara yaslanıyor ama insanların radarlarının altından geçmem için yeterince gizli.

"Hey, orospu çocuğu." Kot pantolonuna dokunup bir esrar çıkarıyor, sonra ağzına sokup yakmadan önce dudaklarına sürtüyor. "Neden iğrenmiş gibi davranıyorsun?"

"Neden? İğrenç misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çoğu gün. Bugün değil." Beni tekrar omzumdan tutuyor ve ben onun lanet kolunu kırmaya hazırım.

Zihnimin gözünde siyah noktalar beliriyor, yükseliyor, titreşiyor, daha küçük, daha minik tiklere dönüşerek çoğalıyor.

Dokunmaktan hoşlanabilirim, ama sadece benim şartlarımla ve her yönünü kontrol eden ben olduğumda.

Ve bu pislik kendi mezarını kazıyor.

Rai Teyze oğlunu gizemli bir kaybolma olayında kaybederse çok ağlayacak mı merak ediyorum.

İşin zor tarafı, annemle tek yumurta ikizi olmaları ve o ağlarsa annemin daha çok ağlayacağı kesin. En azından Rai Teyze Rus mafyasının bir parçası. Annem güneş ışığına inanan biri.

-Yeğeninin *ıssız* bir *yerde* kaybolması onu daha çok etkiledi.

Sonuç olarak, tüm bu çile, dürtülerimi serbest bırakmaya değmez.

Bastır.

Bastır.

Nikolai, o orospu çocuğu atmosferi okumazsa alçıya alınacak olan eliyle omzumu sıkıyor.

Yaklaşık benim yaşlarımda ve uzun siyah saçları gevşek olduğunda ensesine kadar düşüyor ama şimdi küçük bir at kuyruğu şeklinde tutuyor. Tüm görünümünü delinmiş kulakları ve penisiyle tamamlıyor çünkü tripofobiden muzdarip olduğunu düşünüyordu ve dahi bundan kurtulmanın en iyi yolunun vücuduna delikler açmak olduğunu düşündü.

Meğer aslında yokmuş ve bu bir aşamaymış. Dövmeler, saç, stil gibi.

Bazen tamamen grunge, kot pantolon giyiyor. Diğer zamanlarda, tüm dikkatleri ve daha fazlasını üzerine çeken tuhaf moda kıyafetler giyiyor.

Çoğunlukla, bu gece olduğu gibi yarı çıplak dolaşıyor - sözde gömleklere alerjisi var. Göğsü Mars'tan bile görülebilecek ve uzaylılar tarafından hoş karşılanmayacak dövmelerle dolu.

Yine de ailesi Rus mafyasının liderlerinden ve o da Bratva liderlerinin uzun bir mirasından geliyor. O da bir gün orada bir pozisyon üstlenecek. Yani üniversite sadece işin iplerini öğrenmesi için bir öğrenme aşaması.

Aslında, The King's U'daki öğrencilerin çoğu bir şekilde mafya ile ilişkilidir ve profesörlerimiz büyük adamlarla yakındır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu gece için planın nedir, Şeytan'ın varisi?" Nikolai yanından geçen bir kıza doğru duman üflüyor ve kız flörtöz bir bakış atıyor. "Kabul töreni için ne yapacağız?"

"Jeremy'ye sor." Başımı ona doğru eğiyorum. Bir kanepeye uzanmış, iki kız onun dikkatini çekmek için sersem hayvanlar gibi mücadele ediyor.

Onları itmiyor ama onlara odaklanmış da değil. Başını kapalı yumruğunun üzerine eğmiş, Gareth'ın kim bilir ne hakkında konuştuğunu dinliyor.

Muhtemelen sıkıcı bir şey.

Ama Jeremy sıkılmış görünmüyor, hakkını vereyim. Hayatı benden daha sıkıcı bulduğunu düşünürsek, bu da bir şey ifade ediyor.

"Hadi gidelim!" Nikolai beni onlara doğru sürüklüyor ve bu sefer kendimi onun elinden öyle bir kurtarıyorum ki neredeyse yere düşüyor.

Kuzenim iki kızın arasına dalarken bunu umursamıyor gibi görünüyor ve kızlar zevkle çığlık atıyor. Jeremy'nin önümüzdeki yüzyıl boyunca onlarla ilgilenmeyeceğini anlamış olacaklar ki Nikolai'nin kucağına geçiyorlar.

Gareth'ın arkasından yaklaşıp kulağına eğilerek fısıldıyorum: "Merhaba, ağabey.

Daha iyi bilmesem, benden kaçtığını söylerdim."

Sertleşiyor ama ifadesi değişmiyor.

Sanırım on dokuz yıl boyunca benimle yaşamak ona bir iki şey öğretti. Ama eminim ki ben gelmeden önce yaşadığı iki ya da daha fazla yıl muhtemelen tüm hayatının en mutlu yıllarıydı.

Kardeş olabiliriz ama daha farklı görünemezdik. Annemiz gibi açık renk saçları var ve gözleri babamın yeşil gözlerinin karbon kopyası.

Benim kaslı olduğum yerde, o daha zayıf, yan komşunuz ya da kızların -ve erkeklerin- taklit etmekten vazgeçemediği üniversite profesörü gibi yapılı.

İyi çocuk Gareth.

Carson ailesinin altın üyesi ve geleceği Gareth. Acınası, nörotipik Gareth.

"Yolumdan çekilip senden uzak durmaya çalışmam için önemli biri olman gerekir," diyor duyabileceğim kadar alçak sesle, sonra Jeremy'ye dönüyor. "Dediğim gibi, eğer konuşmaya başlarlarsa, bu işe ilk bulaşan sen olacaksın."

"Arabanın yeni farları yeterince hoşuna gitti mi?" Konuyu değiştirip fısıldıyorum: "Çünkü ortadan kaybolabilirler. Bütün arabayla birlikte. Sen uyurken."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kameralar senin en büyük düşmanın, Kill," diyor bana maskeli bir gülümsemeyle.

"Belki yapabilirler..." Bir 'vın' sesi çıkarıyorum. "Sen de yok ol."

"Anında bulutuma yüklenen ve yanlışlıkla annemin gelen kutusuna düşebilecek dosyalar bunu yapmayacak."

"*Olamaz, Kill oyuncağımı çaldı anne,*" diyorum, sonra alaycı tonumu bırakıyorum. "Nesin sen? Altı yaşında mısın?"

"Üç yıllık olsun, çünkü bu dosyalar *yanlışlıkla* babamın ve büyükbabamın gelen kutularına da düşebilir."

"Ve sen de onların örnek Killian'ları hakkında oluşturdukları imajı yıkacak kadar iyi kalplisin öyle mi? Bunun için uykusuz kalmak istemezsin, değil mi? Geceleri acıyacak." Şakağının yan tarafına dokunuyorum. "Buraya. Onların ruhsal durumu yüzünden kendini hırpalamanı da istemeyiz, değil mi?"

"Arabama zarar verin, bakalım bu iş nereye kadar gidecek."

"Bak ne diyeceğim, ağabey. Vandalizm önerisini şimdilik kendime saklasam nasıl olur? Şimdi düşündüm de, kurcalanabilecek farlardan çok daha kritik parçalar var."

Sonunda dudaklarını büzerek bana bakıyor ve ben de sırıtarak omzuna bir tokat atıyorum. "Şaka yapıyorum." Sonra fısıldıyorum, "Ya da değil. Beni bir daha kışkırtma."

Tüm bu alışverişi tavrında bir değişiklik olmadan izleyen Jeremy, Gareth'ın bıraktığı yerden devam etmeye karar verir. "Kimse bana karşı gelmeye cesaret edemeyecek ve eğer gelirlerse de icaplarına bakılacak."

"İcabına *bakıldı* dediğini duydum mu?" Nikolai kızın memelerinden birinin arasından çıkıp dudaklarını yalıyor. "Kimin icabına bakmamız gerekiyor? Tüm eğlenceye dahil olmak istediğimi söylemedim mi?"

Gareth kendine bir bardak viski doldurur. "Birkaç hafta önceki ilk kabul töreniyle ilgili dedikodular çıkaran iki genç. Yılanlara bile ispiyonluyorlar."

"Oh?" Nikolai'nin gözleri parıldarken, dalgın bir şekilde kızın göğüs ucunu kaşkorsesinin üzerinden çimdikliyor. "Beni içeri al Jer. Ruhlarına Tanrı korkusu salacağım."

"Ya korkmuyorlarsa?" Bir sigara alıp Gareth'ın sandalyesine yaslanıyorum ve yakıyorum. "Korku kavramına aşina olmayan birini cezalandıramaz ya da tehdit edemezsiniz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jeremy kaşlarını kaldırıyor ve beni izlerken içkisini yudumluyor. "Ne öneriyorsun?"

"Zayıf noktalarını bulun ve onu kullanın. Eğer yoksa, uydurun ve onları gerçek olduğuna inandırın." Gareth'ın kafasına bir duman bulutu üflüyorum. "Eminim buradaki iş bitiricimiz size yardımcı olacak kadar bilgi toplayabilecektir. Tabii değerli ellerini kirletmekten çok korkmuyorsa."

"Seni küçük-" diye başladı Gareth ama ben sözünü kestim.

"Ne? Jeremy'nin kulübün gücünü korumasına yardım etmek istemiyor musun? Arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Yeter, Kill." Jeremy içkisini soluna doğru tutuyor. "Niko bununla ilgilenecek."

Bir duman püskürterek tısladım.

"Kesinlikle evet." Nikolai burnunu ovuşturur. "Şiddet, bebeğim."

"Şiddete başvurmak zorunda değilsiniz," diyor Gareth pasifist bir moron ses tonuyla.

"Genellikle tehdidi yeterli olur," diye bitiriyorum.

"Bunu benim yöntemimle yapacağız, orospu çocukları." Nikolai bir kızın kıçına şaplak atarak onu inletiyor. "İzlemek ve öğrenmek için ön sıralardan yer kapın."

Gareth başını ona doğru eğiyor. "Bunu yaparken Yılanları kışkırtmamaya çalış."

"Mümkün değil."

"Onlar da Bratva'nın bir parçası. Eğer kan dökülürse, sen ve Jeremy aileleriniz tarafından sorumlu tutulacaksınız."

"İşte burada yanılıyorsun." Jeremy içkisinden bir yudum alır. "Yılanlar aynı örgütün parçası olabilir ama babaları güç yarışında bizimkilerin rakibi. Bir gün dizginleri ele geçirecekler, bu yüzden biz imparatorluğu ele geçirmeden önce bizi ezmeye çalışıyorlar."

"İşte bu yüzden tüm çabalarını daha büyük bir planın kamuflajı olan bu küçük provokasyonlara harcıyorlar." Nikolai'nin yanına uzanıyorum ve sigaramdan bir nefes çekiyorum.

"Aynen öyle," diye katılıyor Jeremy. "Gardımızı indiremeyiz."

Jeremy'nin kucağından Nikolai'nin kucağına dünya turu yapan kız, kızışmış bir puma çaresizliğiyle dört ayak üzerinde bana doğru yaklaşıyor.

Gözleri parlıyor ve aşırı genişlemiş göz bebeklerine bakılırsa muhtemelen sarhoş ya da kafası güzel ya da her ikisi birden.

Koyu renk saçlarının yüzüne düşmesine izin veriyor, bir kızın kuyudan çıktığı o korku filminin gerçek bir taklidi. Hareketleri bile buna uyuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hayalet.

Onu saçlarından tutup bacaklarımın arasına sürüklüyorum. Nefes nefese kalıyor, ama sonra kıkırdıyor, homurdanıyor ve nefes almasını yasaklamak için yeterli cephane olması gereken her türlü sinir bozucu sesi çıkarıyor.

Parmaklarım önce kafatasına, sonra çenesine giriyor.

"Aç." İtaatkâr bir şekilde açıyor ve dilindeki piercing ortaya çıkıyor.

Aynı ağız değil ki benim dölümle o kadar doluydu ki gözlerini dikip titrerken tasarım ayakkabılarımın üzerine tükürdü.

Titreme önemli, çünkü açıkça dehşete düşmüş ve tamamen yabancısı olduğu halde yine de bana kaşlarını çattı.

Sanki midesine girmeye değmezmiş gibi döllerimi tükürdü. Sırf bu yüzden, bütün deliklerini o dölle doldurmak istiyorum. Ve şimdi, sertleştim.

Sikeyim. Ne zaman libidom üzerinde bu kadar az kontrol sahibi olmaya başladım? Cevap belli ki üç gün önce.

Bazı cevaplar bulabileceğimi düşündüğüm uçuruma yaptığım ziyaretin üzerinden üç lanet gün geçti.

Çok daha iyi bir şey buldum.

Cevabın arkasındaki cevap.

Glyndon King.

Hayalet kızı fırlatıp atıyorum, sigarayı Gucci çantasına saplıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Jeremy bana bakıyor. "Burada kalıp bir sonraki inisiyasyonun son ayrıntılarını planlamayacak mısın?"

"Bu sefer sen yap."

"Katil, seni sahte stratejist!" Nikolai parmağıyla beni işaret ediyor, kollarında orgazm olan kızı hiç umursamıyor. "Kimsenin seninle boy ölçüşemeyeceğini, çünkü planlarının en iyisi olduğunu söylememiş miydin?"

"Öyleler."

"O zaman bize bir tane ver."

"Jeremy zaten her şeyi biliyor ve kendimi tekrarlamakla ilgilenmiyorum. Asıl eğlence başladığında beni ara."

"Gerçekten gidiyor musun, Şeytan'ın varisi? Eğlence daha yeni başlıyor." "Bazılarımız gerçekten okuyor, Niko. Tıp öğrencisiyim, hatırladın mı?" "Saçmalık. Sen bir dahisin."

"Yine de biraz çaba göstermeniz gerekiyor." Pek sayılmaz, ama herkesin insan olduğunu ve kendileri gibi acı çektiğini bilmek toplumu daha iyi hissettiriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gareth'ın omzuna bir tokat attım. "Sıkıcı kal, büyük kardeş."

Beni tersliyor ve ben de ana partiden çıkıp alt kata inerken gülümsüyorum. Bodrum katı ses geçirmez olduğundan, kapıyı arkamdan kilitlediğimde tüm müzik ve sevişme sesleri kayboluyor.

Kırmızı oda netleşiyor ve ben girişte durup yıllar boyunca denediğim başyapıt denemelerine bakıyorum.

O farelerin ilk fotoğrafını Polaroid fotoğraf makinesiyle çekmiştim. Bir canlının içini görme anını hatırlamam gerekiyordu.

İkincisi Gareth'ın dizini çarpması, bahçenin her tarafını kanatması ve ağlamamak için kendini zor tutmasıydı.

Üçüncüsü ise Gareth'ın bir köpek tarafından saldırıya uğramasıydı. O zamandan beri bir daha asla bir köpeğin yanına yaklaşmadı. Onu ısıran köpeğin hasta ve muhtemelen kuduz olduğu gerçeğini rasyonelleştirseydi, artık onlara karşı bu kadar dikkatli olması gerekmezdi. Ancak diğer insanların tehdit edici, tehlikeli durumlara karşı tepkilerinin benimkinden çok farklı olduğunu erken öğrendim.

Toplandığım yerde panik oluyorlar.

Benim çözüm aradığım yerde onlar korkunun kendilerini ele geçirmesine izin veriyorlar.

Yıllar boyunca pek çok fotoğraf çektim. Bazıları kanlı. Diğerleri o kadar değil. Ama genellikle bir tür acıyı vurguluyorlar.

Bir çeşit insani zayıflık.

İlk başta, belirli durumlara verdikleri tepkilerin benimkinden ne kadar farklı olduğunu anlamak için onları aldım. Sonra kimsenin erişemediği bir parçalarını elimde tuttuğum bilgisinden keyif aldım.

Onlar bile.

Bu yüzden başyapıtlar.

Yıllar boyunca onları çok iyi korudum, kimsenin bu yanımı görmesine izin vermedim.

Sırf bir canlının içini onları öldürmeden görme saplantımı sürdürebilmek için tıbbı seçtiğimi bile bilmiyorlar.

Bu şekilde daha zor oluyor ama göz önünde saklanmaya devam edebiliyorum ve hatta hayat kurtardığım için asil olarak adlandırılabiliyorum.

Koleksiyonumun son üyesine doğru yürüyorum ve onu diğerlerinin arasından çekip çıkarıyorum.

Parmaklarım gözyaşları, sümük ve dölle sıçramış yumuşak yüz hatlarının üzerinde geziniyor. Parmaklarımı dudaklarının arasında görmek yerine hâlâ hissedebiliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İlk defa iznim olmadan bu kadar güçlü bir şekilde serbest bırakıldım. Bu cahil kızın denemeden başardığı şeyin bir parçasını serbest bırakmak için genellikle büyük uzunluklara ve aşırı fetişlere giderim.

Ve bu beni çok kızdırıyor.

Tek amacı cevaplar vermek olan ve daha yüksek bir pozisyona talip olmak gibi bir derdi olmayan bir iş parçacığı olması gerekiyordu.

Kulağa ne kadar talihsiz gelse de, bunun için onu kırmak zorunda kalabilirim.

Çünkü dün ciddiydim. Onunla tam olarak ne yapacağıma hâlâ karar veremedim.

Kesin olan şu ki, onun yüzündeki bu ifadeyi yeniden yaratacağım.
Tekrar ve tekrar.

Ve tekrar sikişmek.

Ne de olsa tek bir tat yeterli değil.

Devlin'in ölümüyle ilgili bir soruşturmayla başladı ama belki de bu ilk başta düşündüğüm kadar önemli değildir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

7
GLYNDON

"Neden burada olduğumuzu tekrar söyler misin?" Rap müziğin, konuşmaların ve insanların gürültüsünden irkiliyorum.

Çok fazla insan var.

"Çünkü şiddeti destekliyoruz." Ava müzik eşliğinde sallanırken tezahürat yapıyor.

"Biliyor musun, erkek şiddetine olan bu alışılmışın dışındaki hayranlık, hoş olmayan eğilimlerin bir tezahürü olabilir." Cecily gözlüklerini burnunun üzerinden kaydırıyor. "Biraz zehirli."

"O zaman bana toksisite kraliçesi deyin, çünkü bu ilahi güzelliğe bakabiliyorum." Ava Annika'yı dürtüyor. "Öyle değil mi Anni?"

Kıpırdanıyor, etrafımızı saran kalabalığı sanki bizi kaçırıp köleleştirmek isteyen uzaylılarmış gibi izliyor. Cecily ve benim gibi o da dövüş ringine gelmeye hevesli değildi ama Ava'yla demokrasi kazanmıyor.

Ayrıca, Ces'in şu anki psikolojik profiline rağmen, bu fikir ilk ortaya çıktığında buna şiddetle karşı çıkmamıştı.

Üçü beni şehir merkezindeki bu yeraltı dövüş ringine sürüklemeden önce bana söylediği *şey, biraz hava almak ve manzarayı değiştirmek iyidir.*

Ve sürpriz bir şekilde, kavgaların çoğu bizim üniversitemiz ile The King's U. arasında oluyor.

Her yönden rakip olduğumuzu söylemeye gerek yok. Her üniversite, öğrencilerini sırf diğer üniversiteyi yenebilmek için kulüplere, sporlara ve yarışmalara katılmaya teşvik ediyor.

Futbol, basketbol ve lakros gibi resmi sporların yanı sıra, bir şampiyonanın düzenlendiği tarafsız bir dövüş kulübü geleneği de devam etmektedir.

Temelde yumruk yumruğa dövüşlerde kimin kazanacağına dair bir kumarhane. Söylentilere göre, rektörler bunun devam ettiğini biliyor ve sadece görmezden gelmekle kalmıyor, şampiyonluk üzerine bahis bile oynuyorlar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu gece insanların rastgele eşleştiği normal bir dövüş günü olmasına rağmen kulüp tıklım tıklım dolu. Şampiyona gecelerinde her iki kampüs de karınca gibi buraya akın ediyor.

Şu anda akşamın en önemli maçını bekliyoruz; üniversitelerimizin en güçlü iki dövüşçüsü arasında bir maç. Bizim tarafın dövüşçüsü Creigh, yukarıdaki kaidede Remi tarafından omuzlarına masaj yaptırıyor.

Remi basketbol takımının, Bran ise Lacrosse takımının kaptanı olmasına rağmen asla kavga etmezler.

Remi'ye neden yapmadığını sorduğumuzda homurdandı, güldü ve bizimle alay etti. "Saçmalık! Ben mi? Kavga mı? Lordumun burnunu tehlikeye atmak gibi mi? Sen aklını kaçırmışsın, sen aklını kaçırmışsın ve herkes aklını kaçırmış!"

Yine de ikiyüzlü bu saçma eylemi Creigh'in üzerine yıkmakta bir sakınca görmüyor.

Keşke kuzenimin şiddete karşı bu kadar güçlü bir eğilimi olmasaydı. Sessiz bir inek olabilirdi ama o sessiz bir vahşi olmayı seçti.

Ben hala Remi ve Creigh'i izlerken, iki uzun boylu adam yanlarına yaklaşıyor. İlki kardeşim Landon'dan başkası değil, şort ve forma giymiş - muhtemelen dövüşmeye hazır.

Sanat ve Müzik Okulu'ndaki herkes şiddetin her türlü tezahüründen kaçınır ve hatta bazıları ellerimizi korumak için sporu tamamen bırakır.

Ama benim dengesiz kardeşim değil.

Başyapıtları yontan aynı ellerle kan akıtmayı seviyor.

Hayat, hak etmeyen insanlara sınırsız yetenek bahşetmeyi seçerek bu şekilde adaletsiz olabilir.

Kardeşimi *bazen* seviyorum ama o iyi bir insan değil. Yakınından bile geçmez.

Ancak ona eşlik eden kişi sürpriz oldu. En büyük kuzenim, Creigh'in kardeşi Eli, Lan'ın soğukkanlı havasına tahtına doğru vals yapan bir kral gibi uyuyor.

Eli o kadar düşük bir profil çiziyor ki benim girişimlerim onun yanında amatörce kalıyor. REU'da doktorası için çalışıyor olsa da onu neredeyse hiç görmüyoruz.

Eğer olursa.

Kimse onun her zaman nerede olduğunu bile bilmiyor. Bu yüzden büyükbabam en büyük torununun nasıl olduğunu sorduğunda, en genel cevabı veriyorum

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çünkü Eli'nin durumu hakkındaki bilgim ondan farklı değil.

Yani onu bu gece burada görmek tek boynuzlu at kadar nadir bir şey. Ava'yı dürtüyorum ama aslında buna gerek yok.

Arkadaşım çoktan ona doğru bakmaya başladı, daha doğrusu ters ters bakmaya. Ava'yı bebekliğimizden beri tanırım ve hiçbir şey onun iyi ruh halini Eli'nin varlığı kadar bozamaz.

"Peki onun burada ne işi var?" diye homurdanıyor.

"Creigh'e desteğini mi gösteriyor?" Ailenin öteki dünyalı tarafı ile arkadaşlarım arasında her zaman orta yolu bulmaya çalışıyorum.

"Destekmiş, hadi oradan. Eğer o ve bu kelime bir yanardağın tepesinde buluşsaydı, lavlara serbest düşüş olurdu. O sadece herkesin akşamını mahvetmek için burada."

"Sadece sen izin verirsen," Cecily onun koluna dokunuyor. O gelmiş geçmiş en iyi barışçı, yemin ederim. Keşke Ces'in her şeyi yolunda gösterme yöntemi bende de olsaydı.

"Doğru." Ava nefesini bırakıyor. "Ayrıca, Lan da burada ve Glyn için sorun yok."

"Ondan korkmuyorum." *Yalan.* Ama bunu bilmelerine gerek yok.

Ayrıca, kardeşimden daha kötü şeyler olduğunu zor yoldan öğrendim. En azından aktif olarak beni yok etmeye çalışmıyordu.

"İşte ruh bu, sürtük." Ava omzunu benimkine çarpıyor. "Siktir et çocukları."

"Çok şık." Cecily gözlerini deviriyor. "Senin eski başbakanın torunu olman gerekiyordu."

"İffetli olma. Büyükbabam da kendimi ifade etme ihtiyacımı teşvik ediyor, çok teşekkür ederim."

"Umm." Annika bir o yana bir bu yana kayar. "Muhtemelen dövüş başlamadan önce gitmeliyiz."

"Ne için? Hayır, dövüş için ve Creigh'e tezahürat yapmak için buradayız. Öylece gidemeyiz." Ava ağzını kapatıp "Bunu sen aldın, Cray Cray!" diye bağırıyor. Remi el sallayıp gösteriş yaparken o sadece bize doğru bakıyor. Creighton'ın kasları.

Landon telefonuna odaklanmış, çevresinden tamamen habersiz. Bir şişe su içmekte olan Eli duraksıyor ve başını bize doğru eğiyor.

Ya da daha çok Ava'nınki gibi.

Hiç konuşmuyorlar ama sanki sessiz bir savaş veriyorlar. Ava ve Eli arasında adını koyamadığım tuhaf bir ilişki vardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yine de kesin olan bir şey var. Her zaman bir çeşit gerilimle dolu olmuştur.

Göz temasını korumaya çalışıyor ama tanıdığım en güçlü, en açık sözlü insan olmasına rağmen Eli'nin kasırga gibi enerjisiyle boy ölçüşemiyor. Oflayıp pufluyor, saçlarını savuruyor ve dikkatini yeni arkadaşımıza çeviriyor. "Dediğim gibi, sevgili Anni, biz burada kalacağız."

"Jer beni burada görürse boynumu vurur."

"Sen büyük bir kızsın," diyor Cecily. "O sana ne yapacağını söylemez."

"Aynen öyle." Ava ona yarı sarılıyor ve sanki Ava'nın dantel pembe elbisesi ve Annika'nın mor tül eteğiyle prensesler. "Seni yakaladık, kızım."

"Sen... sen haklısın." Topuklarını yere vuruyor ve gülümsüyor. "Jer bana hiçbir şey yapamaz."

"Bundan emin misin, Anoushka?"

Annika ve ben iki farklı nedenden dolayı donup kaldık. O, çünkü arkamızdan konuşan ses kesinlikle ağabeyinin sesiydi.

Kötü şöhretli Jeremy Volkov, katil olduğu söyleniyor.

Ben mi?

Kehribarımsı odunsu bir koku beni esir alıyor ve geçen hafta olduğu gibi bunun hayal gücümün bir oyunu olduğunu düşünmek istiyorum.

Bir hafta önce kütüphanenin yakınında beni köşeye sıkıştırdığından beri omzumun üzerinden bakıyor, kilitlerimi kontrol ediyor ve etrafımı araştırıyordum.

Beni kendi isteğim dışında hiper farkındalık moduna soktu ve ben de resim yaparak, koşarak ve Ava'nın beni istediği yere götürmesine izin vererek bunu yenmeye çalıştım.

Bunların hiçbiri işe yaramadı.

Ve bunun psikolojik bir numara olduğunu düşünmeye başladım. Özellikle beni diken üstünde tutmak için geri geleceğini söyledi, yani fiziksel olarak bana eziyet etmese bile zihinsel etkisi işini görüyor.

Ne zaman onu kafamdan atmaya çalışsam, zehirin ısrarlı ölümcüllüğüyle bilinçaltıma giriyor.

Bu yüzden şu anın sebepsiz yere paranoyaklaştığım anlardan biri olmasını umuyorum. Sadece bir hap alıp uyumam gerekiyor.

Ama arkamı döndüğümde gözlerim o korkunç gözlerle çarpışıyor. Onun boylarında, kalın kara kaşlı bir adamın yanında duruyor,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve sanki dünyaya küsmüş gibi kapalı bir ifade takınıyor.

Jeremy olmalı.

Spor olsun diye insanları sakatlamasıyla ün salmış olmasına rağmen, bakmaktan kendimi alamadığım kişi o değil.

Yanındaki siyah gömlekli, siyah pantolonlu ve spor ayakkabılı göt herif. Çok rahat giyinmiş ama yine de güce aç bir politikacı ya da kana susamış bir savaş lordu gibi yolsuzluk kokuyor.

Hâlâ çekici görünümünden on kat daha kötü görünüyor.

Ya da belki de buradaki herkesin aksine, bu şeytanın neler yapabileceğini çok iyi bildiğim içindir.

Otomatik olarak bir adım geri atıyorum ve dudakları küçük bir sırıtışla

eğiliyor. Mesele de bu.

Lanet psikopat beni uçuruma sürüklemekten zevk

alıyor. Kahretsin, bundan zevk alıyor.

"Oh, merhaba Jer," Annika sözcüklerin üzerinde tökezliyor. "Buraya gerçekten gelmek istememiştim. Sadece yeni arkadaşlarımla bir tur atıyordum."

"Olmamanız gereken bir yerde tura mı çıkıyorsunuz?" Jeremy kaşlarını kaldırarak zahmetsiz bir güçle konuşuyor.

"Ben sadece-"

"Gidiyorum," diye bitiriyor. "Şimdi."

"Hey." Cecily onun önüne geçti. "Gidip gitmeyeceğine ya da kalıp kalmayacağına kendi karar verebilir çünkü sanırım kadınlara ne yapmaları gerektiğinin söylenmediği bir çağdayız."

Jeremy ona boş boş bakıyor, sanki onu bir ya da iki eliyle ezip ezmemeyi düşünüyormuş gibi.

Cecily'nin cesaretini seviyorum, gerçekten ama bazı insanlara karşı çıkmak için hayatınızı riske atmaya değmez. Jeremy bu listenin başında.

Annika da bunu biliyor gibi görünüyor, çünkü Cecily'yi nazikçe itiyor. "Sorun değil. Ben geri döneceğim."

Birden fazla ölüm dileği olduğu belli olan arkadaşım onu eliyle itiyor. "İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum, *gerçekten.*" Annika başını sallar ve "Buna değmez" diye fısıldar.

"Önümde yürü, Anoushka."

Annika başını eğdi ve "Özür dilerim" diye mırıldandı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonra da ağabeyinin emrini yerine getirir. Daha iki adım atmamışlardı ki Cecily, "O lanet olası kadın düşmanı domuz Anni'nin hayatını belirleyemeyecek," diye öfkelendi.

Ve sonra çılgın arkadaşım onları takip ediyor.

"Yemin ederim intihara meyilli," diye fısıldıyor Ava, sonra da "Beni bekle Ces!" diye bağırıyor.

Hayır, hayır.

Kiminle kaldığıma bakmadan peşlerinden gitmeye çalışıyorum -kızlar kızları korur falan. Gerçek şu ki, psikopat arkadaşı yerine Jeremy ile yüzleşmeyi tercih ederim.

Başım kaslardan oluşan bir duvara çarpıyor ve şok içinde geriye doğru bir adım atıyorum. Bir el dirseğimin etrafını sarıyor, görünüşte nazik ama hiç de öyle değil.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Dirseğimi kurtarmaya çalışıyorum, ama o sadece bir uyarı olarak tutuşunu sıkılaştırıyor.

Bakışlarım tanıdık birinin dikkatini çekmeyi umarak yana doğru kayıyor, ama tüm yüzler bulanık, hatta özelliksiz hale geldi.

"Benden başkasına sığınmanın faydası yok bebeğim."

"Canın cehenneme. Ben senin bebeğin değilim."

Boştaki eli bana doğru uzanıyor ve beni tekrar boğacağını düşünerek donup kalıyorum.

Kâbusuma gizlice girdiği, beni boğduğu ve sonra bana ağza alınmayacak şeyler yaptığı görüntüleri çöküyor. Uyandığımdaki halimi ya da elimin nerede olduğunu düşünmek istemiyorum.

Bir şekilde tahrip edemediğim o lanet tabloya bakarken boynumu okşadığım zamanki gibi.

Ancak parmakları nazikçe, sevgiyle saçlarımın arasına giriyor. "Kavganın çok sevimli olduğundan bahsetmiş miydim? Güzel gözlerinin hem korku hem de kararlılıkla savaşması çok tahrik edici. Acaba amını sikimle doldururken altımda kıvranırken göreceğim bakış bu mu?"

Dudaklarım titriyor. Bu kadar kirli, bu kadar rahat konuşmasına hâlâ alışamadım ama "Seni bıçaklayarak öldürdüğümde göreceğin tek şey kanın olacak" diyorum.

"Benim için fark etmez. Kırmızı benim en sevdiğim renktir." Çenesini gömleğimdeki kırmızı desenlere doğru eğiyor. "Tarzın çok hoş."

Bu piç için sevimli olmak istemiyorum. Onun için hiçbir şey olmak istemiyorum, çünkü onun ilgisi?

Boğucu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nefes aldığım, gördüğüm ya da hissettiğim tek şey o. Sarhoş edici kokusu, korkutucu fiziği ve akıldan çıkmayan varlığı.

"Düşünüyordum," diye mırıldanıyor, hâlâ parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve hiçbir sıcaklık hissetmiyor. "Ne düşündüğümü sormayacak mısın?"

"İlgilenmiyorum."

"İşte burada yanlış yapıyorsun, Glyndon. Spor olsun diye beni kışkırtmaya devam edersen, sadece kendini kesersin." Ses tonu tehdit içermiyor, en azından açık bir tehdit değil. "Dediğim gibi, dudaklarını tekrar sikimin etrafında dolaştırmanın en iyi yolunu düşünüyordum. Var mısın?"

"Bu sefer gerçekten sikini ısırıp koparmak için mi? Tabii ki."

Kıkırdıyor, sesi yumuşak ama saçlarıma dokunuşu hiç de öyle değil. "Dikkatli ol. Zorlamana izin veriyorum ama toleransımı kabul etmekle karıştırma. Ben cömert bir adam değilim."

"Şok edici."

"İnatçılığın sinir bozucu olabiliyor ama bunu düzelteceğiz." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Benimle bir gezintiye çık."

Ona bakıyorum, gözlerim kocaman, gülmesini

bekliyorum. Gülmedi.

"Ciddi misin sen?"

"Şaka yapan bir tip gibi mi görünüyorum?"

"Hayır, ama seninle bir yere gideceğimi düşünüyorsan hayalperest bir tip olmalısın."

"İsteyerek."

"Ne?"

"Benimle hiçbir yere kendi *isteğinle* gitmeyeceksin. Ama seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulabilirim ve kimse seni görmez."

"Kardeşim ve kuzenlerim yukarıda," diye tıslıyorum, bakışlarımla onları arıyorum.

Hadi ama Lan, şu anda çılgınlığın bile hoş karşılanıyor.

"Onlar da görmeyecek," diyor kayıtsızca. "Görmeyi seçersem, bir daha kimse senden haber alamayacak ve önemsiz bir istatistik olacaksın."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor çünkü bunun onun için şaka olmadığını ve eğer isterse sözünü tutabileceğini ve kesinlikle tutacağını biliyorum.

"Kes şunu," diye fısıldıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Daha önce istediğim şeyi yaptığında ve benimle bir gezintiye çıktığında bunu düşünebilirim."

"Yani tehdit ettiğin şeyi yapmak için yeşil ışık mı aldın? Beni gerçekten kaçırırsanız, sizinle kendi ayaklarımla gittiğim için kimsenin haberi olmayacak."

"Bu doğru, ama seni sağ salim geri getireceğime söz veriyorum." "Sana inanmadığım için özür dilerim."

"Hmm." Kulağımın lobunu ürkütücü bir ninni gibi ileri geri okşuyor. "Bana inanmanı sağlayacak şey nedir?"

"Hiçbir şey." Kısmen onun huzurunda olmaktan ve bana dokunmaktan vazgeçmediği gerçeğinden dolayı sert bir şekilde nefes alıyorum. Duyusal dünyama iyi tepki vermiyorum ve bu belli oluyor. "Sana güvenmiyorum ve asla güvenmeyeceğim."

"Dediğim gibi, asla asla deme." Gözleri benimkileri bir, iki saniye rehin alıyor ve yemin ederim üçüncüde alev alacağım. "Sözümü tuttuğumu kanıtlamama ne dersin?"

"Bunu nasıl yaparsın?"

"Bu maçı senin için kazanacağım."

"Demek bir şeyi kanıtlamak için kuzenim olan Creigh'i döveceksin. Ne kadar klasik bir hareket."

"O zaman kaybedeceğim," diyor gözünü kırpmadan. "Bir şeyi kanıtlamak için dayak yiyeceğim."

Dudaklarım aralanıyor ama hemen toparlanıyorum. "Bunu istemiyorum."

"Alacağın şey bu." Saçımı tekrar tarıyor. "Ve her anını izleyeceksin, bebeğim. Eğer gitmeye cüret edersen, kuzenini komaya sokarım."

"Sen...yapmazdın."

"Beni dene."

"Bütün bunları neden yapıyorsun? Sen... deli misin?"

"Belki de. Ne de olsa delilik, kötülük ve acımasızlık sınırsız ve kanunsuzdur. Sıradan bir aptal olmaktansa deli olmayı tercih ederim." Eğiliyor ve başımın tepesini yavaşça, nazikçe öperken kalbimin atışı bir anlığına duruyor. "Beni bekle, bebeğim."

Ve sonra dokunuşu gitti, kırılgan akıl sağlığımın kalıntıları da öyle.

Kalabalığın arasından geçip ringin ortasına doğru koşarken sadece izleyebiliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

8
GLYNDON

Bu çılgınlık.

Adam deli.

Onunla ilk tanıştığım andan beri bu gerçeğin farkındaydım ama artık yüzde yüz eminim. Psikozu hakkında hiçbir şüphe yok.

Parmaklarım sıkıştı ve onları şortuma doğru kaydırdım, sonra telefonumu çıkardım ve 'Acil Durum' numarasına dokundum.

Bir kere çalıyor. İki kere.

Sonra yarı uykulu bir sesle telefonu açıyor. "Alo? Glyndon?" Yaşlı erkek sesi her zamanki sıcaklığıyla konuşur. "Orada mısın?"

"Um, evet. Uyandırdıysam özür dilerim."

"Hayır, sadece televizyon izliyordum ve uyuyakalmışım. Sen neredesin? Kulağa gürültülü geliyor."

"Arkadaşlarımla dışarıdayım." Hayali bir çakıl taşını tekmeliyorum. "Geri geliyor, Dr. Ferrell. Yapamıyorum... Artık kontrol edemiyorum."

"Sorun yok. Nefes al." Sesi sakinleşiyor, annemin isteğim üzerine beni ilk kez ona götürdüğü zamanki gibi yatıştırıcı geliyor.

İlk gençlik yıllarımdan beri büyük bir aşağılık kompleksi içindeydim ve haince bir şeyler yapma ihtiyacı duymadan evimizde hayatta kalamazdım.

Ailem benimle ne kadar konuşmaya çalışırsa çalışsın, her zaman kendi kafamın içine kaçmanın ve onları engellemenin bir yolunu buldum.

İşte burada Dr. Ferrell devreye girdi. Ailemle konuşmaktan çekiniyordum ama bir profesyonele içimi dökebildim. Bana bunaldığımda bunu nasıl fark edeceğimi, gömmek yerine konuşmayı, beni içten dışa doğru parçalamasına izin vermek yerine resmetmeyi öğretti.

Ama şu anda fırçam ve tuvalim yok, bu yüzden sadece onu arayabilirim. Bu saatte. Bir sürüngen gibi.

"Neden geri geldi?" diye soruyor bir süre sonra.

"Bilmiyorum. Her şey mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu Devlin'i ilgilendiriyor mu?"

"Hem evet hem hayır. İnsanların sanki Devlin hiç hayatlarının bir parçası olmamış gibi yaşamalarından hoşlanmıyorum. Sanki hiç orada olmamış gibi adının etrafında dolanmalarından, hatta tuhaf eğilimleri hakkında dedikodular çıkarmalarından hoşlanmıyorum. Onun tek arkadaşıydım, onu en iyi ben tanıyordum, onu en iyi ben savunabilirdim ama konuşmak istediğim anda dilim tutuluyor ve nefes nefese kalıyorum. Nefret ediyorum, *bundan*, *onlardan*, onu sanki hiç var olmamış gibi silmelerinden." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Bunun olacağını, onun ve benim unutulacağımızı söyledi ve sanırım... belki... belki de bu doğrudur."

"Oraya gitmemeye karar vermiştik, Glyndon. Devlin sizin tarafınızdan seviliyordu ve sizin tarafınızdan hatırlanıyor."

"Ama bu yeterli değil."

"Onun için yeterli olduğuna eminim."

Uzun bir nefes alıyorum ve sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. Doğru. Dünya Dev'i hiç anlamadı, o zaman neden onlar tarafından hatırlansın ki?

Ben yeterim.

"Duygularınızın tetiklenmesinin ardındaki nedeni bana söyleyebilir misiniz?"

Avucumu şortuma sürtüyorum ve o psikopatın kaybolduğu kalabalığa bakıyorum. Artık görünürde bile değil ama yine de içimde özenle döşediğim her taşın yıkılmasının sebebi şüphesiz o.

Ya da en azından bardağı taşıran damla o oldu.

Ama Dr. Ferrell'a bundan bahsedemem, çünkü bu geceden önce her şeyi okuyacaktır ve ben her şeyi anlatmaya hazır değilim.

Belki de sır olarak sakladığım için beni yargılayacak.

Belki de bunu sır olarak saklamamın asıl nedenini öğrenir. O yüzden yön değiştiriyorum. "Tuhaf bir mesaj aldım."

"Ne türden?"

"Bana sürekli Dev ile aynı kaderi paylaşmam gerektiğini ve arkamı kollamamı söyleyen biri."

"Ses tonları tehditkâr mıydı?"

"Garip ama hayır. Söylediklerini tehdit olarak görmediğime göre sanırım duygularım karmakarışık."

"Böyle olmak için her türlü hakka sahipsin. Bunun için kendini hırpalama. Ve eğer bu mesajların niteliği değişirse, bana haber vereceğine ve rapor edeceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalabalık enerjiyle dolup taşıyor, bazı insanlar ringi görebilmek için aşağı yukarı zıplıyor.

"Gitmeliyim, Dr. Ferrell. Beni dinlediğiniz için teşekkürler." "Her zaman."

Kalabalığın gürültüsüne odaklanırken telefonu dalgınca kapatıyorum.

Creigh ringe atladığında REU öğrencileri çılgına döner. Beyaz bir şort giyiyor, gömleği yok ve elleri bandajla sarılı.

"Git yakala onları, spawn!" Remi kenardan bağırıyor. "Onlara lordluğumun ne yetiştirdiğini gösterin."

Landon yukarıdaki kabinden kuzenimize 'seni izliyorum' bakışı atıyor, büyük olasılıkla ona bahse girdiğini söylüyor. Etrafında muhtemelen aptal kulübü Elites'ten birkaç kız ve erkek var.

Eli hiçbir yerde bulunamıyor.

Gözlerim otomatik olarak diğer tarafa kayıyor. Kenarda, Jeremy'yle aynı çevrelerde olduğu söylenen, iri yarı, göz korkutucu dövmeli bir adam duruyor. Gösterişli siyah saten bir cübbe giyiyor ve havayı yumruklarken yerinde zıplıyor.

Kaşlarımı çattım. Killian'ın Creigh'le dövüşeceğini sanıyordum, başkasıyla değil.

Ama belki de fikrini değiştirmiştir.

Zaten onun gibi birinin isteyerek bir şey kaybettiğini düşünmek imkansız.

"Vay be! Büyük kavgayı kaçırmadım." Ava yanıma kayıyor, birkaç asi sarı saçını gözlerinden uzaklaştırıyor.

Arkasını aradım. "Ces nerede?"

"Annika'yla birlikte yurtta zorunlu hapis cezasına çarptırıldı. Onunla kalmak zorunda değildi ama Jeremy'yi siktir et der gibiydi - biliyorum, gerçekten genç ölmek istiyor - ve Anni'ye eşlik etti." Ava nefes veriyor. "Bu adam çok korkutucu ve bunu anlatmak için konuşmasına gerek yok. Sadece buz gibi bakışları yeterli. Hatta kampüste korumaları ve tam donanımlı güvenliği bile var. Anni'nin yaşayan en güzel bebekten başka bir şey olabileceğine inanmıyordum ama sonuçta o bir mafya prensesi."

"İyi olacaklarından emin misin?"

"Evet, evet. Aslında kız kardeşine zarar vermeyecek. Sadece aşırı korumacı davranıyor."

"Cecily onun kız kardeşi değil ama."

"Hayır, ama kızın taşakları onun korumalarından daha büyük. Onun için endişelenme." Küçümseyici bir el kaldırdı. "Şimdi, ne kaçırdım?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Diğer oyuncu içeri girmek üzere." Başımı saten bir bornozla örtülü olana doğru eğiyorum.

"O.M.G. Nikolai Sokolov?"

"Onu tanıyor musun?"

"Sen hariç kampüsteki herkes öyle." Gözlerini deviriyor. "Seni her konuda eğitmek zorundayım, yemin ederim. Ben olmasam ne yapardın?"

"Cehalet içinde bocalamak mı?"

"Aynen öyle. Bu yüzden minnettar olmalısın. Dinleyin. Nikolai, Heathens'ın kurucu üyelerinden ve King's U'nun yöneticilerinden biri. Şu kasları ve dövmeleri görüyor musun? Onlar gerçek. Burada kitabı kapağına göre değerlendirebilirsiniz, çünkü Nikolai'nin şiddet konusunda kötü şöhreti var. Denize atıldığı söylenen tüm o cesetler? Onları parçalayan oydu. Jeremy'ye nasıl Derebeyi dendiğini biliyor musun? Nikolai de Cezalandırıcı. Onların insan silahı gibi."

Kanım donuyor. Kâfirler hakkında ne kadar çok şey duyarsam, onlardan o kadar nefret ediyorum. "Peki Creigh bir insan silahıyla savaşmalı mı?"

"O iyi olacak. Cray Cray zorlu bir şeytan ve son şampiyonumuz.
Hiçbir insan silahı onu durduramaz."

"Yine de bu adam kana susamış görünüyor."

"Çünkü öyle." Etrafına bakınıyor, sonra eğilip fısıldıyor, "O da mafyadan. Jeremy gibi."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Mesela, biliyorsunuz, adı bile Nikolai Sokolov, aslında New York Bratva'nın kurucusu ve yöneticisi olan büyük büyükbabasıyla aynı. Ve şimdi, hem anne hem de babası orada lider. O ve Jeremy acımasız birer gangster."

"Peki tüm bunları nereden biliyorsun?" Neden fısıldadığımı bilmiyorum.

"Herkes biliyor." G e r i çekiliyor. "Ve Anni bana içeriden bilgi verdi.
Çünkü çok tatlı biri ve hayatı boyunca onların yanındaydı. Yani artık Kral'ın yakın çevresi ya da daha çok Dinsizler konusunda bir uzman gibiyim. Yılanlar bir gizemdir."

"Ve bu gurur duyulacak bir şey mi?"

"Tabii ki. Kişiler arası ilişkiler kurmalısınız çünkü onlara ne zaman ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezsiniz. Bak." Nikolai ile konuşan adama doğru çenesini sallıyor. Adamın üzerinde düğmeli bir ceket ve siyah bir pantolon var, resmi bir fotoğraf çekiminden fırlamış gibi görünüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu Gareth Carson, onların kulübündeki İş Bitirici. Bilirsiniz, yetkililer ya da şansölye ile aralarının bozulmasını engelleyen kişi. Hukuk okuyor ve muhtemelen bir gün onların tüm suç pisliklerini temizleyecek."

"O...tanıdık geliyor."

"Çünkü o Killian'ın ağabeyi."

Tükürüğüm boğazıma kaçıyor ve ona ölü bir balık gibi bakıyor olmalıyım ki Ava omzumu silkeliyor, sonra da gözlerimin önünde el sallıyor. "Merhaba, merhaba? Orada mısınız? Yemin ederim siz sürtükler benim ölümüm olacaksınız. Biri mafya prensesi, diğeri intihara meyilli ve bu da gecikiyor."

"Bu çok kaba. Ve ben buradayım."

"Donup kaldın, Glyn. Vay canına. Kendine gel. Kızların onur kitabında, hiçbir erkeğin adının geçmesiyle bile seni bu kadar etkileyemeyeceği yazıyor. Hadi ama, burada senin akıl hocan olarak gururum söz konusu."

"Benim üzerimde hiçbir etkisi yok."

"Evet, doğru. Sana ve pembe yanaklarına tamamen inanıyorum." İç çekiyor. "Ama Anni haklı. Killian hakkında biraz daha konuştuk ve hatta biraz araştırma yaptım ve çocuk muhtemelen bela. Muhtemelen derken, kesinlikle demek istiyorum. Dışarıdan o kadar temiz görünüyor ki, dolapta iskeletler var diye bağırıyor."

Bakışlarımı Gareth'ın üzerinde gezdiriyorum. Sakin, krallara layık bir şekilde yakışıklı ve dikkat çekecek kadar karizması olan biri gibi görünüyor. Ama kardeşi de öyle. Belki de tüm aile berbat durumdadır.

Ne de olsa, mafyaya isteyerek bulaşan herkes bir şekilde çarpıtılmış olmalıdır.

Nikolai ringe adım atmak üzereyken arkasından bir gölge belirir ve omzuna dokunur.

Sahne yavaş yavaş önümde canlanırken ellerim titriyor, sıcaktan ter içinde kalıyorum.

Killian sadece kırmızı bir şort giyiyor. Elleri bileklerinin üzerine kadar uzanan beyaz bandajlarla sarılıdır.

Bazı insanlar güzeldir, bazıları da seksidir ama bir de Killian'ın erkeksi mükemmelliğin vücut bulmuş hali olan vücudu vardır.

Beni ona karşı tuzağa düşürmenin eğlenceli olduğunu düşündüğü zaman kaslı olduğunu anladım, ama hayal gücüm beni gerçek şeye hazırlayamazdı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Göğsü her hareketinde dalgalanıyor, karın kasları kaygan ve fiziksel üstünlüğüne katkıda bulunmak için özenle yapılmış. Küçük siyah kuş dövmeleri yanlarından göğsüne doğru uçuyor. Hayır, kuş değil, kuzgun. Bazılarının kırık kanatları çarpıcı bir görüntüyle parçalanıyor. Şortu, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan belirgin bir V çizgisinin üzerinden kalçalarına doğru sarkıyor.

Bu çizginin nereye gittiğini düşünmek istemiyorum ama beynimi dolduran müstehcen görüntülere engel olamıyorum.

Hayır.

Kafamın içinden çık.

Buna şartlanma mı deniyor? Erotikleştirmek yerine travma hissetmem gerekmez mi?

Önümdeki manzara hiç de yardımcı olmuyor. Killian'ın pazuları ve ön kolları, sanki kanı içeride tutulamıyormuş gibi kaslar ve damarlarla şişiyor.

Belki de kalbinin olması gereken yerde bir makine vardır.

Fiziksel mükemmellikte yüksek puan aldığını ben bile inkar edemem. Ama tüm canavarlar uzaktan güzel görünür. Çirkinlik yakından belli olur.

Kaçma ihtiyacı, hayatta kalma ihtiyacına dönüşüyor.

Yine de, yırtıcı kazançlarında kullanması için kendisine bir silah bahşedilmiş olması haksızlık. Biraz çirkin ya da küçük bir aleti olsaydı insanlar uzak dururdu.

Hayır, bir daha onun sikini düşünmeyeceğim. Sadece

düşünmeyeceğim. "Stratejist," diyor Ava yanımdan ve irkiliyorum.

Aslında kabusa aşırı odaklandığım sırada onun orada bir adam şeklinde olduğunu unutmuşum.

"Killian'ın adı bu," diye açıklıyor Ava. "Çünkü tüm operasyonlarının ve kulüplerine üye kabul etmelerinin arkasındaki beyin gibi bir şey."

"Kulüpleri hakkında ne biliyorsun?"

"Elitler ve Yılanlarla olan rekabetleri dışında mı? Pek bir şey yok. Anni bile bu konuda çok gizliydi, bu da beni daha da meraklandırıyor. Duyduğuma göre gelecekteki cephanelikleri için asker topluyorlarmış. Ama bir sorun var, mafyaya girmenin tek bir yolu var." Sesi rahatsız edici bir fısıltıya dönüşüyor. "Kan dökerek."

İçimi bir ürperti kaplıyor ve Killian'ın hareketlerini takip ederken birkaç kez yutkunmak zorunda kalıyorum. Bu piç sadece deli değil, aynı zamanda acımasız ve merhametsiz de. Var olabilecek en kötü kombinasyon.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nikolai ile birkaç kelime konuşuyor ve Nikolai'nin kaşları çatılıyor. Gareth'ın bir adım geri çekilip kollarını kavuşturması gözümden kaçmıyor.

Daha önceki sakin tavrı çoktan kayboldu ve gerginliğini bastırdığı çok açık. Biliyorum çünkü Bran ve ben de Lan etraftayken böyle görünmeliyiz.

Aramızdaki benzerliklerin aşırı farkına vardığımda dudaklarım aralanıyor. O da mı kardeşinden korkuyor?

Killian ve Nikolai arasında birkaç kelime konuşulduktan sonra, saten cüppeli olan ters ters bakar ama geri çekilir.

Ve böylece, Killian ringe yöneldi. Spiker bir an şaşkınlık yaşadı ama sonra bağırdı, "The King's U'nun tarafında bir değişiklik var. Creighton'a karşı Killian oynayacak!"

Diğer üniversitenin kalabalığındaki insanlar neredeyse avazları çıktığı kadar bağırıyorlar. O kadar çıldırıyorlar ki kulak zarlarımın patlamadığına şaşırıyorum. Öte yandan, bizim kalabalığımızdan ölü bir sessizlik geçiyor.

"Neden o oynuyor ki?" Ava fısıldıyor.

Benim yüzümden. Ama bunu söylemiyorum ve aptalı oynamaya çalışıyorum. "Punisher'dan daha iyi bir seçenek değil mi?"

"Hey, Nikolai'nin şiddeti bu tür dövüşlerde eğlencelidir. Killian'ınki ölümcüldür. Geçen yıl neredeyse bir adamı öldürdüğü için hapse atılıyordu. O zamandan beri kimse ona karşı çıkmak istemedi, belki çılgın Nikolai hariç." Başını sallıyor. "Killian aylardır kenardan izliyor. Creigh'in geçen yıl şampiyonluğu kazanmasının tek nedeni Killian'ın başka bir rakibini maçın ortasında terk etmesiydi. Bir kız ona neden geri çekildiğini sorduğunda şöyle dedi. "Oh, o mu? Sıkıldım ve uyumayı tercih ettiğimi hatırladım.' Biliyorum. O *kadar* deli."

Kuzenimin benim yüzümden başının büyük bir belaya girebileceğini fark edince kollarım bacaklarım titriyor. "Hadi... Creigh'i oradan çıkaralım."

Çünkü hayır, Killian'ın bilerek kaybedeceğine inanmıyorum. Kaybetmek için yaratılmadı, kesinlikle bana ya da başkasına bir şey kanıtlamak için değil.

"Sürtük, lütfen. Creigh'in itaatkar bir şekilde takip edeceğini mi sanıyorsun? Gözlerine baksana." Başparmağını kuzenime doğru salladı. "Bunun için çok heyecanlı. Geçen yıl Killian'la dövüşmeyi dört gözle bekliyordu ve son raunda kalan o olmayınca kendini soyulmuş hissetti."

"Onu durdurmamız gerek Ava. Egosunun, hayatının yanında hiçbir önemi yok."

"Çok geç," diye fısıldıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hakem başlama işaretini verirken dehşet içinde izliyorum. Creigh ve Killian birbirlerinin etrafında dönerken kalabalık daha yüksek sesle alkışlıyor.

Lanet psikopat sırıtıyor ve duymadığım bir şeyler söylüyor. Creigh'in yüz ifadesi değişmiyor ama öne doğru hamle yapıyor, Killian eğiliyor ve yüzüne öyle sert bir yumruk atıyor ki kuzenimin ağzından kan fışkırıyor. Kendini toparlayamadan Killian ona bir yumruk daha atıyor ve yarı yarıya ringin üzerine uçuyor.

Kalabalığımızın "Ahh" seslerinin ortasında çığlık atıyorum.

King's U öğrencileri hep bir ağızdan "Öldür! Öldürün!

Öldür!" Sanırım kusacağım.

Midem sıkışıyor ve kusmamak için bir kolumu karnıma doluyorum. "Bu ne lan, bu ne lan!" Remi parmaklıklara tutunarak avazı çıktığı kadar bağırıyor. "Orada öylece durma Creigh. Göster onlara Elinde ne var, Spawn!"

Kuzenim tekrar saldırırken yüzündeki kanı silme zahmetine girmiyor. Killian kaçmaya çalışıyor ama Creigh onu yakalayıp boğmaya çalışıyor. Bizim taraf çılgına dönüyor ve Ava bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Evet!!! Cray Cray, yakala onu!"

Killian yere düşmeden önce bir yumrukla geri sıçrıyor, ancak Creigh son anda yana atlıyor ve bu da kalabalığın tezahüratını daha da yükseltiyor. "King! King! King! King!"

Maç her geçen saniye daha da gergin ve kıyasıya bir hal alıyor.

Killian ve Creighton birbirlerine defalarca yumruk atıyor ve ikisi de geri adım atmıyor gibi görünüyor.

O piçin kaybedeceğini söylediğini çok net hatırlıyorum.

Kuzenimin yüzünü kanatmak kaybetmek mi oluyor?

"Git, Creigh!" Ava'yla birlikte avazım çıktığı kadar bağırıyorum.

Etraftaki gürültünün ortasında sesimin duyulmadığına yemin edebilirim ama Killian yanımdan ayrıldığından beri ilk kez başını bana doğru eğiyor.

Gözleri sessiz, derinliklerinde hiç ışık yok, ama daha fazlası var.

Sanki kızgın gibi.

Creigh dikkatinin dağıldığı bu saniyeyi onu yumruklamak için kullanıyor. Killian'ın yüzü art arda gelen yumruklarla önce aşağıya sonra yana doğru uçarken irkiliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama kuzenim hızını alamadan Killian onu tekmeleyerek uzaklaştırıyor ve Creigh dengesini yeniden kazanırken diğeri onu köşeye sıkıştırıp yumrukluyor. Tamam.

Ve bitti.

Ve bitti.

Creigh kollarını yukarıda tutmaya çalışıyor ama psikopattan yayılan ölümcül enerjiyi durdurmak mümkün değil.

Onu komaya sokacağım.

"Öldürün! Öldürün! Öldür!" Kalabalık avazı çıktığı kadar bağırıyor. "Pes et," diye fısıldıyorum, sanki Creigh beni duyabilecekmiş gibi. "Pes et."

"Yapmayacak," Ava'nın sesi de en az benim kadar ürkmüş geliyor. "Pes etmektense ölmeyi tercih edeceğini biliyorsun."

Remi bile ona bağırıp çağırıyor ama o kimseyi duymuyor gibi.

Hayır, hayır.

Bu gidişle onu gerçekten öldürecek.

"Öldür! Öldür! Öldür!"

Kapa

çeneni.

Kapa

çeneni.

Hepiniz kapayın çenenizi.

"Killian!" Ne söylemeye çalıştığımdan bile emin olmadan bağırıyorum.

Ava bir eliyle ağzımı kapatıyor. "Ne halt ediyorsun sen? REU'nun öğrencileri tarafından öldürülmemizi falan mı istiyorsun? Düşman için tezahürat yapmak ölmek için üzücü bir yol, Glyn."

Bağırışım Killian'ın dikkatini çekiyor çünkü omzunun üzerinden bana bakıyor. Creigh bu fırsatı onu itmek için kullanıyor ve şu anda momentumu elinde tutan o.

Killian'a dirilmiş bir anka kuşunun vahşiliğiyle yumruk atıyor. Darbeleri o kadar güçlü ki Killian her birinde geri adım atıyor. Yüzünü korumaya çalışmıyor.

Ya da elleri.

Lanet olsun. Onun tıp öğrencisi olması gerekmiyor muydu? Elleri bizim için olduğu kadar onlar için de önemli.

King's U öğrencileri yuhalarken bizim kalabalık çılgına dönüyor.

Nikolai ayağa fırlar ve saten cüppesini savurarak havayı yumruklar, belli ki olayların gidişatından hoşnut değildir. Gareth, Nikolai'nin

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

çatık kaşlı ve elleri ceplerinde. Endişeli görünmek yerine daha şüpheli görünüyor.

Muhtemelen kardeşinin kaybetmesinin garip olduğunu düşünüyordur. İtibarıyla kimse bu senaryoya inanmaz.

Ben bile bunu aklım almıyor.

Onu öldüresiye dövülürken izlerken midem düğümleniyor. Bu da ne böyle?

O çürümüş beyninin içinde ne var acaba? "Kes şunu," diye fısıldıyorum. "Kes şunu, seni psikopat."

Ben ne onun gibiyim ne de buradakilerin. Şiddete tanık olmaktan hoşlanmam. Sonunda bir canavar olsa bile.

Etrafımdaki insanlar Creigh'in darbelerinin ne kadar acımasız olduğunu görünce irkilmeye başladılar.

Hatta bazı kızlar kusmanın eşiğinde gibi görünüyor.

Sonra, tüm bu gürültü, tezahürat, yuhalama ve kaosun ortasında Killian Creigh'in yüzüne uzanır ve dokunur. İki kez.

Kalabalık sessizliğe b ü r ü n d ü ve ardından zafer haberiyle bizimkiler kükredi. Ama bazıları rahat bir nefes alıyor.

Nikolai küfrediyor, Remi küfrediyor ve hatta spiker bile küfrediyor.

"Lanet olsun. İşte bu kadar, bayanlar ve baylar. Kral kazandı!" Killian tüm vücudu yara bere içinde olsa da kolaylıkla döner.

Creigh onu kolundan tutuyor. "Sakın pes etme. Devam edelim." "Eğer devam edersek, seni öldürürüm." Ona ters ters bakıyor. "Geri çekil. Çekil."

Creigh kararında kararlı görünüyor, ancak onu yakalayan ve tüm o aşırı adrenalini sakinleştirmeye zorlayan Remi için minnettarım.

Killian ringden kayarken kalbim küt küt atıyor. Gelip beni bulmasını beklemeden Ava'ya anlaşılır bir şekilde "Gitmem gerek" diye mırıldanıyorum ve oradan hızla uzaklaşıyorum.

Creigh iyi, yani o piçin beni tehdit edecek bir şeyi yok.

Ve eminim ki onun çılgınlıklarına tüm ihtişamıyla tanık olmak için burada kalmayacağım.

Kazağımı ortama sarıyorum ve adımlarımı hızlandırarak dövüş kulübünden çıkıyorum.

Yerin üstüne çıkar çıkmaz sert bir nefes alıyorum. Hâlâ titriyorum ve bu tepkiyi durdurabileceğimi sanmıyorum.

Ancak otoparka geldiğimde Ava'nın arabasıyla geldiğimizi fark ediyorum ve oraya geri dönmeye hazır olmadığım sürece beni götürecek bir araç yok.

Her neyse, bir Uber çağıracağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başımı Cecily'nin kucağına koymaya ve sırf unutabilmek için bana her türlü psikolojik saçmalığı anlatmasına izin vermeye hazırım.

Ya da belki bir şeyler boyayabilirim.

Arkamda bir motor devirleniyor ve arabaya yol vermek için kenara çekiliyorum.

Ama önümde savruluyor ve aniden durunca irkiliyorum.

Özel yapım gibi görünen parlak kırmızı bir Aston Martin - amcamın motor koleksiyonunda toplayacağı türden bir şey.

Şoför kapısı açılır ve içinden hayattan daha büyük bir gölge sendeleyerek çıkar.

Parmaklarını saçlarında gezdirip çenesini sıktığında kalbim duracak gibi oluyor. "Son baktığımda, bir yolculuğumuz vardı, değil mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

9
GLYNDON

Beton üzerine damlıyor.

Karanlık.

Uğursuz.

Damla. Damla. Damla.

Kanın aktığı yönü takip ediyorum ve duruyorum.

Killian hâlâ kırmızı şortunu giyiyor ve üzerine siyah bir tişört geçirmiş. Kasları esniyor ama üşümüş ya da kolundaki morluktan veya dudağındaki kesikten dolayı acı çekiyor gibi görünmüyor.

Kan buradan damlıyor, çenesine ve köprücük kemiğine bulaşıyor.

"Arabaya bin," diye emrediyor tam bir güvenle.

Deli herif caddenin ortasında durduğu için biri korna çalıyor ama Killian onlara aldırış etmiyor.

Başımı sallıyorum ve onu atlatmaya çalışıyorum.

"Her zaman oraya geri dönebilir ve kaldığım yerden devam edebilirim. Tek fark, kıymetli Creighton'ınız alçıya alındığında bu kararınızdan pişmanlık duyacaksınız."

Yumruklarım sıkıldı. "Yapma."

"Bayılmadığını duydum. Belki bir dahaki sefere onu gördüğünüzde hastanede bir makineye bağlanmış olur."

"Kesin şunu!"

"Bin şu lanet arabaya, Glyndon."

Adam tekrar korna çalıyor ve Killian onu duymuyor gibi görünse de, aşırı duyusal yüklenme beni neredeyse duvara çarpıyor.

"Çekil yoldan, orospu çocuğu!" diye bağırıyor adam pencereden Amerikan aksanıyla.

Killian ona baktıktan sonra yutkunur ve geri döner, ardından kaçış yolu üzerindeki bir çöp kutusuna çarpar.

"Üçe kadar sayacağım. Eğer arabaya binmezsen, Creighton'a geri döneceğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Üç."

O piç sayılmazdı bile.

Arabasına geri kayıyor ve ben yolcu kapısını açıp içeri girerken beynimin düşünmesine izin vermiyorum.

Sert bir şekilde nefes alıyorum, tüylerim diken diken oluyor ve kalbim yerinden fırlamak üzere. Ne zaman onun yörüngesine girsem duygusal bir çalkantı yaşamam normal değil.

Bir eli direksiyonda, diğeri yanında rahatça uzanırken bana bakıyor. "O kadar da zor değildi."

Ona ters ters bakıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, sana hâlâ güvenmiyorum. Aslında, sadece şiddete eğilimli olduğunu değil, aynı zamanda ailemi de bununla tehdit edebileceğini kanıtladığın için sana daha da fazla güvenmiyorum."

"Tüm insanlar şiddete eğilimlidir. Ben sadece bunu daha iyi kontrol edebiliyorum."

"Yüzünüzden kan damlarken sesiniz pek inandırıcı gelmiyor."

"Benim için endişeleniyor musun, bebeğim?"

"Kan kaybından ölürdün ve ben farkına bile varmazdım. Hatta kanı paletimdeki renkleri karıştırmak için kullanırdım."

"Ah." Sesi düşer. "Gerçi sen korkunç bir yalancısın. Bana yumruk atarken bir hayalet kadar solgun görünüyordun."

"Şiddetten hoşlanmıyorum, bu yüzden seninle ilgili değil. Herkese bu şekilde tepki verirdim."

"Özellikle kızgın hissettiğinize inanmayı seçiyorum çünkü
Ben.
" "Buna hayalperestlik denir."

"Anlambilim." Torpido gözüne uzandı ve ben de
Koltuğun derisi.

Gıcırdama sesi içeriyi dolduruyor ve fısıldıyorum, "Ne yapıyorsun?"

Killian bir mendil alır ve gülümser. Daha doğrusu sırıtıyor. "Merak etme, seni ısırmayacağım." Kanı siler, ağzının her tarafına bulaştırdıktan sonra uzaklaştırır. "*Henüz.*"

Motor devirleniyor ve o ileri doğru hızlanırken fiziksel olarak koltuğa doğru savrulduğumda irkiliyorum. Zihnim sonsuz olasılıklarla dolup taşıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Emniyet kemerimi bağlayıp hayatım pahasına ona tutunurken beni hangi cehenneme götürdüğü hakkında.

Mantıken, adanın kuzey tarafı o kadar da büyük değil. İki kampüsün yanı sıra, şehir merkezi, mağazalar, bir kütüphane ve öğrencilerin sıkça gittiği bazı restoran ve mekanlar var.

Yani beni buralarda kaçırıp öldüremez. Yine

de güven verici bir düşünce değil.

"İyi bir kız olacağını düşünmüştüm."

Gözlerim yoldan ayrılıp ona odaklanıyor. Tırnaklarımı geçirdiğim emniyet kemerimi işaret ediyor.

"Güvenlik için."

"Merak etmeyin. Ben mükemmel bir sürücüyüm."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. "Eminim öylesindir. Bahse girerim her şeyde iyisindir."

"Oldukça fazla. İlgilendiğim şeylerde iyiyimdir."

"Peki sen neyle ilgileniyorsun?" Radarın altından geçecek kadar lakayt konuşuyorum.

Çünkü burada vites değiştiriyorum.

Onun tarafından gafil avlanmaya ve çaresiz bir oyuncak bebek gibi oradan oraya savrulmaya devam edemem. Bir şekilde ilk hamleyi yapmalıyım.

Eğer Killian'la önceki etkileşimlerim bir gösterge ise, o zaman onun antisosyal spektrumda olduğundan eminim. Lan gibi, belki daha da kötü.

Çünkü o dünya için bir canavarken, kardeşim bizi bağışlamayı seçiyor. Anahtar kelime *seçer*. Çünkü Lan sıkıldığı zaman çekilmez biri haline gelebiliyor. Bu yüzden ondan uzak duruyoruz - onun öngörülemez kafasında neler olup bittiğini anlamak imkansız.

Ve eğer Lan bir gösterge ise, onun gibi Killian'ın da bir saplantısı olmalı. Bir uyarıcı. Eğilimlerini kontrol altında tutmak için bir şeye ihtiyaç duyuyor.

Kardeşim içinse heykeltıraşlık. Sanatına odaklandıktan sonra sosyal olarak daha kabul gören bir varlık haline geldi. Lan'a gönüllü olarak yaklaştığımız tek zaman, sanat atölyesinden çıktıktan sonradır.

En sevinçli, normal olduğu ve hatta şakalar yaptığı zaman

Biz.

Lan'ın asla Killian kadar insanlık dışı olmayacağını düşünmeyi seçiyorum, Yine de. Kardeşimin içten içe ailemizi ve bizi önemsediğini düşünmeyi tercih ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

RES'e döndüğünde Bran'a ibne diyen bir grup kendini beğenmiş çocuğu dövdü. Eve kanlar içinde döndü ama o çocuklar acil servise yatırılmak zorunda kaldı.

Ayrıca resmime vasat diyen bir öğretmenin lastiklerini patlattı ve kendisi de zevksiz, yeteneksiz bir çöp parçasıyken beni yargılamaya hakkı olmadığını söyledi.

Bran, Lan'ın bunları sadece bizim de bir uzantısı olduğumuz kendi imajını korumak için yaptığını söylüyor. Ama ben onun kadar kötümser değilim.

Her neyse, Killian'ı neyin harekete geçirdiğini bulmalı ve buna karşı koymaya çalışmalıyım.

"Şimdilik, sen."

Dikkatini yoldan ayırmayan tarafsız ses tonu karşısında yutkunuyorum. Hızlanıyor, ışıklar ve ağaçlar çevresel görüşümde bulanıklaşıyor ama şu anda buna odaklanamıyorum.

"Neden benimle ilgileniyorsun?" "Neden ilgilenmeyeyim ki?"

"Birbirimizi tanımadığımız gerçeği mi? Bir de ilk karşılaşmamızda bana saldırmıştın."

"Dediğim gibi, seni ben kurtardım. Daha minnettar olmayı öğrenmelisin." "Bu bir saldırıydı, Killian."

"Nasıl istersen öyle adlandır." Başını bana doğru eğiyor, gözlerinde karanlık bir parıltı parlıyor. "Bu arada, adımın dudaklarındaki sesini seviyorum."

"O zaman bir daha duymayacaksın."

"Biliyorsun, her adımda bana karşı gelmek seni sadece yoracak. Bunun tadını çıkarıp kendini özgür bırakmaya çalışırsan çok daha iyi ve kolay olabilir."

"Dur tahmin edeyim, her kaprisine boyun eğmem mi gerekecek?" "Şiddetle tavsiye edilir."

"Boğulup ölmeyi tercih ederim."

"Bunu yapabilirim ama boynundaki o vahşi nabzı hissetmeyi tercih ederim."

Avuçlarım terliyor ve onları şortumun kenarlarına sürtüyorum. Bunların sıradan sözler olup olmadığını tahmin etmeye gerek yok, çünkü bu psikopatın bunları gerçeğe dönüştüreceğinden hiç şüphem yok.

Gerçekten akli dengesi yerinde değil.

"Bu alışkanlığı bırakmaya çalışmalısın." Yavaşça inip kalkan avuç içlerimi işaret ediyor. "Rahatsızlığınızı ele veriyor. Yoksa

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Anksiyete mi? Belki gerginlik? Ya da üçü bir arada?" O
zaman anladım.

Eğer o da Lan gibiyse, duyguları bizim gibi işlemiyor demektir. Bu adamlar için mesele sadece empati eksikliği değil. Kelimenin tam anlamıyla duyguları normal insanlarla aynı mercekten görmüyorlar.

Sosyal olarak kabul edilebilir duyguların neredeyse tamamını çevrelerinden yavaş yavaş öğrenirler. Yavaş yavaş, dış görüntülerini kalabalık içinde ayırt edilemeyecekleri noktaya kadar mükemmelleştirirler.

Ancak biri yaklaşırsa, cephenin arkasını görecek kadar yaklaşırsa, ne kadar işlevsiz, ne kadar karton olduklarını öğrenirler.

Ne kadar yalnız olduklarını.

Lan, Bran ve benim iyi geçinmemizden, birbirimize benzememizden hiç hoşlanmadı çünkü o bize uyum sağlayamıyor. Bize hükmettiğini sanıyor ama ben onun yalnız kurt haline neredeyse her zaman acıdım.

Doğru dürüst sevmeyi, doğru dürüst gülmeyi, neşe duymayı ve hatta acıyı doğru dürüst hissetmeyi asla öğrenemeyecek.

O, moleküllerin, atomların ve maddenin bir karışımıdır ve ağzına kadar dolu tutmak için sürekli uyaranlara ihtiyaç duyduğu tam ve mutlak bir boşluğa sahiptir.

İskambil kâğıtlarından bir ev gibi, her an dağılabilir.

Asla bizim gibi yaşayamayacak.

Killian da öyle.

Bu piç kurusuna karşı hiç sempati
duymuyorum. İşte bu yüzden onu
kışkırtabilirim.

"Duygularımı açığa vurmak benim işim. En azından birilerinin aksine benim duygularım var."

"Kırılmış gibi mi davranmalıyım? Belki bir iki damla gözyaşı dökmeye çalışmalıyım?"

"Evet, bir yandan da kalp büyütmenin yollarını araştır."

"Hepimiz duygusal, ahlaki açıdan doğru yaratıklar olursak dünya düzgün bir şekilde işlemeyecektir. Bir denge olması gerekir, yoksa kaos olur."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Kaosu kışkırtanlar sizlersiniz." "Organize
kaos anarşiden farklıdır. Ben desteklemeyi seçiyorum
Toplumu mahvetmek yerine o n a hükmederek toplumun standartlarını yükseltmek." Duraksıyor. "Peki *siz* kimsiniz?"

Öfkelendim ama bir şey söylemedim.

Parmağını d i r e k s i y o n a vuruyor. "Sana bir soru sordum, Glyndon."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Açıkçası cevap vermeyi reddediyorum."

İri bir el çıplak kalçamın üzerine düşüyor. Dokunuş duygusuz ve öylesine sahiplenici ki tenim vahşi bir sıcaklıkla patlıyor.

"Kavganızı ne kadar sevsem de, atmosferi okumanız ve bana meydan okumamanız gereken durumlar var."

Bileğini tutup elini çekmeye çalışıyorum ama sanki bir duvarı itiyorum. Onun ne kadar güçlü olduğu ve benim onun varlığında ne kadar zayıf ve kırılgan hissettiğim korkutucu.

Parmaklarının tenimde gezinmesini ve tüylerimi diken diken etmesini engellemek imkânsız. Bana damlayan bir kontrolle dokunuşunda saf bir komut var, sanki bitirmeye kararlı olduğu bir fetihmişim gibi.

Onun radarından çıkmak için en iyi yöntemin benden sıkılması olduğunu ve benim herhangi bir direnişimin muhtemelen onun ilgisini alevlendireceğini biliyorum, ama yapamıyorum.

Benimle oynamasına izin veremem. Bu

sefer beni kıracak.

Geri dönme şansım olmadan o uçuruma gitmeme neden olacak.

Bu yüzden parmaklarını pençeliyorum, kalbim daha hızlı ve daha sert çarpıyor. "Bırak beni."

"Sorduğum soruya başka nasıl cevap alabilirim ki?" Parmakları şortumun eteğinin altından ustalıkla kayıyor. Diğer elinin direksiyonda olması ya da araba kullanıyor olması bile önemli değil.

Parmak uçları iç çamaşırıma yaklaşırken "Yapma," diye fısıldıyorum. "Sana hayır diyorum, Killian."

"Hayır kelimesi beni korkutmuyor bebeğim. Anlamı ya da anlamsızlığı *biz erkeklerin* umurunda değil. Ayrıca, hayır bazen evet anlamına gelmez mi?"

"Bu sefer değil."

"Tartışılabilir." Sesi tehlikeli bir gürültüye dönüşüyor. "Mesele şu ki, duyguları herkesin hissettiği gibi hissetmeyebilirim, ama başkalarındaki duyguları anlayabilirim, çoğu zaman onlardan daha iyi anlayabilirim. Ve şu anda, tamamen farklı bir şeyle karışık korkunun kokusunu alabiliyorum. Uçurumda olanları tekrarlamamdan ve kontrolüne el koymamdan korkuyorsun, ama aynı zamanda bu olasılıkla uğulduyor, gizlice bunu diliyorsun." Parmakları külotumun üzerinde kıvrılıyor ve benden bir inilti kaçıyor. "Bunun için sırılsıklamsın bebeğim."

"Dokunma bana," sesim kırılıyor ve sözlerimi kaplayan utanca ya da gözlerime dolan yaşlara engel olamıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bir yırtıcıyı avla kandırıp ondan aç kalmasını isteyemezsin." Parmakları kıvrımlarıma doğru kayıyor, kapatmaya çalışmama rağmen elinin ağırlığı kalçalarımı ayırmaya zorluyor. "Eminim hayatın pamuk ipliğine bağlıyken sikimde boğulurken sen de ıslanmışsındır. Küçük amcığın da zonkluyor ve dokunulmayı talep ediyor muydu? Eminim sırılsıklam olmuş ve ağrıyordur. Sikim dudaklarına dolanmışken ve döller onları kaplamışken dudaklarını sevdim, ama belki de amcığına da gitmeliydim." İç çamaşırımın altından bir parmağını uzatıp içine soktu. "Bahse girerim bu dudaklar, sikim onları yırtarken daha da güzel görünecektir."

Vücudumun üst kısmı kamburlaşıyor, bunun yarısı davetsiz misafirden, yarısı da yüzümün her yerine yazılmış olması gereken utançtan kaynaklanıyor.

Kaba sözleri ve baskın dokunuşunun birleşimi içimdeki tuhaf bir parçayı tetikledi. Daha önce hiç yaşamadığım bir his. Zihin durumumun çöktüğü ve karanlık düşüncelerin kafamda döndüğü zamanlardan bile daha kötü.

Bunlar daha karanlık ama doğası gereği daha erotik ve lanetleyicidir, onları kontrol etmek imkansızdır.

"Sana güvenmemi istediğini söylemiştin," diye mırıldanıyorum, taktik değiştirerek. "Bunu yapmanın yolu bu değil."

"Bana asla güvenmeyeceğini söyledin, o zaman neden denemeye devam edeyim?" "Eğer durursan bunu düşünebilirim, ama eğer beni benden almaya devam edersen...

senden nefret edeceğim."

"Benden zaten nefret ediyorsun, yani bunun aşağı yukarı bir anlamı yok." Bir parmak daha ekleyip derinlere inerken dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Ayrıca, sana bir seçenek sundum. Yüksek yolu seçmiş olman benim suçum değil. Zaten bundan zevk alıyorsun, o yüzden bırak gitsin."

Bacaklarımın arasında bir ağrı oluşurken nefesim paramparça bir şekilde dışarı çıkıyor.

Ve inşa eder. Ve inşa eder.

Sinir uçlarım bir anda canlanıyor ve bu zevk ihtiyacını ne kadar bastırmaya çalışsam da bastıramıyorum.

Ama bunu benden almasına da izin veremem. Bu yüzden tüm gücümle koluna tutunuyorum ve başımı sallıyorum. "Seni durdurmak için ne yapmalıyım?"

"Küçük, sıkı amcığının parmaklarımın etrafında kenetlendiğini hissedebiliyorum. Sen sınırdayken durmamı gerçekten istiyor musun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Seni ilgilendirmez. Bırak gideyim." Onun elinde orgazm olmaktansa cinsel hayal kırıklığıyla ölmeyi tercih ederim.

Bir omzunu kaldırdı ve bana bir bakış attı. "*İçinizdeki adamların* kim olduğunu söylersen bunu düşüneceğim."

"Kardeşim ve kuzenim," diye nefes alıyorum. "Onlar hepimizden farklılar."

"Hmm." Yüz ifadesi değişmiyor ama parmakları hâlâ içimde olmasına rağmen eli duruyor.

Zonklama artıyor ve irkiliyorum, onu kontrol altına almaya çalışıyor ve başaramıyorum.

Kalçalarım titriyor ve sanırım öne doğru kayıyorum.

Ne yaptığımı fark ettiğimde gözlerim açıldı. Sanırım... Az önce onun eline sürtündüm.

Umarım, dilerim ve güneşin altındaki her tanrıya dua ederim ki bunu kaçırmıştır. Ama kimi kandırıyorum ki?

Yenilenmiş bir enerjiyle içeri dalarken dudaklarında kurt gibi bir gülümseme beliriyor. Başparmağı klitorisimin etrafında dönerken o kadar derine dalıyor ki, sanırım beni gerçekten parçalayacak.

"Bunu... düşüneceğini söylemiştin."

"Yaptım ve durmamaya karar verdim. Ayrıca, sen parmaklarım için bir sürtüksün, bebeğim."

Bunu ne durdurabilirim ne de rol yapabilirim. Dalga bana çarparken ellerim bile artık onunkileri pençelemiyor.

Karanlık bir yolda hızla ilerliyor olmamız beni korkutmuyor bile. Aslında, bu heyecanı artırıyor.

Parmaklarının etrafında parçalara ayrılırken çığlığımı bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum.

Daha önceki düşüşü düşündüm, farklı bir düşüştü ve hep tehlikeli olduğunu hayal ettim.

Korkunç bir gölge.

Ama bu? Tamamen özgürleştirici. Ve bunun için kendimden nefret edecek enerjim yok.

Şimdi olmaz.

"Duracağını söylemiştin," diye tekrarlıyorum sessiz karanlıkta, o şekilde düşmeyeceğime dair boş bir inanca tutunarak.

"Hayır, öyle bir şey yapmadım, bunu sen kendin varsaydın. Kalçalarını azgın bir fahişe gibi gıcırdattığından bahsetmiyorum bile, bu yüzden meydan okuma uğruna meydan okumayı bırak." Parmaklarını içimden çıkardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklarını yüzünün önüne kaldırıp uyarılmamla parlayan parmaklarıma baktığında sıcaklık kulağımı ve boynumu kaplıyor.

"Sana başka bir sorum var." İçimde olan parmaklarını başparmağına sürtüyor, yapışkanlığı bir deliğe girip ölmek istememe neden olacak şekilde bulaştırıyor. "Az önce bir şey hissettim ve merak ediyorum."

İlk parmağını ağzına götürüyor ve diğerine geçmeden önce yalayarak temizliyor. Tüm bu süreç boyunca gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve bir yere çarpmamızdan ya da düşüp ölmemizden endişelenmem gerekiyor.

Ama şu anda bunu düşünemiyorum.

Ya orgazm gerçekten bitmedi ya da kafamdan rahatsızım, çünkü ağzım kuruyor ve kalçalarım titriyor.

Dilini son bir kez parmaklarının üzerinde gezdirdikten sonra onları dışarı çıkarır. "Söyle bana, Glyndon. Bakire amına mı dokunuyordum?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

10

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KILLIAN

Glyndon'ın yüzündeki ifade ancak felç başlangıcı olarak sınıflandırılabilir.

Başka biri olsaydı, durumu o rafa kaldırmaya ve diğer acil konulara geçmeye yüzde doksan dokuz istekli olurdum.

Bir kez daha dürtü kontrolü kırmızı çizgisini aşan sikimin durumu gibi. Bu olay değişikliği, ağlarken yüzünün sikimle doldurulduğu zamandan daha küfürlü.

Sebebi de onu orgazm etmekten başka bir şey değil.

Vermekten zevk almıyorum. Vermiyorum bile. Sevişirim. Sık sık - serbest bırakılmam oyunun sonudur. Ya da tüm olay monoton, zevksiz bir angarya haline gelmeden önce öyleydi. Önceki sevişme arkadaşlarım karşılık vermenin yöntemimin bir parçası olmadığını biliyorlar, ama yine de sikimi emmek için yalvarıyorlar.

Sertifikalı bir verici olmayan olarak, parmaklarımı Glyndon'ın amına sokmamın tek nedeni baskınlıktı - ne daha fazlası ne de daha azı. Bitirmesine izin vermeyi planlamıyordum ve sadece onu sınıra sürüklemek ve onu asılı bırakmak istedim, böylece serbest bırakılması için yalvaracaktı ve yine de alamayacaktı.

Ama sonra ilginç bir şey oldu.

Parmaklarımla kızlık zarını hissettim.

Bakirelerin umurumda olmadığından eminim. Onlar bir güçlük, bir baş belası ve genellikle iyi bir sikiş değiller, bu yüzden fiziksel uyaran dozumu almak için önce ve sonra sevişmek zorundayım.

O zaman neden gözümün önüne Glyndon'ın amını yırttığımda kalçalarına bulaştıracağım kanın görüntüsü geliyor?

"Ben... Neden bahsettiğini bilmiyorum." Yüzü kıpkırmızı, tıpkı ondan zorla alacağım kan gibi; boynu ve kulakları da öyle.

Dudakları bile daha kırmızı, daha sıcak oldu, onları da mı kanatmalıyım? O gürleyen nabzın, yumuşak güzelliğin ve yarı saydam tenin ardında tam olarak neyin gizlendiğini görüyor musunuz? Bahse girerim kırmızı onu bir başyapıt yapacaktır.

Belki şimdi?

Tekrar yola odaklanıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bastır.

Bastır.

Bu kelimeleri bu gece milyonuncu kez kafamda tekrarlıyorum, çünkü yemin ederim bu normal görünen, masum, kâğıttan sıkıcı kız sıkıcı ya da normal olmayabilir.

Yine de o hala masum.

Ve bu masumiyeti paramparça edeceğim, onu parçalara ayıracağım ve kanında çırpınacağım - tıpkı hayatımdaki diğer her şey gibi. O benim yeni başyapıtım olacak.

"Sağlam kızlık zarından bahsediyoruz, bebeğim. On dokuz yaşında bakireler Ortaçağ'da geçerli bir para birimi değil mi? Aslında hayır, o zaman bile on dört yaşında bebek doğuruyorlardı, yani sen nadir bir türsün."

Bana ölümcül bir bakış fırlatıyor - sinirli ve suskun olanları bir kenara bırakırsak, benimleyken standart ifadesi.

Sonuncusu benim favorim. Dudakları ayrılacak ve ben parmaklarımı dudaklarının arasına nasıl sokabileceğimi düşünmeye başlayacağım.

"İşin bitti mi?"

"Sorduğuna sevindim. Merak ediyorum. Neden şimdiye kadar bakire kaldın?"

Pencereden dışarı bakıyor, oflayıp pufluyor. "Seni ilgilendirmez."

"Yüksek yolu seçme konusunda ne demiştim? Soruma cevap vermeden önce mi sonra mı seni yolda bir hayvan gibi kızlığını bozmam gerekiyor? Belki de sen çığlık atıp ağlarken ve kanarken?"

Başını bana doğru çevirdi. Korkusunu kamufle etme çabalarına rağmen, iri gözlerindeki doğal olmayan parıltı onu ele veriyor. Yeşili daha açık, korkmuş ve kaotik bir hal alıyor. Isırılmak için yalvaran alt dudağının titremesi de öyle. "Siktir git."

"Biraz namuslu olduğun için, o tatlı sesinle küfür etmen aslında tahrik edici, bu yüzden sikimi emmeye istekli değilsen, bundan kaçınmanı tavsiye ederim."

"Vay canına, şok edici. Gerçekten de istekli kelimesini kullandın." "Öyle görünmeyebilir ama iyi bir sporcu olabilirim."

Homurdanıyor ve genellikle bu diğer insanlar için çok çocukça olurdu. Ama onda? Dudaklarını ısırıp ağzıma almak, dilimle ziyafet çekmek ve dişlerime geçirmek istiyorum.

Ve bayanlar baylar, ilk defa biriyle sevişmeden önce onu öpmeyi düşündüm.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Öpüşmek zaten anlamsız ve ben zaten bu aktiviteye hiç düşkün değilim. Öyleyse neden dudaklarını yutarken parmaklarım boğazını sarmak için seğiriyor?

"İyi bir sporcu değilsin, Killian. Sen var olmuş en kötü oyunsun. Bahse girerim *istek* kelimesinin ne anlama geldiğini bile bilmiyorsundur ya da belki de biliyorsundur ama umursamıyorsundur."

"Kesinlikle ikinci seçenek."

Kedi gibi bir merakla bana bakıyor. Glyndon onun benimle ilgilenmediğini düşünüyor ama bazen sanki derimi soyup içime de bakmak istiyormuş gibi beni izliyor.

İlk defa biri dış görünüşümün arkasına baktı ve içimde gizlenenlerle daha uyumlu oldu. Belki de kontrol altına alınamayacağımı bildiği içindir.

Ya da zaten benim şeytanlarımı gördüğünü.

Onlardan korksa da yine de onları merak ediyor. "Bunu çok yapar mısınız? Kızları Tanrı bilir nereye kaçırıyorsunuz?" "Gezintiyi kabul ettiniz, yani bu kaçırma değil."

"O zaman başka şekilde ifade edeyim. Kızları takip ediyor, onlara musallat oluyor ve kesinlikle kaçırma olmayan bir yolculuğu kabul etmeleri için onları manipüle ediyor musunuz?"

Dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor. Alaycılığı çok sevimli. Hâlâ sinir bozucu ama yine de sevimli. "Sen ilksin, bebeğim."

"Peki ya o uçurumda ne oldu?" "Onun için de bir ilk."

"Gurur mu duymalıyım yoksa dehşete mi kapılmalıyım bilemiyorum."

"İlkini yap. Dediğim gibi, benden korkmak yerine bundan keyif alabilirsin."

Uzun bir nefes bırakıyor. "Neden ilk ben oluyorum?"

"Diğerleri rahatsız edici olmaz ve her adımda kavga etmezdi. Aslında, ilgim için yalvarırlardı."

"Ben *başkaları* değilim, o yüzden onlarla ilgilenip beni yalnız bırakmaya ne dersiniz?"

"Onları sikimle nasıl dolduracağımı, altımda kıvranmalarını nasıl izleyeceğimi, sonra da içlerini nasıl döllerimle dolduracağımı düşündüklerim onlar değil, sensin."

Etkilenmemeye çalışmasına rağmen boynundan yukarıya doğru kızarıklık süzülüyor. "Seni istemesem bile mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Parmaklarımı paramparça ettiğin ve bunun için inlemelerini susturmak zorunda kaldığın düşünülürse, beni istediğini söyleyebilirim. Sadece bundan nefret ediyorsun ve muhtemelen bunu yüksek sesle itiraf etmeden önce dişinle tırnağınla savaşacaksın. Şanslısın ki, iç düşüncelerini anlıyorum. İlk hayırdan sonra kaçacak bir ezik yerine bana sahip olduğun için mutlu değil misin?"

Dudakları aralanıyor ve ben önüme bakmadan önce sırıtıyorum. "O kadar şaşırmış görünme.

Süper gücümün zihin okuma olduğunu söylemiştim."

Nefes nefese kaldı. "Sadece bahaneler sunuyorsun."

"Ben sen değilim bebeğim. Ben bunu yapmam. Söylediğim ya da yaptığım her şey iddialı olmaktan gelir."

Arabayı yavaşlatarak durduruyorum ve onun dikkati çevremize kayıyor. Görüş alanının alabildiğine uzandığı ormana... Karanlık, boş ve mükemmel bir suç alanı.

Suç işlemeyi düşündüğümden değil.

Yoksa düşünüyor muyum?

"Soruma hâlâ cevap vermedin."

Sesim normal aralıkta olmasına rağmen irkildi. Tamam, belki daha alçak. Deminden beri sikime hücum eden kan miktarına bakılırsa bunu söylemeye gerek yok.

Dürtü kontrolü benim uzmanlık alanımdır, ancak bu kız görüş alanıma girdiğinde tanrısal yeteneklerim bile yetersiz kalıyor.

Özel bir kokusu bile yok - genellikle ya biriyle yatmak istememi ya da onu listemden çıkarmamı sağlayan önemli bir duyu.

Boya olduğunu fark ettim. Yağlı boya ve meyveli bir şey gibi kokuyor. Kiraz. Ya da ahududu.

Çok tatlı, gösterişsiz ve kesinlikle genelde hoşlandığım bir şey değil.

Glyndon bir bütün olarak genelde hoşlandığım bir şey değil.

"Burası neresi?" diye fısıldıyor.

"Sosyetik arkadaşlarınız sizi adanın bu kısmına götürmedi mi? Burası cesetleri gömdüğümüz yer."

Yutkunurken boğuluyor ve ben kahkahayı patlatıyorum. *Tanrım.* Derisinin altına sızma hissine alışabilirdim, yanaklarının kızarması ve gözlerinin genişlemesiyle bocalamasını izleyebilirdim. Ya da irislerindeki ışığın yüksekten alçağa ve aradaki her şeye değiştiğine tanık olmak.

Farklı olduğumu fark ettiğimden beri duygular üzerine çalışıyorum - o fare olayından beri - ve ilk kez duyguları bu kadar şeffaf, bu kadar görünür olan biriyle tanışıyorum, bu gerçekten büyüleyici.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Meraklı, hatta.

Onu daha fazla keşfetmek, daha derine inmek, en karanlık kısımlarına kancayı takmak ve her şeyi ortaya çıkarmak istiyorum.

Her şeyi.

Onun içini görmek

istiyorum. Gerçek ve mecazi

anlamda.

"Şaka yapıyordum," diyorum kahkahalarım dindikten

sonra. "Hiç komik değilsin."

"Ve sen de soruma cevap vermedin. Eğer tekrar sormak zorunda kalırsam, bunu kelimelerle yapmayacağım, Glyndon."

Bana pis ve biraz da küçümseyici bir bakış attı. "İnsanları tehdit etmekten zevk mi alıyorsun?"

"Hayır, önemsiz bir konuda zorluk çıkarmıyor olsaydınız bunu yapmak zorunda kalmazdım."

"Yani özel hayatım artık önemsiz mi?"

"Günümüzde ve çağımızda mahremiyet diye bir şey yok. Her türlü mahremiyet, sayılar ve algoritmalarla kodlanmış bir sis perdesi. Ayrıca, bekaretin konusu artık özel değil çünkü artık bunu biliyorum."

"İnanılmazsın." "Ve sen

oyalanıyorsun."

Uzun bir nefes alıyor, hayal kırıklığından mı yoksa teslimiyetten mi, emin değilim. Ama motorun sesi arabayı doldururken bir süre sessiz kalıyor.

"Canım seks yapmak istemedi. Şimdi mutlu musun?"

"Benim mutluluğumun bununla hiçbir ilgisi yok. Neden canın seks yapmak istemedi?"

"Bu başka bir soru."

"Soracağım soruların bir sınırı olduğunu hiç söylemedim." "Dur tahmin edeyim, cevap vermek zorundayım yoksa beni

daha kötü bir şey olacak ve eğer savaşmaya devam edersem, siz işi çok ileri götürene kadar tehdit artacak."

Dudaklarımı çeken gülümsemeye engel olamıyorum. "Hızlı öğrenen biri olduğunu biliyordum."

Bana bir, iki, üç saniye bakıyor ve göz temasını hiç kesmiyor. Ah.

Anladım.

İlk seferinde beni ona çeken de buydu. Birçok kişi bana uzun süre bakmayı imkansız bulurken onun bakışlarımı tutma şekli - erkek kardeşim ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Anne de dahil.

Benden rahatsız mı oldular yoksa gözleri mi korktu, bilemiyorum.

Jeremy bir keresinde insanları kendi tenlerinde rahatsız eden bir görünüşüm olduğunu, bu yüzden uzak durmayı seçeceklerini söylemişti.

Glyndon değil.

Bir kez olsun gözlerimi kaçırmadı. Sanki her zaman beni görmesi gerekiyormuş gibi.

Kendimi her zaman görmeme bile gerek yok.

Benim varlığım atomların ve moleküllerin yoğunlaşması, anne ve babamın genlerinin homojen ve mükemmel bir birleşimi, insanlıkla ilişki kuramayan bir insanı oluşturdu.

Korkudan da olsa bu varlığı görmekle ilgilenmesi
-nadir görülen bir durumdur.

Tüm bu keyfi, farklı özelliklerin tek bir kişide toplanması hoş karşılanmamalıdır.

Başka bir iç çekişle, bu sefer kesinlikle teslim olmuş bir şekilde, sessiz sesinin arabayı doldurmasına izin veriyor, "Seks yapmak istediğim birini bulamadım."

"Neden olmasın? Eminim biraz ilgi görmüşsünüzdür."

"Sadece içimden gelmedi. Başka sorunuz var mı, Majesteleri?"

"Şimdilik hayır. Bulduğumda sana haber veririm."

Gözlerini kısar. "Gerçekten mi? Konu hakkında hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Sonunda seni nasıl becereceğim gibi mi? Bu konuda konuşmaktan mutluluk duyarım ama senin bu konuşmaya hazır olduğunu sanmıyorum."

"Sana asla izin

vermeyeceğim." "Asla asla

deme, bebeğim."

"Cevap istediğin zamanları daha çok seviyordum."

Kalçasına uzandım. "Bu sefer senin üstündeyken daha fazla soru sormamı ister misin?"

"Hayır! Sadece söylüyorum." Dalgınca bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. Sarışın bir saç teli, çünkü elbette bu tuhaf kompozisyon demetinin bal rengi saçlarında sarı teller var.

Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Geri dönebilir miyiz? Yarın erkenden dersim var."

"Henüz değil. Ne için burada olduğumuzu görmediniz."

Gözbebekleri hafifçe büyüyor ama sakinliğini koruyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hmm.

Yetiştirilme tarzından olmalı. Birisi ona korktuğunda bile geri adım atmamayı öğretmişti. Omurgasını dik ve bakışlarını ileride tutmasını.

Soyadının tanımı olmak için.

"Gezintiye çıkacağımızı sanıyordum. Bu zaten yapılmadı mı?"

"Gezintinin bir amacı olmalı." Arabadan iniyorum.

Yapmıyor.

Ben de onun yanına gidip kapıyı açtım.

Glyndon -masum, tatlı ve parfümü gibi gür- kendini koltuğa yapıştırmaya çalışarak kaçabileceğini düşünür.

"Hadi, bebeğim."

Başını sallıyor. "Ya beni mezara götürüyorsan? Belki de şaka yapmıyordun ve cesetleri gömdüğün yer tam olarak burasıydı. Ya da daha kötüsü, belki de birkaç adamınız bana toplu tecavüz etmek için ormanda bekliyordur."

"Seni gömmek isteseydim, şu anda olmayan güvenin yüzünden dayak yemeden yaklaşık bir saat önce seni öldürürdüm. Ve ben sikimi senin kanınla kaplamadan önce kimse sana dokunamayacak."

Dudaklarını büzüyor. "Bunun güven verici olması mı gerekiyor?" "Güven verici değil, hayır. Sadece gerçeklerin ifadesi."

"Çok acımasızsın, bu iğrenç."

"Ve o kadar tekrar ediyorsun ki, bu beni kızdırmaya başladı." Başımı eğiyorum. "Dışarı çık."

Tereddüt ettiğinde, emniyet kemerini çıkarıp bileğini kavrıyorum. Karşı koymaya çalışıyor, vücudu kaskatı kesiliyor, muhtemelen paniğin kontrolü ele geçirmesine izin veriyor.

Onu kolaylıkla arabanın arkasına sürüklüyorum. Ufak tefek, tek bir elimle onu ezebilirim, hem de hiç güç kullanmadan.

Cildi karanlıkta taze cesetler gibi soluk mavi görünür. Bir şekilde kanamaya başlarsa ve karışıma kırmızı eklenirse, cildi ayın altında ruhani görünecektir.

Bu kızla bu fantezileri gerçekleştirmemeyi seçmem, dürtü kontrolümün muhteşem bir tezahürüdür.

Bastır, orospu çocuğu.

"Kendi başıma yürüyebilirim." Kendini serbest bırakmaya çalışırken sesi titriyor ve sefilce başarısız oluyor. Sayısız kez.

Denemeye devam edecek kadar sinir bozucu. Bunu ona vereceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sana daha önce şans verdiğimde yapmadın, bu yüzden top şimdi benim sahamda."

"Kes şunu, Killian."

Bir ninniden farksız o minicik sesiyle ismimi söyleyince duraksıyorum. Çoğu zaman insanların seslerini bile sevmiyorum. Bazıları tiz, bazıları kısık ve çoğu da sinir bozucu.

Ancak onunki doğru miktarda tatlı ve melodik. Yumuşaklığın ve felç edici dehşetin doğru miktarı.

Ona baktım. "Neyi durdurayım?" "Her
ne yapıyorsan."

"Yaptığım şey hoşuna gitse bile mi?"

"Yaptığın her şeyden hoşlanacağımdan
şüpheliyim."

"Bundan emin misin?" Küçük bir gölün yakınında durduk ve Glyndon hareketsiz kaldı.

Önümüzdeki manzaraya bakarken mücadele etme çabaları çoktan unutuldu.

Yüzlerce minik sarı nokta ağaçları aydınlatıyor ve küçük lambaların verimliliğiyle su yüzeyinde parlıyor.

O ateş böceklerini izlerken, ben de onu izliyorum.

Omuzlarının gevşemesi ve dudaklarının aralanması beni kıskıvrak yakalıyor. Ve gözlerinin sarı ışıkları bir ayna gibi yansıtması.

Parlıyorlar, daha parlaklar, daha hızlılar ve telefonumu çıkarıp fotoğraf çekerken bunu düşünmüyorum.

Anı anmak, salt bir eylemden ziyade bir ihtiyaç gibi geliyor. Bu dürtü de değil; çok daha kötüsü.

Flaşa bile odaklanmıyor, hâlâ ateşböceklerine dalmış durumda. "Çok güzeller. Burayı bilmediğime inanamıyorum."

"Bu bizim üniversitemizin malı."

"Kurbanlarınızın çoğunu buraya mı getirdiniz?"

"Yani şimdi sen benim kurbanım mısın? Bu hoşuma gitti. Ve hayır, yalnız kalmak istediğimde geldiğim yer burası, yani sen ilksin."

"Bir sürü ilkim var."

"Buna ben de şaşırdım. Beğendin mi?"

"Bayıldım."

"Öyle olacağını söylemiştim. Bir sanatçının doğanın karanlık güzelliğini takdir edeceğini düşünmüştüm."

Sonunda bana odaklandı. "Benim bir sanatçı olduğumu nereden biliyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Senin hakkında çok şey biliyorum, Glyndon."

"Neden? Ne istiyorsun?"

"Pek çok şey istiyorum. Şu anda hangi bağlamdan bahsediyoruz?" "Bu, beni buraya getirmek. Bir amacın olmalı."

"Sana söyledim, böylece bana güvenebilirsin. Buranın sana çekici geleceğini düşündüm."

Gözleri yarıklara dönüşür. "Bu kadar mı? Komik bir şey yapmayacak mısın?"

"Komikliği tanımla."

"Soruyor olman bile soracağın anlamına geliyor."

"Sadece seçeneklerimi değerlendiriyorum." İskelenin kenarına oturup ayaklarımı sarkıtıyorum, sonra bir sigara alıp yakıyorum.

Glyndon bana yaklaşıyor ama durup dumanı eliyle uzaklaştırıyor. "Zehir bağımlısı olmana neden şaşırmadım?"

"Ben hiçbir şeye bağımlı değilim."

"Dudaklarınızdan sarkan sigara aksini kanıtlıyor."

Dudaklarımdan çekiyorum ve ateş böceklerinin ışığında tutuyorum. "Ellerimi meşgul tutmak için kullandığım bir alışkanlık."

"Bu, istersen istifa edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Onların yerini alıp dudaklarımı ve ellerimi meşgul edersen bırakırım."

"Hayır, teşekkürler."

Bir omzumu kaldırıyorum ve yanımdaki noktaya dokunuyorum. "Bu açıdan daha iyi görünüyorlar."

"Ne daha iyi görünüyor?" diye soruyor ürkek bir ses tonuyla ve ben neden sertleşiyorum ki?

"Ateşböcekleri ya da cesetler, hangisi önce yüzerse."

"Karanlık mizah anlayışın gerçekten başka bir seviyede." Yavaşça yaklaşıyor, sonra yerleşmeden önce tereddüt ediyor.

Teklif ettiğim her şeyi sorgulama alışkanlığı yakında ortadan kalkacak. "Merak etme. Bu gece seni sikmeyeceğim."

"Vay canına. Teşekkürler." Yanıma uzanıyor, meyveli parfümü daha da güçleniyor. Ya da benim koku alma duyum onu daha hızlı algılıyor.

"Bir şey değil."

"Bu gerçek bir teşekkür değildi." "O zaman neden söyledin?" "Alaycılık. Hiç duydun mu?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Biliyorum. Sadece seninle dalga geçiyorum." Sarı saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve boynuyla birlikte kızarıyor.

"İnsanlarla uğraşmayı çok mu seviyorsun?"

"Bütün insanlarla değil, hayır. Sadece seçkin

birkaçı." "Yani şimdi VIP mi oldum?"

"Eğer istersen."

"Cidden, seninle konuşmak şeytani bir robotla konuşmak gibi."

"Kötü robot, ha?"

"Evet, bilirsiniz, bilimkurgu filmlerinin sonunda yok edilenler."

"Filmin son saniyesinde kırmızı gözleri yanıp sönerek geri dönüşlerinin sinyalini verenlerden mi bahsediyorsun?"

"Kötü olmaktan gurur duymamalısın."

"Mesele de bu, bebeğim. Kendimi kötü biri olarak görmüyorum."

"Lütfen bana kendini bir kahraman olarak gördüğünü söyleme." Sesi öncekinden daha da ürkmüş geliyor.

"Hayır, görmüyorum. Ben sadece kendimi nötr olarak görüyorum. Siyah, beyaz ya da gri yerine. Ben renksizim."

"Sen bir varlıksın. Renksiz olamazsın." Huffs. "Sen sadece siyahsın."

"Siyah mı?"

"Evet, insanlara renkler veririm ve sen kesinlikle siyahsın, ruhun, kalbin ve o rahatsız edici kafan gibi."

Bir süre ona baktım ve sonra gülümsedim. *Tanrım.*

Bu kız başını büyük bir belaya sokuyor. Çünkü onunla

konuşmaya devam etmek istiyorum.

Ve insanlarla konuşmayı bile sevmiyorum.

İnsanlara sahip olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da ona sahip olmak istiyorum.

Evcil hayvan sahibi olduktan sonra onların içini görmek istemekten farklı olamaz, değil mi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

11

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KILLIAN

"Bu da ne böyle? Geçit törenimin içine mi sıçıyorsun?"

Konağa girerken Nikolai'nin sesiyle duraksamıyorum. Onun yerine buzdolabına uzanıp bir şişe su alıyorum.

Bulabildiği en yakın nesneyi, bir Zippo'yu bana fırlatıyor ve başımı yana eğerek votka şişesiyle çarpışmasına izin veriyorum. Cam ve likör seremonisiyle tezgâha çarparak paramparça oluyor.

Jeremy merdivenlerin dibinden, kollarını kavuşturarak, "Sanırım burayı temizleyecek ve votkamı yerine koyacaksın," diyor.

"O benim votkam. Siktir git." Kuzenim şişmiş çenesine bir buz torbası koyuyor ve ayağını kanepenin kenarına dayıyor.

Tezgâha yaslanıp bileklerimden bacak bacak üstüne atıyorum. "Moralin mi bozuk?" "Ve sen değil misin? O ezik sana karşı kazandı."

Bir omzumu kaldırdım. "Anlamsız bir maçtan daha iyi bir şey kazandım."

Glyndon'ın arkadaşlığı ve hatta o ateşböceklerini izlerken benimle kavga etmekten geçici olarak vazgeçmesi gibi - ve ben ona dokunmuyordum.

Elimi hareketsiz kalmaya zorladığımda sonunda rahatladı. Pratikte teoriden daha zor olduğu kanıtlanmış bir şey. Bunu bir alışkanlığa dönüştürmek söz konusu bile olamaz. Ne de olsa, sadece gardını biraz düşürmesine, beni biraz içeri almasına ihtiyacım var, böylece her şeyi anlayabilirim ve geriye dönüp baktığımda, ona olan ilgimin nedenlerini araştırabilirim.

Bunun için fazladan yol kat etmeye hazır mıyım? Kesinlikle.

Onu yurduna geri götürdüğümde kaşlarındaki kırışıklığı göz önüne alırsak, hala gitmem gereken bir yol olduğunu söyleyebilirim.

O inatçı, asabi küçük bir pislik ve ben her saniyesinde buradayım.

Glyndon sert, büyük bir kaya olabilir ama ben suyum ve su ilk başta kayaya çarpabilir ama sonunda onu kıracaktır.

"Kazanmaktan daha iyi ne var, orospu çocuğu?" Nikolai homurdanıyor. "Bir dahaki sefere kaybedeceksen benimle dövüşmeye kalkma. Burada söz konusu olan benim imajım, Şeytan'ın varisi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sigara paketimi çıkarıp bir süre ona bakıyorum ve Glyndon'ın zehirle ilgili sözlerini hatırlıyorum. Sonra başımı sallıyorum ve bir tanesini dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum. "Sanırım bir sonrakini sen kazandın?"

Jeremy onun yerine "Zar zor," diye yanıtlıyor, sonra mini bara gidip kendine bir içki dolduruyor. "Önce bir sanat öğrencisi onu neredeyse öldüresiye dövüyordu."

"Saçmalık!" Nikolai ayağa fırlar ve elindeki buz torbasını Jeremy'ye doğrultur. "Sadece başlangıçta ona karşı ağırdan alıyordum. Ve o sürtük sıradan bir sanat öğrencisi değil. Belli ki spor yapıyor."

Kaşlarımı kaldırdım ve bir duman üfledim. "İnsanüstü sanat öğrencisi mi?"

"Belki şu çizgi roman süper kahramanlarından biri, ha?" Jeremy soruyor. "Gündüzleri zengin çocuğu, geceleri kanunsuz."

"Bir maske, bir pelerin ve bir yarasa arabasıyla." "Belki bir de takım elbise?"

"İkinizi de aynı anda sikeyim." Nikolai kanepeye yaslanır. "Çünkü senin bilgi, Landon oldu ve hükümdarlık kral içinde hepsi Katıldığı şampiyonalar *VE* Elitlerin şu anki lideri."

Jeremy dirseğini yanımdaki tezgâha dayıyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Niko'muz böyle bir bilgiyi gerçekten biliyor mu? Ne zamandan beri?"

"Gareth kulağıma fısıldadığından beri. Bu da ne demek oluyor? Tüm bilgileri biliyorum."

"Bu şiddet kullanacağınız anlamına gelir."

"Tabii ki. Neden kafamı başka sıkıcı bilgilerle doldurayım ki?"

Su şişesinin içindeki sigaraya dokunarak küllerin saf sıvıyı kirletmesine izin veriyorum. "Landon?"

"Landon King," diyor Nikolai. "Creighton'ın kuzeni, ya da ikinci kuzeni, ya da her ne boksa. Orospu klon kardeşi birden ortaya çıkmasaydı, dövüşü bütün gece devam ettirirdi. O deli orospu çocuğu dayak yediğinde gülümsüyor, tıpkı senin gibi, Şeytan'ın varisi." Masaya tekme atıyor ve masa devriliyor, tüm camlar küçük parçalara ayrılıyor. "Hadi dövüşelim, Katil. Hâlâ arınacak enerjim var."

"Pas." Sadece saatlerce devam etmekle kalmıyor, aynı zamanda keyfim de yerinde ve kavga etmek istemiyorum.

Zaten bu benim tercih ettiğim bir tasfiye yöntemi değil.

"Öfkeni kontrol et." Jeremy yanına oturur ve ona içkisini ikram eder. "Bir gün seni öldürtecek."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bir gün bugün değil." Bardağın içindekileri tek seferde yutuyor. "Ve bu öfke değil, enerji, Jer. Aletime kadar gidiyor. Bu gece biriyle yatmalıydım."

"Yani Landon ve ikiz kardeşi geceni mahvetti mi?" Konuya geri dönüyorum.

"O zengin oğlanların canı cehenneme, özellikle de nilüfer çiçeğinden farksız görünen narin olanın. Landon'ın görünüşünü paylaşıyordu ama zayıf bir çocuğun aurasına sahipti."

Jeremy, "Senin eğlenceni çaldığından bahsetmiyorum bile," deyince Nikolai tsks.

"Eğlenceni nasıl çaldı?"

"Kuzen, o zarif lotus çiçeği ortaya çıkar çıkmaz, Landon saldırganlığı artırdı ve hepsini aldı. Ama o gittiğinde, Landon gerçekten kaybetti. Aynen böyle. Garip ikiz saçmalığından bahsediyorum."

Muhtemelen kardeşini korkutuyordu.

Hay sikeyim.

Belki de Glyndon haklıdır ve kardeşi de spektrumdadır. Eli King'in öyle olduğunu biliyorum. Çocukken ailelerimiz aracılığıyla tanıştık ve benimkini yansıtan bir bakışa sahip olan tek kişi oydu.

Geri dönülmez bir şekilde sıkıldım.

Şimdi asıl soru Landon'ı eleyip elemeyeceğimiz. Önce bekleyelim ve Glyndon ile olan çabalarımda bir engel oluşturup oluşturmadığını görelim.

"Yemin ederim Mia ve Maya'nın takas saçmalıklarıyla uğraştıktan sonra ikizlerle işim bitti. Kız kardeşlerimden bahsetmişken, yurtlarında olduklarından ve bir yerlere gizlice girip birilerinin hayatını kaybetmesine neden olmadıklarından emin olmama izin verin." Nikolai telefonunu çıkarıp bir mesaja dokunuyor -muhtemelen korumalarına. Bratva'nın bir parçası olmak hem Jeremy'ye hem de Nikolai'ye kampüsün bile müdahale edemeyeceği özel bir güvenlik sağlıyor.

"Güvenliği sıkılaştırdığınızdan emin olun." Jeremy'nin kaşları çatılır. "Anoushka'yı *yeni* arkadaşlarıyla dövüş kulübünde gizlice dolaşırken yakaladım."

Nikolay dalgın dalgın, "Düşman bölgesine gitmesine izin vermemeliydik," diyor. "Şimdi o sosyetik çocuklarla arkadaşlık etme alışkanlığı edinmeye başlayacak."

"Cesedimi çiğnemen lazım." Jeremy uzun bir içki alır. "Onun arkadaşlarından hoşlanmıyorum. Özellikle de şu gürültücü gümüş saçlı olanı."

"Cecily Knight," onun için tedarik ediyorum. "Babası bir yatırım şirketinin sahibi ve annesi de sosyal hizmetlerde üst düzey bir görevli."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ve tüm bunları biliyorsun çünkü?" Jeremy soruyor.

"Komşularımız hakkında araştırma yaparım. Ayrıca, Creighton ve Eli'nin ebeveynleri Aiden ve Elsa King'in bizimkilerle arkadaş olduğunu söylemiştim. Ava'nın ailesi Cole ve Silver Nash de öyle."

Nikolai buz torbasını yüzünden çekince şakağına yakın mor bir çürük ortaya çıkıyor. "Peki ya sahte lotus ve Landon'ın ailesi?"

"Onlarla hiç tanışmadım. Ama adlarını duydum. Kral'ın servetinin yarısı babalarına ait. Diğer yarısı da Aiden'a ait. Anneleri ünlü bir ressam." Telefonumun arama çubuğuna onun adını yazıyorum ve onlara insanların, yerlerin ve anıların eskiz resimlerini gösteriyorum.

Nikolai ıslık çalar. "Sanattan bir bok anlamam ama bunlar dövme olarak çok güzel durur." Bir galerinin açılışında çekilmiş bir aile fotoğrafına bakmak için telefonu kapıyor.

Levi, Astrid'i belinden tutuyor ve Astrid kameraya gülümsüyor; tıpkı annemin Gareth ve benim onun hayır kurumlarına her gelişimizde yaptığı gibi mutlu ve tatmin olmuş görünüyor.

Landon annesinin yanında duruyor ve omzunu tutuyor. Brandon babasının yanında, Glyndon'ın omzunu tutuyor.

Hepsi arasında Landon'ın gülümsemesi en sahtesi. Kimse, hatta ailesi bile bunu fark edemez, ama o en destansı gösteriyi yapıyor, öyle ki muhtemelen o bile orada olmaktan mutlu olduğuna inanıyor.

Orada bulundum, bunu yaptım, kanıtlayacak resimlerim var.

Glyn'in gülümsemesi ise en hüzünlü olanı. Gülümsemek istemiyor, annesinin pantolon takımıyla uyumlu küçük lacivert resmi elbisesinin içinde biraz rahatsız görünüyor.

Bir gösteri yapıyor ama kardeşinden tamamen farklı bir şekilde. İkisi de mutluymuş gibi davranıyor ama bu konuda kendini kötü hisseden tek kişi o.

"Onlarla sadece bir kez karşılaştım ve bunun sahte lotus olduğunu söyleyebilirim." Nikolai Brandon'ın yüzüne dokunur. "Yakından bakınca çok seksi. Onu mu yoksa kız kardeşini mi sikerdim emin değilim. Birbirlerini çıplak görmekten korkmazlarsa belki ikisini aynı anda."

Telefonumu elinden çekip alıyorum ve tek kelime etmeden merdivenlere doğru yürüyorum. Sonra Zippo'mu alıp bir anda fırlatıyorum. Nikolai'nin kafasının yaralı tarafına isabet etti.

Güzel. Oyun kuruculuk yeteneklerimin tamamen kaybolmadığını görüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nikolai bir elini şakağına vurarak, "Bu da neydi böyle, seni orospu çocuğu?" diye uluyor.

Jeremy başını kanepeye yaslayıp kahkaha atıyor, ben merdivenlerin tepesine ulaşırken ses peşimden geliyor.

Adımlarım soğukkanlı ve normal, ama vücudumun ısısı öyle değil. Belki de Nikolai'yi öyle bir dövmeliyim ki Rai Teyze onu bir daha gördüğünde tanıyamasın.

Gareth'ın kapısı açılır ve telefonu yüzüne tutarak dışarı çıkar, dudaklarında bir gülümseme vardır. "İşte orada."

Yanıma geliyor ve telefonu doğrudan görüş alanımıza yerleştiriyor.
Annem ve babam diğer uçta, bahçede olmak istiyorlar.

Orada hava kararmak üzeredir ve güneş arkalarından inerek onlara pitoresk bir arka plan sunar.

Reina Ellis güzel bir sarışın - dergilerin kapağında gördüğünüz ve kırklı yaşlarının sonunda olmasına rağmen otuzlu yaşlarında nasıl göründüğünü merak ettiğiniz türden. Mavi gözlerinde ne Gareth'a ne de bana miras kalan doğal bir parlaklık var.

Ancak babam daha sert bir görünüme sahip ve muhtemelen bunun yaptığı işle ve büyük balık küçük balığı yer zihniyetiyle ilgisi var. Zaman Asher Carson'a da iyi davranmış diyelim. Hem kardeşimin hem de benim genlerimizde olan keskin yüz hatlarına sahip ve yeşil gözlerini Gareth'a devretmiş. Bir bakıma kardeşim hem görünüş hem de kişilik olarak onun bir kopyası.

Ben ikisinin de daha kasvetli
versiyonuyum. Ailenin kara koyunu.

Dudaklarımda otomatik bir gülümseme beliriyor. "Merhaba anne. Her zamanki gibi harika görünüyorsun."

"Bana bunu yapma, seni nankör evlat. İki gündür beni aramadın."

"Derslerle meşguldüm. Tıp fakültesinin ne kadar acımasız olduğunu biliyorsun. Ayrıca"-kardeşimi omzundan tutuyorum-"Eminim Gareth sana benim hakkımda her şeyi anlatıyordur."

Gülümsemesi yerinde kalıyor ve kasılmıyor bile. Ailelerimizin önünde mükemmel kardeşler olduğumuza dair konuşulmayan bir kuralımız var.

Canım isterse bu kuralı çiğnerim ama Gareth asla
çiğnemez. O önemsiyor.

"Eminim meşgulsünüzdür ama ara sıra uğrayın." İç çekiyor. "Yüzlerinizi her zaman özlüyorum. Ziyarete gelecek misin, Kill? Seni o zamandan beri görmedim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yazın."

"Okulun nasıl gittiğine bakacağım."

Babam bana "Bir sonraki tatilde zaman ayır ve ziyaret et" dedi - hayır, beni bilgilendirdi.

Düşmanca enerjiye daha da büyük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Merhaba baba. Sen de beni özlüyor musun?"

Tahriklere kapılmasını bekliyorum ama annemin omzunu okşarken gülümsüyor. "Tabii ki seni özledim oğlum. Annen ve ben bir dahaki sefere seni kardeşinle birlikte ağırlamayı çok isteriz."

"Onun da gelmesini sağlayacağım," diyor Gareth altın çocuk gibi.

"Bekle bir saniye." Annem kameraya yaklaşıp bana bakıyor. "Aman Tanrım! Dudağında bir kesik mi var? Killian Patrick Carson, kavga mı ettiniz?"

Annemin üzgün olduğunda göbek adımı kullanma alışkanlığı, onun hayat ve isim veren statüsünün bir tercümesidir.

Her seferinde eğlenmekten kendimi alamıyorum.

Gareth tamamen gafil avlanmış gibi kaskatı kesiliyor ama ağzını açtığında ben çoktan sırıtmaya başlamış oluyorum. "Sevişmek bir kavga değilse, hiç sanmıyorum."

Dudakları aralandı. "Bu görüntüye ihtiyacım yoktu."

"Soran sendin anne. Ayrıca, en iyi zamanımdayım. Sadece ders çalışacağımı düşünmedin, değil mi?"

"Sesini alçalt," diye uyarıyor babam. Anneme ne zaman fazla geleceğini altıncı hissiyle anlıyor ve kestirip atıyor. Zamanla ben de bu hissi geliştirmeye başladım.

Sadece, insanları sınırlarına kadar zorlamak için kullanıyorum. Annem için değil. Diğerleri.

Babamla hemfikir olduğumuz tek konu bu.

"Sanırım başın belaya girmediği sürece sorun yok." Sesi yumuşar. "Birbirinize iyi bakın çocuklar, tamam mı? Sizi seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne," diyor Gareth.

"Seni seviyorum anne," diyorum kardeşimle aynı içtenlikle.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle telefonu kapatıyor.

Onlar gider gitmez, Gareth vebalı gibi benden uzaklaşıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İğrenme seviyene dikkat et, büyük kardeş. Bu seni zayıf gösteriyor." Beni tersledi ve odasına geri döndü.

Kendiminkine gidip telefonumu kontrol ediyorum. Sayısız okunmamış mesaj ve seks çağrısı bildirimlerimde duruyor. Birkaçı da haysiyetlerini nasıl koruyacaklarını ve geri çekileceklerini bilmeyen sinir bozucu yapışkan zararlılardan geliyor.

Bu gecenin fotoğraflarına göz atarken ayaklarım odanın ortasında durdu.

Çoğul.

İlki, Glyndon'ı Annika ve arkadaşlarıyla ilk kez uzaktan gördüğüm zamandı. Jeremy'ye kız kardeşinin varlığından bahsetmeden ve ona yaklaşma fırsatını yakalamadan önce tam on beş dakika boyunca onu izledim.

Çektiğim fotoğraflarda Glyndon ya onları dinliyor ya da söyledikleri bir şeye gülüyor. O grupta ya da ailesinde konuşkan biri değil ve bu da belli oluyor.

Diğer resimler ateş böcekleriyle çekilmişti. Yüzünü yakınlaştırıyorum, sonra parmağımı elinin şortunun üzerinde kenetlendiği yere kadar takip ediyorum.

Yanaklarının, boynunun, dudaklarının hatlarını izlerken neredeyse ahududu ve boya kokusu alabiliyorum.

Başparmağım yüzüne dokunuyor ve sonunda Devlin'in onda neyi sevdiğini, onun için neyle mücadele ettiğini görebiliyorum.

Onun için nasıl çırpındı, ağladı ve dizlerinin üzerinde yalvardı. Yine de onunla yatmadı.

İstemediğini söyledi. Orospu çocuğu ölümüne arkadaş oldu. Tam anlamıyla.

Nasıl yapılacağını bilseydim onun için üzülürdüm. Ama bilmediğim için, onun bitiremediği işi bitirmek benim için sorun değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

12

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

"Hangi cehennemdeydin sen?"

Cecily ve Ava ile paylaştığım en-suite banyolu dairenin girişinde kıpırdanıyorum.

-Ve son zamanlarda Annika.

Ailesinin onun için ayarladığı güvenli bir yurtta kalması gerekiyordu, ancak üçümüz onu sevdiğimizden ve boş bir odamız olduğundan, onu bizimle kalmaya davet ettik. Görünüşe göre, erkek kardeşi buna karşı çıktı, ancak annesinin yardımıyla bir kez daha doğrudan babasından onay aldı.

Geçen gün annesiyle görüntülü konuştuk ve gördüğüm en tatlı, en çarpıcı kadındı. Tamam, belki de annem, Elsa teyzem ve büyükannemle birlikte ilk beşe girer.

Her neyse, Annika'nın annesi mafyayla evlenmiş birine hiç benzemiyordu. Ama Anni de bir mafya prensesi gibi görünmüyor, belki de kalıtsaldır.

Dairemiz geniş bir oturma alanı, dört yatak odası ve siyah tezgahlı bir mutfak ile rahattır.

İçeri girer girmez sorulan sorunun kaynağı Ava'ydı. Üzerinde kabarık pijamalar ve siyah ve pembe tüylü bir bornoz vardı. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve yüzünü beyaz bir maskeyle kapatmıştı.

Cecily odasından dışarı bakıyor, siyah çerçeveli gözlükleri yüzünün yarısını kapatıyor ve üzerinde "*Öldüğümde beni yüzüstü gömün ki dünya kıçımı öpebilsin*" yazan bir kapüşonlu tişört giyiyor. "Sonunda döndün. Senin için çok endişelendik."

Elimi yanıma bırakıyorum ve avuç içimi şortuma sürüyorum. Onlara nerede olduğumu nasıl söyleyeceğim?

Çocuklar, seri katil olduğundan emin olduğum biri tarafından kaçırıldım ama oturup ateş böceklerini izlerken bunu unuttum.

Oh, ve o lanet arabasında hız yaparken beni orgazm etti, ve ben bundan hoşlandım.

Bu benim kafamda bile berbat görünüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Zihnimi boşaltmak için gezintiye çıktım," diyorum kızlara, umarım o. inanırlar.

Ava maskenin arkasından gözlerini kısıyor ve beni aşağı yukarı tartıyor. "O zaman neden kızarmış gibi görünüyorsun?"

"Merdivenlerden çıktım. Bilirsin, egzersiz."

"Doğru."

"Anni nerede?" Denedim. "O iyi mi?"

"Pratik yaptığını söyledi ve sen de konuyu değiştirmiyorsun, Glyn," diyor Ava elini kalçasına götürerek. "Bahaneler yerine düzgün bir cevap bekliyorum."

Alt dudağımı çiğniyorum, sonra bırakıyorum. Tanrım. Cecily bile beni sert bir öğretmen gibi izliyor ve gümüş rengi saçlarını tutan pembe bandanayla - kesinlikle Ava'nın hediyesi - uyuşmuyor.

"Gerçekten bir gezintideydim." Yalan yok, yani kesinlikle inandırıcı konuşuyorum. "Gerçekten mi?" Ava bir anne ayı ifadesiyle etrafımda dönüyor.

Başımı salladım, biraz fazla hızlı.

"Lan'ın dövüşü başladığında nasıl gidebildiniz? O King's U serserilerini neredeyse eziyorduk ama Nikolai son saniyede kazandı." Sesi fanatik bir taraftar gibi kederli geliyor.

Hiçbir şey söylemedim, çünkü Lan'ın kaybetmesi ya da kazanması umurumda değildi. Orada olsaydım, zaten dövüş için burada kalmazdım.

Kardeşimi iş başında görmek benim için çok mide bulandırıcı. Ben böyle bir korkağım.

"Bran bile geldi," diye devam ediyor Ava. "Size şunu söyleyeyim, kalabalık çılgına döndü. Bu yılki şampiyonada bahisler bir servet değerinde olacak. Bu sefer kesinlikle şansımı deneyeceğim."

"Bekle. Geri dön." Boğazım kurudu. "Bran dövüş ringine mi geldi?" "Evet."

"Lan savaşırken mi?"

"Evet. Ama o sırada ayrıldı."

Bran'in tüm o şiddete tanık olduğunu düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor - hem de Lan'dan.

Ben şiddetten hoşlanmıyor olabilirim ama Bran bu konuda düpedüz titiz.

Arka cebime dokunarak telefonumu çıkarıyorum ve kapı çaldığında ona mesaj atmaya başlıyorum.

"Ben bakarım." Cecily açmak için yönelir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Henüz değil." Ava muhtemelen maskesini çıkarmak için odasına geri koşar. Yabancıların önünde mükemmelden daha az bir şey görünmeyi reddediyor.

Glyndon: İyi misin?

Bran: Bunu bana şahsen sorabilirsin, küçük prenses.

Bir kargaşa sesiyle arkamı dönüyorum ve Remi'nin poker suratlı Creigh'i iterek içeri soktuğunu görüyorum; elinde bir kasa bira ve bir yemek kabı taşıyor.

Brandon elinde bir eskiz defteriyle arkalarından geliyor.

"Hanımlar, en sevdiğiniz lordunuz size tanrı seviyesindeki varlığını bahşetti. Zorlamanıza gerek yok, hepinize eşit olarak paylaştırabileceğim kadar ilgim var. Bu ikisini boş verin, gelmek için yalvardılar."

"Bizi sen getirttin," diyor Creigh açık açık.

"Şimdi, sus, Cray Cray. O serseriyi dövmüş olman benimle tanrı katında eşit olduğun anlamına gelmez."

Cecily kollarını kavuşturur ve ayağını yere vurur. "Bir şey unutmuyor musun?"

Remi kendine bakar. "Kurban günlerinde tanrılar kadar harika ve bir o kadar da gösterişli görünüyorum. Bir şey unuttuğumu sanmıyorum?"

"Yarın dersimiz olduğu gerçeği, dahi. Bazılarımız üniversiteyi gerçekten ciddiye alıyor."

"Sıkıcı olma, Ces. Yemin ederim, bir gün kitaplarından birinin ortasında öleceksin. Öbür dünyada benim keyif köşemde yer istemeye gelme." Kadının yanından geçip yemek kabını sehpanın üzerine bırakıyor ve ağırlığını kanepeye vererek kendini evinde hissediyor.

Creigh bize doğru başını sallıyor, çenesini kırmızı bir morluk kaplamış. Onu oraya kimin koyduğunu hatırlayınca yutkunuyorum ve işaret etmekten kendimi alamıyorum. "Sen iyi misin?"

Kuzenim ona dokunmadı bile. "Daha kötülerini atlattım."

"Savaşmaya devam etmek zorunda mısın Creigh? Elsa Teyze çok endişelenirdi."

"Bilmediği bir şey için endişelenmeyecektir." Sözleri gelişigüzel söylenmiş olsa da arkasındaki uyarıyı duyabiliyorum. "Ayrıca, neden sana bakıyordu?"

"Kim?"

"Genç Carson. Kavga sırasında sana bakıyordu." "Hayal görüyor olmalısın."

Bana bilmiş bir bakış atıyor ama neyse ki zorlamıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Buraya gel, spawn. Kaba kuvvetini kullanarak bu pisliği kaldır," diye sesleniyor Remi odanın diğer tarafından, ağır bir antika sandalyeyi tekmeleyerek.

"Dekorumuzu değiştirmeyi bırak, Remi!" Cecily onu durdurmak için koşar ama Creigh çoktan yanındadır.

"Dekorunun da kitapların kadar sıkıcı olması benim suçum değil, inek." "Siktir git, erkek fahişesi."

"İlgilenmiyorum. Sıkıcı da olur." "Ah, bir gün seni boğacağım."

"Ondan da hoşlanmıyorum. Tanrım, çok korkutucusun kadın. Sessiz olanların en sapık olduğunu söylemelerine şaşmamalı." Creighton'ı fiziksel olarak yakalar ve onu kalkan olarak kullanır. "Lordumu onun zehirli pençelerinden koru, spawn. Bu puma beni en iyi zamanımda öldürecek."

Creigh kıpırdamıyor ama başını geriye yatırıyor. "Ve bu kötü bir fikir çünkü..."

"Ne oluyor lan? Bu ne lan? Cecily için beni satacak mısın? Tanrım, Lordum varoluşsal bir kriz yaşıyor. Dinle, spawn. Eğer bana sahip olmazsan, kimse senin garip saçmalıklarını tercüme edemez."

"Oh," diyor Creigh.

"Bu doğru. Lordumun varlığına ihtiyacınız var."

Creigh, Cecily'ye "Haklı," der ve sandalyeyi hareket ettirmeye başlar. "Bu gürültü de neyin nesi?" Ava maskesiz bir şekilde odasından çıkar ve saçları açık.

Durumu hemen anlar ve Cecily'yi kurtarmaya gider. Ancak Creigh çoktan sandalyeyi hareket ettirmiştir ve Remi karanlık bir derebeyi gibi gülmektedir.

Kargaşanın arka plana kaymasına izin verip Bran'e doğru bir adım atıyorum, sonra da koluna dokunuyorum. "İyi misin?"

Tüm sahne boyunca gülümsüyor ve Bran'i gülümserken görmeyi seviyorum, muhtemelen bunu yapmakta zorlandığı için. En azından içtenlikle değil.

Bu yüzden onu mutlu görmek için tüm bu gürültüye katlanmaya hazırım. "Artık öyleyim," diyor bana.

"Dövüş kulübünü duydum. Oraya neden gittin ki Bran? O sahneleri sevmiyorsun."

"Başka seçeneğim yoktu." Telefonunu alıyor, içinde geziniyor, sonra bana Lan'la yaptığı konuşmanın son kısmını gösteriyor.

Onu "Yedek Parça" olarak kaydetmiş. Her şey ergenlik çağlarında başladı. O zamanlar Bran, Lan'ı 'Diğer Yarım' olarak kaydetmişti ama Landon onunla dalga geçmişti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve onu 'Yedek Parça' olarak sakladığını söyledi, bu yüzden Bran tamamen inadına onu da 'Yedek Parça' olarak sakladı.

Babam çok kızgınken annemin şaka olarak düşünmeyi tercih ettiği bir şey.

Konuşma sırasında Lan, Bran'a kalabalığın içinde çekilmiş bir fotoğrafımı gönderdi. Ellerimi sıktığımı ve yüz ifademin telaşlı olduğunu göstermek için yakınlaştırılmış.

Bu Creigh ve Killian'ın maçının ortasındaydı.

Yedek Parçalar: Küçük prensesimizin başı dertte. Biraz kurtarmak ister misin? Kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum, sonra iç çekiyorum.

"Üzgünüm, Bran."

"Üzülme. Bu senin hatan değil. Ayrıca, diğer dövüşçü tarafından yere serilişini izledim, yani bu tam bir felaket değil." Beni dikkatle izliyor. "Yine de gerçekten iyi misin? Fotoğrafta kötü görünüyor."

Boğazımı temizliyorum ve sarı bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Şiddet içeren durumlarda nasıl olduğumu bilirsin."

"O yüzden artık oraya gitme, Glyn. Seni Lan'ın bulunduğu ortamdan koruyamam."

"Lan'dan korunmaya ihtiyacım yok. Ondan korkmuyorum," diyorum ve bu sefer ciddiyim.

Killian'la uğraşmak bana her zaman bildiklerinizden daha kötü canavarlar olduğunu öğretti.

Canavarların bile ahlaksızlık seviyeleri vardır ve Killian'ınki en üst seviyededir.

Bran bana bir bakış attı. "Sadece dikkatli ol." "Merak etme, ederim."

Cevabımdan tatmin olmuş gibi görünerek beni yanına çekiyor ve diğerlerine katılıyoruz. Şeytan'ın çağırma ayinini andıran bir çember oluşturmak için tüm kanepelerimizi ve hatta dekor lambalarımızı çoktan hareket ettirmiş olan Remi'nin yanına oturuyoruz.

Creigh yerde bacak bacak üstüne atmış otururken bir şeyler atıştırıyor.

Korkunç bir şekilde kaybeden Ava ve Cecily yan yana oturmuş, kollarını kavuşturmuş ve ters ters bakıyorlar.

İçecekleri karıştırırken ve Creigh'e doğru bir atıştırmalık fırlatırken gülen tek kişi Remi'dir. Sonra getirdiği kaba uzanır ve sırıtır. "Bilin bakalım burada ne var, sürtükler?"

Cecily, "Eğer kesik penisiniz değilse, ilgilenmiyoruz," diyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İlgilenmiyorum," diye yankılanıyor Ava. "Ve lanet olsun, az önce iffet abidemiz penis mi dedi? Lütfen bana birinin bunu kaydettiğini söyleyin."

"Kapa çeneni. Geri dönüş cümlesini mahvediyorsun," diye Cecily onu dürtüyor.

Ava bir kahkaha atıyor, sonra duruyor. "Tamam, tamam, hiç ilgilenmiyoruz Rems."

"Emin misin?" Konteyneri yavaşça açıp içinden birkaç küçük kap çıkarırken yüzünde kibirle karışık bir muziplik var. "Çünkü balık ve patates kızartmam var!"

Creigh ayağa fırlayıp bir kap kapmadan önce odayı sessizlik kaplar
-Hayır, iki.

"Gelmiş geçmiş en tatlı insan olduğun için bir tane alıyorsun, Glyn." Remi bana bir kap, sonra da Bran'e bir tane daha veriyor. "Ve sen de çok iyi bir sporcu olduğun için, dostum."

Sonra da ağzından salyalar akarak konteynerleri izleyen Cecily ve Ava'ya sırıtıyor. "Ancak siz ikinizin lorduma yalvarmanız gerekecek."

Creigh kabını çoktan açmıştır ve koku havaya yayılmaktadır. Ava yutkunuyor. "Burası bizim evimiz. En azından gecemizi böldüğün için bedelini ödeyebilirsin."

"Para olarak öderim ama balık ve patates kızartması olarak değil. Şimdi, *lütfen* söyleyin*, lord hazretleri*."

"Gidip bir ata otuzbir çekin lordum." Ava ters ters bakıyor.

Bir hatayı sanki bir yarışma programındaymış gibi anlatıyor. "İki deneme hakkın daha var."

"Ver şunu bana." Cecily bir kap kapıyor ve Ava onun kavga etmesini engellemek için sırtına atlıyor.

"Cray Cray, beni bu çılgın pumalardan kurtar!"

Ancak kuzenim yemek yerken çevresiyle hiç ilgilenmiyor. Tüm dikkati cipsleri mideye indirmekte.

Bran ve ben de yemeğe başlarken gülüyoruz. Ya da ben. Bran elindekini bıraktı ve çizmeye başladı.

Bazıları onları çizdiğini düşünebilir, ancak insan çizmediği için sahneyi çizgilerden ve gri tonlarından oluşan bir kaosa çeviriyor.

"Bu delicesine güzel. Lütfen bana takip edebileceğim bir sosyal medya hesabınız olduğunu söyleyin."

Bran ve ben dönüp baktığımızda Annika'nın onun çizimine baktığını görüyoruz. Yüzündeki gülümseme o kadar büyük ki bulaşıcı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tayt üzerine mor bir mayo giyiyor, muhtemelen antrenmanın ortasında dışarı çıkmış.

"Merhaba, ben Annika. Sen Glyn'in kardeşi olmalısın. Sürekli senden bahsediyor. Aslında hayır, o pek konuşkan biri değildir. Ava öyle ama."

"Ben Brandon."

"Memnun oldum." Telefonunu aldı. "IG'niz nedir? TikTok? Snap? WeChat? WhatsApp?"

"Bende sadece IG var."

"Oh. Sorun değil," diye mutlu bir şekilde gevezelik ediyor ve internette yayınladığı işlere yaltaklanıyor.

Bran'i mutlu eden bir şey - o kadar mutlu ki ondan yayılan neşeli enerjiyi hissedebiliyorum. Annika'nın aşırı enerjisinden kesinlikle rahatsız değil.

"Neden, merhaba." Remi, Ava ve Cecily'yi başından savıp Anni'nin yanına kayıyor. "Rüya mı görüyorum yoksa Amerikan aksanlı bir meleğe mi rastladım?"

Creigh hariç hepimiz yaltaklanıyoruz.

Anni kıkırdıyor. "Çok tatlısın!"

"Acıyı tercih ederim ama şimdilik tatlıyla devam edebiliriz. Ben Remington. Bir lordun oğlu ve bir kontun torunuyum ve şu anda bir lordluk unvanına sahibim. Yüz doksan beşinci sırada İngiliz Milletler Topluluğu tahtına adayım ve bunun için mükemmel bir görünüşe ve servete sahibim."

"Vay canına, bu çok etkileyici. Ben Annika. Ama kraliyet ailesinden değilim."

"O mafyanın kraliyet ailesinden," Cecily elinde bir konteynırla onun yanına gidiyor, Ava da diğer tarafına yerleşiyor. "Ondan uzak dur."

"Çok güzel ve safsın ama seni bu engerek yuvasından uzak durman için uyarmak zorundayım Anni."

Üçü tekrar tartışmaya başlar ve Annika Creighton'ın yanına gider. "Merhaba."

Yemek yediği için cevap vermiyor. Creigh bunu ciddiye alıyor.

Çok ciddiyim.

"Ben Annika. Öyle misin?"

Cevap yok. Sanki karşısında durmuyormuş gibi. Bu yüzden elini sallıyor ve adam tanıma belirtisi göstermeyince vazgeçmesini bekliyorum. Çoğu insan böyle yapar.

Ancak Annika sırıtarak onun yanına oturur. "Kendini bu kadar kaptırdığına göre bu yemek çok lezzetli olmalı. Bir ısırık alabilir miyim?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yutkunduktan sonra "Kendin al," diye mırıldandı.

"Bütün tabağı yiyemem. Kızarmış görünüyor, o yüzden bir ısırık yeter."

"Hayır," dedi açık açık.

"Sadece birazcık-" Bir saniye sonra kadın kabına uzanıyor ve bir saniye sonra adam bir koluyla onu köprücük kemiğinden kanepenin arkasına sıkıştırırken diğer koluyla yemeye devam ediyor.

"Hayır dedim."

"Tamam." Gülümsemesi duraksıyor. "Gitmeme izin verir misin?"

"Yemeğimin peşinden tekrar gelmeyeceğine güvenmiyorum, bu yüzden ya bu pozisyonda kalmalısın ya da gitmelisin."

"Anladım."

Aslında kıpırdamadan durur ve hep onu izler.

"Cray Cray!" Remi çığlık atar ve Anni'yi tuttuğu yerden çeker. "İlk buluşmada Amerikalı meleğimize kaba davranarak ne yapıyorsun? Ben sana terbiye vermedim mi?"

"Sorun yok." Anni gülüyor. "Sanırım insanların yemeğinin peşine düşmesinden hoşlanmıyor."

"Evet, o böyle tuhaf biri." Remi bir kabı ona doğru iter. "Bunu alabilirsin."

"Adı ne?"

Hepimiz şaşkınlıkla ona bakıyoruz ve Creighton bile ısırıklar arasında *puff yapıyor*.

Ona bakıyor. "Ne oldu? Yanlış bir şey mi söyledim?" "O

Amerikalı, çocuklar," diyor Ava bize.

"Evet," diye yankıladım.

Cecily sanki bu bir hakaretmiş gibi, "Evet, Amerikalı," diyor.

"Ben aslında yarı Rus'um." Annika garip bir gülümsemeyle aramıza bakıyor.

"Balık ve patates kızartması, aşkım," diye başlar Remi. "İngilizlerin ulusal yemeği, modern çağın devrimi ve neşe getiricisi gibi bir şey. Lordum bile bu basit işçi sınıfı yemeğini sevişmekten daha çok seviyor. Tamam, belki de aynı seviyededirler. Bak, seçici Glyn bile yiyor."

"Ben seçici değilim." Bir cips yerken ters ters bakıyorum. "Beni Ava ve Cecily'nin tarafını tutup seni dışarı atmaya zorlama."

"Denemek bedava. Başarmak değil, köylü."

Boğazına sarılmaya hazırım ama telefonum titriyor. "Sadece bekle, Remi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir cipsi dudaklarımın arasında bırakıp telefonumu çıkarıyorum. Ekranımda beliren metin beni duraksatıyor.

Bilinmeyen Numara: Ne yapıyorsun?

İlk aklıma gelen, tüm o belirsiz mesajların ardındaki bilinmeyen numaranın bu olabileceği, ancak bu numara genellikle nasıl olduğumu sormuyor - sadece kötü bir şey bırakıp gidiyor.

Başka bir mesaj geldiğinde düşüncelerim yeniden doğrulandı.

Bilinmeyen Numara: Uyuduğunu söyleme sakın? O orgazmı yaşadıktan sonra tabii ki uyuyacaksın. O kadar sert bir sikle kalan benim, üzerinde nasıl zıplayacağını hayal edip duruyorum.

Yarısı yenmiş cipsi boğazıma tıkıyorum ve Bran sırtıma vurup bana bir kutu gazoz uzatıyor. "İyi misin?"

Yanaklarım kıpkırmızı olmalı. Bran'in ya da bir başkasının o metni görme düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. "Hiç sorun değil. Geri geleceğim."

Hemen odama koşuyorum, içeri dalıyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum, sonra da kapıya yaslanıyorum. Telefonum tekrar elimde titrediğinde sıçrıyorum.

Bilinmeyen Numara: Beni okunmuş olarak bırakmak kötü bir görgü kuralıdır, bebeğim. Orada olduğunu biliyorum.

Numaram sende nasıl var?

Bilinmeyen Numara: Düşündüğünüzden çok daha kolay. Ama buradaki sorun bu değil. Benim tatminsiz aletim. Ben gerçekten verici bir tip değilim.

Glyndon: Kimse sizden bir şey vermenizi istemedi.

Bilinmeyen numara: Küçük amcığın aksini iddia ederdi. Bir su perisinin çaresizliğiyle parmaklarıma yapıştığını hâlâ hissedebiliyorum. Ayrıca, hala senin tadın var. Ellerimi henüz yıkamadım. Sanırım onları senin şerefine bir tanesini ovmak için kullanacağım, bu sırada vücudunun altımda kıvrandığını ve kanının sikimi kapladığını hayal ediyorum.

Karıncalanmalar tüm tenime yayılırken göbeğim sıkışıyor. Yavaşça gözlerimi kapatıyorum, gitmesini istiyorum ama gitmiyor.

Yakın bile değil.

Yatağın kenarına oturuyorum, parmaklarım hafifçe titriyor.

Mantıken, bunun onun bekaretime olan saplantısı olduğunu biliyorum. Onu elde edene kadar durmayacak.

Bana olan çarpık ilgisi o uçurumun tepesinde dürtülmüş olabilir, ama bakire olduğumu öğrendiğinde tamamen harekete geçti. Gözleri bile öncekinden çok daha farklı bir şekilde parlıyordu. Vücudu gerilmişti ve içindeki şeytanı görebiliyordum. Maskesi düşmüştü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Unhinged.

Kontrol

edilemez.

O kesinlikle freni olmayan özel bir tür. Ve onun hastalıklı fetişinin öznesi olduğum gerçeği dehşet verici.

Muhtemelen hiçbir sınırı olmadığı düşünüldüğünde, istediğini elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğini hayal etmek kesinlikle dehşet verici.

Yine de onun sözlerinden etkilenmekten kendimi alıkoyamıyorum. Neyim var benim?

Belki ben de onun kadar kusurlu muyum?

Ekranda başka bir mesaj belirdiğinde kalbim küt küt atıyor.

Bilinmeyen Numara: Gerçi gerçeği hayal gücümden daha iyi. Şimdi gelirsem bacaklarını açma şansın nedir?

Glyndon: Sıfır.

Bilinmeyen Numara: Peki ya kibarca sorarsam?

Glyndon: Hala sıfır.

Bilinmeyen Numara: %50 demeliydin. Çünkü sen uyurken bir şekilde odana girersem %100 seçeneği de var.

Glyndon: Arkadaşlarım sana izin vermez.

Bilinmeyen Numara: Öğrenmeyecekler, öğrenirlerse de onları koli bandıyla yataklarına bağlayacağım.

Glyndon: Annika bile mi?

Bilinmeyen Numara: Özellikle de şu. Çoğu zaman çok gürültücüdür.

Glyndon: Jeremy seni öldürecek.

Bilinmeyen Numara: Kendini tehlikeye attığını ve kendi iyiliği için onu bağladığımı söylersem olmaz. Benim için endişeleniyor musun bebeğim?

Glyndon: Endişelenmekten kastınız, üzerinde adınızın yazılı olduğu bir voodoo bebeğini bıçaklayarak öldürmek, başını kesmek ve tendonlarının kopmasını izlemekse, elbette endişeden hasta oluyorum.

Bilinmeyen Numara: Kanlı hayal gücünüzü ve detaylara verdiğiniz önemi seviyorum. Bir ara bana resimlerini göstermelisin. Kafanın içini görmek istiyorum.

Glyndon: Asla.

Bilinmeyen Numara: Asla asla deme.

Ben uyuyacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bilinmeyen Numara: İyi uykular ve rüyanda beni gör. Ve kim bilir? Belki gerçek olur.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

13

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

Bacaklarımın arasında bir şey hareket ediyor ve bir mırıltı çıkarıyorum.

Hava yoğunlaşıyor ve irkilerek uyanıyorum. İlk başta kafam karışıyor, zihnim uykudan bulanıklaşıyor ve tepkilerim eski bir trenden daha yavaş oluyor.

Ama tepki veremiyorum.

Üzerimde bir gölge beliriyor, büyük ve tehditkâr. Güçlü bir eliyle bacaklarımı ayırıyor ve çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama avucuyla ağzımı kapatıyor.

Dehşet içime işliyor ve aşırı nefes almaya başlıyorum. Kalbim korkutucu bir yoğunlukla gümbür gümbür atıyor.

Çığlık atıyorum ama çıkan tek ses boğuk bir ses.

Külotumu ustalıkla çıkarıyor ve ben bacaklarımı tekmelemeye çalışıyorum ama o tokat atarak beni yerimde kalmaya zorluyor. Parmağı kıvrımlarımda geziniyor ve ben utançla gözlerimi kapatıyorum.

"Mmm. Sırılsıklam olduğunu biliyordum bebeğim. Pencereden içeri girip bu daracık amcığın bekaretini nasıl bozacağımı mı hayal ediyordun?" Başımı sallıyorum ama onun kaba kuvveti yüzünden zorlukla hareket ettirebiliyorum. Tanrım, pusuya düşürülerek tahrik edildiğime inanamıyorum.

Killian tarafından.

Psikopat Killian.

Canavar Killian.

Yırtıcı Killian, beni canlı canlı yiyecek ve kemiklerimi o ateş böceği gölüne saçacak.

Işığın yokluğunda, yüzü beni saniyeler içinde yutabilecek devasa bir gölgeye dönüşüyor.

"Parmaklarımı mahvediyorsun ve hâlâ bana yalan söylemeye cüret mi ediyorsun?" Sesi kararıyor, geceyle bütünleşiyor. "Belki bu amcığı sikerken yalan söylemeyi bırakırsın. Kanın sikimin her tarafına bulaştığında yalan söyleme şansın olmayacak. Gerçi çığlık atıyor olabilirsin ama tahmin et ne olacak? Kimse seni duymayacak."

Kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve kıkırdıyor, sesi alçak ve kesinlikle dehşet verici. "Şu haline bak, yatağın üzerine damlıyorsun.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Masum bir bakire yerine küçük, pis bir fahişe gibi kızlığını bozma vaadi. İçten içe bundan hoşlanıyorsun, değil mi? Kontrolünü kaybetmeye zorlanmak istiyorsun. Bu şekilde, bunu kabul etmediğin gerçeğiyle rahatlayacaksın. Bu, zihninin bunu gerçekten hayal eden sapkın kişinin sen olmadığını varsayma şekli. Yine de sorun değil. Ben senin kötü adamın olacağım, bebeğim."

Gözlerim açıldı. Bu fantezileri nereden biliyor? Bunlardan en yakın arkadaşlarıma bile bahsetmedim, terapistime bile.

"Mmm. Yine parmaklarıma sürtünüyorsun. Benim için azman hoşuma gidiyor." Sesi alçalıyor. "Ama sadece ben. Kimse senin bu erotik halini görmeyecek. Öyle değil mi bebeğim?"

Aslında parmaklarına karşı aşağı yukarı kaymakta olduğumu, yasak bir sürtünme türüne ulaştığımı fark ettiğimde donup kalıyorum.

Hayır, hayır.

Gözlerimi kapatıp ağır ağır nefes alıyorum, içimden zikrediyorum.

Bu bir kabus, sadece bir kabus, nefes al, nefes ver, seni tüketmesine izin verme...

Beni hapseden ağırlık yavaşça kayboluyor ve ahşap ve amber kokusu da yok oluyor.

Bir ses mırıltısı takip ediyor, ama ben nefesimi bırakıyorum. Bu bir kabus.

Ben

İyi.

Sorun değil.

"Gerçekten uyuyor mu?" Bran'in sesi.

Kaşlarımı çatıyorum. Kabuslarımda olmamalıydı.

"Evet," diye fısıldıyor Cecily. "Biliyorsun, son zamanlarda neredeyse hiç uyumuyor ve

sürekli bakıyor ya da uyanık rüya görüyor. Birkaç gün öncesine kadar gerçekten kötüleşmeye başlamıştı. Sürekli omzunun üzerinden bakıyor ama kendinden geçmiş değil."

"Çok endişelendim. Tahmin bile edemezsin," diyor Ava.

"Sessiz olun yoksa uyanacak," diye fısıldıyor Cecily. "Uyuyor olması zaten bir mucize."

"Ondan saklıyor musun?" Bran'in sesi biraz mesafeli, biraz sert, benim tanıdığım Bran gibi değil.

"Evet, içiniz rahat olsun, o pisliği bulamayacak."

Sesleri birbirinin içine giriyor, karışıyor, uzaklardan gelen dev bir hoparlör gibi yankı yapıyor.

Trepidation damlalar aşağı benim Omurga. Ne var ve Pislik Cecily'den bahsedildi mi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve bu gerçekten bir kabus mu?

Ders sırasında, stüdyoda ya da Dr. Ferrell ile telefonda konuşurken bile KONSANTRASYON SAĞLAYAMIYORUM.

Nedense o kabusun gerçek olup olmadığını anlayamıyorum. Ava ve Cecily, Remi ve diğerlerini dışarı attıktan hemen sonra uyuduklarını söylediler, bu yüzden belki de değildi?

Yine de iç çamaşırım ıslanmış olarak uyandım. Gerçek ya da değil, tecavüze uğrama ihtimali beni tahrik etmemeliydi.

Benim neyim var böyle?

Belki de kabustaki Killian, ne kadar korkunç olsa da, haklıdır ve ben gizliden gizliye bundan hoşlanıyorumdur?

Hayır, hayır. Oraya gitmeyeceğim.

"Buna inanabiliyor musun?"

Annika'nın sesiyle başımı kaldırıyorum. Günün ortasındayız ve iki melek heykelinin su döktüğü çeşmenin yanında oturuyoruz. Planımız güneşin tadını çıkarmaktı ama şu anda güneş bulutların arkasında saklambaç oynuyor, bu yüzden arada bir bir gölge sıcaklığı bölüyor.

Öğrenciler, saçları gökkuşağı kadar renkli, her türlü stilde giyinmiş olarak etrafımızda vızıldıyor. Annika ve ben muhtemelen saçlarını boyatmamış olan tek kişileriz.

Kırmızı kalemimle defterime dalgınca bir şeyler çiziyor ve boşta kalan elimle sandviçimi yiyorum. Gerçek yemek yeme konusunda berbatım ve annem sandviç, hamburger ve çaba sarf etmem gerekmeyen herhangi bir şeyle hayatta kaldığımı öğrenirse bir yıl boyunca beni azarlar.

Annika'nın bir yemek kabı var. İçi salata ve diğer sağlıklı şeylerle dolu ama en az onun kadar estetik görünüyor. Çatal ve bıçağı bile mor.

Yemeğini çiğnemeyi bitirdi ve telefonunu yüzüme doğru tuttu. IG'nin araması, Creighton King.

Birkaç hesap görünüyor ama hiçbiri kuzenime ait değil.

"Gerçekten hiç sosyal medyası yok. Hiç yok gibi. Diğer tüm platformlar için de aynı şey geçerli."

"Onlarla arası pek iyi değildir."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O bir mağara adamı mı? Sosyal medyası olmadığı için geçmişten zaman yolculuğu yaptığına inanmaya hazırım."

"Dürüstçe mi? Öyle de olabilir."

Biraz daha yaklaştı. "Bana onun hakkında başka ne söyleyebilirsin?" "Neden soruyorsun?" Ona bilmiş bir bakış attım.

"Bana bunu söyleme. Sadece onun Buz Devri zihniyetinde olduğunu düşünüyorum ve benim işim onu modern zamanlara getirmek."

"Remi bunu gayet iyi yapıyor. Onu evlat edinen dışa dönük kişi o, bu yüzden Creigh'in vekil babası gibi."

"Çok umutsuz ve onu benimseyen iki dışa dönük kişiye ihtiyacı var. Neden bu kadar... sessiz? Ona ne kadar soru sorsam da beni görmezden geldi."

"Pek konuşkan biri değil. Onu görüyorsunuz ama duymuyorsunuz."

"Aww, bu çok üzücü."

"Sessiz olmak üzücü değildir, Anni. Bazılarımız sadece... sessizliği tercih eder." "Çok gürültücü olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Şey, biraz." İç çekiyorum. "Ama Ava'dan duymaya alışığım, o yüzden istediğin kadar konuşabilirsin."

"Vay canına. Onur duydum. Enerjik olduğum için utandırıldığıma inanamıyorum."

"Sen sadece sessiz kaldığı için Cray Cray'i utandırıyordun."

"Aww, siz ona Cray Cray mi diyorsunuz? Bu kadar tatlı biri için sıcak
." Sırıtıyorum. "Kuzenimin seksi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tabii ki öyle. Kör müsün sen?"

"Çok açık sözlüsün. Devam et, kızım."

Uzun bir iç geçirdikten sonra salatasından bir ısırık alıyor. "Ben sadece uzaktan hayranlık duyuyorum. Tabii hayran olduğum kişinin kardeşim ve babam tarafından öldürülmesini istemiyorsam. Ayrıca, evliliğime muhtemelen çoktan karar verildi. O yüzden hayatı yaşayabildiğim kadar yaşıyorum."

"Özür dilerim Anni." Mafya prensesi olmak da büyük bir baskı olmalı. Aile isimlerimizin ve ebeveynlerimizin başarılarının üzerimizde yarattığı baskıdan farklı.

Küçümseyici bir el kaldırıyor. "Bunu zamanı geldiğinde düşüneceğim. Şimdi normal bir üniversite öğrencisi olacağım."

"Yine de Creigh'den uzak durmalısın. O gerçekten de dün gördüğün gibi biri. Gizli bir kapısı ya da gizli bir yolu yok."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözlerinden bir muziplik parıltısı geçiyor. "Ya da sen öyle sanıyorsun. Her zaman keşfedilecek bir şeyler vardır."

"Ya keşfettiğiniz şey sizi hayal kırıklığına uğratırsa? Ya beklediğinden çok daha farklıysa?" Onun için mi yoksa başkası için mi sorduğumdan emin değilim.

"İşte bu yüzden daha da eğlenceli!" "Sen
bilirsin."

"Onları daha sonra davet edebilir misin? Ya da bekle, Remi'ye sorabilirim." Çok uzun görünen bir konuşmada bir mesaj yazıyor. Vay be. Bu ikisi daha dün mü konuşmaya başladı? Hayatım boyunca tanıdığım insanlarla yaptığım konuşmaların uzunluğu bu kadar.

Anni yazarken duraklıyor, yüz ifadesi düşüyor. "Bu gece Jer'le kalmam gerektiğini unutmuşum."

"Jeremy seni isteyerek mi davet etti? Seni kulübünden uzak tutmaya çalıştığını sanıyordum."

"Öyle ama bu sefer farklı. Yaşadıkları malikanede bana göz kulak olması gerekiyor çünkü babamın muhafızları oraya tam erişim hakkına sahip."

"Bu gece ne olacak?"

Etrafını araştırıyor. "Dinsizlerin kabul töreni. Yılda iki kez falan oluyor. Bir önceki dönemin sonunda bir deneme yaptılar ve katılım çok büyüktü. Cehennem kadar acımasız, size söyleyeyim."

Jeremy'nin arkadaşlarından söz edilince parmaklarım titriyor ve onları sükûnete zorluyorum.

Elbette Killian acımasız bir şey için ilk sıraya girecektir. "Ne
kadar acımasızlıktan bahsediyoruz?"

"Hayal bile edemeyeceğin bir şey. Bu işe girmek istiyorsan hayatını ve onurunu kapıda bırak. Davet metnini de almanız gerekiyor, yoksa unutabilirsiniz."

"Yani potansiyel üyelerini onlar mı seçiyor?"

"Elbette biliyorlar. Aksi takdirde, zamanlarını zayıflarla boşa harcamış olurlar. Bu yüzden çoğu katılımcı Kral'ın
U. Bu yıl REU öğrencilerine birkaç davetiye gönderdiklerini duydum ama bu muhtemelen Heathen'ların onları casus olarak kullanabilmesi içindir. Emin değilim."

"Tehlikeli oluyor mu?"

"Eminim öyledir. İlk üyeler bu neon tasfiye maskelerini takar ve potansiyel üyeleri terörize ederlerdi, böylece sadece güçlü olanlar

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

kaldı. Son kabul töreninden sonra bir öğrencinin kendini uçurumdan aşağı attığını duydum."

Yüzümden kan çekilirken yarısı yenmiş sandviç ağzımın yanında asılı kalıyor. "Az önce ne dedin sen?"

Annika benim durumumdan tamamen habersiz, çatalını salatasına batırıyor, ses benim aşırı simüle edilmiş kafamda daha da yükseliyor.

"Ne olduğundan emin değilim ama duyduğuma göre neredeyse kulübe giriyormuş ama girmemiş, ertesi gün de arabasını uçurumdan aşağı sürmüş. İntihar olduğuna karar verdiler ama bu tür şeyleri asla bilemezsiniz. Doğru kaynaklara sahip olduğunuzda ölümü herhangi bir şey gibi göstermek çok kolay. Belki onu öldürdüler, belki frenleriyle oynadılar, belki de sadece intihardı. Hiçbir seçeneği göz ardı edemezsiniz... Aman Tanrım, neden ağlıyorsun?"

Elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. Annika yaklaşıyor ve omzumu okşuyor. "Sen iyi misin? Onu gerçekten tanıyor muydun?"

Yavaşça başımı salladım. "O benim arkadaşımdı."

Yüz ifadesi, yüzünü buruşturmadan önce dehşete dönüşüyor. "Çok üzgünüm, Glyn."

"Olmak zorunda değilsin." Ama onu o uçurumdan atlatan insanlar olmalı.

Devlin'i bu sert kararı almaya iten şeyin ne olduğunu hep merak etmişimdir ama şimdi onun şeytani bir kulübün kabul töreninin bir parçası olduğunu bildiğime göre, her şey anlam kazanıyor.

Gizli eller onu o uçurumdan aşağı itti.

Ve belki de ölümünün ardında kimin olduğunu bulmak sonunda aradığım kapanışı sağlayacak.

Ama nasıl olacak da davetiye alabileceğim?

Üzerimize sıradan bir buluttan daha büyük bir gölge düşüyor. Arkasında kimin olduğunu anlamak için kokusu yeterli ve ben Killian'a bakıyorum.

Güneş, yüzüne ve ışık altında mavimsi görünen koyu renk saçlarına parlak bir gölge düşürüyor. Yüzünün sert hatları fiziksel üstünlüğün bir senfonisinde birleşiyor. Siyah pantolonu ve gömleği ise ölümsüz karizmasını daha da güçlendiriyor.

Bu kadar güzel görünmesinden nefret ediyorum ama en çok nefret ettiğim şey onu gördüğümde göğsümün kabarması.

Ya da bacaklarımın arasındaki parmaklarının

anısı. Ya da ne kadar ıslak olduğumu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hayır, hayır. Böyle duyguların kokusunu bir gezegen öteden alan bir canavarın önünde düşünmek doğru değil.

Aklımı başıma toplayarak, "Burada ne arıyorsun?" diye sordum. "Sanki beni burada istemiyormuşsun gibi geliyor."

"Vay canına, o kadar belli mi ediyorum?"

Gözlerini kısar, "İstediğim erişim kartını alabilirim." Sonra dikkatini Annika'ya kaydırır. "Gitme vakti prenses."

Adam ortaya çıkar çıkmaz, muhtemelen ağabeyiyle olan ilişkisinden dolayı kaskatı kesildi. "Bu öğleden sonra dersim var."

"Katılmayacağınızı."

"Ugh." Ona ters ters bakıyor. "Peki neden beni almaya geldin?"

"Gönüllü oldum." Bana sırıtıyor ve keşke yerle bütünleşebilsem diyorum. "Beni küçük pikniğine davet edersen burada biraz daha kalmana izin verebilirim."

"Kalabilirsin-"

Annika daha cümlesini bitirmeden Killian fiziksel olarak aramıza giriyor ve ondan bir zeytin çalıyor.

"Bu bana bir saygı duruşu mu? Kırmızı bile." Çizmekte olduğum şeyi işaret ediyor - bitmemiş bir portre.

Eskiz defterimi kapattım. "Bu hayattaki her şey seninle ilgili değil." "Bu hayatta değil, hayır. Ama senin hayatın? Tartışılır."

"Ben sadece..." Gitmek için bir bahane mırıldanmaya başladım.

"Oyunbozanlık yapma." Annika'ya doğru el sallıyor. "Sadece ona izin verdiğim kadar zamanı var, sonra da benimle gelip geceyi fildişi kulesinde geçirecek. O kadarcık zamanı kesecek cesaretin var mı?"

Dudaklarımı büzüyorum, sonra isteksizce kalıyorum. Bu o piç için değil. Zaten perişan görünen, omuzları kamburlaşan ve hareketleri yavaşlayan Annika için.

"Bu gece bizimle yurtta kalamaz mı?" diye sordum.

"Olmaz."

"Sizler diktatörsünüz."

Tembel bir sırıtış dudaklarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Evet, şimdiye kadarki en kötüsü. Egonu bir psikiyatriste kontrol ettirmek isteyebilirsin. İstersen seni benimkine yönlendirebilirim."

Mırıldanıyor, sesi boğazında düğümleniyor. "Psikiyatristin var mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Soru yeterince masum, ama bana çok fazla bilgi verdiğimi fark ettiriyor.

Belki deli olduğumu düşünüyordur. Belki de bir psikiyatristin akıl hastanesine eşit olduğunu düşünen cahil insanlardan biridir.

Umursadığımdan değil.

Tanrım.

Çenemi kaldırıyorum. "Evet,

biliyorum." "Beni yönlendir."

Ona bir saniye kadar uzun süre baktım. Şüphe duygularımı açıklamaya yetmiyor bile. "Sen gerçek misin?"

"Sana hiç yalan söyledim

mi?" "Sayısız kez."

"Yalan söylemiyordum. Sana seçenekler sunuyordum. Zor olanları tercih etmen benim suçum değil." Kendi omzuyla omzumu dürtüyor ve yemin ederim bana dokunduğu yer neredeyse alev alıyor. "Sevk konusunda ciddiyim."

"Kendi isteğinle bir psikiyatriste gider

misin?" "Neden gitmeyeyim?"

Çünkü hastalıklı yöntemlerinde çok iddialı, işte bu yüzden. Psikiyatriste giden insanlar daha iyi olmayı umarlar, ama Killian'ın bunun kendisinin en iyi versiyonu olduğunu düşündüğünden eminim.

"Hasta olduğunun ve terapiye ihtiyacın olduğunun farkında mısın?" Onu iğnelemeye çalışıyorum. "Hayır, sadece en derinden anlattığın kişinin yüzünü görmek istiyorum,

en karanlık sırlar."

Tabii ki o piç sadece sinirlerimi bozmak istiyor.

"Neden bu tuhaf tipler seni sürüngen gibi izliyor?" Anni yoğun göz temasımızı kesiyor ve ben de başını eğdiği yere odaklanmak için kesiyorum.

İnledim. "Boş ver onları. Sınıfımda pek sevilmiyorum çünkü annem olduğu için ayrıcalıklı muamele gördüğümü düşünüyorlar. Profesörüm bile beni eleştirmeyi onlardan daha çok seviyor. Bu yüzden buna alıştım."

Killian bir süre mırıldandı, sonra bana baktı. "Profesörün adı ne?"

"Gökyüzü. Neden soruyorsun?"

"Sadece merak ettim." Gülümsüyor ve eğer onu ilk kez televizyonda görseydim, onu büyüleyici, hatta ezilmeye değer bulurdum, ama ne yazık ki biliyorum

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O gülümsemenin altında ne sakladığını çok iyi biliyorum. "Bu arada, bu gece erken yatmalısın. Tuhaf yerlerde dolaşmak yok."

"Şimdi nesin sen, babam?"

"Seni becermeyi planladığımı düşünürsek, ahlak kurallarına göre bunun hoş karşılanmaması gerekmez mi?"

Kendi tükürüğümle boğuluyorum ve Annika aptal gibi sırıtıyor. "Beni boş verin çocuklar. Beni bir duvar çiçeği olarak düşünün."

Killian ilk etapta onun varlığının farkında değil gibi görünüyor.

"Ciddiyim. Dışarı çıkmak yok." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Uslu dur."

İçimden bir ürperti geçiyor. Elimde değil. Gerçekten ama gerçekten elimde değil ve bunun beni bu kadar savunmasız hissettirmesinden nefret ediyorum.

Ondan uzaklaşırken bile. Uzaklara bakıp onu görmezden gelmeye çalışsam da.

Ama beni konuşturmak için Annika'yı kullanıyor ve üniversite, sanat ve hocalarım hakkında her türlü soruyu soruyor. Ne zaman cevap vermeyi reddetsem, otuzbir çekmeye başlıyor.

Dostane halinden çekilmez bir hale bu kadar hızlı geçebilmesi korkutucu.

Jeremy onu çağırdığında, sonunda Annika'yı alır ve ayağa kalkar.

"Uslu dur," diye fısıldıyor alnıma, sonra da ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan iffetli bir öpücük konduruyor.

Telefonum titriyor ve Annika bana üzgün bir şekilde sarılıp bu gece bizi özleyeceğini söylerken kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Sonra döner ve Killian'la birlikte ayrılır.

Geldiğinden beri tuttuğum nefesimi bırakıyorum ve bir mesaj bulmak için telefonumu çıkarıyorum.

Heathens: Tebrikler! Heathens'ın kabul törenine davetlisiniz. Lütfen saat tam 16:00'da kulüp yerleşkesine vardığınızda ekteki QR kodunu gösterin.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

14

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

"En sevdiğim torunum nasıl?"

Büyükbabamın yüzünü daha iyi görebilmek için tabletimi yukarı kaldırırken genişçe sırıtıyorum.

Aslında babamın amcası ama anne ve babasının ölümünden sonra onu o büyüttü ve bu nedenle benim büyükbabam oldu.

Yani, dünyadaki en sevdiğim insan.

Annemi ve babamı seviyorum ama hiçbir şey büyükbabama duyduğum hayranlık ve bağlılıkla kıyaslanamaz. Tüm çocukluğumu onunla ve Büyükanne Aurora ile birlikte yaşayarak geçirdim. Annem ve babam beni ne zaman eve götürse, o beni tekrar 'çalmaya' gelirdi.

En sevdiği torununun ben olduğum bilinen bir gerçek. Creigh ve Bran'i seviyor, Eli ve Lan'dan da büyük beklentileri var ama prensesler gibi şımarttığı tek kişi benim.

Ne de olsa, birkaç nesildir Krallar'ın soyundan gelen tek kadın benim.

Annemin ve kardeşlerimin yetenekleri karşısında kendimi değersiz hissedebilirim. Onlarla aynı fotoğraf karesinde yer almak için uygun olmadığımı düşünebilirim ama büyükbabamla birlikteyken bu duygular asla var olmaz.

Ve dürüst olmak gerekirse, tam tersi olmalıydı. Jonathan King, dünyanın her yerine ulaşan bir imparatorluğa sahip acımasız bir iş adamıdır. İnsanların onun karşısında titremesine neden olan bir ünü var.

Ama ben? Başım dönüyor. Onu insanların tarif ettiği gibi soğuk, acımasız bir adam olarak görmüyorum. Onu bana ilk adımlarımı atmayı, bisiklete binmeyi öğreten ve haydutluk yapmaya karar verip kapıyı onunkilerle boyadığımda büyükanneme yepyeni bir özel üretim makyaj seti alan adam olarak görüyorum.

Çok daha yaşlı olmasına rağmen hâlâ ellili yaşlarının ortalarında görünüyor. Saçlarının kenarlarını süsleyen iki beyaz çizgi, sert yüz hatlarına bilge bir hava katıyor; bu özellikler, arkasında kitap rafları olan evindeki ofisinde oturup benimle konuşurken yumuşuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Harika gidiyorum büyükbaba. Çalışıyorum ve profesörümü tüm resimlerimin o kadar da korkunç olmadığına ikna etmeye çalışıyorum." Garipliği maskelemek için gülüyorum.

Güvensizliğimi paylaşmak istediğim tek kişi o.

"Ya da onu, prensesimi hiç rahatsız etmemiş olmayı dileyeceği bir sonraki gezegene gönderebilirim."

"Hayır, büyükbaba, bunu yapma. Onu gerçekten kendim ikna etmek istiyorum."

Bugün Profesör Skies benimle yalnız konuşmak istediğinde yaklaştığımı düşünmüştüm ama sonra annemin planladığı bir galeri açılışına gelip gelemeyeceğini sordu.

Beni kestiğinden falan değil.

Tamam, belki yardımcı öğretmenine "Glyndon'ın Astrid C. King'in kızı ve Landon ile Brandon King'in kız kardeşi olduğuna inanamıyorum. Tekniği en iyi ihtimalle çocukça ve o kadar kaotik ki onu onlarla karşılaştırmak utanç verici."

Sanatçı olmanın eleştiriye açık olmak anlamına geldiğini uzun zaman önce öğrendim. Annem ve kardeşlerim de bundan paylarını aldılar ama sanırım ben onlar kadar güçlü değilim ya da bu tür eleştirilere kulaklarımı kapatacak kadar kendime güvenmiyorum.

Bu yüzden hemen sonra büyükbabamla konuşmak zorunda kaldım. O beni daha iyi hissettiriyor. Annem de öyle, ama onunla sanat okulu hakkında konuşmuyorum, çünkü sanki beni anlamayacakmış gibi hissediyorum.

O daha iyi.

Düşük özsaygı ya da diğer karanlık düşüncelerle mücadele etmiyor.

"Eğer tanımazsa, ben onun icabına bakarım. Senin değerini anlamıyorsa, belli ki sahtekârın tekidir," diyor büyükbaba.

"İşimi beğenmemesi onun sahtekâr olduğu anlamına gelmez, büyükbaba. O dünyaca ünlü biri."

"Picasso'nun kendisi tarafından alkışlanabilir ama senin annenden ve kardeşlerinden farklı bir insan olduğunu anlamazsa yine de bir dolandırıcı olur." Duraksıyor. "Seni rahatsız eden başka biri var mı?"

"Hayır, ben iyiyim. Kızlar ve ben yeni bir arkadaş edindik. Benden bu kadar bahsettiğin yeter, biraz da senden bahset! Yürüyüşlere çıkıyor musun ve daha az mı çalışıyorsun?"

Yüz hatlarını eğlenen bir ifade kaplıyor. "Evet, Doktor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Doktorun talimatlarına uyuyor olsaydın sormazdım. Ben yaşlanıp saçlarım ağarana kadar yaşamanı istiyorum."

"Eğer aklıma koyarsam, hiçbir şey beni durduramaz." Başını kaldırıyor, yüzü daha da yumuşuyor ve kısa bir süre sonra büyükannesi karede beliriyor. Sandalyesinin yanında duruyor, ellerini yüzüne doluyor ve çekilmeden önce dudaklarından öpüyor.

Büyükannem kuzguni saçları, minyon hatları ve ince vücuduyla sakin, çağrışım yapan bir güzelliğe sahip. Annem ve babamdan yaklaşık on yaş büyük ve başarılı bir iş sahibi. Sık sık onun lüks markasından özel yapım saatler alırız ve onları kalbime yakın tutarım.

Büyükbabam bir süre ona bakıyor, gözlerinin kenarları gevşiyor. Ona bakışını hep sevmişimdir. Sanki içindeki buzları eritebilecek tek kişi oymuş gibi. Onu kimsenin anlayamayacağı şekilde anlayan tek kişi.

Ona gülümsüyor, sonra bir kolunu omzuna doluyor. "Glyndon! Seni özledim tatlım. Bu konak sensiz çok boş."

"Ben de seni özledim büyükanne! Önümüzdeki tatili sizinle geçireceğim çocuklar."

"Ben buradayken nasıl boş olabilir, vahşi çocuk?" Büyükbaba kaşlarını kaldırarak sorar.

"Don't olmak kıskanç . senin kendi Torunum, Jonathan." Kıkırdıyor. "Ayrıca, onun enerjisini özlediğini de söylemiştin."

"Seviyorum. Yakında eve gel, prenses."

"Geleceğim!"

Bir süre konuşmaya devam ediyoruz, sonra ona kardeşlerim ve kuzenlerim hakkında bir rapor veriyorum, onları aziz gibi gösteriyorum.

Bazen kendimi büyükbabamın casusu gibi hissediyorum ama en azından neden oldukları tüm sorunları ona anlatmıyorum. Girdikleri tehlikeli kulüpleri ya da yeraltı dövüşlerini.

Telefonu kapattığımda enerji doluydum. Büyükbabamın bana bunu yapmam için gereken moral konuşmasını yapacağını biliyordum.

Ben her zaman kurallara uyan bir Glyndon oldum. Bir dalgadan etkilendikten sonra bir daha asla yüzmeyen Glyndon. Aile yemeklerinde barışı sağlayan Glyndon.

Bir bakıma, bir duvar çiçeği oldum ve hiçbir zaman risk almaya cesaret edemedim. Tek istediğim sanatımı geliştirmek ve bunun için tanınmaktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dünyanın acımasız gerçekliği beni öylesine ezdi ki, daha da içime kapandım ve saklandım. Bazen yaramaz genç halimi ya da büyükannemin makyaj malzemelerini palet olarak kullandığım zamanları özlüyorum.

O zamanlar daha masum, daha basitti. Sadece resim yapmayı seviyordum, hepsi bu. Dünyanın beklentilerini ya da her birini karşılayamayacağımı bilmiyordum.

Sonra ilk sömestrde Devlin'le tanıştım. Hayatta benzer yerlerdeydik ve birbirimizi çok iyi anlıyorduk.

Ta ki yapmayana kadar.

Ta ki götürülene kadar.

Hem onun hem de kendim için bir kapanış yapmalıyım.

En rahat ayakkabılarımı giydim ve kızların meşgul olmasına şükrederek daireden uzaklaştım. Cecily kütüphanede ders çalışıyor ve Ava da çello çalışıyor. Çaldığı unutulmaz melodi arkamda yankılanıyor, ya da belki de benim sinirlerim ona bu havayı veriyor.

Soğuk hava tüylerimi diken diken ediyor ve kot ceketimi üzerime daha sıkı geçiriyorum.

King's U'nun kampüsüne kadar geldim ve mesajı gösterdiğimde güvenlik beni içeri aldı. Ancak kampüsün içine girdiğimde korkmaya başlıyorum.

Ama hangi yöne gitmem gerektiğinden emin olmadan ilerlemeye devam ediyorum. Birkaç öğrenci daha kampüsün doğu kulesine akın etmiş, kendi aralarında sohbet ediyor. Hepsinin yüzünde hevesli ifadeler olduğunu ve 'kabul töreni' kelimesini duyduğumu düşününce kulübe gittiklerini tahmin ediyorum.

Onları yakından takip ederken adımlarım hafif.

Bir süre sonra kampüsün en sağında yer alan siyah metal bir kapıya varırlar. Bina, The King's U'nun geri kalanından, arazinin inanılmaz yükseklikteki duvarlarını çevreleyen tellerle ayrılmıştır. Teller göz alabildiğine uzanıyor ve sis, bir korku filminden uğursuz bir sahne gibi mesafenin geri kalanını yutuyor.

Kuzgunlar ve serçeler kapının tepesi boyunca sıralanıyor ve uçup giderken hep bir ağızdan çığlık atıyorlar.

Tamam. Korku faktörü ölçeğinde yüz üzerinden yüz.

Takip ettiğim öğrenci grubu yaklaşık otuz kişilik uzun bir kuyruğun sonunda sıraya girdi.

Kapıda, dudaklarına kan bulaşmış siyah takım elbiseli ve ürkütücü tavşan maskeli iki adam var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sahte, umarım.

Tavşanlardan biri öğrencilerin QR kodlarını kontrol ediyor gibi görünüyor. Daha sonra cihazında bir şey gördüğünde, telefonlarına el koyuyor ve mekanik olarak başka telefonlar, kameralar veya elektronik cihazlar için onları hissediyor.

Bunların hepsi üzerinde numara etiketi olan bir sepete atılır. Sonra diğer tavşan her katılımcının yüzüne üzerinde numara olan beyaz bir maske takar ve onları içeri almadan önce bileklerine aynı numaralı bir bileklik bağlar.

Sıram yaklaştıkça tüm vücudum titremeye başlıyor. İkinci düşünceler zihnime üşüşüyor ve arkama bakıyorum, sadece diğerlerinin sıraya girdiğini görüyorum.

Eğer şimdi gidersem, hiçbir şey olmayacak. Eğer şimdi gidersem.

Hayır.

Bunun tekrar korkak olmaktan ne farkı var? Dev'in ölümü beni çok derinden etkiledi ve uzun süre bununla başa çıkamadım. Bunu aşmak için ilk gerçek fırsatım bu.

Tehlike varsa ne olmuş? Bunu kaldırabilirim.

Davetiyeyi nasıl aldığımı bilmiyorum ama belki de burada olmak ve sonunda kapanışı yapmak için bir işarettir.

Ürkütücü tavşana QR kodumu verme sırası bende. Telefonumu almadan önce karanlık gözleri beni tarıyor ve mekanik bir şekilde üzerimi arıyor. Üzerimde bir şey olmadığından emin olduktan sonra arkadaşına başını sallıyor ve diğer tavşan yüzüme bir maske, bileğime de bir bileklik takıp içeriyi işaret ediyor.

Altmış dokuz.

Bu benim numaram. Vay canına. Ne tatsız bir tesadüf.

Bir malikânenin ön bahçesi gibi görünen yere doğru sürüklenirken adımlarım dikkatli. Devasa bina, gotik bir şapelin heybetli varlığıyla uzakta duruyor.

Sanki büyük bir açılışı bekliyormuşuz gibi hepimiz ona doğru dizilmişiz. Bazı öğrenciler birbirleriyle sohbet ediyor, bazıları Amerikan aksanıyla, diğerleri Rusça ve İtalyanca konuşuyor. Hatta bazıları Japonca.

Konuşmaya cesaret edemiyorum yoksa Anni'nin çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi, REU'dan gelen zayıf çocuk olarak algılanırım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunun yerine, kapılardan içeri süzülen diğer öğrencilere odaklanıyorum. Maskeler takılıyken, hepimiz burada anonimiz, tıpkı çarpık bir kostüm partisindeymişiz gibi.

Son katılımcının içeri girmesi için biraz zaman geçer. Yüz kişi.

Bu berbat törene katılan öğrenci sayısı bu kadar.

Kapı yavaşça kapanırken kargalarla birlikte gıcırdıyor. Tüm eşyalarımızla birlikte dışarıda kalan ürkütücü tavşanlarla birlikte ona bakıyorum.

"Sonunda oluyor," diye fısıldıyor altmış yedi numaralı hoppa erkek sesi, altmış altı numaralı arkadaşına, Amerikan aksanıyla. İkisi de yanımda duruyor ve benim aksime, sadece malikanenin ilk katındaki kapalı kapılara odaklanmış durumdalar.

"Geçen sefer başarısız olduk ama şimdi kesinlikle giriyoruz," diyor altmış altı. "Bu seferki mücadelenin ne olacağını düşünüyorsun?"

"Kırmızı ya da turuncu maskeyle bir akıl oyunu olmadığı sürece sorun yok."

"Haklısın. Bu ikisi çok acımasız." Altmış yedi duraklar. "Ama beyaz maske bile isterse hileli davranabilir."

"Umalım da bu sefer fiziksel olsun, ama bu bile bizi o canavarın karşısına çıkaracak. Ortaya çıkarak, bizi kum torbası olarak kullanması için ona tam onay verdik."

Neyi yumrukluyorsun?

Tekrar kapalı kapıya bakıyorum ve fırsatım varken ayrılmadığım için pişmanlık duyuyorum. Eminim bize geri çekilmemiz için bir şans verirler, değil mi? Çünkü bu sıkılmış piçlerin herhangi bir şiddet eğilimine kesinlikle dahil olmayacağım.

Ayrıca, dövüş kulübü şiddetin yeri değil mi?

Üst kapılar törensel bir gürültüyle açılırken katılımcıların üzerine sessizlik çöküyor. Ardından alt kapılar da açılıyor ve ürkütücü tavşan maskeleri takmış sayısız adam etrafımızı sarıyor.

Ve onlar erkek. Bazı üniversite öğrencilerinin antik Yunan tapınakları gibi inşa edildiğine inanmayı reddediyorum.

Siyah giyimli beş figür üst kapılardan dışarı çıkar, hepsi de neon renkli dikişli yüzleri olan siyah tasfiye tarzı maskeler takmaktadır.

Turuncu olan ortayı alır, yeşil olan sağında ve kırmızı olan solunda durur. Beyaz ve sarı olanlar yanlarda yer alır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Orada bulunan herkes gibi ben de aval aval onlara bakmaktan kendimi alamıyorum. Hiçbir şey yapmadılar ya da söylemediler ama auraları izleyen herkeste hem korku hem de dehşet yaymaya yetiyor.

Jeremy, Killian, Nikolai ve Gareth olduklarından neredeyse eminim. Ama beşinci kim?

Kulüplerinin bahsetmeyi unuttukları başka bir üyesi var mı?

Şu anda bir önemi yok. Killian'ı bu pozisyonda, tamamen onun oyunlarının insafına kalmış bir halde görmek -bu sefer gerçek anlamda- omurgamdan aşağı ter damlamasına neden oluyor.

Yüksek bir modifiye ses etrafımızda yankılanmadan önce statik hava doluyor. "Heathens'ın son derece rekabetçi kabul törenine katılmayı başardığınız için tebrikler. Sizler, kulübün liderlerinin güç ve bağlantılar dünyasına katılmaya layık gördükleri seçkinlersiniz. Bu ayrıcalıklar için ödenecek bedel para, statü ya da isimden daha yüksektir. Herkesin maske takmasının nedeni, kulübün kurucularının gözünde hepinizin aynı olmasıdır."

İnsanlar birbirleriyle mırıldanmaya başlar, muhtemelen kendilerine herkes gibi olduklarının söylenmesine alışık olmayan bazı zengin çocuklar.

"Kâfir olmanın bedeli hayatınızı teslim etmektir. Kelimenin tam anlamıyla. Eğer bunu ödemeye hazır değilseniz, lütfen solunuzdaki küçük kapıdan çıkın. Bir kez çıkarsanız, bize tekrar katılma şansınızı kaybedersiniz."

Başım kapıya doğru savruluyor ve bacaklarımın seğirdiğini, beni buradan kaçmaya zorladığını hissedebiliyorum.

On kişiden fazla olmayan birkaç katılımcı korkar, başlarını öne eğer ve dışarı çıkar. Dışarıdaki tavşanlar onlara telefonlarını verir, maskelerini ve bilekliklerini alır.

Bir süre sonra kapı alçak bir gıcırtıyla kapanır ve hoparlördeki adam tekrar konuşmaya başlar. "Tekrar tebrikler, bayanlar ve baylar. Şimdi inisiyasyonumuza başlamalıyız."

Devam ederken sessizlik ve beklenti havayı dolduruyor, "Bu geceki oyun avcı ve av. Kulübün kurucu üyeleri tarafından avlanacaksınız. Bu sayı beşe doksan olacak, yani üstünlük sizde. Onlar sizi avlamadan önce arazinin sınırına ulaşmayı başarırsanız, bir Kâfir olacaksınız. Aksi takdirde, elenecek ve dışarı çıkarılacaksınız."

Avlanmak mı?

Bu da ne böyle? Bizi hayvan mı sanıyorlar?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kurucu üyeler sizi avlamak için şiddet de dahil olmak üzere her türlü yöntemi kullanma hakkına sahiptir. Seçtikleri silah size dokunursa, otomatik olarak ortadan kaldırılacaksınız. Bedensel zarar meydana gelebilir ve gelecektir. Yapabiliyorsanız kurucu üyelere şiddet uygulamanıza da izin verilir. Tek kural bir can almamaktır. En azından kasıtlı olarak. Soru sorulmayacak ve merhamet gösterilmeyecektir. Saflarımızda zayıf kimseler istemiyoruz."

Bekle. Silah mı? Silah derken neyi kastediyor? Belki de gitmeliydim.

"On dakika önde başlıyorsun. Koşmanızı öneririm. Kabul töreni resmen başladı."

Etrafımdaki birçok kişi her yöne doğru kaçışırken ben olduğum yerde sabit kalıyorum - durumun ciddiyeti nihayet kafama dank ediyor.

Yerlerinden kıpırdamayan maskeli insanlara bakıyorum, ortaya çıkan kargaşayı, ayak sürçmelerini ve heyecanlı sesleri izliyorum.

Parmaklarım seğiriyor ama arkamı dönüp daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapıyorum.

İçgüdülerimin beni ele geçirmesine izin verdim.

Koşuyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

15

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KILLIAN

"Şunlara bak, sığır gibi davranıyorlar," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, beşimiz kıpırdamadan durmuş, kaos içinde dağılan avları izlerken.

Hava açgözlülük, korku ve potansiyel suç kokuyor. İblislerimin en sevdiği tatlar.

Kulübün arkasındaki tüm konsept benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Bu gibi durumlar katılmamın tek nedeni.

"Aradığın kelime ağzının suyunu akıtmak, Kill. Birkaç kemik kıracağım ve herifleri yerlerde sürükleyeceğim. Eğer biri beni durdurmaya cüret ederse, aynı kaderi paylaşacak." Nikolai av için duyduğu heyecanı gizleyemeyerek yumruğunu sıkıp sıkıp açıyor.

Bu girişimi ilk tartıştığımızda bu oyunu ben önermiştim. Jeremy bunu oylamaya sunduktan sonra, sıkıcı kardeşim de dahil olmak üzere geri kalan herkes oybirliğiyle kabul etti.

Sırtındaki yay ve okları göz önünde bulundurursak, daha önce düşündüğüm kadar şiddetten kaçınmıyor olabilir. Sadece bunu kapalı çevrelerde yapmayı tercih ediyor.

Bir zamanlar babamla ava gittiğimiz gibi.

"Okların üzerindeki lastik mi, Gaz?" Nikolai uçları dürtüyor. "Bu muhtemelen o kadar acıtmaz. Başka bir şey seç."

"İşe yarar." Kardeşim Nikolai'nin tüm vücudunu aradı. "Silahın nerede?"

Havayı yumrukluyor. "Yumruklarımı tercih ederim."

"Yumruklarınla kazanamayacaksın." Jeremy golf sopasını sallıyor, beyzbol sopamı ve ardından Beyaz Maske'nin elindeki zinciri işaret ediyor. "Senden daha fazla avlanabileceğiz."

"Sen öyle san." Korkulukları tutuyor, maskesini kameralardan birine doğru itiyor ve mülkün her köşesini izleyen güvenliğe bağırıyor. "Her birimiz için doğru sayımı yapsanız iyi olur, orospu çocukları, yoksa akşam yemeği için taşaklarınızın derisini yüzerim."

"Hannibal Lecter kadar mı?" Gareth deadpans.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nikolai'nin kafası ona doğru döner. "Sen! Bu gece sakın ola ki araya girmeyi ya da pasifist rolü oynamayı aklından bile geçirme kuzen. Ciddiyim."

Sopayı omzumda sallayarak kapıya doğru ilerliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Jeremy arkamdan sordu. "On dakika daha dolmadı."

Maskemin altından sırıtıyorum ama arkama bakmıyorum. "Ne zamandan beri adil oynuyoruz?"

Alçak sesle kıkırdaması ve Nikolai'nin aşağı atlaması gerektiğine dair bağırışları birbirine karışıyor, sonra da hiçliğe karışıyor.

Kulaklarım avın vızıltısıyla doluyor.

Ben küçükken ve babam elinde bir 'kusurlu' olduğunu anladığında, muhtemelen dürtülerimi köreltmeye yardımcı olacağını düşünerek beni ava götürdü.

Bana avı nasıl takip edeceğimi ve enerjimi bir insan av köpeği olmaya nasıl odaklayacağımı öğretti. Ancak yıllar geçtikçe, hayvan avlamanın heyecanı yavaş yavaş azaldı ve donuklaştı.

Ama insanlar için durum farklı.

Bu gece, dürtülerimi bastırmak zorunda olmadığım ve isteklerimin sınırlarını aşıp serbestçe dolaşmasına izin verebileceğim birkaç durumdan biri.

Genellikle monoton duygular ve sonu gelmeyen bir can sıkıntısı döngüsü beni pençelerine alır. Şeytanlarım ilahiler söyler, kıvranır ve kıvranır, sırf hepsini uzaklaştırmak için beni her türlü berbat eylemi yapmaya teşvik eder.

Bugün olmaz.

Bugün, çığlık atmak, vurmak ya da sefalet içinde debelenmek zorunda değiller. Bugün, kendi doğalarında hareket etmek için tam kontrole sahipler.

Benim doğam.

Öğleden sonra geç saatlerde araziye yerleşiyor. Güneşin yoğun bir bulutun ardında kaybolması nedeniyle orman koyu bir yeşile bürünmüş ve en sevdiğim koku havayı kirletiyor.

Korku.

Bu avın 'oyun' niteliğine rağmen av, yırtıcılar tarafından avlandığının farkındadır. Gözenekleri açık, ter, adrenalin ve saf kesilmemiş dehşetle dolup taşıyor.

Ön bahçenin ortasında duruyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kokuyu ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Korkuyu tadabildiğim için damarlarımda açıklanamaz bir sarhoşluk kaynıyor, en başta orada olmasının sebebinin ben olduğumu biliyorum. Ara sıra aldığım bu ahlaksızlık dozları, seri katile dönüşmeden topluma uyum sağlamam için yeterli dengeye sahip olmamı sağlıyor.

Avlanarak ve avlanma planları yaparak kendimi öldürmekten alıkoyuyorum. Ya da son zamanlarda, belli bir kıza sahip olma vaadiyle.

Kaslarım geriliyor ve beynimde yavaşça küfürlü bir düşünce oluşuyor. Belki de özentileri avlamak yerine Glyndon'ın odasına gizlice girmeliyim.

Hayır.

Bugün için aylarca bekledim ve dikkatimi dağıtacak şeylerin beni etkilemesine izin vermeyeceğim.

Bakışlarımı toprak patikaya bırakarak kuzeye doğru ilerliyorum ve araziyi çevreleyen ormana giden toprakta sayısız ayakkabı izi bulduğumda sırıtıyorum.

İnsanlar biyolojik olarak iç pusulalarının yönünü (kuzey) takip etmek üzere tasarlanmıştır. Farklı bir yön seçenler ya yön duygusu çarpıktır ya da kendilerini akıllı hissetmek için akıntıya karşı giderler.

"Yetmiş dört ve on sekiz numaralar elendi." Hoparlör uzaklara gider.

Hmm.

Diğerleri çoktan başlamış gibi görünüyor.

Bu beni zerre kadar etkilemiyor. Kazanmak sadece bir bonus, asıl amaç değil. Asıl amaç avlanmak.

Bir kabile oluşturmanın iyi bir fikir olduğunu düşünen bir grup insanı takip etmek için zaman ayırıyorum.

Çocukken avlanmaya başladığımdan beri adımları takip etmek bana doğal geliyor. İşin sırrı en savunmasız avı aramak. Ayakkabıları yerde en derin delikleri açanlar, çünkü çok korktukları için tüm ağırlıklarını kaçmaya veriyorlar.

Gittikleri yöne doğru koşuyorum, nefesim düzenli-normal-sanki kendimi fiziksel olarak zorlamıyormuşum gibi. İlerideki ağaçtan bir hışırtı geliyor ve sopamı sallayıp vuruyorum.

Önce erkeksi bir feryat geliyor, ardından bir beden omzunu tutarak gümbürtüyle yere düşüyor. Havada yankılanan çıtırtı sesi kanımın kaynamasına ve içimdeki endorfin seviyesinin yükselmesine neden oluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Küçük bir sürtük gibi ağlamaya devam ediyor ve b e n koşmaya devam ederken sadece üzerine basıyorum.

Hoparlörden "Elli bir numara elendi," sesi geliyor.

Çoğunlukla ağaçlardan arınmış bir açıklığa ulaştığımda yavaşlıyorum ve başımı yana eğerken sopamın yere vurmasına izin veriyorum.

Adımlar daireler çiziyor, sonra farklı yönlerde patlıyor. Bekle.

Hayır.

Bu bir kamuflaj. Abartılı ayak seslerine bakılırsa, bazılarımızın onları takip edebileceğini biliyorlardı, bu yüzden her yere gittiklerine inanmam için bir yanılsama yarattılar.

İyiler. Daha önce başka kabul törenlerine katılmış olmalılar.

İleriye doğru değil de yarı kapalı olan adımların sayısına bakılırsa, bunlar-

Kulağımda bir gümbürtü yankılanıyor ve o anda kafatasımda çınlayan kavurucu acıyı hissediyorum. Maskenin altından ılık bir sıvı alnımdan aşağı iniyor, görüşümü kırmızıya çeviriyor, sonra çenemden aşağı kayıyor ve yere damlıyor.

Yavaşça arkamı dönüyorum ve beyaz maskeli beş öğrenciden oluşan grupla yüzleşiyorum. İçlerinden biri bana vurduğu taşı tutmuş, kesime götürülen bir domuz kadar sert nefes alıyor.

"İyi bir tane." Maskemin altından sırıtıyorum ve ne kadar dengesiz olduğumu göremeseler de sesimden bunu duyuyor olmalılar.

Sopamı kaldırıyorum ve hepsi geriye doğru kaçışıyor ama ben onu kafamın arkasına vurmak için kullanıyorum. "Buraya ve daha kuvvetli vurmalıydın ki beni bayıltmak için en azından yüzde yetmiş şansın olsun. Ayrıca elin titriyor. Onu sabit tutmazsan başarılı bir darbe indiremezsin."

Maske On İki eline bakıyor ve ben de sopayı kaldırıp kafasına vurarak onu yana doğru uçuruyorum. "İşte böyle."

Kendinden geçmişti ve arkadaşları hep birlikte, lanet bir sürü gibi ileri doğru koşuyorlardı.

Sopayı sallıyorum ve aynı anda bacaklarına nişan alıyorum ve yere yığılıyorlar.

İçlerinden biri kaçmayı başarır ama kaçmak yerine arkasını döner ve mırıldanır: "Teslim oluyorum! Teslim oluyorum! Bana dokunabilirsiniz."

"Bunu neden yapayım ki? Bunun için kayıt yaptırdın, değil mi? Bunu daha eğlenceli hale getirmek senin görevin." Sopayı yerde sürüklüyorum, onun duymasına izin veriyorum

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Küçük çakıl taşlarına çarpan tahtaların çıtırtısını duyuyorum, sonra önüne geldiğimde tam ortasına vuruyorum. "Sıkıcı amcık."

"On bir, on iki, on üç, on dört ve on beş numaralar elenmiştir," diye anons edilir.

Gri gökyüzüne bakıyorum ve tsk ediyorum. "Hadi, bana gerçek bir meydan okuma yap."

Biri yanımdan geçip gidiyor ve ben de sopayı bir ok gibi fırlatıp arkadan vuruyorum.

Cidden mi? Hâlâ gökyüzüne bakarak iç geçiriyorum. *Meydan okuma dedim, başıboş bir tavşan değil.*

Vurduğum kişi düşmüyor. Hoparlörün numaralarını anons etmesini bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor.

Onlara tekrar bakıyorum, ancak diğer baygın bedenlerden birini kalkan olarak kullandıklarını görüyorum. Sopa on beş numaraya çarptı ve yere düştü.

Katılımcı koşmaya devam ederken arkasına bakmaz ve yavaşça ağaçların arasında kaybolur.

Onlara iyice bakamadım bile. Siktir et

beni.

İşte burada. Bir meydan okuma.

Yerden sopamı aldım ve ayak seslerini aramak için aşağıya baktım.

Hafifler. Zar zor orada.

Ya bir kadın ya da çok zayıf bir adam.

Ve kesinlikle nasıl koşacağını bilen biri.

Ayakkabılarının desenini incelemek için kalçalarımın üzerine çömeliyorum. Nike koşu ayakkabıları.

Vay, vay. Bunun için çok hazırlıklı değiller mi?

Yine de, gittikleri yöne doğru ilerlerken dudaklarımda yavaş bir sırıtış beliriyor. Sonra koşmaya başlıyorum, adrenalin kaslarımı sıkılaştırıyor. Gerçekten lezzetli bir av vaadi kan seviyemin düşmesine neden oluyor.

Nefes alışım uzun aralıklarla, düzenli kalp atışımla senkronize olarak geliyor.

İnsanların bedenleri ve beyinleri heyecanlandıklarında kaotik bir şekilde hareket eder.

Sinirsel aktiviteleri zirve yapacak ve kalp atışları hızlanacaktır.

Ben değil.

Heyecan bana başka hiçbir şeyin başaramayacağı bir sakinlik seviyesi getiriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sahip olduğum en yakın şey... huzur.

O fareleri kestiğimde ya da ilk avıma çıktığımda hissettiklerimin aynısı. Ya da kendimden geçtiğim o anları belgelemek için fotoğraf çekmeye başladığımda.

Ya da Glyndon'ı tamamen merhametime bıraktığımda ve o göz temasını kesmediğinde.

Bu, gerçek doğamın herhangi bir parçasını bastırmak zorunda olmama, onun her şeyi kapsayan bir duman gibi serbestçe akmasına izin verme hissidir.

Gördüğünüzde artık çok geçtir.

Bir çığlık arkamdan, bir diğeri yandan geliyor ve bir şiddet senfonisi gibi birbirine karışıyor. Eleme sayıları üst üste gelene kadar birbirine karışıyor.

Şeytan hızlı çalışır, ama dinsizler daha hızlı çalışır.

Onların çabalarına odaklanmıyorum. Bunun yerine, ağaçların arasında zikzaklar çizerek koşmaya devam eden kurnaz şeyin peşinden gitmeye devam ediyorum.

Onları ne kadar çok kovalarsam, kanım o kadar güçlü pompalanıyor ve nefesim düzene giriyor.

Seni yakalayana kadar bekle, seninle bir gün geçireceğim.

Önüme bir figür çıkıyor ve ona çarpmamak için yüksek hızıma rağmen aniden duruyorum.

Seksen dokuz numaralı katılımcı da çığlık atarak durdu. Bir adam, görünüşüne bakılırsa. Bir heykel gibi yerinde sabit duruyor ama kontrolsüzce titriyor.

Nikolai arkadan beliriyor, neon sarısı maskesi biraz yamulmuş, dikişli gülümseme çizgilerine ve gözlerindeki *X*'lere kan bulaşmış. Elleri bile kıpkırmızı, yaşadığı tüm eğlenceyi gösteriyor.

Seksen dokuz arkasından bakıyor ve bir an için, muhtemelen kötünün iyisi olduğumu düşünerek bana doğru bir adım atma hatasına düşüyor.

"Bak, bir sokak kedisi yakaladım." Nikolai bana hafif manik bir tavırla anlatıyor. Şu anda kesinlikle yüksek modda. "Koşmayı bırakmadı, biliyorsun, ve çok sinirli. Suratıma koca bir dal fırlattı ve neredeyse beni bayıltıyordu. Bu lanet olası alınganları sevmek lazım. Parçalara ayırmak çok eğlenceli."

Bir de bana sor.

Bakışlarımı seksen dokuzun üzerinden ayakkabılarına kaydırıyorum. Nike değil. Daha önce kaçan o olamaz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve buradaki işim bitti.

Bana yaklaşmaya devam edince onu yakalamak için sopayı kaldırıyorum ama Nikolai neredeyse arkasından atlıyor, onu kıskıvrak yakalıyor ve ağaçların arasındaki karanlığa doğru sürüklüyor.

Seksen dokuz, Nikolai'ın koluna dirsek atarak ve ısırarak mücadele etmeye çalışıyor. O bir dövüşçü, bunu ona vereceğim, ama kuzenimin dengesiz gücüyle boy ölçüşemez.

Nikolai onu zahmetsizce sürükler ve seksen dokuzun bacakları toprakta uzun bir iz bırakır ve çığlıkları Nikolai'nin yaptığı bir şey yüzünden boğulur.

Başımı sallayarak, kendi başıboş tavşanımı aramak için yoluma devam ediyorum. Daha iki adım *atmamıştım* ki bir ses sessizliği bozdu. Bir ok tam üstümdeki ağaca isabet edince eğildim.

Başımı yana çeviriyorum ama bir şey göremiyorum. Oku çıkardığımda, Gareth'ın av için kullandığı lastik oklardan değil, gerçek bir ok olduğunu görüyorum.

Vay, vay. Görünüşe göre ağabeyim öldürme havasında olabilir
Ben.

Yani, eğer bunu çeken oysa, ki bundan şüpheliyim.
Böyle cesur bir hareket için korkakça.

Okun ucunu kırıyorum ve daha sonra incelemek üzere cebime koyuyorum - tabii bunu bana doğrultan her kimse tekrar yapmak için geri gelmezse.

Adımlarımın tek amacı küçük tavşanı bulmak.
Cinayet girişimleri bekleyebilir.

Jeremy ve ben farklı yönlere koşarken karşılaştık ve toplamda yaklaşık altı katılımcıyı katlettik.

Sonra Gareth'ın katılımcılardan biriyle birlikte yürüdüğünü ve yollarına çıkan herkesi vurduğunu görüyorum.

O katılımcıyı ortadan kaldırmaya çalışmıyor bile. Sanki onları koruyor gibi.

Hayır, onlara eşlik ediyorum.

Hmm. Acaba kim kardeşimin dikkatini bu kadar çekti? Bunu
sonraya saklıyorum ve avıma devam ediyorum.

Nedense, bana paralel olan bölgede başıboş bir tavşanın kaçtığını hissedebiliyorum.

Ben de içgüdülerimi takip edip ormanın derinliklerine doğru ilerledim. Bu daha zor bir yol, ama daha uzun ve daha güvenli olanın daha kısa olandan daha iyi olduğuna inananlar

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve tehlikeli kesinlikle bu yönden gelecektir.

Ayak seslerini dikkatle takip ediyorum, görüşüm her geçen saniye daha da keskinleşiyor.

Ayaklarım üç ağacın arasında yavaşça durdu. Spor ayakkabılar burada bir daire çizmiş, ama daha önceki amatörlerin aksine, bu belli ki adımları takip ettiğimi bilmiyor, bu yüzden onları gizlemeye çalışmamışlar.

Daireler çizip durdular ve sonra...

Önümdeki patikaya bakıyorum. En mantıklı açıklama, önümdeki kayanın üzerine atladıkları ve çalıları seçtikleri.

Sırıtarak o yöne doğru ilerliyorum ve onların oyununa geldiğime inanmalarına izin veriyorum.

Tavşanın derisini canlı canlı yüzmenin zamanı geldi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

16

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

Aptal girişim başladığından beri kendimi Alice Harikalar Diyarında gibi hissediyorum.

Dikkat çekmeme çabalarım sırasında tanık olduğum pisliklerin miktarı hayret vericiydi.

Bunu daha önce de merak etmiştim ama şimdi eminim.

Heathens'ın üyeleri kafayı yemiş.

Neon sarı maskeli olanın tek başına, silahsız bir şekilde yaklaşık on kişiyi dövdüğünü gördüm, sonra biri ona vurmaya kalkıştığında çılgınca güldü.

Sonra, maskesi de dahil olmak üzere tamamen siyah giyinmiş biri başını bana doğru eğdi ve yavaşça, manik bir şekilde el salladı ve yemin ederim hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım.

Bunun deliliğin en üst seviyesi olduğunu düşünmüştüm ama yanıldığım kanıtlandı. Bir kayanın arkasına saklandığımda, beyaz maskeli kişinin üç kişiyi zincirle bağlayarak yalvarıp feryat ettiklerine tanık oldum.

Sonra aralarından en rahatsız olanı beyzbol sopasıyla beş kişinin işini bitirdi ve ben de o anda kaçmanın, beni bulmasını engellemek için yerimde kalmaktan daha iyi olduğunu düşünerek hata yaptım.

Sopayı bir keskin nişancının ölümcüllüğüyle bana doğru fırlattığında, baygın öğrencilerden birini kalkan olarak kullanıp koşmaya devam edecek kadar hızlı nasıl düşünebildiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Kesinlikle en iyi baskı altında çalışıyorum, lanet olsun. Çünkü depar atarken, zıplarken ve bana aylarca yetecek miktarda enerji kullanırken kaslarımın yanmasına odaklanmadım bile.

Sanat öğrencisi olmama rağmen, aslında iyi bir koşucuyum ve koşmayı seviyorum, bu yüzden en azından çok fazla olduğunda devam etmek için kendime güvenebilirim.

Bu narin Devlin nasıl oldu da bu ormana girebildi? Gerçi muhtemelen katıldığı kabul töreni sırasında tam bir av seansı değildi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Peki tüm bunların en kötü yanı ne? Hayır, çığlıklar, feryatlar ya da boğuk sesler değil - bunlar hala her seferinde beni ürkütse de. Numaraların elendiğini duyuran kişiliksiz hoparlörlerin sesi de değil.

Aslında, profesyonel bir avcı gibi her hareketimi takip eden o kırmızı maskeye karşı bir av gibi hissediyorum. Çizgiler çizdim, daireler çizdim ve hatta kaotik çizgiler çizdim, ama o her seferinde izimi sürmeye devam etti.

Son çarem uzun ağaçlarla dolu ıssız kayalık bir yol seçmek oldu. Arkamda olduğunu hissedebiliyordum, bu yüzden şu anki saklanma yerimi buldum.

Ağaç.

Landon'ın bana spor olsun diye tırmanmayı öğrettiği evdeki ağaç evmiş gibi davranarak tırmandım.

Ama bu çam ağacı devasa. O kadar uzun ki aşağıya baktığımda hafif bir akrofobi beni ele geçiriyor.

Ama bunu, gerçekten yükseklikten korkmadığım ve bunun sadece kaygımın ön plana çıkması olduğu gerçeğine dayandırıyorum.

Derin bir nefes alıyorum, uzun bir nefes vermeden önce bir an bekliyorum. Kızıl Maske kayalık patikayı takip ediyor, muhtemelen bitiş çizgisine doğru yoluma devam ettiğimi düşünüyor.

Şimdilik burada durup saklanmaya karar verdiğim için çok mutluyum. Tüm elemeleri duyduktan sonra, geriye çok fazla katılımcı kaldığından şüpheliyim. Bu yüzden acele edip sonunda kaybetmektense yavaştan almayı tercih ederim.

Ve cidden, bu serseri yorulmadan peşimdeyken hiçbir yere varamazdım. Birine odaklanmak yerine diğerlerini avlaması gerekmiyor mu?

En önemli kısmı ise artık gitmiş olması. Sırtının ağaçların arkasında kayboluşunu izliyorum ve gözlerimi kısıyorum. Killian olduğundan yüzde doksan eminim, özellikle de maskenin renginden dolayı, ama burada olacağımı bilemezdi ya da özellikle beni hedef olarak seçemezdi, değil mi?

Kulübünün kabul törenine geldiğimi öğrenirse ne yapacağını düşündükçe ürperiyorum.

Bana iyi olmamı söyledi ve ben kesinlikle dinlemedim. Onunla geçmişteki etkileşimlerim herhangi bir gösterge ise, bu kötü bitecek.

İçimi ani bir ürperti kaplıyor ve bir elimi şortumun yan tarafına sürterken diğer elimle dalı sıkıca tutuyorum.

Unut gitsin. Şu anda Killian'ı düşünmeyeceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ayaklarım ve ellerim ağrıyana kadar birkaç dakika bekliyorum, sonra kesinlikle gittiğinden emin olunca yavaşça aşağı iniyorum. Ağaçlara tırmanmak kolaydır. Tek yapmanız gereken sağlam bir dayanağınız olduğundan ve sağlam bir dalı tuttuğunuzdan emin olmak.

Yolun yarısına geldiğimde mesafeyi ölçmek için aşağı bakıyorum ve neon kırmızısı bir maskenin ürpertici bir sakinlikle bana baktığını görünce çığlık atıyorum.

Kahr
etsin
.

Kahr
etsin
.

Pislik herif saklandığım yerden çıkmamı bekliyordu herhalde. Ters yöne gittiğimi düşünmesi için onu kandırmadım. Başından beri nerede olduğumu biliyordu ve kendimi göstermem için beni kandıran da oydu.

Ani bir karar verdim ve tırmandım. Deli piçten uzak durduğum sürece bütün gece bu ağacın tepesinde kalmamın bir önemi yok.

Tutunduğum dala bir şey çarptığında bir metre bile yukarı çıkamıyorum. Sopa.

Onu dala fırlattı ve dalın ikiye ayrılmasına neden oldu. Ayağım kayıyor ve başka bir dalı yakalamaya çalışırken boşluğa tutunuyorum. Düşüş ağır çekimde gerçekleşiyor ve tenime çarpan her hava darbesini ve batmakta olduğum korkunç hızı hissediyorum.

Düşmek için gözlerimi kapatıyorum. Kesinlikle bir ya da iki kemiğimi kıracağım.

Ancak beni karşılamasını beklediğim toprak yerine tüm bedenim güçlü bir kavrama tarafından sarılıyor. İçinde bulunduğum koza, düşüşümün etkisiyle biraz sallansa da sağlamlığını koruyor.

Soğuk hava yüzüme çarpıyor ve bunun maskemi çıkardığım için olduğunu fark ediyorum.

"Demek sensin. Şortunun altından küçük beyaz külotunu gördüğümde içimde bir his vardı ama emin olamadım." Sesi ürpertici bir şekilde koyulaşıyor. "Sana bu gece uslu durmanı söylediğimi sanıyordum."

Yavaşça gözlerimi açtığımda kendimi tamamen Killian'ın kollarına sarılmış buluyorum. Dikişli bir gülümsemeye sahip neon kırmızısı maske onu korkutucu, hatta manik gösteriyor.

Kasları beni neredeyse boğacak kadar sıkıyor ve beni yakaladığı için ne kadar mutlu olduğumdan nefret ediyorum. Ya da onun kucağında ne kadar sıcak hissettiğimden. Böyle olmamalıydı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tanıdığım en buz gibi insan olduğu halde değil.

"Dalı kırarken aklından ne geçiyordu?" Sertçe nefes alıyorum, hâlâ düşmenin verdiği omurilik kasılması hissinin etkisindeyim. "Kayanın üzerine düşebilirdim."

"Ama yapmadın, çünkü seni yakaladım. Şimdi söyle bana, Glyndon. Burada ne halt ediyorsun?" "Bir davet aldım."

Sessizliğini koruyor ama maskenin arkasından gözlerini kıstığını görebiliyorum. "Saçmalık."

"Gerçekten yaptım. Ürkütücü tavşanlarının el koyduğu telefonumda bulabilirsin. Cidden, neden tavşan olmak zorundaydı ki? Onların sevimli olması gerekirdi ama siz onları groteskleştirerek imajlarını mahvettiniz."

"Gergin olduğunda sevimli olan sensin. Konuşmadan duramıyorsun, ha?"

"Kapa çeneni ve beni bırak."

"Yapamam. Seni serbest bırakırsam bana karşı gelmenin bedelini başka nasıl ödeyeceksin?"

"Neden... herhangi bir şey için para ödeyeyim ki?"

"Tekrar dene ve daha az ürkmüş bir ses tonuyla, çünkü gerginliğin beni tahrik ediyor."

"Sen hastasın."

"Ve sen de bozuk bir plak gibisin." Yüzünü boğazımın kenarına dayıyor, böylece kelimenin tam anlamıyla ensemde nefes alıyor, sıcak nefesleri benim kesik nefeslerimi tetikliyor. "Neden buradasın, Glyndon?"

"Sana söyledim, bir davet aldım," diye normal konuşmaya çalışıyorum ama sesim normalden daha kısık çıkıyor.

"Davet edildiğiniz her tehlikeli etkinliğe katılıyor musunuz?"

"Sadece... merak ettim." Kulübün geri kalanıyla birlikte Devlin'in ölümüyle ilgili komplonun içinde olabilecekken ona Devlin'den bahsetmemin imkânı yok.

Gözleri maskenin arkasında kararıyor ve neon kırmızısıyla birlikte düpedüz dehşet verici bir hal alıyor. Sanki avcı rolünü fazlasıyla ciddiye alıyor.

Ya da belki bu onun için bir rol değildir. Belki de bu onun gerçek benliğidir ve dış dünyaya gösterdiği şey gerçek rolüdür.

Sesi etrafımızdaki sessizlikte çarpık bir melodi gibi yankılanıyor. "Belki sadece merak etmedin. Belki de tehlikeyi ve o adrenalin bulutunun üzerinde olmanın ne demek olduğunu kendi gözlerinizle görmek istediniz. Belki de

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sadece bir hayvan gibi avlanmak, sonra da yakalanıp en barbar şekilde parçalanmak istiyordum. İstediğin bu muydu, küçük tavşan?"

Başımı çılgınca sallıyorum, vücudumu kaplayan ürpertiyle ya da her sözüyle daha da yoğunlaşan bacaklarımın arasındaki sıkılaşmayla yüzleşmeyi reddediyorum.

"Şortunu yırtıp amına dokunursam, dün gece pencerenden içeri girdiğim zamanki gibi sırılsıklam bulmayacağımı mı söylüyorsun?"

Donup kaldım.

Bekle... Ne?

Dün gece penceremden girdiğini mi söyledi? Yani, o kabus gerçek miydi?

Beni ayağa kaldırıyor ve ayakkabılarımın altındaki çakıl taşları çıtırdarken, hem farkına varmanın şoku hem de onun sıcaklığını kaybetmenin etkisiyle biraz sallanıyorum.

Yemin ederim bu piç bana bir akıl oyunu oynuyor. Öyle

olmalı.

Değil mi?

Üzerimde yükseliyor, maskesinin görüntüsü onun düpedüz korkunç varlığına daha da fazla katkıda bulunuyor. "Küçük bedenin altımda kıvranıyordu, elime binmeye çalışıyordun, hatırladın mı?"

"Bu doğru değil," diye fısıldıyorum ondan çok kendime. "Ben yapmadım."

"Bundan nefret ediyorsun, değil mi? Sunduğum şeyi ne kadar çok istiyorsun, bir bütün olarak perişan olurken kendini bırakma hissi için nasıl da yanıp tutuşuyorsun. Bir an için iyi bir kız olmayı bırakıp içinde gizlenen her ne varsa serbest bırakmak istiyorsun, öyle değil mi?"

"Seni istemiyorum." Başımı tekrar tekrar sallayıp geri çekiliyorum. "İstemiyorum. Reddediyorum. Yapmayacağım."

"Şu güzelliğe bak." Ses tonunda hem karanlık hem de eğlence var. "Gerginliğinin beni tahrik ettiğini söylemedim mi? İnkârını da ekleyelim."

Bakışlarım otomatik olarak pantolonuna gidiyor ve kumaşın üzerinde şişkin duran çadırı görünce neredeyse boğulacak gibi oluyorum. "Yapma, Killian."

"Mmm. Senin o küçük tatlı sesinde ismimin duyulmasını gerçekten çok seviyorum."

Ben geri adım atmaya devam ediyorum, ama o benim adımlarıma kayıtsız adımlarla karşılık veriyor. "Sana yalvarsam durur musun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır."

"Çığlık atarsam?"

"Sadece susturacağım." "Ya sana vurursam?"

"Bu beni kızdıracak ve hareketlerim sertleşecek. Kesinlikle tavsiye edilmez."

Ayakkabılarım bir kayaya çarpıyor ve ayağım takılınca irkiliyorum ama dirseğimden tutarak beni dik tutuyor.

"İstemiyormuş gibi davranmayı bırak, Glyn. Tüm bu dramatizm artık sinirime dokunmaya başladı."

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

"Dilenmek benim için bir sinek kadar önemli." "O zaman senin için önemli olan ne?"

"Şimdi mi? Sen ve senin bakir amcığın."

Onun sözlerine verdiğim tepki karşısında hem hayal kırıklığından hem de öfkeden çığlık atmak istiyorum. Nefret ettiğim birini nasıl isteyebilirim? En ufak bir şüphe duymadan beni korkutan birini?

Ve içten içe, bekaretimi alana kadar durmayacağını biliyorum. Bu bir fetih ve o gerçek bir avcı.

Sınırları olmayan bir tane.

Derin bir nefes alarak başka bir yaklaşım seçiyorum. "Ya sana biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu söylesem?"

"Hmm." Parmağı dirseğimin yan tarafına dokunuyor. "Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Benden kurtulmak için bir çözüm bulmak üzere daha fazla zaman kazanmak için oyalanıyorsun, ama sana şimdiden söylüyorum, bu işe yaramayacak."

"Sadece... biraz daha zaman istiyorum, lütfen."

Gözleri kızgınlıkla parlıyor, muhtemelen istediğini elde edip hayır denmesine çok alışmış ve neredeyse beni eğip yine de becereceğinden eminim, ama dirseğimi bırakıyor. "Madem kibarca sordun, tamam."

"Gerçekten mi?"

"Fikrimi değiştirmemi mi istiyorsun?"

"Hayır." Gülümsüyorum. "Teşekkürler."

"Gördün mü? Kibar olabiliyorum."

Homurdanıyorum, sonra bir nefes çekiyorum ve fısıldıyorum,

"Güzelmiş, kıçımın kenarı." "Bunu duydum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Durumu geçiştirmek için sırıtıyorum. "Tüm bunları neden yapıyorsun?"

"Bunların hepsi mi?"

"Dinsizlerin bir parçası olmak, insanları avlamak. Bunların hepsi."

"Neden soruyorsun?"

Yapmamaya çalışmama rağmen vücudum gevşiyor. "Beni takip edip duruyorsun ama Heathens'ta olman ve tıp öğrencisi olman dışında senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Gözlerinde bir ışık parıldıyor. "Beni mi soruyordun, bebeğim?"

"Gerek yoktu. Annika bir kez tartışma konusu buldu mu konuşmayı bırakmaz."

"Ama sen dinledin." Kibirli sesi beni sinirlendiriyor.

"Ne olmuş yani?"

"İlgilenmediğini sanıyordum."

Belli ki anlayamadığım bir şekilde ona çekiliyorum, ama bunu itiraf etmem için cehennemde soğuk bir gün olması gerekecek.

"Ya da belki de bunu yüksek sesle itiraf etmekle ilgilenmiyorsun." Eğleniyor gibi görünürken duruşu umursamaz bir hal alıyor.

"Soruma cevap verecek misin?" "Konuyla

ilgili mi?"

"Tıp öğrencilerinin ellerini koruması gerekmiyor mu? Oysa siz dövüşüyor, avlanıyor ve yaralanmanıza neden olabilecek her türlü pisliği yapıyorsunuz."

Ellerini kaldırıyor ve sanki onları ilk kez görüyormuş gibi kasvetli ışığın altında inceliyor. "Dünya, onu hangi açıdan gördüğünüze bağlı olarak farklı renklere boyanmıştır. Her bir ideal, sınırları zorlandığında canavarlaşabilir. Ben sınırım. Ben insanların uzak durmaları için uyarıldıkları ama yine de ilgi duydukları sınırım, çünkü bildiklerinden çok farklı. Ve sürekli sınırda olduğum için, işlevselliğimi sürdürebilmek için sürekli uyaranlara ihtiyacım var. Dövüşmek, avlanmak ve doktor olmak bu uyarıcılardan bazıları."

Yani bu onun takıntısı. Boşluğu alışılmadık yöntemlerle ortadan kaldırmaya çalışıyor. Aynı fikirde olmasam da bunu neden yapmak zorunda olduğunu anlıyorum.

Dünyaya bakışı büyüleyici ve eğer ondan kaçmak istemeseydim, bütün gün bu konuda konuşmasını dinleyebilirdim.

"Neden tıp o zaman? Kodları insanları kurtarmanız gerektiğini ima ediyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ve içlerini gördükten sonra yapıyorum." Dudakları zalim bir sırıtışla kıvrılıyor. "Yüzünün nasıl dehşete düştüğüne bak. Seni korkutuyor muyum, bebeğim?"

"Hayır." Çenemi kaldırıyorum. "Ben bir kralım. Biz insanlardan korkmak için doğmadık."

"Hmm. Tüm bu aile sloganı olayını sevdim. Onlarla yakın mısınız? Yani aileniz mi?"

"Öyleysem ne olmuş yani?"

"Kendini o uçurumdan atmayı düşündüğünü biliyorlar mı?"

İrkiliyorum, tüm vücudum kaskatı kesiliyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"O gece gözlerinde ölü bir ifade vardı, sanki yorgun biri gibiydin - sıkılmış değil, sadece bitkin." Bana doğru adım atıyor ve ben de onun adımlarına uyarak geri çekiliyorum. "O okyanusun dibinde kafan kayalara çarparken nasıl hissedeceğini düşündün mü? Dakikalar boyunca suda nasıl boğulacağını? Boğulma yoluyla ölüm en zor olanıdır. Ağzınızı açarsınız, baloncuklar yüzer ama ciğerlerinize alacağınız tek şey sudur. Ölmek istediğinizi sanırsınız ama suda nefes alıp boğuldukça pişmanlık duyarsınız. Söyle bana Glyndon, eğer bırakırsan her şeyin biteceğini mi hayal ettin?"

O...gerçekten bir psikopat, değil mi?

Normal bir insanın böyle bir konu hakkında bu kadar rahat ve ayrıntılı konuşması mümkün değil.

İki elimle göğsüne vuruyorum. "Kes şunu."

"Titriyorsun, bebeğim. Sinirine mi dokundum?"

Ona ters ters baktım. "Beni yargılamaya hakkın yok."

"Tanımıyorum. Seni daha iyi tanımaya çalışıyorum, tıpkı senin bana daha önce yaptığın gibi."

Bu piç yine tırmanıyor. Soru sormamdan hoşlanmadı ve bana bir ders vermek için şahdamarıma saldırmaya karar verdi.

Onun için çok kötü, geri adım atmayacağım.

"En sevdiğim rengin, müzik grubunun ve filmin ne olduğunu soramaz mıydın?"

"Favori bir rengin yok, çünkü hepsini giyiyorsun. En sevdiğiniz grup Nirvana, çünkü tüm Instagram hikayelerinizde onların şarkıları var. En sevdiğin film *Inception*, çünkü bir yıl önce IG'nde paylaştığın bir resmin başlığı 'En sevdiğim filmden ilham aldım,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Inception.' Ayrıca çikolata ve vişne aromalı dondurmayı birlikte seviyorsunuz
-Babanın büyükbabası, şort ve atlet tarzı. Annenizin ve erkek kardeşlerinizin yetenekleri nedeniyle aşağılık kompleksiniz var ve bu da zaman geçtikçe aile fotoğraflarında daha da rahatsız görünmenize neden oluyor. Muhtemelen erken yaşlarda başladı ve yıllar içinde birikerek seni o uçuruma sürükledi."

Tırnaklarım göğsüne batıyor, acı çektirmek istiyorum, hayır, buna ihtiyacım var. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Örüntüleri gözlemleme ve ilişkilendirme konusunda iyiyimdir." "Bir takipçi demek istiyorsun."

"Eğer bu etiketi tercih ediyorsan." Bir elini benimkine dolayarak göğsüne bastırıyor. "Hâlâ titriyorsun. Konuyu kapatmamı ve Küçük Bayan Ostrich gibi güvenli kozana geri dönmene izin vermemi ister misin-"

"Kendimi öldürmek istemedim." Sözünü kestim. "Evet, bunu sık sık düşündüm, acı çok fazla geldiğinde ve durmasını istediğimde, ama yine de yapmazdım, çünkü pişman olurdum. Aileme ve arkadaşlarıma bunu yaşattığım için kendimi boktan hissederdim ve belki de işe yaramazdı. Ya her şeye rağmen acı dinmezse? Ya on kat daha kötüleşirse?"

"Ölümden sonra hiçbir şey hissetmeyeceksin."

Homurdanıyorum, aslında sözlerimden incinecek biri yerine kalpsiz bir canavarla konuştuğum için kendimi hafiflemiş hissediyorum. "Teselli anlayışın bu mu?"

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bildiğim bir şey var." Altında duran elimi okşuyor. "Bir daha asla böyle düşünmemeni sağlayacağım."

"Bunu, düşüşümün fotoğrafını çekebilmek için kendimi uçurumdan atmamı isteyen kişi söylüyor."

"Ama sen yapmadın. Dediğin gibi, kendini öldürmek istemiyorsun ve ben sana inanıyorum."

Dudaklarım ayrılıyor. O... ne?

Bana neden inansın ki? Bazen ben bile kendime inanmıyorum. Kafamın içinde beni her yöne savuran güvenilmez bir anlatıcı var.

Unut gitsin.

Killian'ın çevirdiği ağa takılıp kalmayacağım.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak elimi onun elinden çekiyorum. "Kabul törenini şimdi bitirmeme izin verir misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir parmağını kalçasına vuruyor. "Kulübümüze katılmakla neden bu kadar i l g i l e n i y o r s u n ?"

"Bütün havalı çocuklar oraya gitmiyor mu?"

"İyi deneme, ama hayır, belli ki senin tarzın değil."

"Kız olduğum için mi?"

"Ve bir inek, bir korkak kedi ve bir içe kapanık. Adını siz koyun."

"Ben... değişebilirim."

"Neden?"

"Ne demek neden?"

"Neden değişesin ki? Bu halinle iyisin."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bunu iltifat olarak söylemediğinden eminim, bu yüzden daha çok iltifat gibi geliyor. Lanet olsun.

Üzerimdeki etkisi artık komik değil.

"Sadece kulübe katılmak ve hayatıma daha fazla eğlence katmak istiyorum." "İhtiyacın olan tüm eğlence ben olacağım."

"Kibirli pislik." "Daha kötülerini de duydum."

"Hadi, ben de katılayım."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben öyle dedim. Ayrıca..." Beni ağaca doğru itiyor ve kolları beni iki yanımdan sıkıştırıyor. "Az önce iyi davrandığın için bana borçlusun."

Eli belime dolanıyor ve ereksiyonunu karnıma doğru itiyor. Aleti tümseğimin hassas etinde bir aşağı bir yukarı kayarken hava gerilimle çatırdıyor.

Kıyafetler bizi ayırıyor ama ben her darbeyi en derinimde hissediyorum.

"Sen... bana zaman vereceğini söylemiştin." Kelimede boğuluyorum, kalınlığından sesimi tanıyamıyorum.

"Ve yapacağım. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok." Üstümün askısını aşağı çekiyor ve sütyenimin dantelleri ortaya çıkıyor.

"Mmm. Kırmızı. Bu memeleri en sevdiğim renkle kaplarken beni mi düşünüyordun? Aynanın önünde kendine dokundun ve dudaklarında benim adımla mı geldin?"

"Hayır..." Titreyen parmaklarım göğsüne çarpıyor, o kadar zayıfım ki. "Ve sen açık bir şekilde

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana dokunuyor musun?"

"Yapmayacağımı hiç söylemedim. Sadece bekâretini almayacağımı söyledim, şimdilik." Diğer askıyı da indiriyor ve parmaklarını sütyenimin üzerinde gezdirerek göğüslerimin uçlarını buluyor. "Şu küçük meme uçlarına bak, daha ben dokunmadan nasıl da sertleşmişler."

Sutyenimi karnıma doğru çekiyor ve göğüslerim serbest kalırken gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Meme uçlarım istekle ağrıyor, sertleşiyor ve zonkluyor.

Belki de haklıdır ve ben düşündüğümden çok daha kötüyümdür.

Başparmağı ve işaret parmağı bir meme ucunun etrafını sarıyor ve büküyor. Titriyorum ve dudaklarımı bir iniltiye karşı kenetliyorum, çünkü bir zevk zaplaması midemden aşağıya ve nabız gibi atan amıma damlıyor.

"Göğüslerin muhteşem, bebeğim. Hepsi kremsi ve pembe, ellerime mükemmel oturduklarından bahsetmiyorum bile." Sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine her ikisini de güçlü avuçlarının içine alıyor. "Mmm. Çok canlı ve güzeller, onlara biraz işkence etmek istiyorum."

Bir meme ucunu çimdikliyor ve ben inleyip onu itiyormuş gibi yapıyorum, ama o tekrar çimdikliyor, sertçe.

Çığlık atıyorum, ağacın sertliğine karşı sırtım titriyor. Meme ucumu okşuyor, o karanlık sesiyle mırıldanıyor: "Çok hassas, benim küçük tavşanım. Hoşuma gitti."

Kaba kuvvetle çimdikliyor ve çekiştiriyor, sonra şefkatli bir aşık gibi acıyı okşayarak uzaklaştırıyor. Acı ve zevk arasındaki değişim beni sersemletiyor ve titreyen bacaklarım beni düşürmekle tehdit ediyor.

"Eminim sırılsıklam olmuşsundur." Şortumun içine uzanıyor ve eli iç çamaşırımla buluştuğunda dudağımı ısırıyorum. "Sırılsıklam olmuşsun bebeğim. Belki de amını sikimle tanıştırmalıyım. Belli ki tanışmaya ihtiyaçları var."

Kaskatı kesildim, kalp atışlarım hızlandı. "Bana zaman vereceğini söylemiştin." "Zaman orantılıdır ve kesin değildir. Aslında, zaman on beş olabilir
dakika."

Kalbim, düşmekte olan mideme kadar genişleyen bir hayal kırıklığı acısıyla burkuluyor.

Ona asla inanmamalıydım. *Gerçekten* inanmamalıydım.

İçimde dolaşan korkuya rağmen ona ters ters bakıyorum. "Ne sikim istiyorsan onu yap. Sadece sana asla güvenmeyeceğimi bil. Asla."

"Rahatla." Hem parmaklarını hem de ereksiyonunu amıma sürterken bile sesi rahat ve kolay. "Sözümü tutacağım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nedense kulağa samimi geliyor ama bu akli dengesi yerinde olmayan piç kurusuna körü körüne güvenilmemesi gerektiğini biliyorum.

"Diğer yandan, bana ağzını vereceksin." "Ne?"

Yerdeki maskemi işaret ediyor. "Altmış dokuz güzel bir sayı. Kader, sence de öyle değil mi?"

Yüzüm ısınıyor ve ona bakıyorum. "Daha çok talihsiz bir tesadüf gibi."

Kıkırdıyor ve beni yavaşça yere itiyor. Etrafımızı inceliyorum, kalbim her zamankinden daha güçlü çarpıyor. "Ya biri gelirse?"

"Sana çıplak baktıkları için gözlerini kör edeceğim."

Şaka yaptığını düşünmek istiyorum ama Killian'ın var olmuş en kötü canavar türü olduğunu zaten biliyorum.

Muhteşem bir canavar.

Bedenimin gizemli bir şekilde canlandığı korkunç bir canavar.

Sırtım çimenlere değiyor ve başımı kaldırdığımda neon maskenin bana baktığını görüyorum, dizleri yüzümün iki yanında.

Bu pozisyondan, slasher filmlerindeki bir karaktere benziyor.
Hedonist, ruhsuz bir şeytan.

Pantolonunun kemerini çözüyor ve kenarlarında mor damarlar olan sertleşmiş sikini çıkarıyor. Başım dönüyor ve uçurumdaki o ilk seferini düşünmeden edemiyorum -içine nasıl girdiğini, sonunda kontrolü nasıl ele geçirdiğini ve yüzümü nasıl siktiğini.

Şimdi yıllar önceymiş gibi geliyor.

Ve muhtemelen garip uyarılmanın, ona istediğini vermezsem ölümle tehdit edilmemden kaynaklandığını kabul edebilirim.

Hâlâ o zamanki Killian, karanlık, dengesiz Killian. Artık onun doğasına aşina olduğum için, ne kadar dengesizleşebileceğini öğrendim, öyleyse nasıl oluyor da artık o kadar endişeli değilim?

Aksine, bacaklarım titriyor ve gelecek olanın vaadiyle sıkılıyor.

Beynimi mi yıkıyor?

Ya da belki de kasvetli, ürkütücü ortam kafamla oynuyor.

"Maskeyi çıkaramaz mısın?"

"Neden? Seni korkutuyor mu?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Evet dersem kesinlikle kaldırmayacak, hayır dersem de kaldırmak için bir nedeni olmayacak.

"Yüzünü görmek istiyorum," diye mırıldanıyorum. Çünkü evet, yüzü ne kadar korkutucu olsa da bir maskeden daha iyi.

"Bunu iyi yaparsan düşüneceğim. Şimdi, aç. Dudaklarını sikimin üzerinde istiyorum bebeğim."

Yavaşça yapıyorum, kalbim küt küt atıyor. Santim santim içeri kayıyor ve ben yalamaya başlıyorum. Nasıl oral seks yapılacağı konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok ama bunu benim yapmam gerekiyor, değil mi?

Çekip gidiyor, tsking. "Buzlu şeker gibi yalayıp durma."

Killian üç parmağını ağzıma sokuyor ve beni derinlemesine emiyor, dilime takılıyor ve onu döndürüyor. Bacaklarım sarsılıyor ve yemin ederim hayatımda hiç şu anda olduğum kadar tahrik olmamıştım.

"Sürtünme için dilinizi kullanın ve hızınızı artırın. Çok hızlı olduğunu düşünüyorsan endişelenme. Bana zarar vermeyeceksin." Parmaklarını çıkarıyor, parmaklarıyla ağzım arasında bir tükürük izi bırakıyor ve ben bir şey söyleyemeden sikini tekrar içeri sokuyor.

Bu sefer daha

sert. Daha güçlü.

Öğürme refleksim devreye giriyor ama nefes alıp vermeye devam ediyorum, bana söylediği gibi dilimi döndürüyorum, çenem ağrıyana kadar tekrar tekrar, ama durmuyorum. İçimdeki her şeyle onu yalıyorum.

"Siktir, bebeğim, işte bu. Mmm. Harika gidiyorsun." Parmakları saçlarımın arasında kayboluyor, kafatasımı kazıyor. Her seferinde daha derine girip çıkarken beni hareketsiz tutuyor.

Kocaman ereksiyonunu daha iyi kavramak için uzanıyorum, ama yine çıtlıyor. "Dokunmak yok, sadece ağzın."

Kaşlarım çatılıyor ve ellerimin iki yanıma düşmesine izin veriyorum. Ona dokunma fikrinden vazgeçmemden memnun olmuş görünen Killian maskesini yüzünden kaldırıp atıyor.

Ve daha önceki sözlerim için pişmanım.

Şakağından, göz kapaklarının üzerinden, yanağından ve çenesinden aşağı süzülen kan izleri ona çarpıcı ve tehlikeli bir hava veriyor.

Muhtemelen avlanma sırasında kapmıştır, ama bana yüz hatlarını göstermesini söylediğim için pişman olmamın nedeni bu değil, lanet olası yüzü.

Ve ne kadar da yakışıklı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eğer daha önce ürkütücü göründüyse, şimdi ağzıma acımasızca girip çıkarken düpedüz zalimce güzel bir canavara dönüştü.

Çıldırtıcı bir ritimle ilerlese bile kesinlikle hızlı bitiren bir tip değil.

Çenemi kavrıyor, sonra parmağıyla alt dudağımı siliyor. "Ağzının benim sikimle dolu olmasına bayılıyorum. Sen benim mükemmel küçük döl deliğimsin, değil mi?"

Mantıken alınmam gerekirdi ama tam tersi oldu. Kukum kasılıyor ve hem şok hem de utanç içinde bacaklarımı birbirine sürtüyorum.

"Bu ağız artık bana ait ve ne zaman istersem kullanmama izin vereceksin, değil mi?" Çenemdeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni başımı sallamaya zorluyor. "Bu bir 'Evet Killian, ağzım ve diğer tüm deliklerim kullanman ve dölle doldurman için sana ait' demek."

Sanırım sadece onun iğrenç sözleri yüzünden orgazm olacağım.

Her şey hakkında bir yorumu olamaz mı? Yine de karanlık, erotik ve yine de tamamen rahat bir şekilde böyle şeyler söylediği için kesinlikle sınırdayım.

Kendi başına farklı bir tür gibi.

Uzun zamandır onu emdiğim için çenem ağrıyor. İnlemelerine ve ara sıra "Aynen böyle bebeğim" demesine bakılırsa bundan zevk aldığı açık. Ama yakın zamanda bitireceğine dair bir işaret yok.

Ritmi çılgınca ve ben onun zevkini izlerken kendimden geçip külotumun içine damlamama engel olamıyorum. Onun orgazm olduğu düşüncesinin beni kendi boşalmama yaklaştırmaya yetmesi normal mi?

Killian ağzımdan çekiliyor ve boşalacağını düşünüyorum, ama sonra yan yatmamız için bize manevra yaptırıyor. Sonra tekrar soktu. Çenem hala acıyor, bu yüzden irkiliyorum ve neredeyse onu ısırıyorum.

Duruyorum, gözlerim açılıyor.

"Diş yok. Düzgün yap, küçük tavşan. Tabii onun yerine amına geçmemi istemiyorsan?" Başımı sallıyorum ve ritmimi yükseltiyorum.

O inliyor ve ben bir iç çekiyorum, ama şortumu ve külotumu indirdiğinde boğazıma takılıyor.

Yüksek bir emme sesi havada yankılanana kadar neler olduğunu anlamıyorum. Tüm vücudum ateşlenirken onun sikinin etrafında nefes nefese kalıyorum.

"Dur da ben de durayım," diye fısıldıyor kıvrımlarıma doğru. "Bu küçük dar amcığın tatminsiz kaldığını görmekten nefret ediyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçimdeki her şeyi topluyorum ve fiziksel olarak yapabildiğim kadar coşkuyla emiyorum.

Kıvrımlarıma öpücükler konduruyor, sonra da onları kötü bir seks tanrısının uzmanlığıyla emiyor. Yarığıma kadar yalayıp sonra tekrar aşağı indiğinde buna tamamen alışkın değilim. En hassas tenime karşı fısıldıyor, "Ne kadar hızlı öğreniyorsun, Glyndon'ım."

Sonra dilini içime sokuyor ve klitorisimi çimdikliyor.

Bu yüzden mi yoksa bana Glyndon'ım dediği için mi bilmiyorum ama hiç utanmadan, kontrolsüzce boşalıyorum.

O içeri ve dışarı itmeye devam ederken kalçalarım onun şeytani ağzına doğru sarsılıyor. İnlemelerim onun siki tarafından boğuluyor ve bu o kadar erotik ki inlerken yalamadan edemiyorum.

Sanırım o da bundan hoşlanıyor, çünkü her inlemede ağzımın içinde kalınlaştığını hissediyorum.

Killian dilini amımdan sonuna kadar çıkarıyor ve ben sanki onu orada tutmaya çalışıyormuşum gibi sıkıyorum.

"Tadın yeni favori yemeğim gibi." Dudaklarımın arasından sıyrılıyor, saçlarımdan tutuyor ve beni oturur pozisyona çekiyor. Ayağa kalkıp beni nefessiz bırakan bir acımasızlıkla tekrar ağzıma girdiğinde gözlerim açılıyor.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor acımasız itişler arasında. "Önce seni doyurmak fena fikir değil. Cinsellik fışkırıyor ve gittikçe daha çok en sevdiğim yeni oyuncağıma benziyorsun. Daha önce hiç sakso çekmemiş, daha önce hiç seks yapmamış tatlı küçük kız şimdi benim tarafımdan derin boğazlanıyor. Tüm kontrolüne el koymamı ve seni boşaltmak için kullanmamı seviyorsun. Hatta bunu o kadar seviyorsun ki bir orgazm daha yaşamak için bacaklarını sıkıyorsun."

Ne yaptığımı fark ederek donup kalıyorum ve Killian'ın karanlık kıkırdaması etrafımızı dolduruyor.

"Şu haline bak, ne kadar da sevimlisin." Bir eli saçlarımda, son bir kez daha vuruyor ve boğazımın arkasında tuzlu bir tat patlamadan önce onun sertleştiğini hissedebiliyorum.

Ben her şeyi yutmaya çalışırken Killian sikini derinlerde tutuyor. "İşte bu," diye düşünüyor. "Son damlasına kadar. Bir tanesini bile kaçırırsan tekrar."

Söylediklerini yaptığımda gözleri karanlık bir sadizm ve garip bir memnuniyetle parlıyor, çünkü bu sefer umursamıyorum.

Kısmen çünkü aslında başka seçeneğim yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklarını tekrar ağzıma sokmadan önce çenemdeki döl izini silerken telefonunu geri alıyor ve fısıldıyor: "Tüm dünyadan saklanabilirsin ama bunu benim önümde yapmana gerek yok bebeğim."

Flash.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

17

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

Kıyafetlerimi bir araya getirmem birkaç dakikamı alıyor. Parmaklarım titriyor ve vücut ısım eğlenceli zamanların sona erdiğini anlamamış gibi görünüyor.

Killian, şeytan kadar kusursuz ve bir o kadar da hedonist görünerek çoktan içeri girmiştir.

Çırpınışımı fark etmiş gibi görünerek elimi nazikçe itiyor ve sütyenimi göğüslerimin üzerinde kaydırıyor.

"Seni soymayı tercih ettiğimi
söylemeliyim." "Neden şaşırmadım?"
"Çünkü beni daha iyi tanımaya başlıyorsun."
"Bunu sanki bir ayrıcalıkmış gibi söylüyorsun."
"Değil mi?"
"Hayır. Sadece seninle nasıl başa çıkacağımı öğrenmek için seni
öğreniyorum." "Akıllı küçük tavşan." Kayışların omuzlarıma çarpmasına
izin veriyor, onun
sesi alçalıyor. "Kahrolası kırmızı."

Ses tonundaki değişikliğe anında tepki vererek midem sıkışıyor.

Kıyafetlerimi toplamaya devam ederken kirpiklerimin altından ona bakıyorum. Ama ne kadar bakarsam bakayım, yüz ifadesini okuyamıyorum. O, dünya üzerinde yürüyen en kötü muamma ve kendimi böyle zamanlarda ne düşündüğünü merak ederken buluyorum.

Duygulardan yoksun olduğu düşünüldüğünde, eylemlerinin duygusal sonuçlarını kesinlikle düşünmüyor ve bu durumdan memnun görünüyor.

O parçasına sahip çıkıyor, onunla gurur duyuyor ve onu bu geceki av gibi ahlaksızca eylemler yapmak için kullanıyor.

O insanları bayıltmak ve beni bir hayvanmışım gibi takip etmek gibi.

Onun yanında kendimi bir hayvandan daha fazlası gibi hissedebilir miyim? Ve ilgisini kaybetmesi için ne yapabilirim? Eğer Eli ve Lan bir gösterge ise, o zaman onun tipi her şey için kısa bir dikkat süresine sahiptir.

Tabii Ava söz konusu olduğunda Eli'dan
bahsetmiyorsak. Ya da heykeltıraşlık konusunda
Lan'dan.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ancak bu takıntılar hem Eli hem de Lan için oldukça genç yaşlarda başladı. Temelde kişilikleriyle birlikte büyüdüler, bu yüzden Killian'ın bana olan ani saplantısıyla karşılaştırılamazlar.

Sonunda sıkılacak ve başka bir talihsizliğe geçecek.

Ruh.

Yapmak zorunda.

Yoksa tamamen mahvolurum.

"Ne düşünüyorsun?" Yumuşak sesi etrafımda dönerken

Parmaklarını üstümün kenarına geçiriyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bana sürekli bir şekilde dokunmaktan hoşlandığını fark etmeye başlıyorum.

"Cecily'nin bir keresinde bahsettiği

bir etki." "Peki neymiş o?"

"Asma köprü etkisini hiç duydunuz mu? İnsanlar korkuyla ilgili psikolojik tepkiler verirler, ancak bunları romantik uyarılma olarak yanlış etiketlerler. Sanırım asıl terim yanlış uyarılma olarak adlandırılıyor."

Parmakları karnımın derisini dairesel hareketlerle okşuyor ve mırıldanıyor: "Dur tahmin edeyim. Meşgul küçük beynin bunu beni gerçekten istemekten kurtulmanın bir yolu olarak mı düşünüyordu?"

"Seni istemediğimden oldukça eminim. Sana söylemiştim. Sana verdiğim tepki muhtemelen korku ve endişeyi uyarılma olarak yanlış değerlendirmemden kaynaklanıyor. Bir düşünsene. Bana her dokunduğunda bir şekilde korkuyordum."

Ne kadar çok konuşursam o kadar mantıklı geliyor. Vücudunda bir insan kemiği bile olmayan bu piçi isteyerek istememin imkanı yok.

"Akıllı olan sen değil misin?" Üstümü çekiştiriyor ve bir çığlıkla göğsüne çarpıyorum. Diğer elini kaldırıyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Bu jest sevecen gibi görünse de tehditkâr hissettiriyor. "Korkuyorsan ne olmuş yani? Önemli olan beni istiyor olman."

"Bu gerçek değil. Bu bir yanılsama."

"Eğer bu geceleri daha rahat uyumanızı sağlayacaksa, öyle diyelim."

"Onların yanında korkarsam ya da korktuktan sonra onları görürsem başka birini isteyebilirim."

"İnan bana küçük tavşan, böyle bir şey olmayacak. Tabii bu kusursuz tene onun kanının sıçramasını istemiyorsan. Yine de güzel görüneceğinden eminim, sence de öyle değil mi?"

Ürperiyorum, kafamda o görüntünün oluşmasını engellemeye çalışıyor ve başaramıyorum. Bu otuzbirci basılacak tüm doğru düğmeleri biliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Seni bir insan olarak istememem gerçekten umurunda değil mi?" Onu kışkırttığımın farkındayım ve bana ne olduğunu bilmiyorum. Sadece bugün garip bir cesaret duygusunun beni ele geçirdiğini biliyorum.

Artık korkak kedi Glyn değilim - bu beni bir yere götürmedi - bu yüzden değişimi kucaklayabilirim.

"Beni bir insan olarak istemiyorsun, ha?"

"Hayır. Benim tipim değilsin."

Karnımı tekrar okşamadan önce duraksıyor. "Peki senin tipin ne?" "Hoş biri."

"Kibar olabilirim."

"Evet, doğru."

Sesi ürperti uyandıran bir aralığa alçalıyor. "İstediğin gibi sana zaman verdim ve bu benim açımdan bir esnemeydi çünkü tekrar ediyorum, ben verici biri değilim. Eğer bu kibarlık olarak görülmüyorsa, belki de sözümü geri almalı ve kibarlığın tam tersini yapmalıyım."

"Yapma..." Bu göt herif tam bir baş ağrısı. Ona karşı asla kazanamam. Onu.

"Bu iyi olduğum anlamına mı geliyor?" "Olabilirsin," diye mırıldandım.

"Şuna bak. Aniden senin tipin oldum." Ona ters ters baktım ve alçak bir kıkırdamayla. "Çok sevimlisin, seni yiyebilirim." "Ben yenilebilir değilim."

"Küçük tatlı amcığının tadına bakılırsa, kesinlikle vardır."

Isı boynuma ve kulaklarıma yükseliyor ve bunu önlemek için içimdeki her şeyi onun parlayan gözlerine bakarak. Piç kurusu bundan zevk alıyor. Muhtemelen çok fazla.

"Ben nedeniyle Şaşırdım için sen ne kadar sinir bozucu olduğunu." Öfkelendim. yapmadım kazanılmışkendin öldürüldü

Başımın üstünü öpüyor. "Çünkü nasıl dövüşüleceğini biliyorum." "Gidebilir miyiz?" Ondan uzaklaşmaya başladım ve şaşırtıcı bir şekilde bana izin verdi. Git.

Yolda adımlarımı hızlandırıyorum ve o bana yetişiyor, maske boynuna doladı. Sopayı yerden alır ve omzunda sallar.

Tahtadaki kan lekelerini fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. "Yaraladığın insanların iyi olup olmadığını biliyor musun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Öyle olmalılar."

"Bu olamayacakları anlamına mı geliyor?"

"Muhtemelen."

"Ve... emin olmak için hiçbir şey yapmayacak mısınız?"

"Neden yapayım ki? Jeremy ve Nikolai'nin korumaları bunun icabına bakacaktır." "Birini ölümcül şekilde yaralamak gerçekten umurunda değil mi?" "Tekrar soruyorum, neden? Bunun için isteyerek imza attılar."

"Ya sopanla uçurduğun ben olsaydım?" "Ben yapmadım."

"Ya yapsaydın?"

Başını yana eğiyor, ani bir donukluk gözlerini sessizleştiriyor. "Bunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun?"

Onun için hiçbir anlam ifade etmeme düşüncesi kanımı donduruyor ama aynı zamanda bunu yapmamam daha iyi, değil mi? Ondan daha fazla nefret edeceğim ve kesinlikle bu duyguları derinleştirmem gerekiyor.

Ben de başımı salladım.

"İlk etapta sana vurmazdım, çünkü seni tanırdım."

"Ya kazara yaptıysan? Şiddet çılgınlığının ortasında mı?" "Şiddet kullanmak kafamı kaybetmek anlamına gelmiyor, bu yüzden yine de seni tanıdım."

"Ya diğer arkadaşlarından biri bana vurmuş olsaydı?"

"Tıp öğrencisi statümü kullanır ve seni sağlığına kavuştururdum. Gerçi hemen ardından ucuz pornoların konusu gibi sapıkça bir hal alabilirdi."

"Seninle her şey seks etrafında mı dönmek zorunda?"

"Hmm. Güzel soru." Başını bana doğru eğdi. "Sanırım bu sadece senin için geçerli."

"Bekaretimi istediğin için mi?" "O da var, ama tek neden bu değil." "Neymiş o zaman?"

"Henüz buna hazır değilsin."

Ses tonu, bu konuyla işinin bittiğini ve muhtemelen başka soruları görmezden geleceğini gösteriyor.

Ama onu konuşturmam lazım.

Bitiş çizgisine çok yaklaştık ve hala kazanma şansım var Bu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Artık avlanmayacak mısın?" diye sordum.

"Dikkatimi dağıttın. Kaybetmemin sorumluluğunu nasıl üstleneceksin?"

"Senden herkesi bırakıp beni takip etmeni istemedim."

"Başıboş küçük bir tavşanın serbestçe dolaşmasına izin veremezdim. Ayrıca, dürtü gitti."

"Dürtü mü?"

"Bir çeşit uyaranla doyurmam gereken kişi. Genelde avlanmak için her şeyi yapardım ama bugün... sen şaşırtıcı bir şekilde yeterliydin. Bu ilginç mi ne?"

Hayır, bu düpedüz dehşet verici. Onun saplantısı ya da deliliğinin katalizörü olmak istemiyorum.

Bilmiyorum.

Parmaklarım titriyor ve avuç içimi şortumun kenarına sürtüyorum. "Bu alışkanlık hakkında ne demiştim?"

Hareketim durdu ve ellerimi yanlarıma bıraktım. Gece çökmüş ve karanlık, ormanın üzerine hain bir enerji yayarak iddiasını ortaya koyuyor. Farklı koşullar altında, bu rüya gibi bir randevu olurdu.

Ancak Killian ile *Hannibal*'ın bir bölümü gibi hissediyorum. Bana saldırıp hayatımı söndürme ihtimali her zaman yüzde elli.

"Kimse sana zorba olduğunu söyledi mi?" "Sen ilksin."

"Sanırım senin bu tarafını görmüyorlar." "Bu tarafını mı?"

"Kontrolcü, baskıcı taraf."

"Öyle. Sadece onlarla daha incelikli. Senin için bu kadar çaba sarf etmeme gerek yok."

"Kolay av olduğum için mi?"

"Çünkü benim tipimi zaten biliyorsun. Seni kandırmaya çalışmak kaynak ve enerji israfı olur."

Sözlerinin arkasındaki anlam bana çarpıyor. Benim yanımda saklanmak zorunda değil.

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Sınırda bir psikopata özel olmak, içinde bulunabileceğim en kötü durum.

Yine de, benim önümde saklanmasına gerek olmadığı düşüncesiyle göğsüm kabarıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her zaman onun kesilmemiş versiyonunu göreceğime güvenebilirim. Ne kadar çarpık ya da kısır olursa olsun, her zaman gerçek olacak.

Neon kırmızısı maskesini taktığında bile açıkta kaldı, bir kez bile saklanmaya çalışmadı.

"Kandırmaya ihtiyaç duymadığın tek kişi olduğum gerçeğini kutlamalı mıyım?"

"Kutlamanız benim bacaklarınızın arasında olmamla sona erdiği sürece, elbette."

"Lanet olası pislik."

"Küfürlerinin beni tahrik ettiğini söylememiş miydim? Eğer ikinci rauntta sikimi yalayacak havaya girmediysen bunu biraz azaltmak isteyebilirsin."

"Seni tahrik etmeyen bir şey var mı?"

"Sahip olduklarımızı inkâr etmek için yalan söylemen ve psikolojik saçmalıklar uydurman kesinlikle işe yaramıyor. Aslında, bu beni çok kızdırıyor."

Bir rüzgâr ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Onun bu karanlık versiyonu beni daha önce hiç hissetmediğim kadar endişelendiriyor.

Ve evet, daha önce tamamen yalan söyledim. Killian'ın karanlık ve dengesiz tarafı beni çok korkutuyor.

Yine de, "Hiçbir şeyimiz yok. Bir ilişkimiz yok."

Bir omzunu kaldırıyor. "Bunun bir ilişki olup olmaması benim için bir bok ifade etmiyor. Bu etiketin hiçbir önemi yok."

"O zaman ne var?"

"Benim olduğun gerçeği."

"Ben-" Aniden yolumu kesip gözleri zehirli bir niyetle parlayınca kelime boğazımda düğümleniyor.

Yavaşça başını sallıyor. "Beni kızdıracak bir ruh hali içinde değilsen o kelimeyi bitirme."

Ağzımda biriken salyaları yutuyorum ama çenem yukarıda kalıyor. "Beni senin olmaya zorlayamazsın."

"İzle beni."

"Her adımda mücadele edeceğim."

"Elbette. Sonucu daha tatlı hale getirir." "Senden

nefret ediyorum."

"Bırak da vermem gereken sikişleri arayayım." Etrafını inceliyormuş gibi yapar. "Gördün mü? Hiç yok."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu iterek geçiyorum ve kendimi sakin kalmaya ve normal yürümeye zorlamadan önce bir süre tepiniyorum.

Killian Carson bana yetişiyor -tabii ki- ve rahatça soruyor, "Neden acele ediyorsun? İkinci randevumuzun tadını çıkarman gerekmiyor mu?"

"İkinci *ne?*"

"Randevu. Üçüncüsü sayılabilir ama içimden bir ses uçurumdaki ilk buluşmayı bir randevu olarak düşünmediğini söylüyor."

"Yok artık."

"Yani ateş böceği gölü ilk randevumuz, bu da ikinci randevumuz oluyor."

"Randevu bir restoranda ya da her saniye diken üstünde hissetmeyeceğim eğlenceli bir yerde olur."

"Bunlar birbirleri için orgazm taklidi yapmak zorunda kalan sıkıcı çiftlerin gittiği türden randevular değil mi? Ayrıca, iki seferde de eğlendiniz. Bunu inkâr etmeye kalkma."

"Evet, sürekli tehdit edilmek *çok* eğlenceli."

"Zor davranmasaydın bunu yapmak zorunda kalmazdım, bu yüzden belki de kendini eğlenmekten alıkoyan sensin."

"Buna inanamıyorum. Şimdi de benim suçum
mu oldu?" "Ben öyle bir şey demedim."
Sırıtıyor. "Sen söyledin."

Bu piçin küstahlığı cidden bu dünyanın dışında. Tam nasıl bir hakaret bulacağımı düşünürken, bir açıklığa ulaşıyoruz. Çimenlerle kaplı geniş bir arazi parçası ortaya çıkıyor ve uzakta küçük bir bina duruyor.

Güvenlik binasına ulaşırsak kazanırız.

Killian buna odaklanmış görünmüyor ve sabit bir tempoda yürümeye devam ederken çaresizlik hissini bastırıyorum.

Bazı insan köpekler gibi duygu değişimlerinin kokusunu alabildiğine eminim. Hepimiz gibi duyguları hissetmiyor olması, onları tanıyamayacağı ve hatta anlayamayacağı anlamına gelmez.

Killian hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da iyi ayarlanmış bir psikopat olduğu gerçeğidir. Muazzam bir dürtü kontrolüne sahip ve son derece hesapçı.

Geçmişinde Lan'ın bazen yaptığı gibi kontrolünü kaybettiği bir zaman olmuş olabilir, ancak her ikisi de koşullara çok iyi uyum sağlayabiliyor ve kendilerini topluma aitmiş gibi kaynaştırabiliyorlar.

Ve ne kadar çok yaşarlarsa, sağlam balonlarının içine ulaşmak o kadar zorlaşır. Bir kez kontrollerini kaybettiklerinde

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ustalaştı.

Kontrol sürekli onlarda olduğu için her şeyi gözlemlerler. Killian bağımsız görünebilir ama şahin gibi gözlem yetenekleri vardır. Hiçbir şey ondan kaçamaz.

Bu yüzden soğukkanlılığımı korumak ve etrafımızda anons edilen eleme sayılarının sesini duymamak için elimden geleni yapıyorum.

"Buranın sahibi kim?" Soruyorum ve normal görünmek için çok iyi bir iş çıkarıyorum.

"Hepimizin var. Bu kampüsün bir hediyesi çünkü ailelerimiz kuruma yüklü miktarda para bağışlıyor."

"'Biz'in sen, Jeremy, Nikolai ve Gareth olduğunu varsayıyorum?"

"Doğru."

"Beşinci maskenin arkasındaki kim?"

"Endişelenmen gereken biri değil."

"Soruya cevap vermek istemediğinizde her zaman konunun etrafında mı dans edersiniz?"

"Belki." "Bu hiç

adil değil."

"Hayat adil değil, ben neden olayım ki?"

Önümüzdeki binaya bir göz attım. İki metre. Hayır, muhtemelen bir buçuk.

Killian duruyor ama ben fark etmemiş gibi yapıp yoluma devam ediyorum. Evet, bugün tanık olduklarıma bakılırsa grubun üyeleri canavar gibi ama artık korkup saklanmaktan bıktım.

Eğer onların yakın çevresine girersem, Devlin'e ne olduğunu anlayabilirim ve-

Omzuma bir şey dokundu ve hoparlörün sesi etrafımızda yankılanırken donup kaldım: "Altmış dokuz numara elendi."

Sopasıyla bana vuran Killian'a bakmak için geri döndüm. "Neyin peşinde olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun, küçük tavşan?"

"Neden... sen... *sen*..."

"Derin nefes al." Sesindeki eğlence beni çok sinirlendiriyor. "İşte bu kadar. Bu kadar gençken bir şekilde felç geçirmeni istemeyiz."

"Beni ortadan kaldırmak için neden şimdiye kadar beklediniz?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Dikkatimi dağıtmaya çalışmanı ve B sınıfı bir casus filmindeki amatörler gibi davranmanı izlemek eğlenceliydi. Sen de kendi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sevimli yüz." Cebinden telefonunu çıkarır ve bir fotoğraf çeker. "Şimdi, bu ifadeyi sonsuza dek yanımda taşıyacağım."

"Seni öldüreceğim."

"Bu arada seni öpeceğim."

Tam o aptal sopayı kapıp kafasına indirmek üzereydim ki güvenlik evinin kapısı arkamdan açıldı.

"Katil!"

Bekle, ne? Bir *katil* mi?

Kadınsı sesin bu lakabı Killian'a yönelttiğini anlamam bir saniye sürdü.

Bir numaralı beyaz maskeyi takmış uzun boylu, ince bir figür dışarı çıkar. Düz sarı saçları çıplak omuzlarına dökülüyor ve kum saati belini vurgulayan dar askılı bir üst giyiyor.

Maskeyi yüzünden çekip çıkarıyor ve ben onun ne kadar çarpıcı olduğu karşısında donup kalıyorum. Bir model ya da oyuncu gibi ya da ikisi birden.

Ve gülümsediğinde, o kadar kör edici oluyor ki, doğrudan ona bakmakta zorlanıyorum.

Beni usulca itiyor ve kendini Killian'a atıyor, bunu sayısız kez yapmış birinin rahatlığıyla kollarını boynuna doluyor.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor ve sonra dudakları onunkilerle buluşuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

18

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

Şaşkın bir şekilde manzaraya bakıyorum.

Donup kaldığınız ve hareket etmenin ya da nefes almanın bile iyi olup olmadığı konusunda hiçbir fikrinizin olmadığı o anı biliyor musunuz?

Aslında, siktir et.

Göğsümü yırtan en önemli duygu, üçüncü teker gibi hissetmek ya da PDA tarafından yüzüme çarpılmak değil, daha kötü bir şey.

Damarlarımda öfkeye benzer bir enerji patlaması yaşıyorum. Yemin ederim kıskanç bir tip değilim.

Ortaokuldayken erkek arkadaşımı sınıf arkadaşımla öpüşürken buldum ve kapıyı kapatıp mesaj yoluyla ondan ayrıldım.

Annemin gözdesi olduğu için, onun yeteneğinin taşıyıcısı olduğu için Bran'e karşı herhangi bir kızgınlık hissetmiyorum. Onu Lan'dan korumak için elinden gelenin fazlasını yaptığı için de.

Ayrıca ailemizdeki tüm ilgiyi üzerine topladığı için Lan'a karşı bir kızgınlığım da yok. Ya da Ava'ya bir tanrıça gibi göründüğü ve yaptığı her şeyde mükemmel olduğu için. Ya da tanıdığım en dengeli insan olduğu için Cecily'ye.

Kısacası, kıskançlık hissetmiyorum.

Öyleyse neden kendime bir çukur kazma ve içinde kaybolma ihtiyacı hissediyorum?

Bu kıskançlık değil. Öyle kategorize etmeyi reddediyorum. Çünkü kıskanıyorsam, bu önemsediğim anlamına gelir ve bu da mümkün değil.

Hatta asma köprü etkisi teorisi ile buna uygun bir açıklama bile getirdim.

Bu mantıklı. Bütün bu durum değil.

Uzun bacaklı sarışın dilini Killian'ın dudaklarına doğru itiyor. Biliyorum çünkü söz konusu dudaklar tarafından durdurulduğunu görebiliyorum - kapalı dudaklar, inceltilmiş - bir çizgi haline getirilmiş dudaklar.

Ben olsaydım, bu şekilde açıkça reddedilmiş olsaydım, o çukuru daha da derin kazar ve içinde daha da kaybolurdum. Belki bu arada kendimi de diri diri gömerdim. Ancak sarışın durmuyor ve hatta alt dudağını ısırmaya devam ediyor.

Öpücük istemek yerine, öpücük talep ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bakmaya devam edemeyerek yere bakıyorum, gözlerim bulanık ve kulaklarım o kadar sıcak ki patlayacaklarını düşünüyorum. Bir yerlerde bir çıkış var mı? Belki de evin diğer ucundadır?

Çevresel görüşümde, Killian'ın elinin dışarı fırladığını, kızı saçlarından yakaladığını ve kendisinden uzaklaştırdığını görüyorum. Sonra geri çekilip elini yanına bırakıyor.

Sanırım bu sadece bana karşı vahşi olmadığı anlamına geliyor.

Sızlanmasını ya da bağırmasını bekliyorum -ne kadar acı verici göründüğünden kesinlikle çığlık atardım- ama sadece dudaklarını yalıyor ve dilindeki bir piercingi gösteriyor. "Sert olmana bayılıyorum. *Rawr.*"

Deli mi bu kız? Neden o piçin şiddetinden hoşlansın ki? Oh, bekle.

Bundan zevk alan insanlar yok mu? Mesela Killian gibi.

Başımı kaldırıp onları açıkça izliyorum, gerçeği gizleme zahmetine girmiyorum. "Burada ne yapıyorsun, Cherry?"

Tabii ki adı Cherry. Cherry'ye benziyor.

Baştan çıkarıcı bir sırıtış dudaklarını büküyor. "Gizli kulübünüzü hep merak etmişimdir, ben de katılmalıyım diye düşündüm. Bak. Ben kazandım."

Kazanamadığımı ve o piçin beni son saniyede elediğini hatırlayınca kalbim sıkışıyor. Ancak bu Cherry zaten bir üye.

Killian'ın ifadesi boş kalınca ona doğru bir adım atıyor, kalçalarını sallıyor ve alt dudağının kenarını ısırıyor. "Heathens'a hoş geldin demek için bir kutlama sevişmesine ne dersin? Beni boğabilirsin."

Tokat yemiş gibi geri çekiliyorum. Artık burada kalamam. Bana yaptığı şeyleri bir başkasına yaptığı düşüncesi göğsümü ağrıtıyor.

Onları da boğdu.

Muhtemelen onları pusuya düşürdü ve canı sıkıldığında onları bırakmak için yaşadıklarını hissettirdi.

Bunların hepsini biliyorum, öyleyse neden içimden ağlamak geliyor?

Kesin olan bir şey var, kesinlikle onların sevişmesini izlemek için kalmayacağım. "Ben... gidiyorum." Fısıltım zar zor duyuluyor.

Başımı eğmeyi reddederek arkamı dönüyorum ve geldiğim yerden yürümeye başlıyorum.

Belki eve girip bir çıkış yolu olup olmadığına bakabilirim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Güçlü bir el dirseğime dolanıyor ve beni sarsarak durduruyor. Killian'a bakıyorum, o da beni kendi tarafına çekmiş.

"Kutlama sikişi için başka biri var. Bir dahaki sefere iyi şanslar, Cherry."

Hayır demek istiyorum, sevişme olmayacak ve kesinlikle kutlanacak bir şey yok, ama nedense sessiz kalıyorum.

Cherry'nin yüzünün çapkınlıktan korkutucu bir hesaplamaya dönüşmesinden kaynaklanıyor. "Peki kim bu kayıp kuzu?"

"Daha çok küçük bir tavşan gibi. Hızlı koşar." Ses tonunda alay yerine bir parça gurur var. Ama ben daha yorum yapamadan avucunu dirseğimden kaydırıp belime doluyor. Sahiplenici bir şekilde. "Kapı solunda, emebileceğin sikler de öyle."

"Bunun için hâlâ kızgın mısın? Biz özel değildik, Killer."

"Kızgın olmak için umursamam gerekirdi."

Cherry, Killian'ın diğer tarafına yapışana kadar bize doğru vals yapıyor. "Gerçekten benim yerime bu sıkıcı kuzuyu koyabileceğini mi düşünüyorsun? Peri masallarındaki bir büyükanne kadar sıradan görünüyor ve senin zihnini ve bedenini harekete geçirmek için gerekenlere sahip değil. Seni asla benim gibi anlayamayacak, sana benim verdiğim heyecanı veremeyecek. O yüzden değerli vaktini ilgine layık olmayan nörotipik bir insanla harcama. Ve sen" -kötü niyetli bakışlarını bana yöneltiyor- "onun peşinden koşmayı bırak. Onun seviyesinde değilsin."

"Onun peşinden koşan kişinin ben olduğumu kim söyledi?" Sesimin sakin kalmasına şaşırdım. "Aslında beni rahatsız eden o, ona defalarca beni rahat bırakmasını söylememe rağmen." Dirseğimi böğrüne saplıyorum ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. "Şimdi izin verirseniz, bu nörotipik insan gidiyor."

Sıcak nefesler kulağımı gıdıklıyor ve vücuduma ürpertiler gönderiyor. Killian "Eğer gidersen onu beceririm" diye fısıldayınca kaskatı kesiliyorum.

"Umurumda değil! Cehenneme kadar yolun var ve bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye bağırdıktan sonra insanüstü bir güçle -muhtemelen adrenalinin bir sonucudur- onu itip evin olduğu yöne doğru fırlıyorum.

Koridora dalarken parmaklarım seğiriyor ve elimi şortuma sürtüyorum.

İçeride iki tane neon arındırma maskesi bulunca duraksadım.

Yeşil Maske köşede durmuş, dışarıdaki sahneyi izlemektedir. Sarı Maske ise bir kanepede oturmuş, üzerinde bir katılımcıyla birlikte

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

kucağında.

Şaka yapmıyorum. Seksen dokuz numaralı kişi Sarı Maske'yi sandalye olarak kullanıyor.

Biçimine bakılırsa kesinlikle bir erkek ve... biraz tanıdık geliyor. Gözleriyle buluşmaya çalışıyorum ama başını eğip hareketsiz kalıyor.

Bunca zamandır onu izleyen Sarı Maske dikkatini bana yöneltiyor. Maskesindeki kanı ve seksen dokuzun belini kavramak için kullandığı ellerini görünce bir çığlığı yutuyorum.

"Kayıp mı?"

Arkamdan gelen sesle irkiliyorum ve Yeşil Maske'nin bana baktığını görmek için arkama dönüp bakıyorum.

"Uh, evet. Bana çıkışın nerede olduğunu

söyleyebilir misin?" "Beni takip edin."

O önde yürüyor ve ben bir an tereddüt ediyorum ama sarı maskenin parıltısı karşısında yavaşça yeşil olanı takip ediyorum.

Dinsizler tam bir ucube gösterisi ve kimse beni aksi yönde ikna edemeyecek. Karanlıkta neler yapabileceklerini düşündükçe içimi bir ürperti kaplıyor.

Koridordan çıkarken, seksen dokuz için üzülmekten kendimi alamıyorum. O iyi olacak, değil mi?

Belki de Devlin uçurumdan yuvarlanmaya karar vermeden önce bu adamların elinde böyle hissetmiştir.

O düşmanca biri değil ve eğer onu şiddete ya da akıl oyunlarına zorlasalardı, bu onu paramparça edebilirdi.

"Burada olmamanız gerekiyordu."

Düşüncelerimden sıyrılıp beni gotik benzeri kırmızı duvar kağıdına sahip, zar zor aydınlatılmış bir koridora götüren Yeşil Maske'ye odaklanıyorum.

Nedense, ürkütücü bir elin dışarı fırlayıp beni odalardan birine sürüklemesini bekliyorum, korku filmi tarzında.

Yeşil Maske uzun ama zayıftır ve sakinleştirici bir varlığı vardır, kesinlikle sarı maske gibi tehditkâr değildir.

"Neden olmasın?" Ben soruyorum.

"Siz elendiniz ve burası sadece üyelere özel."

Seksen dokuz üye mi? Olamaz. Sarı maske onu kolayca ortadan kaldırabilirmiş gibi görünüyordu.

"Bunu bilmiyordum ve şimdi gitmek istiyorum," diyorum, konuyu kapatmasını umarak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Geride bıraktığım sahneyi düşünmemeye çalışıyorum ve muhtemelen başarısız oluyorum.

Yeşil Maske bir dolabın yanında duruyor, dolabı açıyor ve bileğime bakıyor. Dolabı karıştırırken hareketsiz kalıyorum, sonra telefonumu çıkarıyor. Üzerinde '69' yazan plastik bir poşete sarılmıştı.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, cebime sokuşturuyorum.

Yeşil Maske sadece başını sallıyor, sonra sessiz yürüyüşüne devam ediyor. Merdivenli bir avluya açılan çift kapıya varıyoruz. Kısa bir mesafe ötede siyah bir kapı var -öndekinden daha küçük, muhtemelen arka giriş.

Önümde duruyor ve maskesini yavaşça çıkarıp boynuna düşürüyor.

Arkasındaki adam Gareth'tan başkası değil.

Killian'ın ağabeyi Gareth.

Killian'ın koyu renk saçları, ifadesi ve her şeyi varken, Gareth daha sarışın, açık yeşil gözlü ve daha az keskin bir duruşa sahip.

Yine de onu Killian'ın kardeşi gibi gösteren birkaç özelliği var.
Sadece, muhtemelen sakin görünüşü nedeniyle daha güvenilir görünüyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Kill'den uzak durmalısın. O kötü haber."

"Herkes bana bunu söyleyip duruyor ama beni yalnız bırakmayan o."

İfadesi yumuşuyor ve uzun bir iç geçiriyor. "O zaman başınız sağ olsun."

"Neden?"

"Çünkü istediğini elde edene kadar durmuyor ve ne istediği çoğu zaman bilinmiyor."

"Artık başka biri olduğu için bana yaklaşamayacak." Ellerimi belli belirsiz bir hareketle havaya kaldırıyorum. "Cherry gibi."

Söz verdiği gibi onu becerecek ve bir daha asla yanıma yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Bunun için acı çekmem gerekse bile.

Lan'ı üzerine salmak zorunda kalsam bile.

Aslında hem Lan hem de Eli ve eğer havamdaysam Creighton. Daha önce onları bu işe karıştırmak istememiştim çünkü başlarına bela açmaktan gerçekten korkuyordum ama bu sefer doğama karşı gelip onlardan yardım isteyeceğim.

Gareth boynundaki maskeyi çıkarır ve ürkütücü neon gülümsemesini okşar. "Yerinizde olsam o kadar emin olmazdım. Kill'i hayatım boyunca tanıdım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve hala çoğu zaman ne düşündüğünü anlayamıyorum."

İlgim canlandı. "Onunla nasıl başa çıkıyorsunuz? Sormamın sakıncası yoksa tabii."

Sonbaharın tonlarını andıran hüzünlü bir gülümseme çeker dudaklarını. Ona yakışan da bu; sıcak, solmakta olan renklerin karışımı. "Onunla başa çıkma yöntemim hiç de etkileyici değil. Duymak istediğine emin misin?"

"Evet, lütfen."

"Sadece onun eğlence konusu olmaktan kaçınıyorum."

"Ondan korkuyor musun?"

"Hayır, ama empati yoksunluğundan korkuyorum. Ayrıca ailemize geri dönüşü olmayan bir şekilde zarar vermesinden de korkuyorum, bu yüzden onu mümkün olduğunca izlemeye çalışıyorum - bir yandan da yolundan çekiliyorum."

"Ağabey gibi demek istiyorsun."

"Hayır, bir avukat gibi." İçini çekiyor. "O doğuştan bir suçlu ve ailelerimizin bunu görmeyi reddetmesi benim görmediğim anlamına gelmiyor. Killian fareleri öldürerek başladı, sonra sınıf arkadaşlarına, sonra da bana zarar vermeye kadar ilerledi. Sonra sırf vahşete ilk elden tanık olabilmek için kendini mafya işine soktu. Her sezon yoğunluğunu artırdığı bu inisiyasyonlardan bahsetmiyorum bile. Bir noktada, tüm bu uyarıcılar zihni için yeterli olmayacak ve sonunda öldürmeye başlayacak. Bu bir zaman meselesi, olup olmayacağı değil. Ve bu gerçekleştiğinde, bir hayatı bitirmenin tadına doyamayacak. Sırf o sarhoş edici heyecanı yaşamak için bunu tekrar tekrar yapmaya devam edecek, ta ki sonunda yakalanana kadar. Ben de onun o çukura düşmesini bekliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bu doğru değil." "Ne doğru değil?"

"Kesinlikle bir suçlu olacağı gerçeği. Tanıdığım herkesten daha fazla kontrolü var."

"Ya da herkesin böyle düşünmesini istiyor. Kill kontrolü tamamen elinde tutmuyor; sadece gerçek arzularını bastırıyor ve bir gün bu arzular ona hükmedecek."

Hayır.

Gareth muhtemelen geçmişleri nedeniyle onu sadece karanlık bir ışık altında görüyor. Killian'da şiddet niyetinden daha fazlası var.

Ve hayır, onu savunmuyorum. Ben sadece bu konuyu Lan.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gerçi kardeşim biraz farklıdır. Ben öyle *düşünüyorum*. Ailemizi ve bizi seviyor. Ya da belki o kadar iyi rol yapıyor ki biz göremiyoruz.

"Dışarıda dikkatli ol." Gareth kapıyı işaret etti. Ben de

bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Dışarı çıktığımda arkama bakmaktan kendimi alamıyorum. Gareth iki elini de ceplerine sokmuş, beni bir şekilde huzursuz eden boş bir ifadeyle izliyor.

Cherry ve Killian'ın kafama saldıran görüntüleriyle ayrılıyorum. Kendimi kesinlikle umursamadığımı düşünmeye zorlasam bile.

Benim

yok.

Değil

mi?

BELKI BIRAZ UMURSUYORUMDUR.

Ya da çok.

Uyuyamadığımı düşünürsek.

Daireye gizlice girdikten sonra acı iniltileri duyduğumu sanıyorum. Ama yakından bakınca sadece Ava'nın çellosu olduğunu gördüm. Cecily'nin ışığı yanmıyor, uyuyor olmalı.

Ben mi? Yarım saat boyunca yatakta dönüp durdum ve Killian'ı sarışının üstünde hayal ettim. Hayalimde, onun içine giriyor ve onun hoşuna gittiği gibi onu sertleştiriyor ve-

Görüntüyü uzaklaştırmak için yüzümü bir yastıkla dolduruyorum.

Sonra sırt üstü dönüyorum ve Instagram uygulamamı açıyorum. Karşıma çıkan ilk resim Annika'nın bir selfie'si, güneş arkasındaki uzun Fransız kapılarından parlarken bir eline yaslanmış somurtuyor.

Bir güzellik vardır, bir de Anni'ninki gibi fotojenik bir güzellik vardır.

Fotoğrafının altına '*Sıkıldım. Bana kendin hakkında bir şey söyle.*

Görünen ilk yorum lord-remington-astor'a ait.

Yunan edebiyatı konusundaki bilgi eksikliğim her zaman Aşil'in dirseği olmuştur.

Annika bir dizi gülme emojisiyle cevap veriyor. Sonra o ve Remi, Creigh'i beş kez etiketledikleri yirmi yorum boyunca ileri geri konuşmaya devam ederler, ancak o onları bir yanıtla onurlandırmaz.

Bir dakika. Bu ikisi gerçekten Creighton için bir Instagram hesabı mı açtı?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tanıdık bir isimden gelen başka bir yorum bulmak için aşağı kaydırıyorum.

nikolai_sokolov: *Jeremy gece devriyesine çıkmadan önce bunu silmek isteyebilirsin.*

Profiline tıklıyorum ve on binlerce takipçisi olduğunu görüyorum. Şaka yapmıyorum.

Nikolai'nin profili tamamen karanlık bir havaya sahip. Dumanlı resimlerle, kavga resimleriyle dolu ve aralarında uymayan tuhaf aile resimleri de var. Bir tanesinde etrafı, o kaşlarını çatarken kameraya gülen iki çarpıcı sarışınla çevrili.

Hâlâ beni kandırmaya çalışıyor ama soldakinin Maya olduğunu biliyorum... Değil mi?

İlginç bir başlıkla grup sohbetine benzeyen bir ekran görüntüsü var.

Etrafım aptallarla çevrili.

Gareth: Grup çalışması mı?

Nikolai: Daha iyi bir fikrim var. Grup seks.

İğrenç.

Jeremy: Yüz yıl sonra tekrar dene.

Seni engelliyorum.

Bunu söylerken Killian'ın monoton sesini neredeyse duyabiliyorum ve midem bulanıyor ama ekran görüntüsünden çıkıp Nikolai'nin hesabında gezinmeye devam ediyorum.

Paylaştığı son fotoğrafta Nikolai, zor durumdaki Gareth'ı ve sıkılmış görünen Killian'ı boğazlarından tutuyor.

Ömür boyu bu orospu çocuklarıyla takılacağım. Şikayet ettiğimden değil... tamam, belki biraz.

etiketi bölümüne dokunuyorum, parmağım titriyor olarak üzerine tıklıyorum **killian.carson**.

Geri Takip Et düğmesini bulduğumda kalbim neredeyse yerinden fırlayacak.

Beni ne zaman takip etti?

Gerçi daha önce Inception*'dan esinlenen* resmimi ve hikayelerimi gördüğünden bahsetmişti.

Bildirimlerime geri dönüyorum ve birçok fotoğrafımı beğendiğini görüyorum. Aşağı ve aşağı kaydırdım ve kutsal cehennem, çılgın piç Instagram'da yayınladığım beş yüz fotoğrafın hepsini beğendi.

Her birini.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir saat önce.

Bu benim eve döndüğüm zaman değil mi? Bu planına devam etmediği anlamına mı geliyor yoksa sadece bahane mi arıyorum?

Profiline dönüyorum.

Nikolai ile aynı takipçi kitlesine sahip olmasını bekliyorsam, fena halde yanılmışım; çok daha fazla. İki yüz bin daha fazla.

Tabii ki o pislik popüler. Bunda şaşılacak bir şey yok.

Profilinde şöyle yazıyor: *Tıp öğrencisi. Güzel şeylerin aşığı.*

Killian'ın hesabı Nikolai'ninkinden daha az kaotik. Aslında, sıcak renkleri ve pozitif enerjisiyle estetik açıdan hoş. Partiler. Tıp öğrencilerinin toplantıları. Arkadaşlar. Aile. İnsanlar.

Bir sürü insan, yüz, gülümseme ve hayat. Bu onun çürümüş iç dünyası için mükemmel bir cephe.

Fotoğraflarda ya gülümsüyor, ya gülüyor ya da sırıtıyor. Bazıları egzotik yerlerde, bazıları ise zengin mülklerde çekilmiş. Sadece ailesinin parası yok, aynı zamanda bunu göstermeyi de seviyor.

Göz gezdirdikçe, Killian'ın Ava ve Annika'yı ele geçiren sosyal kelebeğin erkek versiyonu olduğuna daha da emin oluyorum, ama onların samimiyeti olmadan.

Killian gençlerin sosyal medya takıntısını taklit ediyor ve bunu onlardan çok daha iyi yapıyor çünkü karizma ona doğuştan geliyor.

Ama her gülümsemesinin inkar edilemez bir şekilde sahte olduğunu biliyorum.

Profilini incelediğimde, insanların ondan neden bu kadar etkilendiğini anlayabiliyorum. Etrafta pek çok güzel erkek var ama onunki kadar rahat çekiciliğe sahip çok az kişi var. İnsanların dikkatini bir mıknatıs gibi çekmeye çalışmak zorunda değil.

Fazla yaklaştıklarında yanacaklarını bilmeden, pervanenin aleve yaklaşması gibi ona akın ediyorlar.

Ya da gözünü onlara dikerse.

Annesi olduğunu tahmin ettiğim şık giyimli bir kadının yüksek arkalıklı barok bir sandalyede oturduğu bir aile resmine tıklıyorum. Omzuna yaslanmış bir adamın elini tutarken yüzünde sert bir kraliçe ifadesi var. Kocası -hem Gareth'a hem de Killian'a olan benzerliği göz önüne alındığında- sırıtarak hemen arkasında duruyor. Ancak hem Gareth'ın hem de Killian'ın yüzleri korku dolu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kadının güldüğü, kocasının yüz ifadesinin ciddi olduğu ve Gareth'ın rahatlamış göründüğü başka bir resim için yana kaydırıyorum. Killian gülmekten başını geriye atıyor.

Diğer resmin aksine, bu kahkaha tamamen sahte görünmüyor. Gerçek de değil - tam ortasında.

Dikkatim başlığa kayıyor.

'Belki de size küçük bir kız kardeş veririm' ile 'Şaka yapıyorum, şu suratlarınıza bakın' arasındaki fark.

Killian'ın annesi ve aynı zamanda Nikolai'nin annesi olan annesinin tek yumurta ikizi teyzesi ile babasından ya da Gareth'tan daha fazla aile fotoğrafı paylaştığı bir model fark ettim.

Aslında, babasının fotoğrafını yalnızca annesi yanındayken paylaşıyor.

Ve sadece bir kez yağmur altında koşuya çıkan Gareth'ın fotoğrafını paylaştı.

Ağabeyimin bacak günü bu havada yüzme gününe dönüşebilir. Kendine gel, İngiltere.

Bununla birlikte, annesinin tonlarca fotoğrafı var. Sonuncusunda, yüzünü buruştururken ona bisküvi yedirmeye çalıştığı bir selfie'si var.

En sevdiğim kadına on yıldan uzun bir süre önce altı yaşında olmayı bıraktığımı söyledim ve o da beni bir kurabiyeyle doldururken "Benim gözetimimde değil" dedi. Annenizi büyüdüğünüze ikna etme konusunda ne düşünüyorsunuz?

Sonra annesi ve teyzesinin arasında durduğu başka bir fotoğrafı var. Annesi gülerken çenesini çimdikliyor ve teyzesi sırıtıyor.

Bilin bakalım bu gece kraliçelere kim eşlik edecek? Kızgın ol @nikolai_sokolov.

Gözlerim benzer görüntülerle bulanıklaşıyor. Hayatının normal, hiper, kesinlikle büyüleyici belgeleri.

Oh, o iyi.

Uyum sağlamakta o kadar başarılı ki ben bile merak etmeye başladım.

Gerçek.

Yaklaşık beş saat önce paylaştığı son fotoğrafa geri döndüm.

Beş neon temizleme

maskesi.

Yaramazlık gecesi.

Yukarı kaydırdım ve profil yenilendiğinde donup kaldım. Araştırmalarım sırasında başka bir resim paylaştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Siyah beyaz, orta ve yüzük parmağını bir ağzın içinde gösteriyor.

Ağzım.

Bu, daha önce bana tüm dünyadan saklanabileceğimi ama ondan saklanamayacağımı söylediğinde, ben onun altındayken çektiği fotoğraf.

Boynum ve dudaklarım dışında hiçbir şey görünmüyor ama ben olduğumu biliyorum. Lanet olsun ona.

Allah belasını versin.

Yazıyı kaydırırken parmaklarım titriyor.

Bu gece küçük bir tavşan yakaladım ve onu tutmaya karar verdim.

Sende kalsın, kıçım.

Öfkeliyim ve tüm 'bu çok seksi' ve 'lanet olsun' yorumları yardımcı olmuyor. Uygulamayı kapattım ve telefonu yatağıma attım.

Sonra daha iyi düşündüm. O piç kurusu, Cherry ile olan tüm şovdan sonra o fotoğrafımı paylaşmaya nasıl cüret eder?

Oynamak mı

istiyor?

Ben oynayacağım.

Daha önce öğle yemeğinde oynadığım eskizi bulmam beş dakikamı alıyor. Onu boş tuvalin yanına yerleştiriyorum ve sıcak renklerimi alıyorum.

Bunu nereye götürdüğüm hakkında sadece belirsiz bir fikrim var, ama vuruştan sonra görüntü odaklanıyor.

İlk defa, insan resmi yapmakla ilgili bir sorunum olmadığı için şükrediyorum ve bunu da başarıyla yapıyorum.

Yarattığım şey yumuşak bir ifadeyle bana bakıyor. Killian'ın aksine sarı saçlı, ela gözlü ve gamzeli bir gülümsemesi olan hayali bir adam. Bakışlarında bir yumuşaklık var ve o kadar hoş görünüyor ki kocaman sırıtıyorum.

Işıkları ayarladıktan sonra resmin bir fotoğrafını çekiyorum ve '*Benim tipim*' başlığıyla IG'de yayınlıyorum.

Annika ilk yorum yapan kişi.

annika-volkov: *Çok tatlı *kalp gözleri emojisi**

the-ava-nash: *Sürtük, ne? Yani ne? Bu güzel örnek nerede ve neden hala onu sorgulamadık?*

cecily-knight: *Ava'nın dediği gibi.*

Ariella-Jailbait-Nash: *Yürü be kızım.*

Lord-Remington-Rastor: *Hayır, hayır, geri mi döneyim? Güvenilmez görünen bu amcık için veto hakkımı saklı tutuyorum.*

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Cecily ve Ava ona karşı birleşir. Ariella onu savunurken Annika yaltaklanmaya devam ediyor ve Ava ile sosyalleşme köşesi için ayrı bir başlık açıyor.

Gülümsüyorum, kendimden memnunum. Görev tamamlandı. Oturur oturmaz telefonum titriyor.

Ekrandaki mesaj okunduğunda irkiliyorum:

Sapık: Sanki öyle.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

19

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KILLIAN

Nikolai'nin getirdiği bir çocuğu tekmeleyerek yolumdan çekiyorum.

Aslında, iki erkek *ve* rastgele bir kız diyelim.

Kuzenimin etrafında genelde erkeklerden çok kadınlar olur ama dün geceki kabul töreninden beri garip davranıyor.

Çocuklar sarhoş, muhtemelen kafaları güzel ve ben onları ayağımla iterken mızmızlanmıyorlar bile.

Ancak Nikolai onların arasında değil, sabah ilk iş olarak bizi bir porno şovuyla şereflendiriyor. Teşhircilik onun ruhunun temeli ve röntgencilik karşı olduğum bir şey olmasa da, hepsi bağırmaya başladığında ve gürültüleriyle hassas kulaklarımı rahatsız ettiğinde can sıkıcı oluyor.

Kabul töreni bittikten sonra, White kimin girdiğini görme zahmetine katlanmadan ayrıldı. İşin idari kısmıyla değil de sadece oyun kısmıyla ilgilendiği için bunda şaşılacak bir şey yok.

Gareth ve Jeremy iki yeni üyemize hoş geldin demek için burada kaldılar. İlki Cherry. İçimden bir ses, aptal kardeşimin yerleşkeye kadar eşlik ettiği ve köpeğiymiş gibi peşinde dolaştığı kişinin o olduğunu söylüyor.

İkincisi ise REU'nun tiki, sosyetik eliti. Glyndon'ın beklenmedik daveti dışında tam beş kişiyi davet ettik. REU öğrencilerinin aramıza katılmasına izin vermiyoruz, ancak Jeremy ve benim planladığımız bir plan için bu sefer bir istisna yaptık.

Beşi de daveti gelmeyerek reddetti. Elitlerle olan yakın ilişkilerini göz önünde bulundurduğumuzda bunu bekliyorduk. Kabul edilen katılımcı onlardan biri değil; Nikolai'nin şahsen davetiye gönderdiği ve daha sonra ormanda pusuya düşürüp boğazını sıktığı biri. Küstahlığı yüzünden öldüreceğinden emin olduğum ama spiker tarafından numarası hiç söylenmeyen kişi. Nikolai sadece yumruklarını kullandığından, ortadan kaldırdığı herhangi biri hakkında arka üssü kendisi güncellemek zorunda kalacaktı.

Görünüşe göre, seksen dokuz için bunu yapmadı ve hatta yeni bir üye olduğunu duyurmak için ona yerleşkemize kadar eşlik etti. Jeremy'nin hoşuna gitmeyen bir şeydi bu, bu yüzden Nikolai'yi ve muhafızları casus olma ihtimaline karşı gözlerini dört açmaları konusunda uyardı, sonra da onu kışkırtmaya devam etti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Seksen dokuz, Nikolai'nin onu kutlama için burada tutma çabalarına rağmen, o boktan gösteriden kısa bir süre sonra ayrıldı.

Ancak Cherry, gece için yatak odalarından birine -muhtemelen Gareth'ınkine- küstahça yerleşti. Benim odama girmeye çalıştı ama ben onu kovdum çünkü saatlerce telefonuma bakmakla meşguldüm ve küçük tavşandan bir cevap bekliyordum.

Kimse gelmedi.

Instagram'daki paylaşımımı gördüğünden ve sıkıcı 'Benim tipim' tablosunu yapmaya karar verdiğinden hiç şüphem yok. O zamandan beri, sırf bunu bildirebilmek ve kaldırtabilmek için binlerce Instagram hesabı açmayı düşünüyorum.

Gerçekten neyle uğraştığının farkında değil, ha?

Gecenin geri kalanında kontrol odasında oturup güvenlik görüntülerini izledim. Küçük tavşanımın malikanede korkak bir kedi gibi görünmesinden yavaş yavaş cesaret kazanmasına kadar yaptığı her hareketi gördüm.

Onu kameraların olmadığı bir yere götürdüğümden emin olduğum için akşam yemeğinde onu perişan ettiğime dair hiçbir görüntü yoktu. Eğer gardiyanlardan herhangi biri onu çıplak görmüş ya da erotik yüzüne tanık olmuş olsaydı, şu anda biz konuşurken yaratıcılarıyla bir rant toplantısı yapıyor olurlardı.

Çok mu sahipleniciyim? Evet, öyleyim. Daha önce cinsel partnerlerimi hiç umursamadığım için ben bile bunun farkındayım.

Ama bir şey fark ettim.

Bu sadece Glyndon'la seks yapmakla ilgili değil. Bacaklarını açtıktan çok sonra bile ona sahip olma ihtiyacı duyacağımı hissediyorum.

Gözlem seansım sırasında, Heathens'ın kabul törenine davetinin gerçekten de sunucularımızdan gönderildiğini kontrol ettim.

Bilgisayar korsanlığı veya el altından kullanılan yöntemlerden eser yok.

Jeremy bu detaylarla daha az ilgilenemez ve onları güvenliğine bırakır. Nikolai, meydan okumak istediği bir dövüşçü olmadığı sürece daha bağımsızdır.

En olası suçlu kardeşimden başkası değil. Glyndon'a şövalye gibi eşlik eden kişi.

Bu konuda onunla yüzleşirsem, inkar edecektir. Ben de kanıt arayıp kafasına vuracağım. Mantıken, beni kışkırtmak dışında onu bu işe bulaştırmak için bir nedeni yok.

Mesele şu ki, Gareth iyi bir çocuk ve insanları kullanmaktan hoşlanmıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir de hala bir açıklama bulamadığım şu ok olayı var. Beni vurmaya çalışan her kimse, bunu kameraya yakalanamayacağı imkansız bir açıdan yaptı.

İç sistemlerimizin işleyişini iyi bilen biri. Birisi...yakın.

Bütün gece görüntüleri izledikten ve bir ergen gibi telefonuma takılıp kaldıktan sonra nihayet merdivenlerden indim.

Nikolai'nin sikiş arkadaşlarını tekmeledikten sonra yoluma devam ediyorum. Siyah bir şeye basıyorum -birisi- duraklıyor, sonra ayağımla dürtüyorum. Ben uyurken ya da uyumaya çalışırken bir cinayet mi işlendi?

Bu ne tür bir küfür? Yeniden yapılmasını talep ediyorum.

Bir iniltiyle sırtüstü yuvarlanmadan önce figürü bir dakika boyunca dürtüyorum ve ortaya benim dengesiz kuzenimden başkası çıkmıyor.

Elleri hâlâ kuru kanla kaplı -çıkarması çok zor olacak- ve yüzü, sıkıcı bir sikişin hayalini kuran bir fahişe gibi kaşlarını çatmış durumda.

Onu tekrar tekmeliyorum. "Etrafta yataklar var, biliyorsun."

"Siktir git, seni orospu çocuğu," diye mırıldanıyor ama sesi uykulu değil, daha çok düşünceli gibi. "Kendi lanet yerimde uyurken seni rahatsız mı ettim? Bırak da huzur içinde düşüneyim."

Sırf dalga geçmek için onu tekrar dürtüyorum. "Ne zamandan beri düşünmek kelimesini kullanıyorsun? Kafanı bir yere mi çarptın? Hızlı bir tarama için seni hastaneye götüreyim, belki de gerçekten bir beynin olup olmadığına bakarız."

Yüksek sesle inliyor ve ölümsüz bir canavarın uyuşukluğuyla doğruluyor. Koyu halkalarla çevrili kan çanağı gözlerini açar. Birileri iyi bir gece geçirmiş. "Seni öldürmeden ve cenazende Reina Teyze işe yaramaz oğlu için ağlarken ona sarılmadan önce siktir git."

"Neden bu kadar sinirlisin Niko? Kötü sikiş gecesi mi?"

"Daha çok sikişlerin olmadığı bir gece gibi."

"Gerçekten mi?" Başımı kendinden geçmiş üç keşe doğru eğiyorum. "Kelimenin tam anlamıyla sonsuz seçeneğiniz var. Sorun nedir? Erektil disfonksiyon mu?"

Bana hırlıyor.

"Siktir. Öyle mi?"

"Siktir git, Şeytan'ın varisi. Buna ilgisizlik denir."

"Buna iktidarsızlık deniyor. Zavallı Niko'muz. Sana mavi hap getireyim mi? Merak etme, bu bizim küçük sırrımız olacak."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nikolai ayağa kalkıp pantolonunu ve boxer'ını indiriyor ve çok sert, çok delikli aletini ortaya çıkarıyor. "Sana ilgisizlikten olduğunu söylemiştim. Şimdi, seni onunla bıçaklamadan önce siktir git."

"Kesinlikle tavsiye etmiyorum, sadece keyif çubuğunu kıracaksın." Gece için arkadaşlarına sıkılmış bir bakış attım. "Hiçbiri yapmaz mı?"

Pantolonunu yukarı çeker, sonra cebinin arkasına dokunur, buruşuk bir sigara çıkarır ve yakmaya çalışırken etrafında konuşur, ancak Zippo'su çalışmaz. "Cinsel yolla bulaşan hastalıklı fahişeler kadar baştan çıkarıcılar. Hiçbiri doğru düzgün sakso çekmeyi bilmiyor."

Zippo'mu çekip onun sigarasını yakıyorum, sonra kendi sigaramı alıyorum. "O zaman bilen birine git."

Sigarası sallanırken duraklıyor, sonra bir kolunu omzuma doluyor ve adeta beni sıkıyor. "Sen lanet olası bir dahisin, Kill."

"Ve sen bunu yeni mi anlıyorsun?"

Yapışkan bir sikik olma misyonunu sürdürüyor. "Haklısın, manzarayı değiştirmeliyim. Atış dersi almak ister misin? Eğitmen dizlerinin üzerine çökmekte iyidir."

"Yapamam. Meşgulüm." Ahtapotun elinden kurtulup onu hızla itiyorum.

"Boo. Ben en sevdiğim kuzenimle gideceğim, Gaz. Sen nazikçe siktirip gidebilirsin."

Çıkarken onu tersledim, sonra sigaramı yakmak yerine fırlatıp attım.

Tadında bir gariplik var.

İlk dersime girdikten sonra, meslektaşlarımın resmen çıldırdığı bir deneme sınavına giriyorum. Koyu halkaları ve bıktırıcı dramatik tavırlarıyla, insan onların seçkinlerin seçkini olmaya uygun olmadıklarını düşünüyor.

Bu kaltaklar bir test sırasında kendilerini sakinleştiremiyorlarsa, acil servisin ya da ameliyatın ortasında nasıl yıkılmayacaklar?

Sınava kendim çalışmadıysam ne olmuş yani? Dahi nöronlarım bunun yarısını halletti ve profesör de diğer yarısında bana yardımcı oldu.

Daha akıllı, daha güçlü değil. Ya da, Tanrı korusun, duygusal.

Duyguların nesi bu kadar harika ki zaten? Hayatım boyunca onların yarardan çok zarar getirdiğini gördüm. Eğer insanlar bu zehri biraz azaltsaydı, onunla savaşmak için ilaçlara ihtiyaç duymazlardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İlk ders biter bitmez telefonumu kontrol ediyorum ve biri hariç sayısız anlamsız bildirimi görmezden geliyorum.

Anne: Günaydın, oğlum! Umarım harika bir gün geçiriyorsundur. Annen seni Neptün'e kadar seviyor.

Kıs kıs gülüyorum. Sanırım annem artık büyüdüğümüze inanmak istemiyor.

Biz küçükken insanlar çocuklarına onları aya kadar sevdiklerini söylerlerdi, ama annem güneş sistemindeki en uzak gezegeni seçti ve bizi bu kadar çok sevdiğini söyledi.

Taslak kağıdıma genelde kullanmadığım ama annemin hatırı için kullanıyormuş gibi yaptığım birkaç şey karalıyorum. En azından bu şekilde oğlunun normal olduğunu ve bir şeylerle mücadele ettiğini düşünecek.

Yüzde yüz etkili değil ama ilgisini azaltmaya kesinlikle yardımcı oluyor.

Sonra fotoğrafını çekip gönderiyorum.

Bu sabah bir sınavım vardı. Sence başarılı olacak mıyım?

Yapacağını biliyorum. Dünya sana inanmayı bıraksa bile, ben bırakmayacağım.

Başımı yana eğip mesajını tekrar tekrar okuyorum. Sanırım doğası gereği beni koşulsuz sevmek zorunda, her ne kadar bir parçası benden her zaman korkacak olsa da.

En azından deniyor ve bu yönüne saygı duyuyorum.

Babamın net sınırlar çizme ihtiyacına da saygı duyuyorum. Onun yerinde olsaydım muhtemelen ben de aynısını yapardım.

Tek fark, onunla aynı odada olmak istemiyorum. O günden sonra olmaz.

"Sadece Gareth'ı almalıydık." Kuzenime zorbalık yaptığı için sınıf arkadaşlarımdan birini yumrukladığımda anneme söylediğini duydum.

Annem hüngür hüngür ağladı. "Ash! Eğer beni seviyorsan, bir daha asla böyle bir şey söyleme. Killian bizim de oğlumuz."

"Kusurlu bir tane."

Ben de öyleydim. Kusurlu olan.

Ondan sonra annemin ne dediğini duymadım, çünkü babamın sözleri anlamlıydı. Gareth ve hatta Nikolai'a kıyasla kusurlu olan benim.

Hala en üstün olanı, sadece söylüyorum.

Diğer bildirimlerimi kontrol ediyorum ama o can sıkıcı küçük tavşandan bir cevap alamıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Etiketlere baktığımda Annika'nın bu sabah ilk iş olarak, muhtemelen Jeremy ona REU'ya kadar eşlik ettikten sonra paylaştığı bir fotoğraf buluyorum.

Evlerinde çekilmiş bir selfie. Ava neredeyse onu yutacak olan devasa bir çelloya yaslanmış, barış işareti yapıyor ve sırıtırken gözlerini hafifçe kapatıyor.

Annika neredeyse onun aynası. Gümüş rengi saçları olan bir kız da Ava'nın arkasına saklanmış ve saçlarının diğer tarafını kamufle etmesine izin veriyor. Bu açıdan sadece vücudu ve göğsüne sardığı kitaplar görünüyor.

Dikkatim, sırt çantasını omzunda sallarken ve garip bir şekilde gülümserken yakalanan Glyndon'a kayıyor. O tanıdığım en spontane olmayan, en çekingen insan.

Ama o kadar gerçek ki, bu beni çok kızdırıyor.

Belli ki hayatta ve gönüllü olarak mesajımı görmezden gelmeyi seçti.

annika-volkov: *Farklı branşlar. Tek kalp. Bu kızları çok seviyorum xxx*

Glyndon için on beş gün önce gönderilmiş başka bir etiket bulduğumda duraksadım

dakikalar önce. Bu kez, Remington somurtan yüzünün yarısını gösterirken, o ve Creighton kucaklarında kitaplarla arka planda oldukları için fotoğrafın çekildiğinden tamamen habersizdir.

Alnı sanki çevresi yokmuş gibi konsantrasyon içinde çatık.

lord-remington-astor*: Kendimi savunmam gerekirse, belki de ders çalışmalıyız dediğimde yarı bilinçliydim ve kesinlikle öyle demek istememiştim. Şimdi bu ineklerle baş başa kaldım. Yardım gönderin.*

Parmağımı telefonumun arkasına bir kez dokunduruyorum, sonra ikinci dersi tamamen atlatıp diğer kampüse gidiyorum.

Sanat okuluna ulaşmam biraz zaman aldı çünkü REU neredeyse tüm yolu arkaya atmıştı.

Oraya vardığımda Creighton ve Remington ortalıkta yoktu. Onun yerine sarı saçlı ve parlak kahverengi gözlü bir çocuk Glyndon'la birlikte çeşmenin kenarında oturuyor.

Saçını bile sanki resmi bir etkinlikteymiş gibi şekillendirmiş. Hırka kazak ve haki pantolon giymiş.

Kahrolası şaka.

Gerçi bu plan onun güldüğünü gördüğümde aniden durdu. Gülümsemiyor, yetiştirildiği Kral gibi iyi biri gibi davranmıyor, düpedüz gülüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kimse fark etmeden o çocuğun çeşmede boğulma ihtimali nedir? Muhtemelen sıfır çünkü birinin boğularak ölmesi uzun zaman alır. Yine de fokurdaması, çırpınması ve yavaş yavaş ölmesi hapse girmeye değer olabilir.

Seçenekler. Seçenekler.

Her zamanki bluzunu, şortunu ve kot ceketini giyerken ışıl ışıl görünmesi huzursuzluk hissini tetikliyor.

Yıkım ihtiyacı -tercihen yüzünü- ya da alışık olmadığım bir mide bulantısı olabilir.

İkisi de olabilir.

Mümkün olduğunca yavaş adımlarla onlara doğru yaklaşıyorum, sonra Glyndon'ın yanına oturup kolumu omzuna doluyorum. Beni fark ettiğinde artık çok geçti.

Artık benim pençemde olduğuna göre, bu dünyada onu bırakmamı gerektirecek hiçbir şey yok.

Sıkıldığım zamanlar hariç.

Ve bu yakın planlarımız arasında yer almıyor.

Dudakları ayrılıyor, bugün pembe, en sevdiği ahududu parfümünün bir tonu gibi. Sarı bir tutam saçının geri kalanından kurtuluyor ve onu yavaşça kulağının arkasına sıkıştırıyorum, parmaklarımın yarı saydam teninde oyalanmasına izin veriyorum.

Yanaklarını kırmızı bir renk kapladığında sikim sertleşiyor. Sikeyim.

Kırmızının en sevdiğim renk olduğunu biliyordum.

"Ne... Burada ne yapıyorsun?" İşte bu sesi bütün gün dinleyebilirim. Tatlı, alçak, kesinlikle sinir bozucu spektrumda değil.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Seni görmeye geldim, bebeğim. Beni şirketinle tanıştırmayacak mısın?"

Artık şok olmadığı her halinden belli olan gözlerindeki ateş, sikimi daha da sertleştiriyor.

Belki de haklıdır ve yaptığı her şey libidomu okşuyordur.

Glyndon bana dirsek atıyor ve ben de ona izin veriyorum, darbeyi alıyor ve irkilmiş gibi yapıyorum.

"Hayır," diye fısıldıyor.

"O kelimenin benim için hiçbir anlamı olmadığını biliyorsun," diye fısıldıyorum, sonra da o tiki tipli adama bakıyorum. Jeremy ve Nikolai, bende

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

En korkutucu 'geri çekil' yüz ifademi takındım ve sesimi alçaltırken bunu sonuna kadar kullandım. "Killian Carson, Glyndon'ın erkek arkadaşı. Sen?"

"Sen-" Omzundaki tutuşumu sıkılaştırma sırası bende, yüzünü buruşturup susmasını sağlıyorum.

Preppy-totally-her-olmayan-tipi adam boğazını temizliyor, ifadesi titriyor. "Stuart. Glyn ve ben aynı okula gidiyoruz."

Stuart. Pfft. Tabii ki onun adı lanet *Stuart*.

Kahkahamı bastırmak için çaba sarf ediyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum Stuart, çok güzel bir isim. Ailen nasıl?"

"Uh, iyi. Sanırım?"

"Onları kontrol etmek isteyebilirsiniz. Bu tür isimlendirme becerilerine sahip insanların güvenliğine güvenmezdim."

Bu sefer Glyndon bana homurdanmamı sağlayacak kadar sert bir dirsek atıyor ve ona gülümsüyor. "Killian'ı boş ver. Onun çarpık bir mizah anlayışı var."

"Tamam, Glyn."

"Glyndon." Esprilerim kayboldu. "Bu onun adı."

"Ah, doğru." Stuart-hâlâ-olmayan-tipi dalgınlıkla elini çantasına götürür ve ayağa kalkar. "Benim... benim bir ödevim var. Sonra görüşürüz, Glyn...don."

Şerefsiz sanki kıçı yanıyormuş gibi kaçıyor ve ben de binanın içinde kaybolana kadar onu izlemeye devam ediyorum, bir yandan da artık onun yanında nefes almasını engellemenin etkili yollarını düşünüyorum.

Glyndon kendini benden kurtarmaya çalışıyor ve hemen başaramıyor, bu da onun oflamasına neden oluyor ve çıkardığı ses bile çok sevimli.

Onu bu hale getiren ne?

Bu gizem beni çok kızdırmaya başladı.

"Neyin var senin? Stuart'ı neden k o r k u t u p kaçırdın?
O biraz narindir."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Tabii ki narin biri. Bu tür bir isimle narin bir çiçekten başka bir şey olmasına şaşırırdım. Ailesinin bu yüzden hapse atılması için bir imza kampanyası başlatılmalı."

"Sen lanet olası bir pisliksin. Beni rahat bırak."

"Duymadın mı? Biz artık sevgili olduk. Seni öylece yalnız bırakamam."

"Senin kız arkadaşın olmak istemiyorum. Aslında, hiçbir şeyin olmak istemiyorum."

"İyi ki bu konuda söz hakkın yok. Ayrıca beni Read'de bıraktın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sen kız arkadaşını becerirken seninle konuşacak havada değildim."

"Şu kıskançlığına bak. Onun amını sikimle parçaladığım için üzüldün mü? Onun amını yaladığımı ve sana yaptığım gibi onu döllerimde boğduğumu hayal ettin mi? Acıdı mı?"

Başını bana doğru çeviriyor, dudakları bir çizgi halinde incelmiş. "Siktir git."

"Hayır, aslında sen bana gidip Cherry'yi becermemi söyledin." Telefonumu elime alıp rehberimde geziniyorum. "Genelde bir arama uzaklığında olur. Eğer gelirse, bu sefer kalıp izleyecek misin yoksa yine korkmuş küçük bir tavşan gibi kaçacak mısın?"

Beni itiyor, bu sefer daha sert bir şekilde ve tüm gücünü kullanmasına rağmen, sesim tüm soğukkanlılığını kaybederek onu yerinde sabitliyorum. "Otur lan yerine. Daha işimiz bitmedi."

Yüzü buruşuyor ve bir damla gözyaşı kapağına yapışıyor. "Zaten bir oyuncağın var, neden beni yalnız bırakmıyorsun?"

"Cherry benim oyuncağım değil, *sensin*. Bir daha zorluk çıkarırsan ve onu sikmemi umursamadığını söylersen, sen seyrederken onu sikimle doldururum, sonra da iyi halimi geri alırım ve oracıkta kızlığını bozarım. Ben sabırlı bir insan değilim Glyndon, ama senin için bu özelliği yaratmaya çalışıyordum. Eğer çabalarımı takdir etmezsen, şeytani tarafımın devreye girmesine izin veririm."

Dudakları ayrılıyor, kavgasının bir kısmı dağılıyor. "Sen... onunla yatmadın mı?"

"Hayır. Yapmamı ister misin?"

Yana, yere bakıyor. Benden başka her yere. Yine de boğazının yutkunarak aşağı yukarı sallandığını görebiliyorum.

Dikkatini tekrar bana çekmek için elimi omzuna koyuyorum. "Soruya cevap ver. Cherry'yi arayayım mı?"

"Hayır." Etrafımızdaki kargaşa yüzünden sesi ancak fısıltıya dönüşüyor ama ben duyuyorum.

İlk kez ahlaki prangalarından kurtuldu ve kendini bıraktı.

Onu aynı çeşmenin kenarında becermek ve ardından tanıklardan kurtulmanın hızlı bir yolunu düşünmek için çok mu erken?

Hayır.

Bastır.

Sonunda doğruyu söylerken onu korkutup kaçırmak istemiyorum. "Az önce ne dedin sen?" Aptal rolü yapıyorum. "Duymadım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana bakıyor, bu sefer daha iddialı bir şekilde. "Cherry'yi becermeni istemiyorum."

"Beni sahipleniyor musun, bebeğim?"

"Hayır. Kendim için. Eğer beni rahat bırakmazsan, senin ya da bir başkasının yan parçası olmayı reddediyorum."

"Sen öyle

diyorsan."

"Ciddiyim."

"Evet, tabii."

"Eğer başka bir kadına dokunursan, gidip kendi tipimi bulurum."

"Stuart çeşidi mi? Eminim aileniz bu ismi repertuarlarına eklemeden önce onu öldürmesi için birini tutar. Belki onlara bir iyilik yapabilirim."

Ofluyor, gözlerinden saf bir muziplik akıyor. "İşte burada yanılıyorsun. Ailem her zaman beyaz atlı prens gibi biriyle birlikte olmamı isterdi. Stuart'ı onaylayacaklarına eminim."

Çenem sıkıştı. "Bir şekilde şekli bozulursa olmaz." "Her şey

için şiddet kullanmak zorunda mısın?"

"Her şey değil, hayır. Sadece yoluma çıkan her şey." Yanağını okşadım. "Öyle olma, bebeğim. Tamam mı?"

"Senden korkmuyorum."

Onun parlak ve kararlı gözlerinde kendimi gördüğümde dudaklarımın sırıtmasına izin veriyorum. Aynaya bakmak için can attığım tek an bu. "İşte senin bu yönünü seviyorum, benim küçük tavşanım."

Dudakları bir *O* harfi şeklinde açılıyor ve sonra kapatıp sandviç almak için çantasına uzanıyor.

Elinden kapıp kenara itiyorum. "Geri ver onu," diye

homurdanıyor. "Açım ben." "Bu da ıvır zıvır."

"Açlıktan ölmekten iyidir."

"Fiziksel ihtiyaçlarınla ilgilenmekte zorlandığını biliyordum. Bahse girerim bir tutku projesi için bütün gece ayakta kalıp iki saat uyuduktan sonra koyu halkalarla derse giden tiplerdensin."

"Bunu nasıl... nereden biliyorsun?" Gözlerini kısar. "Medyum musun sen?"

"Sana gelince mi? Her zaman." Sırt çantama uzanıp sabah erkenden hazırladığım kabı getiriyorum ve kucağına koyuyorum.

Beklentiyle bakıyor. "Bunun içinde ölü bir fare bulacak mıyım?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Şşş. Bunun bir sürpriz olması
gerekiyordu." "Hiç komik değilsin."

"Bana söyleyip duruyorsun ama söz veriyorum öyle bir niyetim yok. Şimdi, aç şunu."

Gözleri yarıklara dönüşüyor, ama kabı yavaşça açıyor ve duraklıyor. Pilav, karides, iki çeşit salata ve biraz yumurta yapmak için ekstra özen gösterdim.

"Vay canına." Dudakları aralandı. "Bunu... sen mi yaptın?"

"Evet. Bak, pilavın üzerine sebzelerle gülen surat bile yaptım."

Omuzları gülmekten titriyor. "Bu çok ürkütücü bir gülümseme ve daha çok korkuya benziyor."

"En azından denedim." Ona kapları uzattım. "Şimdi, ye."

Pilavdan bir ısırık alıyor, gülen yüzünü bozmamak için elinden geleni yapıyor, sonra salataya ve karidese yöneliyor.

"Bu çok güzel. Eve son gelişimden beri hiç ev yemeği yemedim."

"Çünkü bedensel ihtiyaçlarını karşılama konusunda çok kötüsün." "Hey, bu
konuda pislik yapmana gerek yok." Bir kaşık dolusu yutar
pirinç. "Ayrıca, bunu yapmak için aşçınıza işkence etmiş olmalısınız."

"Hayır, aslında kendim yaptım."

Boğuluyor ve bir şişe su alıp kapağını açıyorum ve ona veriyorum. İçerken sırtını sıvazlıyorum. "Duygulandığını biliyorum ama kendini tutmalısın bebeğim."

Glyndon içkisini bitiriyor ve kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Bunu... sen mi yaptın?"

"Ben de öyle dedim."

"Ama çok lezzetli."

"Benim gibi biri lezzetli bir şey yapamaz mı?" "Ben öyle demedim.
Sadece şaşırdım."

"Bedensel ihtiyaçlarına dikkat ettiğimi mi?" "Ve
yemek yapman."

"Bilmiyorum. İlk defa deniyorum."

"Ne?" Neredeyse tekrar boğuluyordu ve ben de su şişesini hazır tutuyordum. "Yani, *ne*? İlk denemenizde nasıl bu kadar lezzetli bir şey yapabiliyorsunuz?"

"İnternet tarifleri. Hiç duydun mu?"

"İnternetteki tarif denemelerim, annemin beni mutfaktan kovduğu noktaya kadar büyük felaketlerle sonuçlandı. Ocağı yaktıktan *sonra*."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Şanslısın ki iyi bir aşçıyım."

"Mütevazı davranarak beni kızdırmaya mı çalışıyorsun? Sen bir dahi gibisin." "Sanki yeni bir keşifmiş gibi herkes bugün deyip duruyor. Ben doğdum
bir dahi, bebeğim."

"Kendini beğenmişlik yapma."

"Ama bu benim cazibem."

Gözlerini deviriyor ama yemeye devam ediyor, arada bir tatmin olmuş bir ses çıkarıyor. İnlemeye benziyor ama tam olarak değil ve onu bütün gün izleyebilirim.

Glyndon yemek yerken bile zariftir. Hareketlerinde bir zarafet ve varlığında muhteşem bir aura var. Bir parçam bunu en kötü şekilde lekelemek için can atıyor.

Ve onu da koruyun.

Ağzındakileri yuttuktan sonra, "Bunun ilk seferin olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

"Çok mu kıskandın, benim küçük tavşanım?"

Başını bana doğru eğiyor, sarı ve bal rengi saç telleri yüzünün yarısını kamufle ediyor. "Bu lakap da neyin nesi?"

"Dün hızlı koşuyordun. Hoşuma gitti."

"Sonrasında yaptığın şey hoşuma gitmedi. O fotoğrafı neden IG'de yayınladın?"

"Bebeğim. Beni mi takip ediyorsun?" Sırıtıyorum. "Anne, gel beni al. Korkuyorum."

Gülümsüyor, sonra saklıyor. "Tam tersi olmalı, pislik."

Şakayla karışık omzumu onunkine vurdum. "Kimsenin benim olana yaklaşmaya cesaret edememesi için bir hak iddia etmeliyim. Sevgili yaşlı *Stuart* gibi."

"Onunla dalga geçmeyi bırak. İnanılmazsın." "Ve
senin 'benim tipim' resmin de öyle. Sil onu."

"Hayır."

"Bununla zor bir yola girmek zorunda mıyım?"

Dudakları tekrar aralanıyor ve salatasını karıştırmayı bırakıp etrafını inceliyor. "Hiçbir şey yapamazsın. Halkın içindeyiz."

"Tekrar düşün." Telefonunu kucağından alıp yüzünün önüne koyuyorum ve kilidini açıyorum.

Şaşkınlığını üzerinden attığında çoktan Instagram'ına girmiş ve 'benim tipim' fotoğrafını silmeye başlamıştım.

"Mahremiyet diye bir şey duydun mu hiç?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sana gelince o kelimeye inanma." Hazır başlamışken, rehberine gidip bana ne isim verdiğine bakıyorum.

"Psycho çok tatlı." Yanağından öpüyorum ve ben bir selfie çekip ekran resmi olarak koyarken donup kalıyor. "İşte oldu. Çok daha iyi oldu. Beni özlediğinde buna bakabilirsin."

"Sanki!"

Telefonunu almaya çalışıp başaramayınca kıkırdıyorum. Tekrar tekrar. Sonunda pes ediyor ve gözleriyle bana doğru hançer fırlatıyor.

"Ugh. Dick."

"Hakaret repertuarının zenginleştiğini görüyorum." "En iyisinden öğrendim."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Bana nasıl ödeme yapacaksın? Ben saksoya oy veriyorum." "Rüyanda görürsün."

"Rüyalarımda kanınız sikimin her yerine bulaşıyor, bu yüzden görüntüyü yeniden yaratmak istemiyorsanız konuyu değiştirmenizi öneririm." Elini tuttum ve şişkinliğimin üzerine koydum.

Elini hızla geri çekerken yanakları kıpkırmızı oldu. "Sapık." "Bunun bir hakaret olduğunu düşünüyorsan, bir daha düşün."

Bir nefes bırakıyor ama onun yerine yemeye devam etmeyi seçiyor. Ben de soruyorum. "Bu arada, sonra nereye gidelim?"

"Neden bir yere gitmek zorundayız ki?"

"Çünkü çıkıyoruz, ya da hangi etiketi yapıştırmak istersen. Geçmişe baktığımda, bu benim olduğun anlamına geliyor."

Bıkkın bir iç çekiş salıveriyor.

"Malikaneye gel. Niko bir parti veriyor." "Pas. Bu benim tarzım değil."

"Hmm. O zaman ne?"

"Sessiz geceler. Rahat battaniyeler ve düşündürücü bir film. Bu tür şeyler."

"Eğlence anlayışınız erkek zevkinizden bile daha kötü." "Senin fikrini sormamış olmam çok kötü."

"Senin alman çok kötü. Bu akşam hangi filmi izleyeceğiz? Atıştırmalık getireceğim."

"Hiçbir şey izlemiyoruz." "O zaman partiye gel."

"Hayır."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sormuyordum, Glyndon. Ya film gecesi ya da parti gecesi." Başımı yana eğiyorum. "Bu arada, beni bir daha Read'de bırakırsan, balkonuna atlar ve güzel evreyi iptal ederim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

20

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

"Lütfen, bu çok saçma bir fantezi."

Ava'nın sesini duyunca dairenin girişinde duraklıyorum. Biraz daha inceledikten sonra üç kızı da oturma odasında toplanmış, televizyonda 2005 versiyonu *Pride & Prejudice* oynarken buluyorum.

Annika'nın Tchaikovsky dışındaki takıntısı.

Çantamı en yakın köşeye bırakıp onlara katılıyorum. Cecily kalkıyor, çantamın kırışıklıklarını düzeltiyor ve asıyor, sonra elinde bir fincan çayla geri geliyor.

Bugünkü tişörtünde *"İnternette insanları yumruklama yeteneğini tezahür ettirmek"* yazıyor.

"Glyn!" Ava bana yaslanıyor çünkü sınır tanımıyor. "Bu konuda bana destek ol."

"Neyi tartışıyoruz?"

"Fanteziler," diyor Annika. "Cecily fantezisinin iyi, normal bir erkek bulmak olduğunu söyledi, çünkü günümüzde bu çok nadir."

"Öyle." Cecily çayından bir yudum alır. "Özür dilerim, topalım."

"Yalan söylüyorsun." Ava kollarını tüylü pijamasının üzerinde kavuşturuyor. "Bir yıl önce fantezinin karanlık bir yerde pusuya düşürülmek ve zorla alıkonulmak olduğunu söylemiştin."

Çay bardağı Cecily'nin elinde titriyor ve Cecily'nin rengi soluyor.

"Hey..." Cecily'nin yanına gidip elimi omzuna koyuyorum, sonra da Ava'ya ters ters bakıyorum, "Bu konuyu bir daha konuşmama konusunda anlaşmıştık."

"Büyük ve kudretli davranma. Sen de benzer bir şey söylemiştin. Neydi o? Hayır dediğinde bile onunla savaşmak ve onu almaya zorlanmak istiyorsun. Bunu hatırlayan tek kişi ben olamam."

Hatıralarım canlandıkça yanaklarım kızarıyor. Bunu kesinlikle Remi'nin doğum günü partisinde üçümüz sarhoş olup yasak fantezilerimizden bahsettiğimizde söylemiştim.

Sonra bunların kulağa ne kadar berbat geldiğini fark ettik ve bir daha asla konuşmamaya karar verdik. Ava gecenin bir yarısı ortadan kaybolmadan önce.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Killian'a ne olacağını tahmin ediyor muydum?

Klasik bir 'ne dilediğine dikkat et' senaryosuna yakalandığıma inanamıyorum.

Cecily titriyor. O titreyen tiplerden değildir. Şimdi düşünüyorum da, bugün her zamankinden daha solgun görünüyor, sanki gittiği her yerde bir hayalet görüyormuş gibi.

Omzundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Sarhoştuk, Ava."

"Siz iki iffetsizin şimdiye kadar söylediği en doğru şeydi." Omuz silkiyor, sonra sırıtıyor. "Senin fantezin ne, Anni?"

"Benim de bir tane almam gerekiyor mu?"

"Elbette öylesiniz. Büyürken aklına gelen ve kendi kendine 'Kahretsin, ailem bu yönümü asla bilmemeli' diye düşündüğün ilk şey neydi?"

"Oh. Bunu mu kastediyorsun." Annika parmaklarını telefonunun parlak mor kılıfının üzerinde kaydırıyor. "Sanırım hep kaçırılmak istemişimdir."

Hepimiz şaşkın şaşkın ona bakıyoruz.

Kıkırdayan tek kişi Ava. "Vay be kızım, işte ben buna ya büyük oyna ya da evine dön derim."

"Düşündüğünüz anlamda değil. Hayatımdan ve ailemden sonsuza dek koparılmak istemiyorum, sadece... düğün günümde kaçırılmak istiyorum. Bilirsin, şu filmlerdeki gibi? Evet, bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama sanırım bana göre bu görücü usulü evlilikten daha iyi."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Sorun değil. Bu benim kaderim." Küçümseyici bir el kaldırıyor. "Daha mutlu bir not olarak, kim parti yapmak ister?"

"Sormana gerek var mı?" Ava ayağa fırlıyor ve ikisi de onun odasında kayboluyor.

Cecily hala titriyor.

"Ces?" Ona gülümsüyorum. "İyi misin?" "Ne?

Evet. İyiyim. Tamamen iyiyim."

"İki kere sakin dedin. Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

Başını sallıyor.

"Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Bana uzun uzun bakarken açık renk gözleri parlıyor. Bir şey söyleyeceğini sanıyorum ama sonra başını sallıyor. "Sen bir bebeksin, bunu biliyor muydun?"

"Ve bir şey saklıyorsun."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hepimizin var, Glyn," diyor bir parça hüzünle.

"Sizden bir şey saklamıyorum çocuklar."

"Evet, doğru. Sanırım Killian'ın ilgi odağınız haline geldiği konuşmayı kaçırdım."

"Bu... doğru değil."

"O zaman Anni dün öğle yemeğinde yaşanan flört seansını rüyasında görüyor olmalı."

"Oh, Anni."

"Doğru. Anni. Bu konuda hiç susmadı." "Bunun

hiçbir anlamı yok, Ces."

"Öyle olsa da sorun değil." Yüz ifadesi yumuşuyor. "Bugünlerde seni daha dengeli gördüğüme sevindim, buna Kral'ın Ü'sünden bir piç sebep olsa bile."

"Neden onlardan bu kadar nefret

ediyorsun?" "Piç kısmını kaçırdın mı?"

İki gün önceki kâbusu düşünerek ondan uzaklaşıyorum. Bunun bir kabus olmayabileceğini anladığımdan beri onunla ve Ava'yla bu konuyu konuşmak istiyordum.

"Hey, Ces."

"Hmm?" diyor fincanının kenarından. "Sence

bugünlerde daha mı iyi uyuyorum?"

"Kesinlikle."

"Remi'nin balık ve patates kızartması getirdiği gece Bran ve Ava'ya bunu söylediğini duydum."

Fincanı ağzının yarısına kadar donuyor ama sonra bir yudum alıyor. "Oh? Unutmuş olmalıyım."

"Cecily."

"Ne?" "Bana

bak."

Bana kısa bir bakış atıyor, sonra tekrar fincanına odaklanıyor. "Yüzünü tanıyorum ve seviyorum, Glyn. Bakmana gerek yok."

"Benden bir şey saklıyorsun."

Ondan garip bir kıkırdama dökülüyor. "Muhtemelen işleri karıştırdın yukarı."

"Seni duydum. Sen, Ava ve Bran'ın sakladığınız bazı pislikler var. Ben. Ne oldu?"

Sessiz kalıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ces, lütfen. Ben küçük bir kız değilim."

Arkadaşım bir iç geçiriyor, fincanı masaya koyuyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Haklısın. Bunu saklamamalıydık ama hepimiz senin Devlin'den sonra kırılgan bir ruh halinde olduğunu düşündük."

"Ne oldu?"

"O bok iğrenç olduğu için attık ama fotoğrafını çektim." Telefonunu eline alıyor ve birkaç hafta önce çekilmiş bir fotoğrafa ilerliyor.

Kırmızı boyayla karmakarışık bir şekilde boyanmış boş bir tuval gördüğümde kalbim güm güm atıyor. Kelimeler zar zor okunuyor ama ben onları net bir şekilde görebiliyorum.

Neden hala nefes alıyorsun, Glyndon?

Ağzım sözcüksüz bir solukla açık kalıyor ve Cecily ile onun arasına bakıyorum. "Bunu nereden... buldun?"

"Dairemizin önünde. Bran'ı aradık ve ondan kurtulmamızı söyledi çünkü seni kırabilirdi."

Olabilirdi.

"Bir insan bunu neden yapar ki?" Cecily sertçe nefes alır. "Sen dünyadaki en az düşmanlık besleyen insansın. Birinin seni hedef alması hiç mantıklı değil."

Öyle değil.

Tabii başımı düşündüğümden daha büyük bir belaya sokmadıysam.

BIR PARTIDEYIM.

Ve herhangi bir parti

değil. Bu parti.

Killian'ın bana gelmemi söylediği ve benim şiddetle reddettiğim gibi.

Şimdi, kararımı değiştirmek için iyi bir mazeretim var. O etraftayken doğru düşünemiyordum, beni çok fazla sarsıyordu.

Ama o gittikten sonra, daha doğrusu ben sınıfa girip ondan ayrıldıktan sonra, bu konuyu ciddi ciddi düşündüm. Profesörün söylediklerine yarı yarıya odaklanırken.

Psikopatın dikkatini çektiğim için son saniyede kabul töreninden elenmenin acısını hâlâ üzerimden atabilmiş değilim. Ama bu, yakın çevreye yaklaşamayacağım ve Devlin'in kulüpteki ilişkisini araştıramayacağım anlamına gelmiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Killian'dan kurtulma şansım imkansız görünmeye başladı, bu yüzden onu kullanabilirim. Başka biri olsaydı, yetiştirilme tarzım müdahale ederdi ve onu kullandığım için kendimi kötü hissederdim, ama bu normal bir insan değil.

Killian hiçbir kısıtlaması olmayan öfkeli bir canavar. Önce beni hedef aldı, bu yüzden kendi ilacının tadına bakması adil olur.

"Burada olma şansını yakaladığımıza inanamıyorum! Bok gibi bir yer!" Ava'nın hayretle attığı çığlık, yüksek sesli müzik ve bitmek bilmeyen konuşmalar arasında bana zar zor ulaşıyor.

Sayısız öğrenci devasa havuzun etrafını sarıyor ve bazıları jakuzide ıslanırken şarkı söyleyip bağırıyor ve her türlü gürültüyü çıkarıyor.

On dakika içinde aşırı duyusal yüklemeye ulaştığımı söylemek yetersiz kalır.

Bir silah olarak, suç ortaklarım Eva, Cecily ve Annika ile birlikte geldim.

Aslında Annika ve Ava'nın daha önce gitmeyi planladıkları parti bu değildi, Anni'nin kardeşine karşı gelme konusundaki çekinceleri göz önüne alındığında. Annika'ya yalvarıp yakaran ve özel üretim bir rujla rüşvet veren Ava oldu, böylece bizi buraya o götürdü. REU öğrencilerinin King's U kampüsüne veya Heathens'ın yerleşkesine girmelerine izin verilmediğinden, Annika'yı buraya giriş biletimiz olarak kullanmak zorunda kaldık.

Killian'a geleceğimi söyleseydim bana giriş izni verirdi ama o dangalaktan hiçbir şey istemeyeceğim.

Buradaki tek isteksiz kişi Cecily, onu da yanımızda sürüklemek zorunda kaldık. O da hem The King's U öğrencilerinden tutkuyla nefret ediyor hem de benim gibi sessiz geceleri seviyor.

Onun dışında hepimiz elbise giydik, daha doğrusu Ava beni kendi elbiselerinden birini seçmeye zorladı. Vücuduma oturan ve dizlerimin hemen üzerinde duran koyu kırmızı bir elbisede karar kıldım. Sonra Anni makyajımı yaptı, dumanlı gözler ve elbiseyle uyumlu bir ruj sürdü, sonra da saçlarımı yarı çıplak sırtımın ortasına kadar düz düşecek şekilde şekillendirdi.

O ikisi kesinlikle yarattıklarıyla gurur duyuyor gibiydiler, ben ise aynadaki kişinin ben olduğumdan yarı dehşete düşmüş, yarı kuşkuluydum.

Ancak Cecily elbise giymeye zorlanamazdı. Kot pantolon ve üzerinde "*Kaltak surat için özür dilerim*" yazan bir tişört giymiş. *Burada olmak istemedim.*

Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve dudakları sımsıkı büzülmüş.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bugün gerçekten huysuzdu ve bunun iddia ettiği gibi sınavlardan kaynaklanmadığını hissediyorum.

"Bu iki sosyal kelebek sarhoş olduğunda ve onları eve geri götürmek zorunda kaldığımızda sorumlu yetişkinler kim olacak?" Cecily'ye gelmeyi kabul etmesi için söylediğim şey buydu.

İkiyüzlülük yapıyorum çünkü gerçekten onlara ihtiyacım var. Cecily her zaman bizim dayanağımız olmuştur. 'Önce beyin fırtınası yap, sonra harekete geç' kızı. "Dinlemek için buradayım" arkadaşı.

O bir anne figürü gibi ve onun burada olması bana büyük bir güven veriyor.

"Anni!! Neden bana bu sahnenin her zamanki sahnen olduğunu söylemedin?" Ava onu omzundan tutuyor. "Şu anda büyük bir kız aşkı yaşıyorum."

Birbirine uyan tül elbiseler giyiyorlar. Ava'nınki mercan pembesi, Annika'nınki ise pastel mor. Yemin ederim her saat alışveriş yapacak bir şeyleri var.

"Öyle değil, gerçekten." Anni etrafımıza bir göz atıyor. "Jer'in partilerine genelde alınmam, genelde derken asla demek istiyorum. Daha önce yalvardığım için güvenlik görevlisi bizi içeri aldı."

"Merak etme, seni koruyacağız." Ava Cecily'yi dürtüyor. "Öyle değil mi?"

İkincisi yanımızdaki masadan kırmızı bir Solo bardak alıyor ve anlaşılmaz bir ses çıkarıyor.

"Gördün mü? Ces her zaman arkanı kollar." Ava Anni'ye içten bir kahkaha atıyor.

Saplantılı bir şekilde merdivenleri izleyen Cecily'ye yaklaşıyorum. Dün malikânenin dışarıdan çok büyük göründüğünü sanıyordum ama içerisi tam bir şato.

Gotik dokunuşlarla karışık muhteşem bir havası var. Şüphesiz eski, muhtemelen her iki üniversitenin yüzyıllık yaşından daha eski.

Adanın dört bir yanına dağılmış üç konağın ortaçağ savaşlarında savunma hattı olarak kullanılan kaleler olduğunu duydum. Şimdi ise gizli tarikatlar, yasadışı örgütler ve sapkın gençler için yerleşke olarak kullanılıyorlar.

Onların kutsal olmayan birliğine ait olan tek REU kulübü olan Elites, muhtemelen The King's U'nun kulüplerine kıyasla daha uysaldır.

Gerçi Lan'ın Elitlere liderlik ettiğini düşünürsek o kadar da emin değilim. "Sen iyi misin?" Cecily'ye sordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başını bana doğru çeviriyor ve alkol eline dökülüyor. "Ne? Neden?"

"Sadece soruyorum."

Kocaman gülümsüyor, rahatsızlığını gizlemekte berbat bir iş çıkarıyor. "Ben iyiyim, gerçekten. Merak etme, Glyn."

"Bu beni daha da endişelendirecek."

"Ben büyük bir kızım, başımın çaresine bakabilirim. Gerçekten, beni boş ver."

Göğsüm daralıyor ve ağzımda biriken salyaları yutuyorum.

Beni boş ver, Glyn. Benim gibi insanlar önemli değildir.

Devlin'in sözleri bir fırtınanın ölümcüllüğüyle zihnime geri dönüyor. Kırmızı yavaşça görüş alanıma giriyor.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

"Sen önemlisin Ces," diye b o ğ u l u y o r u m . "Ne kadar önemli olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Yüz hatlarında bir kuşku gölgesi beliriyor ve sonra yumuşuyor: "Teşekkürler Glyn. Sen çok tatlısın."

"Bu lanet ihanet de ne? *Ben* en tatlısıyım!" Ava kirpiklerini kırpıştırarak içeri dalıyor. "Glyn bir bebek."

Cecily kaşlarını kaldırır. "Hayır, korsan gibi küfür eden sensin." "Ve kendimi o kadar dışlanmış hissediyorum ki, hepinizin arkadaşlık haklarını iptal ediyorum.

sürtükler."

Remi'nin kendine özgü sesini duyunca arkamızı dönüyoruz. O aristokrat -şu anda kızgın- burnunun ucuyla bize bakarken aynı anda gösterişli saçlarını geriye savuruyor.

Creigh, yani onun isteksiz gölgesi, iki eli cebinde, kısa bir mesafe ötede duruyor.

"King's U'ya girmeyi nasıl başardınız?" Cecily soruyor. "Anni bir bebek ve gardiyanlara bizim için bir şeyler söyledi." Remi'nin sesi

dramatik bir şekilde incinir. "Ne zamandan beri bensiz parti yapıyorsun?"

"Ne zamandan beri, bilmiyorum, sürekli bizsiz parti yapıyorsun?" Ava parmağıyla göğsünü işaret ediyor. "Arkadaşlık haklarımızı iptal ettiğimizi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Buna inanamıyorum. Yani istediğimde gelmemen benim suçum mu?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Unuttuysan söyleyeyim, etekli bir şeyle sevişmek için bizi hayalete çeviriyorsun."

"Bu da ne demek oluyor, Ava? Tabii ki sevişmeyi senin mimozalarına ve bir psikopat hakkındaki sarhoş atıp tutmalarına tercih ederim. Bu partilerin amacı sevişmek, senin çözülmemiş duyguların değil!"

"Canın cehenneme, majesteleri."

"Aslında lord hazretleri ama unvanımı yükseltmeyi kabul ediyorum." Sırıtıyor. "Şimdi, kim seks partisi havasında?"

Ava, Cecily ve ben hep bir ağızdan "Iyy,"

diyoruz. Creigh bir elini kaldırdı.

Annika yüzünü buruşturur. "Bu partide neyi eğlenceli bulduğunuza dair

hiçbir fikrim yok.

Buradan çıkamaz mıyız? Remi'nin önerdiği her şeye varım."

"Anni, tatlım." Ava onu omzundan tutuyor. "Remi'nin planlarını asla ama *asla* kabul etmemelisin. Seni bilmediğin bir yerde, bilmediğin insanlarla bırakacak ve sikini ıslatmak için çekip gidecek."

"Seni bilinmeyen bir yerde, bilinmeyen insanlarla bırakmadım!" Remi bağırır. "O şerefsiz tarafından kendi evimden kovuldum-"

Ava avucunu adamın ağzına vurarak cümlesinin ortasında susmasını sağlıyor, sonra ona dik dik bakıyor ama adam kaşlarını sallıyor.

Ava'nın elinden kurtulan Annika sırıtarak Creigh'in yanına kayıyor ve kendi omzuyla onun omzunu dürtüyor. "Geleceğini bilmiyordum. Daha iyi bir elbise seçerdim."

İfadesi boş kalıyor. "Neden?"

Gözlerini deviriyor, sonra eteğinin tülünü çekiştiriyor. "Bunu beğendin mi?"

Hiçbir şey söylemiyor, her zamanki gibi hem Cecily hem de Ava ile didişen Remi'ye odaklanmaya devam ediyor.

Creighton'ın onu açıkça görmezden gelmesinden habersiz görünen Annika, "Seks partilerinden hoşlandığını bilmiyordum," diye devam etti.

"Bilmiyorum," diyor, hâlâ ona bakmadan.

"Remi önerdiğinde elini kaldırdın." "Bana para verdi."

"Oh, demek onları sevmiyorsun. Ha. Ben de bir şekilde dikkatini çekmeyi düşünüyordum."

Sonunda başını ona doğru eğiyor. "Neden?"

Şimdi ona baktığı için gülümsemesi genişliyor. "Çünkü Remi açıkça başarısız olduğu için seni kesinlikle kabuğundan çıkaracağım. Merak ediyorum

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eğer denediği tüm yöntemlerin bir listesini tutarsa belki aklımdaki sonsuz seçenekleri azaltabilirim."

"Çok fazla konuşuyorsun." Creigh sadece döner ve gider.

Annika'nın omuzları kamburlaşıyor ama kısa süre sonra toparlanıyor. "Jer beni görmeden önce gerçekten buradan çıkmalıyım. Ya da en azından saklanmalıyım."

Onları izlerken bir gülümsemeyi bastırıyorum ama Gareth'ın üst kata çıktığını gördüğümde bu gülümseme yavaşça kayboluyor.

Ani bir tepki olsa da diğerlerinin arasından sıyrılıp arkasından yaklaşıyorum.

Etrafta çok fazla insan ve çok fazla kaos olduğu için, sorunsuz bir şekilde uyum sağlamayı başarıyorum.

Ancak üst kata ulaştığımda, uğursuz bir his yavaşça omurgamdan yukarı doğru süzülüyor. Onu bastırıyorum ve fark edilmeden uzaklaşırken Gareth'ın kuyruğunda kalıyorum.

Jeremy, Killian ve Nikolai gibi tanrısal varlıklarla çevriliyken neredeyse var olmayan sessiz bir varlığı var.

Ancak kendi başınayken tehditkar görünüyor. Biraz öngörülemez. Ama yine de Killian'ın tek kardeşinin tamamen normal olması beklenemez.

Koridorda ne kadar derine inerse, o kadar az insan var. Bir dönüş yapıyor ve ben de onu takip ediyorum, ama saniyenin çok kısa bir bölümünde duvarların yanında duran insanlarla ilgili bir şey fark ediyorum.

Onlar farklı.

Alt kat üniversite öğrencileri ile dolu olsa da, yaş büyük ölçüde daha büyüktür

Şimdi.

Ayrıca kaba, köşeli yüz hatları var ve bana tehditkar bir şekilde bakıyorlar. pozlar.

Bir anda kendimi inisiyasyondaki o ürkütücü tavşan muhafızlar tarafından kuşatılmış hissediyorum. Artık maskeleri olmadığı için daha az ürkütücü değiller.

"Bir şey mi arıyorsun?"

Bir elin omzuma düşmesiyle irkiliyorum. Döndüğümde Gareth'ın bana baktığını görüyorum.

Nasıl...

Önümdeki yolu araştırıyorum. Dönüşte onu gördüğüme yemin edebilirim. Nasıl oldu da arkamda belirdi?

Buralarda gizli bir yol var mı?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ah, hayır," diyorum sorusuna yanıt olarak, tepkimi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum.

"Bir kez kaybolmak tesadüf olabilir ama iki kez kaybolmak zorlama olur. Peki beni neden takip ettiğini söylemeye ne dersin?"

Muhafızların dört bir yandan bana doğru adım atmaya başlamalarını, avlarına saldıran bir grup yırtıcı hayvan gibi etrafımda dönmelerini kaçırmıyorum.

"Seni takip ettiğimden değil," sesim yeterince normal çıktığı için şükrediyorum.

"Hayır mı?"

"Hayır."

Duraklıyor, yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan beni izliyor. "Doğa uzmanlarının vahşi doğada karşılaştığı bir muamma var. Bazı hayvanlar yiyecek bulacaklarını bildikleri için tuzağa geri dönerler, bu yüzden kendilerini tekrar tekrar canlı tuzağa düşürmeye devam ederler ve..." Yaklaşıyor. "*Tamam*."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum, Glyndon. Sen söyle. Ne de olsa beni kendi evimde takip eden sendin."

Öğleden beri aklımda olan çılgın fikir yavaş yavaş ortaya çıkıyor ve yutkunuyorum. "Takasa ne dersin?"

"Ne tür bir ticaret?"

"Sen... Killian'dan hoşlanmıyorsun - ya da daha çok onun cesaretinden ve sürekli hayatını cehenneme çevirme ihtiyacından hoşlanıyorsun. Onu davandan uzak tutmak konusunda sana yardımcı olabilirim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" "Onu meşgul ederek."

Bir kahkaha patlatıyor, ses lanetli bir ilahi gibi etrafımızda yankılanıyor. "Ya komik olmaya çalışıyorsun ya da kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Aslında biliyorum. İlk tanıştığımız andan beri onun tarafından sürekli eziyet görüyorum."

Gareth'ın ifadesi sertleşir. "Ve sen bunun büyük plan içinde bir anlamı olduğunu mu düşünüyorsun? Onu ne zamandır tanıyorsun? Bir haftadır mı? Bir aydır mı? Bunun hiçbir değeri ya da inandırıcılığı yok."

"Bana ya da benimle ilgili bir şeye saplantılı ve bu saplantısı olduğu sürece onun üzerinde gücüm var." Göğsümü yukarı itiyorum. "Bütün gün beni kötüleyebilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki Killian bir şeyleri yarıda bırakacak biri değil."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gareth'ın tavrındaki tek değişiklik gözlerini hafifçe kısması oldu ama "Peki karşılığında ne istiyorsun?" diye sorduğunda zırhını kırdığımı anladım.

"Direkt konuya gireceğim."

"Elbette."

"Arkadaşımın ölümünü araştırıyorum ve bana onun Heathens'ın bu yılki ilk kabul töreninin bir parçası olduğu söylendi. Siz liderlerden birisiniz ve kayıtlara, kamera görüntülerine ve bunun gibi şeylere erişiminiz var mı?"

"Ya yaparsam?"

"Bana bunları sağlarsanız, Killian'a karşı müttefikiniz olurum."

"Bana sırtını dönmeyeceğini nereden bileyim? Aslında, bunun Killer'ın hastalıklı oyunlarından biri olmadığını nereden bileceğim?"

"Arkadaşımın hayatını asla bir oyun olarak kullanmam." Telefonumu karıştırıyorum ve Devlin'le olan son fotoğraflarımdan birine ilerliyorum. Arabada çekilmiş bir selfie. Ben gülümsüyorum. O gülümsemiyor. Sonra Gareth'a gösteriyorum. "Eminim onu hatırlıyorsundur."

Duraksıyor, dudakları bir çizgi halinde inceliyor. "Devlin."

"Evet." Nefes alıyorum. "Kabul töreninden sonra
öldü." "Polis bunu intihar olarak değerlendirmedi
mi?"

"Evet, ama..."

"Buna inanmıyorsun."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ben de senin gibi çok fazla tesadüfün varlığına inanmıyorum."

"Tamam."

"*Gerçekten mi?*"

"Evet. Ölümünden önceki gece elimizde ne varsa toplamanıza yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim. Sonsuza dek minnettar kalacağım."

"Minnettarlığınızın benim için hiçbir değeri yok. Karşılığında, Killer'a karşı benim silahım olacaksın."

"Ben kendime silah demezdim..."

"İnan bana." Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Öylesin."

Bu kesinlikle doğru değil, ama adamların -muhtemelen muhafızların- yavaşça gölgelere çekildiğini fark edince vazgeçiyorum.

"Arkadaşını ne kadar iyi tanıyordun?" Gareth durup dururken sordu.

"Onu herkesten daha iyi tanırdım."

"Bizden hiç bahsetti mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır... pek sayılmaz." Kampüsteki herkesin The King's U'nun seçkin kulüplerini yücelttiği, göklere çıkardığı, ayaklarına kapandığı gibi, sadece ayaküstü konuşmalar ve dedikodular.

Gareth, "O zaman onu tanıdığından bile şüpheliyim," diyor. "Bilmece gibi konuşmayı keser misin?"

"Devlin düşündüğünüzden çok daha fazlasıydı diyelim. Onu şahsen tanıyordum ve pek çok insanı şahsen tanımıyorum."

"Bu imkansız. Utangaç ve içe dönük biriydi."

"Bu doğru değil. Ama lanet olası bir dahiydi, hakkını vermeliyim." Gareth yana bakar, sonra gülümser. "Şimdi, pazarlığın sana düşen kısmına gelelim."

Ben gözümü kırpamadan o benim alanıma giriyor. Parmakları çenemi kaldırıyor ve başını eğdiğinde gözlerim açılıyor.

Dudakları dudaklarıma değdiği anda, bir anda benden uzaklaştı.

Killian kardeşini duvara doğru uçururken şaşkınlıkla bakıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

21

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

Sahne ağır çekimde ilerliyor.

Bir an Gareth önümde duruyordu, sonra Killian'la birlikte duvara fırlatıldı.

Ham güç, ölümcül bir volkan gibi ondan kaynıyor. Yüzyıllardır uykuda olan ve bir saniyeden kısa bir süre içinde patlamaya karar veren türden.

Killian'ı daha önce ruhsuz bir şeytan, acımasız bir canavar ve erotik bir tanrı olarak görmüştüm ama onu ilk kez bu kadar öfkeli görüyorum.

En korkutucu kısmı ise yüz ifadesinin soğukkanlı, hatta boş olması. Katı dış görünüşüne rağmen, öfkesinin durumunu ele veren tek bir şey var: ölü gözleri.

Artık mavi değiller, daha çok siyahlar, neredeyse dar göz bebekleriyle aynı renkteler. Annem bir keresinde bana bazı insanların 'geri çekil' bakışı attığını ve bunun asla göz ardı edilmemesi gerektiğini söylemişti.

Bu geri çekilmekten daha kötü. Bu bir savaş ilanından ve kan dökmeye susamışlıktan başka bir şey değildir.

Bu ham güç beni iliklerime kadar sarsıyor.

Ben.

Ancak Gareth gülümsüyor ve bu onun genelde gördüğüm en geniş gülümsemesi.

sakin bir yüz. "Burada neyimiz varmış? Kudretli Katil duygusallaşıyor mu? Babama haberleri vermek için FaceTime yapmalıyız."

"Beni dinle, seni orospu çocuğu." Killian'ın kırpılmış sesi midemi bulandırıyor. "Altın çocuk hareketlerine hiç aldırış etmiyorum ama benim olana dokunursan bedelini on katıyla ödetirim. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum ve kalan işleyen nöronların da ben onları öldürmeden önce bunu bilecek. Ne yapmaya çalıştığının farkındayım ve bu işe yaramayacak, o yüzden kuyruğunu ait olduğu yere kıstırmaya ne dersin?"

"Mükemmel çalıştığını söyleyebilirim. Şu öfkeye, şu ateşe, şu yıkıcı enerjiye bak. Maskeyi kaybetmek nasıl bir duygu, küçük kardeşim? Beni öldürmek istiyorsun, değil mi? On dokuz yıl boyunca doğana karşı savaştın - tam on dokuz yıl boyunca uyum sağladın, annemle babamı kandırdın,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Büyükbaba, teyze. *Herkes*. Çok iyiydin ve kalabalığın arasına zahmetsizce karıştın. İyi bir çocuk bile oldun. Herkesin taklit etmek ya da becermek istediği lanet bir sosyal ikon, ama bir kabuktan başka bir şey değilsen bunun hiçbir anlamı yok, değil mi?"

Dudaklarım titreyerek ayrılıyor ve bu kesinlikle birkaç dakika önceki şiddetten kaynaklanmıyor. Buna kıyasla o çocuk oyunu gibi görünüyor.

Sanki iki devin güneşte bir pozisyon için savaşmasına tanık oluyorum. Gareth sanki bunu söylemek için uzun zamandır bekliyormuş gibi Killian'ı bilerek kışkırttı.

Ve en kötüsü de Gareth böyle olmamalıydı. Kötü olarak *doğmadı* ama Killian gibi biriyle yaşadığı yıllar ona bir iki şey öğretmiş olmalı. Ve şimdi? Kardeşini en çok inciteceğini bildiği kelimeleri kullanıyor.

Ama aynı zamanda, birinin zayıflığını ona karşı kullanmak gerçekten doğru mu? Aynı şekilde davranırsak manipülatörlerden ve narsistlerden nasıl farklı olabiliriz?

Killian'ın üst dudağı bir hırıltıyla havaya kalkarken zalim bir sırıtış onu ele geçirir. "Peki ya ben bir kabuksam? Bir çekirdeğin nesi bu kadar görkemli? Seninki gibi bir tane mi almalıyım? Kolayca zedelenir, kırılır ve atılır mı? Kolayca... *unutulur* mu?"

Tüm bu süre boyunca Gareth ellerini iki yanında tuttu ama şimdi Killian'ın tişörtünü pazularını şişirecek kadar güçlü bir şekilde kavrıyor. "Kolayca unutulan sensin. Ne de olsa kız arkadaşın beni tercih ediyor."

"Bu doğru değil," diyorum net ve şaşırtıcı derecede düzgün bir sesle. "Ben ne onun kız arkadaşıyım ne de ikinizi tercih ediyorum."

Geriye dönüp baktığımda, Devlin söz konusu olsa bile kardeşlerin arasına asla girmemeliydim. Kardeşlerle ilişkiye girmenin bir sürü kötü büyüsü var.

"Emin misin, Glyn?" Gareth benimle konuşuyor ama tüm dikkati Killian'ın üzerinde. "Bana dudaklarımın tadının nasıl olduğunu görmek istediğini söylememiş miydin?"

Yanaklarım kızarıyor ama ben bir şey söyleyemeden Killian Gareth'ın suratına öyle sert bir yumruk atıyor ki duvar kağıdına kan sıçrıyor.

Hâlâ hareket edemediğim için çığlık atıyorum ama her iki yanımda da daha önceki korumaları arıyorum. Hiçbiri görünürde yok ya da belki de kavgalarına karışmamaları gerektiğini tecrübeleriyle biliyorlar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm, Gareth. Bunu bir kaza gibi göstereceğim ve annem cenazende ağlarken elimi omzuna koyacağım. Hatta babamın altın çocuğu olurum ve senin varlığını unutmasını sağlarım. Bundan birkaç yıl sonra, artık kimse mezarını ziyaret etmeyecek ve bu sefer tek çocuk ben olacağım. O kadar zahmetsizce silineceksin ki senden geriye tek bir anı bile kalmayacak. O yüzden bir dahaki sefere benim olana dokunmayı düşündüğünde bu kasvetli sonu iyi düşün."

Bunun Remi'nin her zaman yaptığı gibi boş bir tehdit olduğunu düşünmek istiyorum ama ses tonunda şaka olduğuna dair hiçbir ipucu yok.

İkinci bir düşünceye dair hiçbir ipucu yok.

Muhtemelen söylediği her kelimede ciddi olduğu gerçeği beni otomatik olarak geri adım atmaya zorluyor, sonra bir tane daha.

Arkamda ne olduğuna bakmıyorum, sadece bir göz kırpmanın başımın kesilmesine yeteceğinden korkuyorum.

Birkaç adım sonra arkamı dönüp koşmaya başladım.

Nereye ya da nasıl gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama buradan çıktığım sürece bunun bir önemi yok. Koşuyorum, koşuyorum, muhtemelen bir deli gibi görünüyorum, ama yine de yeterince hızlı uzaklaşamıyorum.

Ya da yeterince uzağa.

Muhtemelen Gareth'ın iyi olduğundan emin olmalıyım, ama onu gerçekten öldürecek gibi değil. Ayrıca bunca yıl Killian'dan kurtuldu, eminim bu da kurtulacaktır.

Değil mi?

Köşeyi döndükten hemen sonra ayaklarım durdu. Oraya geri dönmemin imkânı yok ama belki Jeremy ya da Nikolai'yi bulup kavgayı ayırmalarını söyleyebilirim.

Daha bir adım atmamıştım ki acımasız bir el boynuma dolanıyor ve beni öyle bir geri itiyor ki nefesim ciğerlerimden kesiliyor.

Omurgam sert bir kenara, bir kapıya çarpıyor, kapı geriye doğru sallanıyor ve ben bir yatak odasının içine itiliyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, benim küçük tavşanım?"

Koyu mavi gözler benimkilere bir doğal afet, bir tren kazası ve bir savaşın ölümcüllüğüyle çarpıyor. *Kombine.*

Killian'ı tanımlamak için yoğun olmaktan başka bir kelime yok ve ben onun çılgınlığının tam ortasındayım. Fırtınanın gözü.

Sıkmamasına rağmen tırnaklarımla bileğini tırmalıyorum. Sadece onun merhametine -ya da merhametsizliğine- kalmak istemiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Dövüşmek mi istiyorsun? Sana dövüşmen için bir sebep vereceğim." Tutuşu sıkılaşıyor ve dizini bacaklarımın arasına sokarak onları ayırıyor ve kalçasını göbeğime doğru itiyor. "Şu anda seni boğabilirim ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. İstediğin bu mu, hmm?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama hareket edip etmediğini bilmiyorum. Oksijen eksikliği başımı döndürüyor. İyi türden. Göbeğimde ve kot pantolonunda zonklayan türden.

Kahretsin.

Lütfen bana bunun düşündüğüm şey olduğunu söylemeyin.

Duyularım daha önce hiç hissetmediğim ölçüde arttı. Başım düzensiz bir ritimle çarparak gözlerimin düşmesine neden oluyor ama onun kokusunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Odunsu, amber kokusu sarhoş edici bir maddeden farksız. Alkol gibi.

Ya da uyuşturucu.

Hayır, muhtemelen daha kötü.

Her zahmetli nefes alışımda midem titriyor, karnım düşüyor, doluyor ve yetişemediğim bir ritimle boşalıyor.

Ama en kötüsü de ellerimin ulaşabildiğim her yeri tırmalaması, ama bunun artık onu üzerimden itmek için olduğunu sanmıyorum. Sadece parmak uçlarımın teninde gezinmesini, küt tırnaklarımın onda da onun bende bıraktığı gibi izler bırakmasını istiyorum.

"Belki de bu hoşuna giderdi." Başparmağını vahşi bir hayvanın acımasızlığıyla nabız noktama bastırıyor. "Belki de boğulmak beni sertleştirdiği gibi seni de tahrik ediyordur."

Bu öneri karşısında dehşete kapılmalı, gözlerini oymaya çalışmalıyım ama ağzımdan bambaşka bir şey dökülüyor.

Bir inilti.

Bahaneler bulmak, bunun bir acı ya da rahatsızlık iniltisi olduğunu söylemek istiyorum ama beynimi kandırmaya çalışmak bir yana, doğru düzgün düşünemiyorum.

Killian'ın dudakları zalim bir sırıtışla geriliyor. Bu durumdan memnun değil, tam tersine, az önceki öfkesi yavaş yavaş gözlerinin fırtınalı mavilerinde toplanıyor.

Şimdi biraz daha koyulaşmışlar.

Kömür, siyah ve güneş görmemiş her soğuk renk tonu.

"Göründüğünden daha fazlası olduğunu biliyordum. Temiz, masum ve son derece güzel bir havan vardı, ama gerçekte sen sadece bir

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

pis küçük fahişe, değil mi? Tüm bu kavga, koşuşturma ve saçmalıklar sadece beni kışkırtmak içindi, böylece seni yere atıp bir hayvan gibi dört ayak üstünde becerecektim. Ya da belki de seni bu duvar gibi en yakın yüzeye kafa üstü itip döllerimle doldurmak içindi."

Boştaki eli ağrıyan göğüslerimin üzerinde kayıyor ve bir tanesini şiddetle avuçluyor. "Söyle bana, bu kırmızı elbiseyi giyerken beni mi düşünüyordun yoksa Gareth için mi?"

Zevk, göğüslerime dokunduğu yerde başlıyor ve içimde bitiyor ve tek yapabildiğim buna odaklanmak.

"Lanet soruya cevap ver, Glyndon. Bu güzel küçük memeleri ellemek ve bu şımarık meme uçlarını sertleştirmek istediğin kişi o mu?" Birini çimdikledi ve nefesim kesildi. "Her zaman iyi adamı istedin; ne yazık ki kötü adamı aldın."

"O değildi..." Boğuluyorum.

"Yine mi geldin?" Rahat nefes alabilmem için elini gevşetiyor.

"Elbise... senin için," diye itiraf ediyorum nefes nefese.

Sanırım bu onu memnun edecek, ama yüzü hala gergin.

"Benim içindi, ha?" Eli göğsümden kalçama doğru kayıyor, sonra elbisemin eteğini belime kadar iterek kalçalarımı ve iç çamaşırımı ortaya çıkarıyor. "Dantel külot bile giydin ve sikilmeye hazırlıklı geldin." Parmaklarını külotuma sürtüyor ve ben de utancımdan gözlerimi kapatıyormuş gibi yapamıyorum. "Bunun benim için olduğuna emin misin? Yoksa bunu beni memnun etmek için mi söylüyorsun?"

Başımı sallıyorum.

"Kardeşimi baştan çıkarmak için s ü s l e n d i ğ i n i düşünmek beni delirtiyor. Amımı temizlerken ve giydirirken onun lanet parmaklarını amımın üzerinde hayal ettiğin düşüncesi beni kıpkırmızı yapıyor."

Parmakları boğazımı sıkıyor ve sanki yine bir pipetten nefes alıyormuşum gibi hissediyorum.

En utanç verici kısmı da iç çamaşırlarımın sırılsıklam olması ve sanırım bunu o da hissediyor. Sanırım üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu biliyor.

"Benim olana dokunmasına izin vereceğimi ve bunun hakkında konuşacak kadar yaşayacağımı mı sandın?" Beni boynumdan çekiştiriyor ve dudakları neredeyse dudaklarıma değene kadar başını aşağı eğiyor ve vahşi gözlerindeki yansımamı görebiliyorum.

Gerçekten o kadar tahrik olmuş görünüyor muyum?

İç çamaşırımı indirip üç parmağını aynı anda içime soktuğunda inliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Boğazımdan boğuk bir hıçkırık kopuyor ve bunun acı ya da rahatsızlıktan kaynaklanması gerekirken aslında rahatlamadan kaynaklanıyor.

Beni boğduğundan beri sürekli bir uyarılma modundayım ve bu durum zamanla daha da kötüleşti.

"Bunu hissediyor musun? Bu senin amının parmaklarımı evinde karşılaması. Bu senin amcığının ona kimin sahip olduğunu, ona kimin dokunduğunu ve ona kimin zevk verdiğini bilmesi. Biri ona dokunmayı düşünmek şöyle dursun, bakmaya bile cüret ederse MIA istatistiği olacak, anlaşıldı mı?"

İçimden bir inilti kopuyor ve bu iğrenç.

Ben hastayım.

Açıkça insanları incitmekle tehdit ediyor, ama parmaklarının üzerine damlarken, kalçalarımı önce bilinçsizce, sonra kasıtlı olarak sallarken bunu hesaba katıyor gibi görünmüyorum.

"Bu benim amım." *İt.* "Benim malım." *İt.* "Benim malım."

Orgazm için nabzım atarken boğazımdan boğuk bir nefes dökülüyor.

Ama tam çığlık atacakken parmaklarını çekti.

Gözlerim açılıyor, önce ona sonra da kesinlikle tatmin etmediği yere bakıyorum.

"O küçük gösterinden sonra gelemezsin. Bu bir ödül değil."

Havada sinirli bir ses yankılanıyor ve beni kaldırıp yatağa fırlattığında sesin bana ait olduğunu anlıyorum.

İlk kez nefes alabiliyorum ama benden kaçan hayvani seslere ya da bacaklarımın arasındaki ağrıya odaklanmıyorum.

Çok daha kötü bir şey var.

Killian.

Gömleğini başının üzerinden çekerek karın kaslarının ve karnının sert düzlemlerini ortaya çıkarıyor. Mevcut gerilim altında fiziği devasa görünüyor, hem zevk hem de acı verebilecek bir silah.

Yan tarafında uçuşan kırık tüylü kuşlar bile daha uğursuz görünüyor. Yıkıcı.

Killian pantolonunu ve boxer'ını sonsuz bir rahatlıkla çıkarmaya devam ediyor. Sanki metodik sakinliğinin beni ne kadar gerdiğini tam olarak biliyormuş gibi, bu işi aceleye getirmiyor.

Yatağa doğru geri kayıyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Siyah bir panter zarafetiyle bana doğru adım atıyor. "Başladığım şeyi bitiriyorum."

"Killian..."

"Evet, Glyndon?"

"Dur... Yani, bunu konuşalım."

"Konuşmayı bitirdim."

"Çığlık atacağım."

"Elbette yap. Kimse sizi duymayacak ve eğer duyarlarsa, eğer mideniz bulanmıyorsa kanlarının üzerinde sevişebiliriz."

Sanırım kusacağım. Keşke beni korkutmaya çalışıyor olsaydı ve içten içe bunlar boş sözler olsaydı, ama sonuçta bu Killian.

Şimdi üzerimde, eli elbisemi yumrukluyor. Elbiseyi başımın üzerinden çekip atarken onu durdurmaya çalışıyorum. Sütyenimi çözüp yere atarken mücadele etmeye çalışıyorum. Ve bu çabalarım sırasında ne yaptığımı düşünmüyorum; kollarında çırılçıplak kalana kadar ellerim her yere uçuşuyor.

Sanırım panik.

Eğer kendime hakim olamazsam, daha başlamadan kaybedeceğim.

Killian üstüme çıkıyor ve parmaklarıyla meme uçlarıma dokunarak her ikisinin de hassas tepeler halinde sertleşmesini sağlıyor. "Senin o muhteşem göğüslerine asla doyamayacağım."

Titrek bir elimi göğsüne, karnının ve kesik kaslarının oluşturduğu fiziksel mükemmelliğe koyuyorum ve sesimi olabildiğince yumuşatmaya çalışıyorum. "Bana zaman vereceğini söylemiştin."

Elimi çekmiyor ama beni aşağı itip bacaklarımı açmaya da zorlamıyor. Parmakları göğüs ucumu acı verici bir ritimle ileri geri, ileri geri oynatmaya devam ediyor.

"Bu, kardeşimi baştan çıkarmanın iyi bir fikir olduğuna karar vermenden önceydi."

"Onu ben baştan çıkarmadım."

"Dudakları seninkilerin üzerindeydi."

"Cherry'nin dudakları ve dili senin üzerindeymiş gibi."

"Kıskançlığın beni tahrik ediyor ama Cherry'yi ben öpmedim. O beni öptü."

"Ve ben Gareth'ı öpmedim."

"Hmm." Meme ucumu sertçe çimdikliyor ve ben inliyorum. "Öyle mi?" "Evet, söz veriyorum. Onu öpmek istemedim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ya da dudaklarının tadının neye benzediğini görmek?" "Ya da bunu." Sesimi yumuşatıyorum.

"İyi karar. Muhtemelen iğrençtirler." Şimdi meme uçlarımı okşuyor, acıdan çok zevk veriyor, ama bu hafif bir zevk, içimi harekete geçirmeye yetmeyen bir zevk, ama kaplanı evcilleştirebilirsem buna katlanabilirim.

"Killian, lütfen." Suyu test ediyorum ve onu itiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde bana izin veriyor, ben de neredeyse sırt üstü yatana kadar tekrar yapıyorum.

Ama yatmadan önce granit gibi sertleşiyor. "İyi denemeydi bebeğim. Neredeyse beni oraya getirecektin. Kurnaz doğanın nasıl ortaya çıktığıyla gurur duyuyorum."

Bacaklarımı aralayıp aralarına yerleşirken nefesim kesiliyor. "Ama görülecek bir hesabımız var. Bak, her tür parazit senin etrafında dolaşıp duruyor çünkü ben henüz hak iddia etmedim ve bunun değişmesi gerekiyor."

Yenilgiyi kabul ederek yavaşça gözlerimi kapatıyorum. Ve bunu yaptığım anda, bu koşullar altında yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir duygu üzerime çöküyor.

Rahatlama.

Tam, mutlak ve eşsiz bir rahatlama. "Bana zarar verecek misin?" Mırıldanıyorum.

"Canımı yakmamı mı istiyorsun?"

"Evet." Sözcüğüm ancak bir mırıltı, ama çok doğru, çok özgürleştirici hissettiriyor. "Seni incitmemeye çalışacağım... fazla."

Deneme, demek istiyorum ama kendime saklıyorum. "Seni sikerken gözlerini benden ayırma, bebeğim."

İstemiyorum.

Bu bana sadece ne olduğumu hatırlatacak. Ne tür bir sapık olduğumu.

Killian tanıdığım en kötü canavar ama sapkın bir ahlaksızlığa sahip olmasını istediğim tek kişi.

Gölgelerdeki gizli yanımı kışkırtan ve ışığın altında onlara bakmamı sağlayan tek kişi.

İlk başta rahatsız edici ama zaman geçtikçe çok huzurlu.

"Dedim ki" -bacağımı yukarı k a l d ı r ı p acımasızca içime girerken parmakları boğazımı sıkıyor- "bana bak."

Yakıcı bir acı beni içten içe parçalarken gözlerim fırlayarak açılıyor ve onunkilerle **ç a r p ı ş ı y o r** .

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Siktir," diye homurdanıyor. "Benim için bu kadar sıkı ve mükemmel olacağını biliyordum bebeğim."

Acıdan ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyden dolayı çığlık atıyorum. Tanrım, hayatımda hiç bu kadar ıslak olmamıştım ama yine de canım yanıyor.

O kadar çok acıyor ki gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

O kadar çok acıyor ki bacaklarımın arasında zevk birikiyor.

Boynumdaki parmaklarının eklenmesi, nefeslerimi ve düşüncelerimi çalan ilkel bir uyarım türü ekliyor.

Sadece zihnimin ulaşabildiği paralel bir evrende süzüldüğüm beden dışı bir deneyim gibi.

"Kanın çarşafları kirletiyor," diye inliyor Killian. "Amcığının benim için düzenlediği karşılama törenini görüyor musun?"

Başımı sallıyorum ama boynumdan tutarak beni kaldırıyor ve beyaz örtülerin üzerindeki kan lekelerini görmemi sağlıyor. İçime girip çıkarken hem kanla hem de uyarılmışlıkla kaplı sikinin giriş çıkışlarını görmemi sağlıyor.

Yoğunluğu her geçen saniye artıyor ve boynuma sıkıca sarılması da öyle.

"Mmm. Kırmızının en sevdiğim renk olduğunu biliyordum."

Beni tekrar sırtüstü itiyor ve o kadar zahmetsizce yerime mıhlıyor ki içim titriyor.

Kontrol onda oldukça içimde tuhaf bir duygu dalgalanıyor. Bana hükmettikçe, beni tamamen çaresiz bırakıyor.

Sözcükler olmadan, bana bu konuda hiçbir söz hakkım olmadığını, beni mahvetmek istiyorsa mahvedeceğini söylüyor. Beni kırmak istiyorsa, kıracak.

Bana zarar vermek yerine, beni becermeyi seçiyor.

O kadar kibar değil, kesinlikle vücudunda nazik bir kemik yok, ama daha önce bana ilk girdiğinde kendini tuttuğunu söyleyebilirim.

Ayrıca bunun ona doğal gelmediğini ve muhtemelen canavarını dizginlemekte zorlandığını söyleyebilirim.

Bunu söyleyebiliyorum çünkü kalçalarının sallanmasının şiddeti arttı. Bedenim şiltenin üzerinde kayıyor ve eğer avuç içiyle kalçamı kavrayıp boğazımı sıkmasaydı yataktan yuvarlanıyor olacaktım.

O kadar tartışılmaz bir hakimiyetle dokunuyor ki, yapabileceğim tek şey teslim olmak ve tamamen bırakmak.

Her itişinde daha derine, daha güçlü giriyor. Uyarılmamın sesi ve içeri ve dışarı hareketleri beni sayıklıyor ve düpedüz çıldırtıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kimse bana aynı anda sonsuz sayıda duygunun içimden akacağını söylemedi.

Kimse bana böyle olacağını söylemedi... uhrevi.

Kalçalarımın arasında zevk havuzları oluşuyor ve keskin ağrı azalıyor. Hala biraz acı var, muhtemelen ne kadar büyük olduğundan, ama hemen sonra meydana gelen titreşen erotik sürtünme ile susturuldu.

Sonra gizli bir noktaya vuruyor, bir, iki kez. Her türlü ses benden kaçmadan önce ağzım sözsüz bir çığlıkla açılıyor.

"Ne kadar dağınık olduğuna bir bak, küçük tavşan. Kısa bir süre önce seni becermemi istemediğine emin misin? Çünkü sen benim sikim için yaratılmışsın." Dizlerinin üzerine çöküyor ve ayağımı omzuna atıyor. "Orada tut bebeğim ve çarşaflara tutunmak isteyebilirsin."

Neredeyse tamamen dışarı kayana kadar ne yaptığını anlamıyorum, sonra tekrar içeri giriyor. Farklı açı ona dudaklarımın aralanmasına neden olan yeni bir derinlik veriyor.

Kalbimin atışı, yere düşecek diye korkana kadar devam ediyor.

Ağzımdan çıkan sesleri zapt edemiyorum ve çarşafları kavrarken bile, her saniye daha da yoğunlaşan hayvani ritminin ortasında tutunmak imkansız.

"Killian... yavaşla..."

Gözleri daha önce hiç görmediğim bir renkle parlıyor; daha açık bir mavi, yaşayan bir mavi. O kadar parlak bir mavi ki, onun gibi birinin üzerinde hayal etmek neredeyse imkânsız.

Tekrar sokuyor, daha derine. "Seni fazla incitmeyeceğime dair verdiğim sözü tutabileceğimi sanmıyorum bebeğim."

Kalçalarımı sallıyorum ve kendimi yukarı kaldırırken göğsüne titrek bir avuç yerleştirmek için çarşafları bırakıyorum. Sanırım dün ona dokunmamdan pek hoşlanmadığı için elimi tokatlayarak uzaklaştıracak.

Ama biraz kalkmama izin veriyor, boynumdaki tutuşunu gevşetiyor, yine de beni bırakmıyor. Pozisyon değiştiriyoruz, böylece ben daha fazla otururken onun kollarına sarılıyorum.

"Sorun yok..." Fısıldıyorum, onun giriş ve çıkışlarına uymaya çalışıyorum.

"Eğer bunu yaparsam daha hızlı bitireceğimi ve beni davandan kurtaracağını düşünüyorsan..." diye devam ediyor, avucumu göğsünden boynuna ve oradan da yanağına kaydırdığımda ritmi biraz bozuluyor. "Şimdi ne halt ediyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bağlantı, hiç duydun mu?"

"Aptal olma. Eğer bana aşık olursan, sadece incinirsin." "Benim incinmem konusunda endişelenmen bile yeterli." "Endişelenme."

İt. "Düşün."

"En azından beni düşünüyorsun." Sesim kesiliyor. "Beni romantikleştirme yoksa seni canlı canlı yerler." "Beni zaten yemiyor musun?"

"Bu yemek değil. Bu bir meze."

Söylediği her kelimeye inanıyorum ve muhtemelen daha kötüsünün geleceğini biliyorum ama yine de aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Dudaklarım şaşırtıcı derecede yumuşak, ama onun gibi incelmiş ve biraz da kaba.

"Buna ne dersin o zaman?" Ağzına doğru fısıldıyorum.

"Hâlâ yemiyorsun." Beni kucağına itti ve aşağıdan bana vurdu. "Aç ağzını."

Yaptığımda, başparmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Dilini çıkar."

Yavaşça dışarı çıkarıyorum ve ağzına alıyor, ısırıyor ve beni ağzı açık öpüyor, dudakları benimkilerle aynı ritimde çarpışıyor ve siki içime giriyor.

Uzun süre dayanmamın imkanı yok. Ben dayanamam.

Tüm bedenim transa geçmiş durumda, bir canavar tarafından tamamen ve tamamen tahrip ediliyor.

Tamamen ve tamamen doydum.

Dudaklarıyla yuttuğu bir çığlıkla geliyorum, bana sadece hava parçaları bırakıyor.

Ama hiç gelmeyeceğini düşünene kadar devam ediyor.

Birkaç dakikada bir durup pozisyon değiştiriyor. Önce yan yatıyorum, sonra yüzüstü yatıyorum ve o üstümde. Sonra, ben dört ayak üstündeyim, o da arkamda. Tüm bu süre boyunca beni ısırıyor; göğüslerimi, omuzlarımı, kalçalarımı, uyluklarımı, ağzının ulaşabildiği her yeri.

Sonunda beni tekrar kucağına oturtuyor ve sırtı dikleşiyor. Dudakları benimkileri yakalayıp emerken boğazımdaki eli sıkılaşıyor ve dudakları morarıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor kalçaları sarsılırken. "Lanet olsun, sonsuza dek amında kalabilirim."

Sonra onun seğirdiğini ve içimde serbest kaldığını hissediyorum. Çekiliyor, sonra parmaklarıyla döllerini topluyor ve tekrar içime sokuyor. Bitti ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tekrar geleceğimi düşünene kadar.

"Hiçbir damlayı ziyan etmenize izin veremeyiz."

Yarı sersemlemiş durumdayım, etrafımı seçemiyorum ama beni yatağa yatırdığını hissedebiliyorum.

Tekrar dönmeden önce sıcaklığının gittiğini ve bacaklarımın arasına yumuşak bir şey yerleştirildiğini de hissedebiliyorum.

Kıvrımlarımı öpüp onlara doğru fısıldadığında tüm vücudum titriyor, "Bu amcığı benim için sakladın çünkü ona sahip olan tek kişi benim bebeğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

22

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KILLIAN

T *ap.*

Dok

un.

Dok

un.

Sandalyenin kolçağına vuran parmaklarımın sesi sabit bir ritimle akıyor.

Ama kemiklerimde huzurun titreşimi yok. Aslında, daha önce yaşadığım şiddetli fırtına, daha önce deneyimlemediğim mesafelere kadar yükseldi.

Evdeki kaos, herkesin evden ayrılması ya da sıçanlar gibi etrafa dağılmasıyla sona erdi.

Ve ben buradayım.

Yarı karanlıkta -doğal yaşam alanımda- tüm sistemimi mahveden kıza bakıyorum.

Glyndon onu döllerimle doldurduğumdan beri derin bir uykudaydı. Çıkardığımda, kanı sikimin ve çarşafların üzerindeydi ve bu sahne beni tekrar sertleştirdi. Ama mızıkçı olduğu için sızdı.

Çarşafları değiştirmedim. Çıplak bir şekilde, bacaklarını açmış ve kalçalarının arasında kurumuş kanla orada yatmasına izin verdim. Bu sahneyi yatağın karşısındaki sandalyede oturduğum yerden birbiri ardına sigaralarımı yakarak izliyordum.

Glyndon içimde meydana gelen rahatsız edici değişimden habersiz - ki bunun yarı sertleşmiş sikimin durumuyla pek ilgisi yok - çünkü uyumaya devam ediyor. Şişmiş dudakları hafifçe aralanmış, yanakları kırmızının hafif bir tonuna bürünmüş ve menekşe rengi izler göğüslerini, kalçalarını, boynunu, karnını ve kalçalarını kaplamış.

Her yerde.

O benim yarattığım bir harita. Potansiyel bir başyapıt, ama yine de *yeterli* değil.

Önceleri, sürekli daha fazlasına duyduğum ihtiyacı bastırmak için uyarılmaya ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Ve daha fazlası.

Ve daha fazlası.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Babam eğilimlerimi fark etti ve beni yüksek basınçlı sporlara soktu ve ava götürdü. Bunlar benim insanlık dışı coşku ihtiyacımı karşılamak için bulduğu çözümlerdi.

Ancak, uzun süre dayanamadılar ve dürtü onları gölgede bıraktı. Böylece hareket eden her insanla dövüşmeye ve sevişmeye başladım. Sadece snuff filmlerde var olan hardcore uzunluklara ulaştım.

Ama seks sadece geçici bir çözümdü. Bir yara bandı. Eylem bittikten kısa bir süre sonra etkisini kaybeden bir ağrı kesici. Bazen, sırasında.

İlgimi kaybederdim ve sikişmeye devam etmemin tek nedeni, vasat bir sürümle bitmesini ummak ve hayal kırıklığına uğramaktı.

Çoğu zaman, kırbaçlar, tıkaçlar ve iplerle bile seks beni çok sıkıyordu.

Çoğu zaman, haftalarca onsuz kalırdım çünkü sikilebilecek bir delik bulmakla ilgili güçlük ve drama buna değmezdi.

Uçurumdaki o geceye kadar son zamanlardaki en güçlü ve en hızlı salınımımı gerçekleştirmemiştim.

Gerçek sevişmenin daha tatmin edici olacağını düşünmüştüm, ama bunun bilinmeyen bir bölgeye gireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Glyndon'ın beni denemeden ne kadar tahrik ettiğini anlayacak kadar iyi çıkarım becerilerim var - hala nedenini tam olarak belirleyemiyorum - ama cazibe şüphesiz orada.

Ancak fark etmediğim şey, onunla yaşayabileceğim serbest bırakma seviyesiydi. Bu, fareleri ilk kez kesip açtığım ve içlerinde ne olduğunu gördüğüm zamana benziyor. Parmaklarımın arasında birinin hayatına sahip olmanın verdiği heyecan. Gerçek anlamda.

Kırılgan boğazını bir el hareketiyle koparabilir ve onu başka bir evrene gönderebilirdim. Ama o her zamanki gibi savaşmak yerine teslim oldu ve hatta bu yüzden boşaldı.

Glyndon boynunu kırmamam için bana

güvendi. Güvenmemeliydi.

Genellikle çıplak ellerimle boğmam, çünkü ben bile kendi gücüme ya da kana susamışlığıma güvenmem. Şeytanlarım her an kontrolü ele geçirebilir ve bana kazara birini öldürtebilir. Sonra da suçu gizleme zahmeti falan filan.

Dürtü kontrolü benim uzmanlık alanımdır, ancak bu lanet kızın içindeyken durum böyle değildi. Dürtülerim kontrolden çıktı ve biliyorum çünkü sikimin üzerinde parçalanırken onu boğarak öldürmeyi düşündüm.

Ama o bir şey yaptı.

Genelde izin vermediğim bir şey, çünkü kontrolümü kırıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Glyndon, görünüşte masum, kesinlikle hiçbir şeyden haberi olmayan küçük tavşan
bana *dokundu*.

Tekrar ve tekrar.

Ve tekrar lanet olsun.

İlk başta tereddütlüydü, zayıf bir yaprak gibi titriyordu, ama ona bir santim izin verdiğim anda cesaretlendi ve bir mil yol aldı.

Avuçları göğsümde, boynumda ve yüzümün her yerindeydi. Onu öperken, dudaklarını ısırırken ve kanının tadına bakarken bana dokunmayı bırakmadı.

Bana dokunmayı, bana tutunmayı, tek nefes alabildiğim onun uyarılmışlığı ve lanet olası meyveli parfümü olana kadar zehirini damarlarıma enjekte etmeyi bırakmadı.

Sırt üstü dönüp bacaklarını hafifçe ayırdığında başımı eğerek uzun bir duman çıkarıyorum. Pembe amcığı tamamen görünüyor ve beni kendine çekmek için sözsüz bir büyü yapıyor.

Benden başka herhangi birinin onu bu pozisyonda görebileceği düşüncesi, şiddet ihtiyacıyla kaslarımı geriyor.

Gareth'ın dudaklarının onunkilere değdiğini, çarpıştığını ve ben daha fırsat bulamadan onunkilerin tadına baktığını hatırlayınca kanım kaynıyor.

Belki de onu etkisiz hale getirmeliyim, sonuçta onu bir kademe aşağı indirmeliyim. Ya da belki de onun işe yaramaz gururu ve kırılgan egosuyla oynamalıyım ki bir daha benim olana dokunmayı düşünmesin.

Şiddet düşüncesi tüm sistemime yayılıyor ve sigarayı söndürdükten sonra yavaşça sandalyemden kalkıyorum.

Şimdi, sertleşmemden kaynaklanan rahatsızlığın bir güçlük olduğunu belirtmem gerekiyor, ancak amına çiğ olarak girme dürtüsünü bastırmayı başarıyorum.

Başka biri olsaydı, umurumda olmazdı - aslında, onları becerdikten hemen sonra istemezdim zaten.

Ama bazı nedenlerden dolayı onu daha fazla incitmek istemiyorum... şimdilik. Daha önce yavaşlamam için bana yalvarıyordu, yastığa doğru ağlıyor ve o küçük tatlı sesiyle artık dayanamadığını söylüyordu.

Ve bu beni tahrik edip ikimizin de sayamayacağı kadar çok boşalmasını sağlarken, muhtemelen onu sınırlarının ötesine ittim.

Dizlerimin üzerinde yatağın ayak ucuna yerleşiyorum ve ayak bileklerinden tutarak onu kendime doğru kaydırıyorum.

Dudaklarından kısık bir inilti dökülüyor ama bacaklarını iki omzuma atarken kıpırdamıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklarımın uçları bacaklarının etine hafifçe giriyor, iç uyluğunu yalamadan önce onları açmaya zorluyor.

Onu daha önce temizledim. Yine, genelde yapmadığım bir şey, ama onun için yapmak istedim, yine de kurumuş kanından biraz var. Ben de onu yaladım, dilim onun uyarılmışlığının tadıyla ziyafet çekti.

Spermlerimin onun sularıyla karışmış görüntüsü içimi azgın bir sahiplenme duygusuyla dolduruyor ve onun yarığından amının ağzına doğru kayıyorum.

Glyndon'ın inlemeleri havada yankılanıyor ve küçük parmakları saçlarımda dolaşıyor. Başımı kaldırıyorum ve gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görüyorum ama göğüsleri artan bir ritimle inip kalkıyor. Dolgun pembe meme uçlarını görmek bile onları becermek istemem için yeterli.

Bu düşünceyi başka bir güne saklıyorum ve boştaki parmaklarımla kıvrımlarını kızdırıyorum. Sırtını dikleştiriyor, ateşi yükseliyor. Yaklaştığını hissettiğimde dilimi açıklığının içine sokuyorum.

Glyndon elimde sarsılıyor ve inliyor. Onun açıklığına girip çıkarken hareketlerim daha kontrollü hale geliyor, sanki sikim onun içindeymiş gibi dilimle onu beceriyorum. Sonra titreyene ve parmakları saçlarımı çekene kadar onu yiyorum.

Dalganın azaldığını hissettiğimde başımı kaldırıyorum ve onun yarı açık gözleriyle buluşuyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor.

"Bu doğru, senin tanrın. Sunağımda ibadet et, bebeğim."

Dudaklarımı yalıyorum, sarhoş edici uyarılmışlığının her damlasını yakalamak için dilimi dışarı çıkarma gösterisi yapıyorum. Am yemeyi hiç sevmem ama onunkiyle sonsuza kadar ziyafet çekebilirim.

"Sonunda uyandın, günışığım. Sıkılmaya başlamıştım. Yine de çıplak gösteri güzel bir dikkat dağıtıcıydı. Çıplak olmana bayıldığımı söylemiş miydim? Sadece kendim için, çünkü başka biri seni çıplak görürse, elimizde bir cinayet olur ve bu da trajik *ve* karmaşık olur."

Yutkunurken karnı ve göğüsleri hâlâ düzensiz bir ritimle inip kalkıyor. "Sen...yapmadın."

"Ne? Cinayet işlemek mi? Henüz değil, ama kardeşim bunun bir zaman meselesi olduğunu düşünüyor, olup olmayacağının değil."

"Ciddiyim." Geri itmeye çalışıyor ama kalçalarını tutuşum onu yerinde sabitliyor. "Az önce ben uyurken üzerime mi çıktın?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir sırıtma dudaklarımı kaldırıyor. "Dilimin üzerine boşalmış olsaydın o kadar da uyuyor olamazdın. Ayrıca, o iğrenç, güzel ağzının beni tahrik ettiğini söylemiştim, o yüzden yirminci raund havasında değilsen, biraz dizginlemelisin."

Yanaklarını kıpkırmızı bir renk kaplıyor ve başını yana çeviriyor, parmakları çarşaflara gömülüyor. Sonra, spor olsun diye beni kışkırtmayı sevdiği için, bacağını tekrar tuttuğum yerden çekmeye çalışıyor.

"Yapma bunu." Klitorisini çimdikliyorum ve nefesi kesiliyor, bu ses beni izin verilenden daha fazla etkiliyor. "Eğer bir daha benden uzaklaşmaya çalışırsan, bu sadece beni kızdırır."

"Ah, özür dilerim. Senin tarafından dokunulduğum için sevinmeli miyim? Parti falan mı versem?"

"Dikkat et." Çenem gerildi.

"Yoksa ne olur? Beni becerecek misin?" Huffs. "Bekaret sapkınlığını çoktan sisteminden çıkardın."

"Bu sadece başlangıç, son değil bebeğim." Bacaklarının yatağa düşmesine izin veriyorum ve göğsüm onunkini kaplayana kadar vücudunun üzerinde sürünüyorum. Sonra muhtemelen onu ezdiğimi fark ederek, sırtım şilteyle buluşacak ve o da benim üstümde olacak şekilde bizi çeviriyorum.

Komik bir şey yapmayacağından emin olmak için bacaklarını bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve parmaklarımın saçlarında kaybolmasına izin veriyorum, biraz karıştırıyorum.

Onu biraz karıştırıyorum.

Bazen o kadar mükemmel oluyor ki sinirlerim bozuluyor.

Çünkü Gareth'ın sözleri benim için bir anlam ifade etmese de, kabuk kısmında haklı. Onun bir çekirdeği var. Benim yok.

Farklılıklarımızın her zaman aramızda bir duvar olacağı gerçeği beni daha fazla öfkeyle dolduruyor.

Göğsümde duran ellerinin üzerine eğiliyor ve başını kaldırıp çatık kaşlarıyla bana bakıyor. "Başlangıç, son değil mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Beni yener," diyorum dalgınca, parmaklarımın kahverengi-sarı saçlarından boğazına doğru inişini izliyorum. Duyularım şu anda onun yeşilimsi damarından neredeyse fırlayacak olan nabız noktasına takılmış durumda.

Tüm o kanın ortasında, içeride nasıl göründüğünü merak ediyorum.
Başka ne bulabilirim ki?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama bu, tüm o ölüm sonrası hastalar gibi onu da açmam gerektiği anlamına geliyor ve bu fikir midemi bulandırıyor.

Eğer onun içini görürsem, sesini, sıcaklığını, öfkesini ve hatta sinir bozucu kavgasını bile kaybedeceğim. Her şeyini.

Onun ölmesini istemiyorum.

Sikeyim.

Aslında onun ölmesini istemiyorum ve onun içini görme arzusundan vazgeçmeleri için şeytanlarımla savaşmaya hazırım.

"Bekâretimi istedin ve aldın. Başka ne istiyorsun?" Ürkek sesi beni sertleştiriyor ve ona karşı sakin olma çabalarım düşünüldüğünde bu bir rahatsızlık.

"Sadece bekaretini istediğimi hiç söylemedim. Bu senin kendi varsayımın ve bunun için hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum. Ayrıca, artık kızlık zarı aradan çıktığına göre, senin aşırı dramatik tarafınla uğraşmak zorunda kalmadan seni istediğim zaman ve istediğim şekilde becerebilirim."

Titrek bir nefes bırakıyor. "Yeterince alabilmen için bacaklarımı ne kadar açmam gerekiyor?"

"Hâlâ karar vermedim ve tadın hâlâ dilimdeyken ve zevk çığlıkların kulaklarımda yankılanırken bundan zevk almıyormuş gibi davranmayı bırak. Sakin görünüyor olabilirim ama bu tavrın sinirime dokunuyor."

Bakışları yerinde duruyor ve bunun onu biraz zorladığını biliyorum çünkü bana karşı titriyor, belli ki korkmuş ama yine de geri adım atmayı reddediyor. "Şuna bak. Artık her zaman nasıl hissettiğimi biliyorsun."

"İğneleme oyununu geliştirmişsin."

"En iyisinden öğrendim." Muhtemelen gidecek bir yolu olmadığını anlayınca rahatlıyor ve başını ellerinin üzerine koyuyor. "Burası senin odan mı?"

Olumlu bir ses çıkarıyorum ve o da tamamen siyah beyaz mobilyaları, perdeleri ve masayı uzun uzun tarıyor. Tek renk kırıntısı çocukluğumdan beri sahip olduğum kırmızı oyuncak araba.

"Bu... kişisel değil," diye fısıldıyor.

"Kişisel olan abartılıyor."

"Bir saniyeliğine pragmatik davranamaz mısın?"

"Başka nasıl bakire gibi kızarmanı sağlayabilirim ki? Oh, üzgünüm, artık bakire değilsin."

"Çok komik."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sırıtıyorum, sarı bir teli parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. "Eğlendirmek için yaşıyorum."

Gözlerini bana dikti. "Kendinden çok memnun görünüyorsun." "Çünkü öyleyim." Yarı sert ereksiyonumu ona sürtüyorum
mide. "Bir tur daha atacak kadar dinlendin mi?"

"Lütfen yapmayın. O kadar ağrım var ki rahatsızlık hissetmeden zar zor nefes alabiliyorum."

"Sikimi içinde hissetmekten bahsediyorsun." Tekrar kızardığında gülümsüyorum ve bir avucumla kıçının yanağını tutarak inlemesini sağlıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Sakin ol. Seni becermeyeceğim."

Bana şüpheyle bakıyor. "Gerçekten yapmayacak mısın?"

"Bu kadar acı çekiyorsan olmaz. Ne de olsa lütfen dedin." Kıçının derisini okşuyorum, sonra avucumu kalçalarına doğru kaydırıyorum, ta ki bana karşı rahatladığını hissedene kadar.

Ama güvensiz bir tavırla beni izlemeye devam ediyor.

"Ne?"

"Bir lütfen tarafından gerçekten durdurulduğuna inanamıyorum. Bilseydim daha önce yalvarırdım."

"Bu beni durduramazdı. Eğer amımı sikmeye karar verirsem, sen dahil hiç kimse beni durduramaz."

"Şimdi beni becermek istemediğini mi söylüyorsun?"

"İstiyorum ama seni incitmek de istemiyorum."

"Uçurumdaki o gece yaptın." Sesi yumuşaktı.

"Kabul etmeye hazır olmadığını biliyorum ama senden bir şeyler hissettim, yoksa devam etmezdim."

"Ne gibi bir şey?" "Senin
arzun."

"O koşullar altında sana karşı arzu duymam mümkün değildi.
Sadece bahane üretiyorsun."

"Hayır, ben sadece hikayeyi kendi açımdan
anlatıyorum." "Yani üzgün bile değilsin?"

"Öyle hissetmediğimi biliyorsun. İkimizin de hoşuna giden bir şey için özür dilemeyeceğim."

"Bundan zevk almadım." Omuzları, doğasını ne kadar bastırmaya çalıştığının etkisiyle titriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu daha fazla zorlamak, gerçek benliğini itiraf etmesini sağlamak istiyorum ama ağlamaya başlarsa ne yaparım?

Onun gözyaşları, seks dışında, bana bir şeyler yapıyor. Kötü türden.

Sessiz kaldığımda, elimde kıpırdanıyor ve beni şaşırtıyor, bu uzaklaşmak için değil, daha iyi bir pozisyon bulmak için. "Ayrıca, az önce prezervatif kullanmadın."

"Yani? Doğum kontrol hapı kullandığını biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun? IG'de paylaşmadığıma eminim."

"Ama RİA'nızı benim staj yaptığım hastanede taktırdınız. Kayıtlara erişimim var."

"Sabır mahremiyeti diye bir şey duydunuz mu hiç?"

"Evet. Profesörler Profesörler bu konuda sürekli şikayet

ediyor." "Ve yine de ihlal ettiniz. Bu yasadışı, biliyorsun."

"Beni daha önce hiç durdurmadı."

"O zaman... nasıl hakkında Cinsel yolla bulaşan hastalıklar,

değil sen gibi Mr. Manwhore ya da başka bir şey?"

"Hayır, Bayan Eski Bakire. Ben bir erkek fahişesi değilim. Aslında, son iki aydır seks yapmadım ve temizim. Her zaman prezervatif kullanırım."

"Benimle değil."

"Seninle değil," diye tekrarlıyorum. "Yoksa kanını sikimde nasıl hissederdim?"

"Sürüngen gibi konuşmayı keser misin?"

"Ateşli bir sürüngen."

"Sürüngen sürüngendir." Boğazını temizliyor. "İki ay boyunca bekâr kaldığına inanamıyorum."

"Mucizeler olur."

"Neden?"

"Çünkü seks sıkıcı olmaya başladı ve ölümüne sıkılmamayı tercih ederim."

"Bunu inanması zor buluyorum, senin lanet olası

Ben.

" "Sen farklısın."

Kalp atışlarının göğsümde hızlandığı anı bile hissedebiliyorum.

yüzü aynı kalıyor.

Yeni kararım, her zaman nabzını hissedebilecek bir pozisyonda olmak, çünkü o güzel piç asla yalan söylemez.

Onun aksine.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu yüzden mi bana mola veriyorsun? Farklı olduğum için mi?"

"Sana söyledim, iyi olabilirim."

Homurdanıyor. "Sadece sakin bir dönem geçirdiğin zamanlara güzel demeyi bırakmalısın."

"*Aşağı* versiyon mu?"

"Biraz dostane olduğunuz anlar oluyor ama bunlar genellikle şeytani tarafınız tarafından bastırılıyor."

"Çünkü onu kışkırtıyorsun."

"Yani senin doğanın şeytani olması benim suçum."

"Hayır ama eğer istersen benim iyi tarafımı ortaya çıkarabilirsin. Bu bana doğal gelmediği için çaba sarf etmem gerekecek ama yapılabilir."

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Bazen denemek zorunda değilsin. Şu anda olduğu gibi. Kollarımda bu kadar uysal olman bile yeterli."

Dudakları ayrılıyor, bu ya şaşkınlığın ya da dokunulmanın ya da her ikisinin bir göstergesi. Umarım her ikisidir.

Onun derisinin altına girmeyi seviyorum. Kanı halımı süslemeden onun içini görmeye ancak bu kadar yaklaşabilirim.

Boğazını temizliyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Zaten sordun."

Gözlerini deviriyor. "Başka bir soru sorabilir miyim?"

"Bana bir şey sormak için izin almana gerek yok."

Yutkunurken boğazı yukarı aşağı hareket ediyor ve parmaklarımı boynuna dolama isteğime zorlukla karşı koyabiliyorum.

Bu çok kötü.

Genelde seks dışında boğuşmayı sevmem. Ama belki de vücutlarımızın çıplaklık durumu bunu tetikliyordur.

Ya da ben buna inanmayı seçiyorum.

"Daha önce hayır deseydim ve durmanı isteseydim durur muydun?"

"Her şey söylenmiş ve yapılmışken neden varsayımsal bir soru soruyorsunuz?"

"Çünkü."

"Saçmalık. Beni istediğin için kendini suçlu hissediyorsun ve denesen bile bunu durduramayacağına kendini ikna etmeye çalışıyorsun."

"Durdurabilir miydim?" diye fısıldıyor. "Belki ya

da belki değil."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu bir cevap değil."

"Elde edeceğin tek şey bu."

Sinirli bir ses çıkarıyor ve sonra sessiz kalıyor, muhtemelen istediğini elde etmek ya da beni kızdırmak için yöntemler düşünüyor. Bu konularda yetenekli gibi görünüyor.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra elini yanıma uzatıyor. Önce tereddüt ediyor, sonra daha cesur davranıp parmaklarını tenimde gezdiriyor.

"Neden kuzgun dövmesi yaptırdın?"

"Onlar karga, kuzgun değil." "Arada

pek bir fark yok."

"Tam tersine. Kuzgunlar tamamen kötü kehanetler ve inanmadığım kötü kader terminolojisiyle ilgilidir."

"Kargalar da aynı sembolizme sahip değil mi?"

"Hayır. Kargalar tamamen ölümle ilgilidir - fiziksel olmaktan çok ruhsal. Bu dövmeleri fevri, kendini kontrol edemeyen, bariz bir şekilde şiddet yanlısı Killian'ı öldürdükten sonra yaptırdım. O, şu andaki dengeli ben için bir utanç kaynağıydı."

"Ya da sadece anlaşılmak istedi." Yumuşak mırıltısı havada yankılanıyor, sonra söylediklerinden pişman olmuş gibi dudaklarını büzüyor.

Vücudum kaskatı kesildi. İlk defa biri benim daha az sofistike versiyonum hakkında böyle bir şey söyledi.

Ve bunun için onu boğup boğmamam gerektiğini bilmiyorum.

Kollarımı ortasına doluyorum ve ayağa kalkarken onu da kendimle birlikte kaldırıyorum.

Nefes nefese kalıyor ve ben banyoya doğru adım atarken otomatik olarak bana tutunuyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seni tekrar becermeden önce sinir bozucu ağrınla ilgileneceğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

23

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

"*Dünyadaki herkesten ihanet beklerdim ama senden beklemezdim, Glyn. Beni gerçekten terk mi ediyorsun?"*

Gözlerim hızla açılıyor ve gırtlaktan gelen bir ses havada yankılanıyor. Ağzımda biriken salyaları yutarken bunun nefes alışım olduğunu fark ediyorum.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bir ağırlık beni olduğum yere mıhlıyor. Killian.

Ya da daha çok, kocaman vücudu.

Çıplak tenini tenimde hissedince gözlerimdeki uykuyu kırpıştırıyorum. Hâlâ göğsünün üstündeyim, yumuşaklığım onun sertliğinin üzerine yayılmış. Kollarında kendimi çok küçük ama aynı zamanda... çok korunmuş hissediyorum.

Banyodan sonra onunla kucak kucağa uykuya daldığımda onun canavar doğasını düşünmedim bile.

Ağrılarıma bir çare olarak başlayan şey, kıçım havada ve parmaklarım can havliyle duvara tutunmuş halde küvetin kenarında becerilmemle sonuçlandı. Kelimenin tam anlamıyla.

İki kez boşalmama rağmen, Killian tatlı zamanını aldı, ilk seferden bile daha fazla ve dürüst olmak gerekirse, içimden geçen tüm uyarımdan bayılacağımı düşündüm.

Sonunda bitirdiğinde, taparcasına seven bir aşık gibi alnımdan öptü ve beni yarı sersemlemiş, ilk seferden daha acılı ama son derece mutlu bir şekilde suda ıslanmaya bıraktı.

Sonra banyodan çıktı ve durulanmama yardım etmek için geri geldi, ardından beni çarşafları değiştirilmiş yatağa taşıdı.

Giysilerimi giymek istediğimde elimi itti. "Yapma. Gece boyunca amıma erişmek istiyorum."

"Sabah beni A&E'ye götürecek ruh halinde değilsen hayır."

Sadece kıkırdadı, "Çok tatlı" diye mırıldandı ve sanki dünyanın en doğal pozisyonu buymuş gibi beni üzerine yatırdı.

Bilinmeyen yerlerde zar zor uyuyan bir tipim. Bu bir savunma mekanizmasıdır, böylece mümkün olduğunda kaçabilirim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Peki şeytanın kollarında nasıl uyuyabilirim?

Çelik gibi vücudu olan muhteşem bir şeytan olmasına rağmen. Uyurken bile, karnının ve göğsünün sertliğini göğüslerime ve karnıma karşı hissediyorum ve onun... aleti bacaklarımın arasında. Kesinlikle yarı sert ve daha fazlası için hazır.

Hiç doymuyor mu?

Aslında, hayır. Bunun cevabını bilmek istemiyorum.

Yüzüne bakmak için başımı kaldırıyorum. Neredeyse uyanık gibi - aynı sonsuz ifade, içindeki boşluk, bir modele ait olan yüz hatlarının sert kenarları.

Çekici görünüşü onun yıkım oyunlarında her zaman bir silah olmuştur, bu yüzden onları önemsememeye çalıştım, ama o çok yakışıklı. Acımasızca güzel. Bütün gün ona bakabilirim.

Ve o piçi gözümde büyütmeye başlıyorum. Ki

bu tehlikeli.

Arkama uzanarak, sırtıma yayılmış olan elini çekiyorum ve yavaşça yatağa bırakıyorum.

Bir saniye bekliyorum, nefesimi tutuyorum, belki hareket eder diye.

O yapmayınca avuçlarımı yüzünün iki yanına yerleştirip kendimi yukarı kaldırıyorum. Aleti kalçalarımın arasından kayıyor ve dudaklarından kısık bir homurtu çıkıyor.

Donup kalıyorum, ölümcül gözleri ve devasa ağırlığı tarafından kıstırılmayı bekliyorum, ama o yerinde kalıyor.

Phew.

Tanrım, onu şu anda öldürebilirim. Belki uyurken onu boğabilir ve dünyayı onun kötülüklerinden kurtarabilirim.

Ama bu düşünceyi aklımdan geçirsem bile, ben böyle biri değilim.

Büyük bir rahatsızlık ve acı patlamalarıyla nihayet yataktan tökezleyerek çıkmayı başarıyorum. Kıyafetlerimi giymek için nefes nefese birkaç deneme yapmam ve içimden küfretmem gerekiyor - iç çamaşırımı bulamadığım için giyemiyorum.

Zaten muhtemelen mahvolmuştur.

Telefonumu yerden aldıktan sonra arkadaşlarımdan gelen onlarca mesaja bakıp irkiliyorum, sonra sütyenimin içine sokuyorum ve onun gibi koktuğumu fark edince duraklıyorum. Beni köpürttüğü duş jeli gibi odunsu ama aynı zamanda seks kokuyorum.

Sadece onunla ilişkilendirmeye başladığım.

Odaya son bir bakış attım.

Killian kadar klinik. O kadar kişiliksiz ki, raflardaki tıp kitapları olmasa başka birinin yatak odası olabilirdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözlerimi ondan ayırmadan geri çekiliyorum. Bu olaydan sonra ona sırtımı vermem mümkün değil.

Bu bana bekaretime mal oldu.

Özel bir şey olduğunu düşündüğümden değil. Önceki okulumda ve arkadaşlarım arasında dışlanmama neden olsa bile, gerçekten vazgeçmek istediğim kimseyi bulamamıştım.

Okulda sahip olduğum tüm erkek arkadaşların Landon tarafından kişisel olarak incelendiğinden bahsetmiyorum bile ve içimden bir ses bana dokunurlarsa onları ölümle tehdit ettiğini söylüyor.

Bu beni biraz rahatsız etti ama öfke nöbeti geçirecek kadar değil.

Gerçek şu ki, çok ilgisizdim ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Killian için hissettiğim ateşin aynısına sahip birini asla istemedim.

Ama ilk başta düşündüğüm gibi sadece bekaretimin peşinde olmadığını öğrenmeye başlıyorum.

Killian savaş gibi tırmanmaya devam edecek, ben tamamen tükenene kadar daha fazlasını isteyecek.

Verecek bir şeyim kalmayana kadar.

O bu tür bir yoğunluk. Sadece sizi içten yıktığında hissedeceğiniz türden bir fırtına.

Gerçek ve mecazi anlamda.

Bu yüzden uzak durmaya çalışmalı ve savunma yapmalıyım. Bu beni tüketecek ve muhtemelen bunun için kendimden de nefret edeceğim ama sorun değil.

Bunu yapabilirim.

Yavaşça kapıyı açıyorum ve elimde dairelerim, yalınayak dışarı çıkıyorum.

Güvenli bir mesafeye geldiğimde, onları takıyorum ve merdivenlerin olduğunu hatırladığım yere doğru gidiyorum.

Birkaç odadan geçiyorum - kesinlikle dört kişinin ihtiyaç duyduğundan çok daha fazla. Bu malikane rahatlıkla bir orduyu barındırabilir.

Ya da belki hayaletler.

Barok duvar kâğıtları, kasvetli mobilyaları ve antik görünümlü şamdanlarıyla gotik nitelikteki mekân, yeraltı toplantıları için kesinlikle doğru atmosferi veriyor.

Tek ışık, koridorların ve dairesel merdivenlerin üzerinde asılı duran loş kristal avizelerden geliyor.

Havaya ürkütücü bir sessizlik hakim ve saatin sabahın dördü olmasının da bir faydası yok. Kalp atışlarımın *güm, güm, güm* sesinin aşırı bilincine varıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sakin ol, ben. Yanlış bir şey yapmıyorum. Sadece gitmeye çalışıyorum.

Yine de belki Devlin hakkında ortaya çıkarılacak bir şey varsa diye etrafı karıştırabilirim.

Bu fikirden çabucak sıyrılıyorum. Ya muhafızlar ya da Killian tarafından yakalanacağım. Ve sonunda onun yıkıcı yörüngesinden kaçmayı başardıktan sonra o canavar tarafından tekrar esir alınmayı gerçekten göze alamam.

Ayrıca, Gareth ve benim bir anlaşmamız var. Beni çoktan öptü, Killian'la başımı belaya soktu ve pazarlığın kendi payına düşen kısmını gönlünce kullandı.

"Benim bölgemdeler de ne demek?"

Jeremy'nin sesi olduğundan emin olduğum sesle ayaklarım merdivenlerin dibinde durdu.

İçinde ayırt edilebilir bir sertlik, yüzeyin altında sessizce kaynayan bir kenar var.

Geç oldu ama Jeremy için bunun bir önemi yok çünkü sesi uyanık geliyor.

"Her şey zaman çizelgesine uyuyor." Gareth'ın sesi havada sonsuz bir sakinlikle yankılanıyor.

Sırtımdan aşağı ter damlarken kendimi çaylak bir casus gibi hissediyorum ve oksijen solumakta zorlanana kadar nefesimi tutuyorum.

Seslerine bakılırsa, merdivenlerden çok uzak olmayan alt kattaki bir odadalar.

"Tanıdığımız bir yılan mı?" Jeremy soruyor. "Muhtemelen."

"Hamamböcekleri benim bölgeme istedikleri gibi girebileceklerini sanıyorlarsa çok cüretkârlar."

Yılanlar mı?

Yılanları mı kastediyorlar? Yani, halk için tamamen gizemli olan diğer güçlü gizli kulüp mü? Heathens ya da Elites gibi kabul törenleri yaptıklarını sanmıyorum.

Onlar hakkında bilinen tek şey Yılanların var olduğu ve varlıklarını tam bir anarşi eylemleriyle duyurduklarıdır.

Kamuoyu onları unutmaya başladığı anda, kundaklama, mülke zarar verme ve diğer suçlar manşetlere çıkıyor.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Gareth soruyor. "Onlara aidatlarını geri ödeyeceğim elbette."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Baban, Bratva'dan birine aktif olarak zarar verdiğini öğrenirse mutlu olmayacaktır."

"Bu yüzden bilmeyecek. Ayrıca, öldürmezsem öldürüleceğimi herkes gibi o da biliyor. Zirve mücadelesi şimdi başlıyor, Gaz."

Bekle...

Bu Yılanların da Rus mafyası olduğu anlamına mı geliyor? Bir çeşit mafya olduklarını düşünmüştüm, ama nasıl oluyor da aynı örgütten olan Jeremy ve Nikolai ile aktif olarak rekabet ediyorlar?

Bir adım öne çıkıyorum, merakım daha da artıyor. Muhtemelen bu bilgiye sahip olmamalıydım ama içimden bir ses bunun önemli olduğunu söylüyor.

Ayağım büyük ve sert bir şeye takılıyor ve öne doğru yuvarlanırken çığlık atıyorum, yüz üstü düşmemek için korkuluklara tutunarak dengemi sağlamaya çalışıyorum.

Bir insan. Tökezlediğim şey buydu.

Ve merdivenlerin dibinde yatıyor. Şaka yapmıyorum. Halının üzerinde, yüzüstü yatıyor.

Yanlışlıkla ona vurduğumda, "Bu lanet olası evde kimse uyuyamıyor mu?" diye homurdanıyor.

Korkulukları daha sıkı kavrıyorum, Nikolai'den başkasına bakmıyorum. Üzerinde boxer var. Hepsi bu kadar.

Göğsü ve sırtı dövmelerden oluşan bir harita gibi. Bunu dağınık uzun saçları, köşeli yüz hatları ve çatık kaşlarıyla birleştirdiğinizde, herhangi birinin ruhuna korku salmak için gereken her şeye sahip.

"Özür dilerim, seni orada görmedim," diye fısıldıyorum ve üst kattaki tüm odaları düşününce merdivenin dibinde uyuyan birini bulmayı beklemediğimi eklemekten kendimi alamıyorum.

Nikolai gözlerinden birini kısıyor, sonra hızlı bir hareketle boyuna göre zıplıyor ve benim alanıma dalıyor.

Otomatik olarak geri adım atıyorum ama ayakkabılarım basamağa çarpıyor ve onun bakışları altında sıkışıp kalıyorum.

Sanki akşam yemeği için ölçülüyorum ya da çok daha haince bir şey. Gözlerinde bir parıltı olduğuna yemin edebilirim, avcıların avlarını gördükten sonra yaptıkları gibi, ama kısa sürede kayboluyor.

"Hayır, doğru olan değil." Ses tonundaki hayal kırıklığı beni duraksatıyor.

Ama Jeremy ve Gareth bulundukları yerden içeri dalmadan önce onun sözlerini düşünecek zamanım olmadı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tamamen giyinik, Tanrı'ya şükür.

"Misafirimiz olduğunu bilmiyordum," diyor Jeremy, sesi bir dakika önceki tüm gerginliğini kaybetmiş bir halde.

Gareth elini cebine atıyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Katilin misafiri."

Kulaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Muhtemelen neyin peşinde olduğumuzu biliyordur. Tanrım, dünya açılıp beni yutabilir mi, lütfen?

Jeremy yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan beni inceliyor. "Anoushka'nın en az sinir bozucu oda arkadaşı."

"Arkadaşlarım can sıkıcı değil," diyorum düşünmeden, kesinlikle hiç davranmadığım kadar cesurca, özellikle de üç yırtıcı tarafından kuşatıldığım ve bir diğerinin de hemen üst katta olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak.

Nikolai'nin hâlâ benim alanımda olduğunu ve o daralmış manik gözleriyle beni izlediğini söylemiyorum bile.

"Sarışın olanın sosyal kelebek kompleksi var ve gümüş saçlı olan da..." Jeremy sözünü kesiyor. "En hafif tabirle mülayim. Ayrıca Anoushka'ya kötü alışkanlıklar öğretiyor. Sinir bozucu dediğimde kibarlık ediyordum."

Cidden, antisosyal davranışlar sergilerken iyi olduklarını söyleyen bu serseriler de neyin nesi?

Yine de başımı dik tutuyorum. "Ava'nın sosyal bir kelebek olmayı seçip seçmemesi onu ilgilendirir. Bunu yaparak senin ya da başkasının sınırlarını aşmadı, bu yüzden onu yargılamaya hakkın yok. Cecily de mülayim biri değil. O şimdiye kadar var olmuş en saf, en özverili ruh."

"Tatsızla eşanlamlı," diye karşılık veriyor ve ben gözlerini oymaya hazırım Dış
arı. Ve bu arada kendimi öldürtürsem de sorun değil.

Bana hakaret edilmesini umursamayabilirim, ama bir orospuyu Arkadaşlarım.

Ağzımdaki kusmukların dökülmesi için ağzımı açtığım anda Nikolai benimle aynı basamakta olacak şekilde önümde ilerliyor.

Ona bakarken söylemek zorunda olduğum tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor. O kadar uzun ki, boynum bu açıdan neredeyse geriye düşecek. Çıplak göğsü neredeyse benimkini sıyırıyor ve tenindeki gözenekleri görebiliyorum.

"Diyorum ki, bazı benzerlikler var. Sence başka bir kedi yavrusu kullanarak bir kedi yavrusu çizebilir miyim?" Sanki yüzümü kapatıp beni en yakın nesneye çarptıracakmış gibi açık avucunu yüzüme doğru uzatıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben eğilmeye çalışamadan Nikolai'nin alnına bir şey çarptı. Kafatası geriye doğru savruldu ve yere doğru uçtu.

Gürültülü, unutulmaz bir gümbürtüyle sırt üstü düşer ve suç aleti olan Amerikan futbol topu yanına yuvarlanır.

"Ve gol atıyor," diyor Jeremy belli belirsiz bir eğlenceyle.

Omurgamdan aşağı ani bir ürperti süzülüyor ama arkama bakmaya fırsat bulamıyorum.

Hareket etme şansım yok.

Yanımda hayattan daha büyük bir varlık beliriyor. Odunsu ve amber kokusuna eşlik eden sıcaklıktan nefret ediyorum. Her şeyin altında bir insan olduğuna dair bir sis perdesi, oysa durumun böyle olmadığını ilk elden görmüştüm.

Çıplak göğsüne, akıldan çıkmayan dövmelerine ve doğal olmayan bir şekilde şişkin kaslarına bir göz atıyorum. Sanki bir şeyleri bastırıyor gibi.

Ya da belki de gerçek doğasını kamufle etme zahmetine girmiyordur. Ama en azından pantolon giymiş.

Ona bakmaya cesaret edemiyorum ve onun yerine, sanki bayılmamış gibi ayağa fırlayan Nikolai'ye odaklanıyorum.

"Lanet olsun, Şeytan'ın varisi mi? Son zamanlarda bana neden lanet nesneler fırlatıyorsun? Yaşamaktan bıktın mı?"

Killian beni boğazımdan yakalıyor ve sırtımı korkuluklara dayayıp dudaklarımı kendi dudaklarıyla kavradığında inliyorum.

Sonra dilini içeri sokmak için benim şaşkın halimi kullanıyor. Benimkine hükmediyor, beni tamamen avucunun içine alıyor.

Çaresizim ama yine de savaşmaya çalışıyorum. Onu uzaklaştırmak için ellerimi göğsüne koyuyorum, ama bu sadece sertliğinin yeni, heyecan verici seviyelere ulaşmasına neden oluyor.

Parmakları boynuma yayılıyor ve beni ateşli bir kontrolle öpüyor. Beni beceriyormuş gibi öpüyor, sanki benimle yeniden sevişiyormuş gibi ve benim de bunu kabul etmekten başka çarem yok.

Ama ben onun oyuncağı değilim.

Ben onun dudağını ısırıyorum, o da dilimi ısırıyor, daha sert ısırıyor, ta ki ağzımda metalik bir tat patlayana kadar.

Onun mu benim mi, hiçbir fikrim yok.

Emin olduğum tek şey dillerin, dudakların ve dişlerin savaşının her geçen saniye daha da şiddetlendiği ve kafamın patlayacağından emin olduğum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Diğer eli sahiplenici bir şekilde kalçamı sarıyor ve beni vücudunun ön tarafına doğru çarpıyor.

Eğrilerim onun acımasız sertliği tarafından ezildi ve geriye dönüp baktığımda, inşa edebileceğim hiçbir kale Killian Carson olan savaşa karşı koyamazdı.

O her zaman beni parçalara ayıracak ve her dakikasından zevk almamı sağlayacaktı.

Belki de savaşmak faydasızdır.

Belki de en başında zarar etmeyi bırakmalıydım. Çünkü en başta benimle ilgilenmesini sağlayan şey benim direncimdi.

Keskin içgüdüleri olan bir hayvan gibi, Killian mücadelemin dağıldığını hissetmiş olmalı, çünkü daha derine dalıyor, dili ben şiddetli güçten inleyene kadar benimkini mahvediyor.

Öpücüğü en saf haliyle bir lanet ve ben onun istediğim şey olmadığını düşünürken, belki de bu canavar tam da ihtiyacım olan şeydir.

Ne demek istediğini anladığını hissettiğinde Killian geri adım atıyor ve dudakları benimkilerden kabarık, şiş ve kesinlikle yakıcı bir kesikle ayrılıyor.

Sonra parmaklarını boğazımdan yavaşça çözüyor ve kalçamı sıkıca kavrayarak beni yanına çekiyor ve diğerleriyle yüzleşmemizi sağlıyor.

Daha önceki gösterinin arkadaşlarının önünde gerçekleştiğini fark ettiğimde yüzüm sauna gibi oldu.

Kahretsin.

Hiçliğin içinde erimek için çok mu geç?

Gareth'ın kaşları kırışıyor. Jeremy gülümsüyor ve Nikolai'nin ağzı açık.

Killian sakin ve tehditkâr bir sesle, "O benim ve bu yüzden sınırların dışında," diyor ve gözlerini kardeşi ile kuzenine dikiyor. "Lanet olası sınırların dışında."

Sonra beni lanet bir mağara adamı gibi omzuna attı ve yukarı taşıdı.

Başıma kan hücum ederken sırtını itiyorum. "Ne yapıyorsun?
İndirin beni!"

"Yapamam. Belli ki yatağımdan bir hırsız gibi sıvışmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüşsün ve aksini kanıtlamak zorundayız."

Bacaklarımı havaya kaldırmaya çalışıyorum.

Tokat.

Kıçımdaki sızı hissedilince donup kaldım. Az önce bana şaplak mı attı?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözlerim açılıyor ve odanın kapısını tekmeleyerek açıp beni yatağa fırlatırken sersemlemiş bir halde öylece kalakalıyorum.

Ona ters ters bakarken ağrıya ya da sızıya odaklanmıyorum. "Mağara adamı olmayı bir hobi olarak seçmelisin."

Killian kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve karanlık bir ifadeyle bana doğru ilerliyor. "Kapa çeneni, Glyndon. Sana bu kadar yaklaştığım için oraya geri dönüp kendi kardeşimi ve kuzenimi öldürmekten kendimi alıkoyarken beni kışkırtmak istemezsin."

Yutkunuyorum, durumun ciddiyeti kalbimin fırlamasına neden oluyor. "Yapmazsın, değil mi?"

"Onların önünde kendini göstermenin harika bir fikir olduğunu düşünen sen olduğun için sen söyle."

"Sadece gitmek istedim."

"Kollarımda uyurken gitme şansın yok, Glyndon. Yanımda olduğun için gardımı indirdim ama üçkağıtçı küçük bir tavşana güvenilmeyeceğini bilmeliydim. Belki de şimdi seni kendime zincirlerim. Boynuna bir zil takarım, böylece gidişini duyabilirim. Ya da belki ben yokken kimse sana dokunmasın diye bir şok tabancası." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Lanet olsun. Ne de olsa geri dönüyorum. Sikik Nikolai'nin kanı akmadı."

Gitmek ve söz verdiği şeyi yapmak için arkasını döner.

Gareth ya da Nikolai umurumda olmasa da, kimsenin kanının vicdanıma bulaşmasını istemiyorum.

Ayrıca, kontrolüne el konulduğunda böyle görünüyor. Onu ilk kez bu kadar keyifsiz görüyorum ve bunun sebebinin ben olduğumu bilmek beni garip bir güçle dolduruyor.

Soğuk, hesapçı, zırhında hiçbir duyguya yer vermeyen biri ama bana onun üzerinde bu gücü verdi.

İstemeden, ama orada ve ben onu istiyorum.

"Killian, bekle," diye fısıldıyorum sözlerimi doğru düzgün düşünemeden.

Elini kapı koluna dayayarak başını bana doğru eğiyor.

Yatağa vuruyorum. "Hadi uyumaya devam edelim."

Gözlerini kısar. "Şimdi ne halt etmeye çalışıyorsun?" "Hiçbir şey,

sadece uyumak istiyorum."

"Bir gazeteden daha okunaklısınız ve bu olağandışı isteğinizin ardında gizli bir neden olmadığına inanmamı mı istiyorsunuz?"

"Hayır," diyorum ve buna ben de inanıyorum. "Lütfen."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir süre beni izliyor, vücudu hala kapıya dönük ve beni görmezden gelip her ne şiddet planı varsa ona devam edeceğini düşünüyorum, ama kapı kolunu bırakıyor ve bana doğru yürüyor.

Pantolonunu çıkarıp yanıma doğru kayıyor, sonra da beni üstüne çekiyor, kalbim neredeyse karnıma iniyor.

"Bir daha gidersen seni kendime bağlarım," diye fısıldıyor alnıma doğru.

"Yapmayacağım," diye mırıldanıyorum ve göğsünü öpme dürtüsüne direniyorum. Ne oldu?

Cehennem mi?

Bu sadece kendisine izin verdiği gerçeğine karşı doğal olmayan bir tepki.

bana uğradı.

Kesinlikle başka bir şey yok. Değil mi?

Killian'ın dudakları alnımla buluşuyor ve "İşte benim kızım" diye mırıldandığında kalbimde bir şeylerin yerinden oynadığından eminim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

24

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

"Nasıl olsa geç kalacaksın, o yüzden benim çok mantıklı olan bütün gün yatakta kalma fikrime geri dönmeye ne dersin?"

Arabasının yolcu koltuğundaki yerimden Killian'a bakıyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

Parmağını direksiyona vuruyor. "Nadiren şaka yapmam çok garip ama yine de böyle düşünmeyi tercih ediyorsun. İnkâr sorunun üzerinde çalışmamız gerekiyor."

Gözlerimi deviriyorum ve pencereden dışarı
bakıyorum. "Az önce gözlerini mi
yuvarladın?"
"Peki ya o ne olacak? Bunun üzerinde de mi
çalışmamız gerekiyor?" "Evet. Bu son derece çocukça
bir hareket."
"Vay canına. Şu düzgünlüğe bak. Kraliçe görgü kuralları eğitmenini arıyor."
"Artık bir taneye ihtiyacı olduğundan
şüpheliyim." "İğneleme yaptım."

"Biliyorum." Bana nadir gülümsemelerinden birini sunuyor. "Gergin olduğunda bunu kullandığını da biliyorum. Nasıl olsa geç kalacağın için derse geç kalma endişesi taşımanın bir anlamı yok."

Dudaklarım ayrılıyor.

Onun gözlem ve duygu okuma becerilerinin farkındayım ama bunları tekrar tekrar yaşamaya hazır değilim.

"Ben senin gibi değilim. Endişelenmeden edemiyorum, dahi. Ayrıca Profesör Skies zaten vasat olduğumu düşünüyor. Benden daha fazla nefret etmesi için ona bir sebep vermek istemiyorum."

İşaret parmağını tekrar direksiyona vuruyor. "Bu senin zorbalığa uğramanı teşvik eden profesör mü?"

"Zorbalığı teşvik etmiyor..."

"Ama o da durmuyor," diye bitiriyor sözlerini.

Konuşmuyorum ve belli ki bunu onaylama olarak algılıyor.

Arabada rahatsız edici bir sessizlik var, bacaklarımın arasındaki zonklama ile vurgulanıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sabah uyandığımda Killian'ın sertleşmiş siki kalçalarımın arasındaydı.

Kesinlikle içime girmeye niyetliydi. Ona hala ağrım olduğunu ve muhtemelen bugün hareket edemeyeceğimi söylediğimde, "Bu da bütün gün yatakta kalmak için bir neden daha" dedi.

"Killian, hayır. Derslerim var. Arkadaşlarımın benim için endişelenmesinden bahsetmiyorum bile."

"Killjoy."

"Bu beni sikmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Duruma göre değişir. Sikimi ağzına alıp pis bir sürtük gibi beni emecek misin?"

Yemin ederim, böyle kaba şeyleri kolayca söylediği için amım zonkluyordu ama yine de boğazımı temizledim. "Karşılığında ne alacağım?"

"Ben seni sikmiyorum."

"Hayır, ben başka bir şey istiyorum."

"Bak nasıl pazarlık yapmayı öğreniyorsun. Duyalım bakalım. Ne istiyorsun?"

"Bunu bir düşüneyim."

"Dizlerinin üstündeyken yap, bebeğim."

Sonunda çenem ağrıyana kadar ona sakso çektim, sonra o karanlık, görünüşte sakin şehvetle bana bakarken dölünün her bir parçasını yutmamı sağladı.

İki parmağını ağzıma soktu ve kalan dölleriyle dilimi becerdi. "İşte bu kadar. Hepsini yut. Bir damlasını bile kaçırırsan seni sikmeyeceğime dair verdiğim sözü tutamayabilirim."

Sonra bana yatakta kahvaltı getirdi. Şaka yapmıyorum. Kahvaltıyı hazırlayan da oydu ve hepsini bana yedirdi çünkü görünüşe göre vücudumun ihtiyaçlarını karşılama konusunda berbatım.

Ve şimdi tüm bunları düşünürken, içimde zonklayan bir çarpıntı başlıyor ve gitmeyi reddediyor.

Killian bir sigara alır ve dudaklarının arasına sıkıştırır, sonra da Zippo'sunu arar.

Burnumu çıtırdatıyorum, "Ellerini ve dudaklarını meşgul edersem bırakacağını söylememiş miydin?"

Gülüp geçmesini bekliyorum ama sigarayı pencereden dışarı atıp avucunu açıyor. "El."

Yutkunarak, benimkini onunkine koyuyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Küçük bir gülümseme ağzını kıvırıyor. "Şimdi dudaklar." Tereddüt ettiğimde bana bakıyor. "Dün gece beni ilk öptüğünde o kadar da utangaç değildin."

"Ugh, kapa çeneni." Onu dudaklarından gagalıyorum ve bundan ne kadar hoşlandığımdan nefret ediyorum. Dudaklarını hissetmekten, açıp emmekten ve kemirmekten ne kadar hoşlandığımdan nefret ediyorum. Şimdiye kadar öpüşmekten hiç zevk almadığımın farkına varmaktan nefret ediyorum.

Konuya fazla girdiğimi hissettiğimde, konuyu değiştirmek için çaresizce geri çekiliyor ve boğazımı temizliyorum. "Senin de derslerin yok mu?"

"Hepsine katılmak zorunda değilim ve kesinlikle bir profesörün beni boktan listesine koyması konusunda endişelenmeme gerek yok."

"Eminim hepsi senin örnek bir öğrenci olduğunu düşünüyordur."

"*Ben* örnek bir öğrenciyim. Tıp fakültesine nasıl girdim sanıyorsun?" "Bir ya da iki zavallıyı manipüle ederek mi?"

Kıkırdıyor ve sesi gerçekten de eğlenmiş gibi çıkıyor. Şeytani tarafının bir tezahürü olan her zamanki sadist kahkahaları gibi değil. "Tıp fakültesine girmemi manipüle edemem."

"Hile yapabilirsin."

"Pek sayılmaz. Eninde sonunda beni yakalayacak. Ayrıca, iki yıl atladım. Tanrı seviyesine ulaşmak zordur."

"Küstahlığın hayret verici."

"Teşekkürler."

"Bu bir iltifat değildi."

"Dahi nöronlarım ve ben onu bir olarak kabul etmeyi seçiyorum."

Gözlerimi tekrar devirmeden ve onun sinir bozucu bir derse başlamasına neden olmadan önce kendimi durduruyorum. "Dahi olmak gerçekten zor mu?"

"Aslında zahmetsiz. Rol yapmadan önce düşünmem gerekmiyor. Her şey bana doğal geliyor."

"O zaman neden Tanrı seviyesine ulaşmanın zor olduğunu söylediniz?"

"İnsanlar genellikle zorluklarla daha iyi ilişki kurar ve sis perdelerine, yarı gerçeklere ve iyi hazırlanmış yalanlara kesinlikle iyi tepki verirler."

"Herkes değil."

"Şimdi de böyle diyorsun. Acı bir gerçekle yüzleşmeyi deneyin ve bunu hiç bilmemiş olmayı dileyip dilemeyeceğinizi görün."

"Yine de gerçeği arardım. Evet, acı verebilir ama bununla yüzleşmenin bir yolunu bulurdum. Bir süreliğine üzgün olmak ve mücadele etmek, sahte bir hayat yaşamaktan çok daha iyidir."

"Kelimeler. Kelimeler."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Her birini kastediyorum." "Hmm."

"Hmm' ne demek?" "Sadece hmm."

"Vay canına, açıklama için

teşekkürler." "Bir şey değil."

"Bu sinir bozucu şekilde mi doğdunuz yoksa zamanla mı oldu?"

"İkisinden de biraz. Gerçi babamda sinir bozucu özellikler var, bu yüzden geni almış olabilirim."

"Baban hakkında kötü konuşmana neden şaşırmadım?" "Onu

kötülemiyorum. Sadece bir gerçeği aktarıyorum."

Değişmeyen yüz ifadesine bakıyorum. Babası hakkında konuşmaktan rahatsız olmuş gibi görünmüyor ve ilk kez ailesi hakkında açıkça konuşuyor.

"Anladığım kadarıyla babanızla aranızda gergin bir ilişki var?"

"Peki bunu nasıl anladınız?"

"Daha önce Gareth'ın babasının altın çocuğu olduğunu söylemiştin, demek ki sen değilsin. Ayrıca sinir bozucu özellikleri olduğunu da söyledin. Ayrıca Instagram'da hiç ikinizin fotoğrafını paylaşmadın."

"Sapık alarmı. Tüm gönderilerimi incelediğini bilmiyordum bebeğim."

Yanaklarım yanıyor. "Konu bu değil."

"O zaman ne?"

"Babanızla olan ilişkiniz."

"Konuşulacak bir ilişki yok. Benim fikrimi ya da var olduğum gerçeğini hiç sevmedi."

"Eminim yanlış okumuşsunuzdur."

"Anneme, kusurlu olduğum için sevgili ağabeyimde -sıkıcı diye de yazılır- durmaları gerektiğini söylememde hiçbir sakınca yok."

İçimden bir ürperti geçiyor. Killian'ın ses tonu aynı kalsa da tavrındaki değişikliği hissedebiliyorum. Bu konu onu rahatsız ediyor ve ben daha fazlasını öğrenmek istiyorum.

Tırnaklarımı onun rahatsız edici kısmına batırmak ve onu çıkarmak istiyorum çünkü muhtemelen göreceğim tek gerçek o olduğunu biliyorum.

Şimdi, Killian'ın Gareth'ı babası yüzünden bok listesine aldığını düşünmeye başlıyorum.

Gareth babaları tarafından ne kadar çok tercih edilirse, onu o kadar çok hedef alıyor. Doğru olduğundan değil ama bu bir savunma mekanizması.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Annem Bran'e bebek yaptıkça Lan'in daha çekilmez olması gibi.

"Yanlış bir fikre kapılmış olmalısınız. Çoğu ebeveyn çocuklarından nefret etmez."

"Anahtar kelime en çok. Şimdi, bırak onu." "Ama-"

"Dedim ki. Bırak. Bırak dedim."

Karanlık ton pazarlığa yer bırakmıyor ama ben konuya geri dönmenin bir yolunu bulamadan, o lakayt sesiyle soruyor: "Konumuza geri dönelim. Hayranlığını kazandım mı?"

"Ne için?"

"Birinci sınıf bir dahi olduğu için."

Göğsüm sıkışıyor ve hayranlığımı istediği için mutlu olmaktan nefret ediyorum.

Aklıma gelen ilk şeyin bu olmasından nefret ediyorum.

"Daha çok, kurnazca hayranlık kazanmaya çalıştın. Seni kırdığım için üzgünüm ama daha çok çabalamalısın."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Her zaman meydan okumaya hazırım." "Senin için ben bu muyum? Bir meydan okuma mı?"

"Belki. Belki de değil."

İnledim. "Bunun bir cevap olmadığını biliyorsun. Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

Sırıtıyor. "Belki. Belki de değil."

"Ugh. Sen lanet bir otuzbircisin."

"Ah. Yapma. Küfürlü ağzından tahrik olduğumu biliyorsun. Özellikle de o seksi aksanınla."

Dudaklarımı büzüp ona ters ters bakıyorum, bu da onun sırıtışını daha da artırıyor.

Yurdun önüne geldiğimizde park ediyor ve bana bakıyor. "Tamam, tamam, nazik olacağım ve soruna cevap vereceğim. Sen bir meydan okumasın, küçük tavşan. En kötüsü, en sinir bozucusu, ama en önemlisi, en eğlencelisi."

Midem bulanıyor ve korkunç, çirkin bir his boğazımı tırmalıyor. Normal nefes almaya çalışmam bir anımı alıyor.

Etkilenmemeye çalışmak için.

Sözlerinin ağırlık taşımasına izin vermemeye çalışmak.

Ama işe yaramaz. Çoktan kök salmışlar ve kaotik bir şekilde dallanıp budaklanmaya başlamışlar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sizi eğlendirebildiğime sevindim," diye ısırdım.

"Asık suratını ve alaycılığını bırak. İki dakika önce her zaman doğruyu istemekle ilgili vaaz veren kimdi? Sana yalan söyleyebilirdim ama söylemedim."

Sessiz kaldığımda, sesi daha önce hiç duymadığım bir şekilde koyulaşıyor. "Sana yalan söylememi mi istiyorsun? Senin yanında bir maske takmamı, senin küçük güzel ahlakın tarafından kabul görecek biri gibi davranmamı mı istiyorsun, öyle mi Glyndon? Çünkü ben senin hayatını mahvederken, senin beyaz atlı prensin, parlak zırhlı şövalyen ve hayallerinin hepsi bir arada olabilirim."

"Senden hiçbir şey istemiyorum." Arabanın kapısını açtım ve içeri koştum.

Adımı bir kez söylüyor, sinirli bir şekilde, ama onu duymazdan geliyorum, kapıcının geçiş izni olmadan onu içeri almayacağına seviniyorum.

Attığım her adımda kalbim daha hızlı atıyor. Gümbürdüyor, kükrüyor ve kulaklarımda ürpertici bir ritimle çarpıyor.

Nefes almak için bir süre duvara yaslanmak zorunda kaldım. Lanet olsun ona.

Ve üzerimde böyle bir etki bırakmasına izin verdiğim için bana lanet olsun.

Eğlenceli bir meydan okuma.

Siktir et onu.

Telefonumu sütyenimden çıkarıp kartımı takıyorum ve ekrandaki bildirim sayısına bakarak duraklıyorum.

Neredesin?

Cecily: Bize cevap ver.

Remi: Sevişiyor musun? Evet ya da hayır. Ya da sanal ortamda inle, biz de bunu evet olarak kabul edip seni rahat bırakalım.

Annika: Creighton'ın ona mesaj attığım son beş seferde beni Read'de bırakmasının olası sebepleri nelerdir? A, benden nefret ediyor. B, herkese karşı böyle.

Annika: Lütfen B'ye oy verin. Çok konuştuğumu söylediği için gururum hala incinmiş durumda. Çok mu konuşuyorum?

Annika: Yani, biliyorum ama o kadar da değil, değil mi?

Neredesin, Glyn? Endişeleniyoruz.

Bran: Bunu gördüğünde beni ara.

Kartı okutuyorum ve ekranımda bir metin belirince duraklıyorum.

Lan: Neredesin lan sen?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yutkunuyorum.

Bran ve ben neredeyse her gün konuşup buluşurken, Lan ve ben aynı ilişkiyi paylaşmıyoruz. Eğer beni arıyorsa bu sadece kötü bir haber olabilir.

"İşte orada!"

Girişte pijamalarını giymiş ve kesinlikle beni pusuya düşürmek için bekleyen üç kız tarafından çevrilince irkiliyorum.

İçeri sızma, kıyafetlerimi değiştirme, kitaplarımı alma ve gitme planım suya düştü.

Utanç yürüyüşü o zaman.

"Merhaba," diyorum ikinci elden utanç duymama yetecek bir beceriksizlikle.

"Bize merhaba deme." Ava alanımı dolduruyor, kısık gözlerle beni izliyor. "Dün gece bizi terk ettin, zar zor uyuduk, senin için endişelendik ve D aldığını öğrendik."

Tükürüğümde boğuldum. "Ne?"

"İyi misin?" Cecily kolumu okşuyor.

"Bilmiyorum." Gerçekten ciddiyim.

"Kill'i ben de bilemem. Ya hayatının lunapark treni olacaksın ya da seni bir çukurda bulacağız. İkisinin arası yok." Annika beni kollarına aldı. "Sarıl. Ben buradayım."

"Onu teselli etmeye kalkma." Ava Annika'yı benden uzaklaştırdı. "Açıklaması gereken çok şey var."

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Cidden aklımı kaçırdığımı düşünerek soruyorum.

Cecily sessizce, neredeyse özür dilercesine, "Instagram'ını kontrol et," diyor.

Onlara son bir kez alaycı bir bakış attıktan sonra Instagram uygulamasına dokunuyorum. Akışımda görünen ilk resim bir saat önce paylaşılmış ve yüz binden fazla beğeni ve on binlerce yorum almış.

Durgun resmi izlerken parmaklarım titriyor.

Killian'ın beni merdivenlere karşı öptüğü andı. Bir eli boğazımda, diğeri kalçamda ve resmen akşam yemeği için beni yiyor. Çıplak göğsü benimkine yapışmış durumda ve bana dokunuş şekli o kadar sahiplenici ki nasıl bir ilişkimiz olduğunu söylemeye gerek yok.

Dışarıdan bakan biri buna bakar ve Killian'ın sadece beni becerdiğini değil, aynı zamanda bana o kadar baskın ve sahip olduğunu bilir ki kimse yaklaşmaya cesaret edemez.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başlık ile bunu pekiştirdi.

Kapalı. Sınırlar.

"Hayır, yapmadı," diye fısıldıyorum.

"*Öyle* yaptı ve ayrıca, ayrıca! Seni etiketledi. Biz de öyle gördük." Annika ekrana dokunarak resimdeki hesabımın adını gösteriyor.

"Bunu herkes görebilir," diye kendi kendime konuşuyorum. "Herkes gibi, buna..."

Telefonum bir mesajla aydınlanınca sıçradım.

Lan: Senin yönteminle yapalım, küçük prenses. O pisliğin yanında yüzünü gösterme yoksa onu öldürürüm.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

25

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KILLIAN

Tıp fakültesine vardıktan tam iki saat sonra o günkü derslerime girmekten vazgeçiyorum.

Ve evet, bunlar önemli ve muhtemelen orada bulunmalı, meslektaşlarımın genel endişeli atmosferine ve sırf daha yaşlı ve biraz tecrübeli oldukları için özel olduklarını düşünen profesörlerin egosuna katlanmalıyım.

Sorun şu ki, kafam çok karışık. Hiç yaşamadığım bir duygu... yani, hiç. Bir hataya odaklanma eğilimindeyim, fevri hareket etme ihtiyacını ortadan kaldıracak kadar metodikim.

Yine de sistemlerim, düzenlerim ve hayatımın ilikleri lanet olası bir tavşan tarafından rahatsız ediliyor.

Bu sabah onuncu kez çalan zil sesini dinlerken elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Sesli mesaja geçtiğinde, kulağımdan çekiyorum ve arkasına bir, iki kez dokunurken ona bakıyorum. Üç kez.

Belki de onu kendime zincirlemeliydim, böylece sebepsiz yere zorluk çıkardığında onu boğarak öldürebilirdim.

"Sen gelmiyor musun?" Sahte kızıl saçlarıyla dikkat çeken meslektaşımız Stella, beyaz önlüğüyle okuldan çıkarken soruyor.

Morgda bir patoloji dersimiz olması gerekiyordu ve bu genellikle haftamın en önemli olayı olurdu - ölü insanların içini görmek.

Bugün değil tabii ki.

"Katılmam gereken daha önemli şeyler var." Hâlâ telefonuma bakıyorum ve onu sallamanın diğer uçtakini nihayet açmaya zorlayıp zorlamayacağını ciddi ciddi düşünüyorum.

"Daha sonraya ne dersin? Sana yurdumun şifresini verebilirim." Bir el benimkine dokunuyor ve bu, telefona olan aşırı odaklanmamı bozmam için yeterli oluyor.

Stella sırıtıyor, dikkatimi çekmenin iyi bir şey olduğunu düşünüyor.

Tek akıllı olan Glyndon King. Benim ilgimi hiç istemedi. Aslında, bundan kaçmak için güneşin altında her şeyi denedi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunu henüz bilmiyor ama bir gün gelecek, bana doğru koşacak, tam tersi değil.

"Sana bana dokunman için ne zaman izin verdim?" Gerçek doğamı maskeleme zahmetine girmeden, kapalı bir tonda soruyorum.

Muhtemelen bir kez yattığım Stella -ki yattıysam bile kesinlikle unutulmaz- irkiliyor ve geri adım atıyor. "Özür dilerim, sadece iyi olduğunu düşünmüştüm."

"Yanlış düşünmüşsün." Yanından geçip otoparka doğru ilerliyorum.

Arabamın önüne yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış ve parmakları boyaya çok yakın bir anahtarla oynayan birini gördüğümde ayaklarım durdu.

Ondan çok uzakta olmayan bir kopyası duruyor. Landon ve Brandon King.

Görünüşleri aynı olsa da diğer her şey aynı değil. Brandon olduğunu tahmin ettiğim kişi haki pantolon ve polo tişörtle tiki bir çocuk gibi giyiniyor. Saçları da şekillendirilmiş ve lakros takımından fırlamış gibi görünüyor.

Landon'ın saçları dağınık, kontrolden çıkmış, kot pantolon ve kot ceket giymiş, gözlerindeki bakışın daha soğukkanlı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Daha fazla... boş.

Muhtemelen benimki kadar boştur.

İlginç.

"Güzel sürüş," diyor, anahtarı tehdit edercesine birkaç santim uzakta tutmaya devam ediyor.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum umursamazca. "Bu özel baskı."

"Etkileyici," diyor hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden.

"Biliyorum."

"O zaman kız kardeşimden uzak durmazsan önce onu sonra da senin hayatını mahvedeceğimi de bilmelisin."

Bu Instagram fotoğrafıyla ilgili. Bazılarını kızdıracağını düşünmüştüm ama bu düşündüğümden çok daha hızlı oldu.

"Bu konuda sana yardım etmek isterdim ama ne yapmalıyım?" İyi çocuk gülümsememi gösterdim. "Onun bu işe ne kadar meraklı olduğunu gördün. Yani, ben."

"Bu doğru değil." Brandon bana doğru bir adım attı. "Glyn asla senin gibi birini seçmezdi, bu yüzden onu bir şekilde zorlamış olmalısın."

"Benim gibi biri mi?" Başımı eğiyorum. "On dokuz yaşında tıp fakültesi dördüncü sınıf öğrencisi, bir imparatorluğun varisi ve dünyanın en prestijli üniversitelerinden birinde lider mi demek istiyorsun? Oh, ve kız kardeşinin erkek arkadaşı."

"*Değilsin*," diyor Brandon.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İnkâr ilk aşamadır." Gülümsüyorum. "Eminim eninde sonunda kabullenme aşamasına geleceksin."

Yavaş bir alkış beni çılgınca sırıtan Landon'a baktırıyor. "Bravo. Performansın karşısında gözyaşlarına boğuldum." Alkışlarıyla birlikte iyi niyeti de kayboluyor. "Ama bir daha kendimi tekrar etmeyeceğim. Kız kardeşimin gitmesine izin ver yoksa sana, liderlik statüne ve küçük imparatorluğuna karşı harekete geçmeye meyilli olacağım. Seninle işim bittiğinde aynaya bakacaksın ve kendini tanıyamayacaksın. Belki o zaman aileme bulaşmaman gerektiğini anlarsın."

Hmm, ilginç.

Sadakati var. Hayır, sadakat değil. Sahiplenme duygusu. Muhtemelen Glyndon ve Brandon'ı kendi halkı olarak görüyor - dokunulduğunda imajına kötü yansıyacak bir mülk.

"Ya benimle birlikte olmak isterse?" Ben soruyorum. "O zaman ne yapacaksın?"

"Fikrini değiştir."

Sırıtıyorum. "Korkarım ben unutulacak bir tip değilim." "Ben de öyle."

Birbirimize bakıyoruz, bir zekâ savaşında gözlerimizi kırpmadan. Glyndon'ın kardeşinin benim gibi olduğunu söylemesine şaşmamalı. Öyle, ama şu anda bana karşı olması rahatsız edici.

Beni kabul etmesini sağlamanın en kolay yolu nedir? Herhangi bir manipülasyonun onun üzerinde işe yarayacağından şüpheliyim.

Ve Glyndon'u koruması altında gördüğü için muhtemelen bu konuya olan ilgisini kaybetmeyecektir.

Brandon yatıştırıcı bir sesle, "Başka birini bul," diyor. "Eminim elinizin altında sonsuz seçenek vardır."

Landon, kardeşi konuştuğu anda odağımın tam olarak nereye kaydığını fark ediyor. Anahtarı arabanın üzerine bırakıyor ve ben sırıtıyorum.

Bingo.

Brandon'ı burada istemedi. Onun zayıf olduğunu düşünüyor, muhtemelen kendi iyiliği için fazla iyi. Muhtemelen o da kendi başının çaresine bakamaz.

Gareth ile olan ilişkimin aksine, Landon Brandon'ı koruması altında görüyor.

Ve şimdi, onun peşinden gittiğimi biliyor, böylece beni ve Glyndon'ı yalnız bırakacak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Brandon, değil mi?" Ona yaratabildiğim en parlak, en sahte gülümsemeyi veriyorum.

Temkinli bir şekilde başını sallıyor.

"Glyndon sürekli senden bahsediyor, en sevdiği kardeşi olduğunu söylüyor." Pek sayılmaz, ama öyle olsaydı kesinlikle bu açıdan bakardı. Ve bir taşla iki kuş vuruyorum.

Brandon kendini özel hissedecek. Landon favori pozisyonundan reddedilecek. Bunu pek umursadığını sanmıyorum ama bu bir gurur meselesi ve gururu önemsiyoruz.

"Ayrıca hepinizin daha iyi geçinmesini dilediğini söyledi," diye devam ediyorum, annemin bizimle konuşurkenki tonunu taklit ederek neredeyse yatıştırıcı bir sesle. "Kavga etmeniz onu çok üzüyor ve aranızda köprü olmak için daha fazlasını yapabilmeyi diliyor."

Brandon'ın duruşu yavaşça gevşiyor ve gözlerinin kenarları yumuşuyor.

"Kendine gel lan," diye ısırıyor Landon. "Seni manipüle ediyor, Bran."

"Neden yapayım ki?" Hâlâ aynı tonda konuşuyorum. "Senden bir şey istemiyorum, değil mi? Sadece Glyndon'ın bana söylediklerini aktarıyorum. İkinizin arasında sıkışıp kaldığını söylediğinde onun için üzüldüm, bu yüzden akşam yemeklerini eve dönmek yerine büyükbabanın evinde yemeyi tercih ediyor."

Instagram'ından anladığım kadarıyla öyle. Büyükbabası ve büyükannesiyle, ailesinden daha fazla fotoğrafı var. Bran ile Lan'dan daha fazla fotoğrafı var.

Arkadaşlarıyla kardeşlerinden daha fazla fotoğrafı var.

İnsanların hayatlarını sosyal medya aracılığıyla bilinçaltında anlatmaları çok komik. Bu yüzden kimsenin arkasını okuyamayacağı kendi anlatımı yapıyorum.

Instagram'ımdan babamın yokluğuyla ilgili her şeyi bir araya getiren lanet olası Glyndon hariç tabii ki.

Brandon'ın duruşu az önceki sertliğini kaybediyor ve anahtarın kaputa vururken çıkardığı rahatsız edici ses beni duraksatıyor. Ama uzun sürmeyecek.

Landon'ın arabamı çizme planlarıyla geldiğini biliyordum ve her ne kadar kafasını metale vurup çizikleri kanıyla doldurmak istesem de, söz konusu olan daha önemli şeyler var.

Brandon'ın onayı gibi.

"Kardeşin belli ki mantıktan anlamıyor, ama eminim sen anlıyorsundur." Bir adım öne çıkıyorum. "Ben senin ve Glyn'in tarafındayım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Landon arabama zarar vermeye devam ederken "Geri çekil lan" diyor.

Garaj bunu düzeltecektir. Ancak mevcut durumda bu kaldıracı sadece ben tutabilirim.

"Onu kullanmadığını nereden bileceğim?" Brandon çok mantıklı bir soru sorar.

"Onu kullanıyor olsaydım, ilk iki gün içinde sıkılır ve gitmesine izin verirdim."

Ki bu doğru.

Sikeyim.

Eğer onu kullanmıyorsam, o zaman onunla tam olarak ne yapıyorum? İnsanlar benim için sadece üç kategoriye ayrılır.

Kullanılmaya değer.

Kullanılmaya değmez.

Nötr.

Yukarıdakilerin hiçbirinde yok.

Ama orada bir yerde olduğuna eminim, çünkü günümü mahvedecek kadar yer tutuyor.

Bran kaşlarını kaldırarak, "Söylemeye çalıştığın kadar güven verici değil," diyor.

"Yalan söyleyebilirdim ama s ö y l e m e m e y i tercih ettim. Glyn dürüstlüğümden hoşlandığını söyledi."

Bu yüzden beni terk etmeden önce.

Brandon muhtemelen bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu bildiğinden biraz gülümsüyor ve ben de diğer kardeşime bakarken sırıtmamı gizlemek için çaba sarf ediyorum.

Arabamı istediğin kadar parçala, ama tahmin et kim kazanıyor, Landon? Sen değil.

Evet, Brandon hemen k e n d i n e gelmeyebilir ama gelecektir. Tabii Glyndon ağzını açıp her şeyi mahvetmezse.

Ama yapsa bile, iyi kardeşin onayını kazanmak için sıfırdan başlayacağım.

Bu lanet tavşan için harcadığım tüm çaba beni kızdırmaya başladı, ama yine de eğlenceli.

Sırf yapabildiğim için biraz daha itmek üzereydim ki, havadaki gerginlikten tamamen habersiz, küçük bir figür orta adımlarla bize yaklaştı.

Sarı saçları uzun bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve siyah elbisesi, botları ve çantasındakilerle uyumlu bir sürü kurdele takılmış.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Siyah saçları olmayan lanet bir Goth Barbie gibi ve annemle Rai Teyze'nin ürkütücü 2.0 versiyonu.

Oh, ve bu beni bulmak için en kötü zamanlama.

Benden bir yaş küçük kuzenim Mia, elinde bir kap yemekle bana gülümsüyor ve ben de bunu hafife almamam gerektiğini anlıyorum.

Gülümsediği birkaç kişiden biri olduğumu biliyorum.

Landon'ın arabama ne yaptığını görünce adımları durur ve çatık kaşlarıyla ona, sonra elindeki anahtara, sonra da kırmızı boyanın üzerindeki dehşet haritasına bakar.

Aracının bir hendekten aşağı atılmasına hazır ol, orospu çocuğu.

Yemek kabının kayışını omzuna atarak yan tarafına sarkıtıyor ve "Bu lanet alet neden arabanı mahvetti ve neden hala nefes alıyor?" diye soruyor.

Sırıtıyorum. *Güzel soru, kuzen.*

Yine de cevap kendime bile itiraf etmek istemediğim bir şey.

Kardeşine zarar verirsem muhtemelen Glyn'in hayatından kara listeye alınırım - her ne kadar sümüklü bir orospu çocuğu olsa da. Ama bu, o pisliğin hayatını zindan etmeyeceğim anlamına gelmiyor.

"Ve şimdi, saflarımızda bir dilsiz var." Landon gülümsüyor, bunun daha önceki güç dengesini değiştirdiğini çok iyi biliyor. "Zekice."

"Lan, kes şunu," diye uyarıyor Bran.

"Ona bir daha dilsiz dersen derini yüzerim," diyorum gözümü kızartacak kadar tehditkâr bir sesle.

Mia bu dünyada bana "Farklı olman sorun değil Kill" diyen, daha doğrusu bunu bana imzalayan tek kişi. Seni hâlâ seviyorum."

Ve onun için cinayet işlerdim. Hiç soru sormadan.

"Bir dilsize dilsiz demenin nesi yanlış?" Landon gülümsemeye devam ediyor, boyamı çizmeyi çoktan unutmuş. "Eminim aldırmaz."

Mia bana işaret ederek, "Ona benim için bir sakıncası olmadığını söyle, eminim onun için de bir sakıncası yoktur," dedi ve tatlı tatlı gülümseyerek iki orta parmağını ona doğru çevirdi.

Gözlerini kısıyor, mizah anlayışı kayboluyor. Brandon gülümsüyor ve bana dönüyor, "Lütfen kardeşimin adına ondan özür dile."

"Seni duyabiliyor," diyorum. "Sadece konuşmuyor."

Bana işaret ediyor ve ben de Brandon'a diyorum ki, "Havayı kirleten lanet olası bir alet adına özür dilememi söyledi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

çünkü onun hareketlerinden siz sorumlu değilsiniz." "Haklısın."

Ona elini uzattı. "Ben Brandon." Elini sıkıyor ve bana bakıyor.

"Mia," dedim. "Kuzenim."

Birbirlerine gülümsüyorlar, şimdiden anlaşmış gibi görünüyorlar. Bunu daha önce düşünmemiştim ama Brandon'ı kız kardeşiyle ilgili olarak benim tarafıma çekmek için bir fırsat daha.

Sana borçluyum, Mia.

Kendime not, ona daha fazla kurdele al.

"İşaret dilinde nasıl küfür ediyorsun?" Landon muhtemelen hıyarlık etmek için soruyor, çünkü bu sahnedeki herkesin ona karşı olmasını kaldıramıyor.

Gülümseyerek onu tekrar tersler.

"Aynen böyle," diyorum ve Brandon gülümsemesini gizlemekte başarısız oluyor.

"Hadi yemeğe gidelim," diye işaret ediyor, onu tamamen görmezden gelerek. "Sana krep yaptım. Nikolai'yi bulmaya çalıştım ama o salak ortalıkta yok. Maya da 'Kaltak, seni bıçaklamadan çık dışarı' dedi. Hem de büyük harflerle. Uykusu bölündüğünde kafayı yiyor ve ben de onun sorunları için terapi arıyorum. Katılmak istersen salı günleri oluyor. Bu arada Gareth mesajlarıma cevap vermiyor ve Reina Teyze'ye beni hayalete çevirdiğini söyleyeceğim."

"Yani son tercihin ben miyim?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Küçük bir zebani gibi gülüyor, sonra omzuma vuruyor ve "En sevdiğim sensin, biliyorsun" diye işaret ediyor.

"Uh-huh."

"Brandon'a söyle gelsin," diye işaret ediyor. "Belli ki iyi ikiz o."

"Seni bizimle yemeğe davet ediyor." Brandon'a işaret ediyorum ve o da şaşırtıcı bir şekilde başını sallayıp bize doğru yürüyor.

Güzel. Bana hâlâ cevap vermeyen zor kız kardeşi hakkında ona sorular sorabilirim.

Yemin ederim, bir daha gördüğümde telefonuna takip cihazı takacağım. Onu.

"Glyndon ile bağlarınızı koparmak için yedi gününüz var, yoksa benim yöntemimle hallederiz."

Landon, diğer yöne doğru yürümeden önce arabama son bir çizik atarak sözlerini vurguluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Mia, "Gidip onu getireyim, Kill," diye işaret ediyor. "Kafasını ısırıp koparacağım."

"Ne oluyor lan? Sen köpek değilsin." Gülüyorum, sonra daha ciddi bir şekilde "Sen karışma. Ciddiyim. Bu benim kavgam ve seni ortada istemiyorum."

Suratını asıyor ama sonra bir iç çekip başını sallıyor.

Brandon başının arkasını ovuşturur. "Muhtemelen tehdidini ciddiye almalısın."

"Hayır, beni korkutmuyor."

"Öyle olmalı. Onu hafife almayın."

"Oh, yapmayacağım. Ayrıca burnunu ait olmadığı bir yere sokmasına da izin vermeyeceğim." Gülümsüyorum. "Şimdi, kim krep ister?"

Küçük tavşan beni istediği kadar hayalet gibi gösterebilir. Benimle konuşmayı reddediyor mu?

Güzel.

Ama koşarak gelenin o olduğundan emin olacağım, tersi değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

26

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

Bugün benim günüm değil.

Kızlar beni sadece Killian draması hakkında sorguya çekmekle kalmadı, aynı zamanda geç kaldığım için Profesör Skies'tan da azar işittim. Pastanın üzerindeki krema ise dersten sonra cam bir kapıya çarpmak oldu.

Kendimi savunmam gerekirse, sonuncusu beni egzotik bir hayvanmışım gibi izleyen tüm insanlar yüzünden oldu.

Dikkat çekmek benim tarzım değil ama o serseri beni herkesin aklının bir köşesine yerleştirdi.

Arkamdan konuşmaktan, fısıldamaktan, mırıldanmaktan ve endişemin artmasına neden olmaktan vazgeçmiyorlardı.

Bir süre banyoya saklanmayı düşündüm ama sonra insanlara hiçbir şey borçlu olmadığımı ve o öpücükten utanmamam gerektiğini düşündüm.

Evet, o piç benim bok listemin en başında yer alıyor ama bu herhangi bir şekilde utanç duymam gerektiği anlamına gelmiyor.

Bu yüzden başımı dik tuttum, zar zor derslerimi bitirdim ve sonra sanat atölyesine gittim.

Bugün yaklaşık on beş öğrenci için bir modelle nü resim yapmamız gerekiyordu, ancak tuvalimdeki yüz hatlarının ve vücut hatlarının modele ait olmadığını yarı yolda fark ettim.

Hiç de değil.

Erotizm duygum beni her seferinde kaçmaya çalıştığım ve başaramadığım kâbusa sürükledi.

Yoğun gözlerinin etrafına sert vuruşlar yapmama ve karnındaki her kesiği, akıldan çıkmayan kırık kaşlarını ve hatta omuzlarının üstündeki hafif çilleri yeniden yaratmama neden oldu.

Yardıma ihtiyacım var.

İş arkadaşlarım sigara içmek için mola verdiğinde, bu fırsatı telefonumu kontrol etmek için kullanıyorum.

Killian'ın çağrılarını görmezden gelmeye tamamen niyetliyim, bunun tek nedeni kendime ve kendime zaman ayırmaya ihtiyacım olması.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama sonra ondan bir mesaj buldum.

Sapık: İstediğin kadar koş. Ben sadece kendimi meşgul edeceğim.

Ekte kardeşimin tabaktan yemek yerken çekilmiş bir fotoğrafı var, başı aşağıda olduğu için yüz ifadesini göremiyorum.

Kalbim küt küt atıyor.

Lütfen bana Bran'ı bir şeyle tehdit ettiğini ya da zorladığını söyleme.

Resim tulumumu çıkarıp çantamı alırken ve Heathens'ın yerleşkesine kadar giderken bunu düşünmüyorum.

Bu resme ve arkalarındaki duvar kağıdına bakılırsa, malikanede bir yerde olmalılar.

Arabayı kapalı kapının önünde durdurdum.

Buraya gelmek için acele ederken, buranın özel bir mülk olduğunu unutmuşum; kraliçenin kraliyet muhafızlarını utandıracak kadar güvenlikli bir mülk.

Buraya geldiğim diğer iki seferde, kabul töreninde ve dün geceki partide, herkese açıktı. Herkese değil ama gardiyanlar beni durdurmadı.

Giriş izni almak için inandırıcı bir yalan düşünemeden, dev kapı unutulmaz bir gıcırtıyla açılıyor.

Ellerim direksiyonda terliyor ama bu fırsatı değerlendirip arabayı içeri sürmeyi tercih ediyorum. Brandon'ın güvende olduğundan ve yılanın ulaşamayacağı bir yerde olduğundan emin olduktan sonra diğer her şeyi düşünebilirim.

Hem Killian'ı hem de Bran'i aramaya ve mesaj atmaya çalıştım ama cevap gelmedi. Oh, ve psikopat beni Read'de bıraktı.

Konağa vardığımda ön kapıyı da açık buluyorum. Bu sefer etrafımda olası korumaları arıyorum.

Evin gotik havası, boşluk ve sessizlikle birleşince içimi ne olduğunu anlayamadığım ürkütücü bir his kaplıyor.

Bir hava dalgası saçlarımı gözlerime savuruyor ve yemin ederim ki bir gölge arkamdan yaklaşıyor.

Belki de sadece paranoyağımdır.

Bunun yerine görevime odaklanmayı seçerek içeriye doğru adımlarımı hızlandırıyorum.

Alt kattaki odadan bir çığlık duyduğumda merdivenlerden bir adım bile atmamıştım.

Elim titriyor ve yavaşça sesin geldiği yöne doğru ilerlerken şortuma sürtüyorum.

Lütfen bana çok geç kaldığımı söyleme.

Tekrar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir hıçkırık boğazıma takılıyor ve orada kalarak düzgün nefes alma yeteneğimi çalıyor.

Büyük çift kapıyı yarı titreyerek, yarı sinirli bir şekilde iterek açıyorum. Yine mi, lütfen-

Sahne ortaya çıktığında düşüncelerim durdu. Neden bir işkence odası bulmayı beklediğimi bilmiyorum, ama karşımdaki şey bundan çok uzak.

Aslında, bir oyun odası.

Altın ve kırmızı duvar kâğıtları mekânı kaplıyor ve kırmızı bir halı kan yoğunluğuyla yere seriliyor. Duvarların çoğunu kırmızı LED ışıklarla donatılmış dev ekranlar kaplıyor. Ortada zarif bir bilardo masası duruyor ve köşelerde bazı masa oyunları kurulmuş.

Gürültünün nedeni ekranlardan kaynaklanmaktadır.

"Vazgeç artık," diyor Killian lüks koyu kırmızı deri koltuğunda otururken ve elinde bir oyun kumandası tutarken.

Kendi kocaman sandalyesinde bağdaş kurmuş oturan ve kumandasına çılgınca vuran bir kızla konuşuyor. Dudakları büzülmüş ve açık teni kıpkırmızı.

"Onu dinleme. Kazanabilirsin," diyor Bran, sandalyesinin kolçağına oturarak.

Nefesim yavaş bir vızıltıyla çıkıyor.

O iyi. Geç kalmadım. İyi görünüyor ve gülümsüyor.

Benden daha asosyal olan sessiz kardeşim eğleniyor gibi görünüyor.

Artık acil tehlike ortadan kalktığına göre, önümdeki sahneye odaklanıyorum.

Ben endişeden hasta olmuşken cidden oyun mu oynuyorlar?

Ayrıca, bu kız kim? Yan gözle baktığımda tanıdık geliyor ama onu nerede gördüğümden emin değilim.

Kardeşim neden onunla ve Killian'la bağ kuruyor? *Beni sırtımdan da bıçaklayabilirsin Bran.*

Kıskandığımdan değil.

Kıskandığıma inanmayı reddediyorum.

"Ona boş yere umut verme." Killian düğmelerine kızla aynı hızda basıyor, ancak bu konuda tamamen umursamaz, hala verimli olsa da sıkılmış görünüyor. "Ve inan bana bebek Sokolov, o sadece seni destekliyor çünkü finali sana karşı oynayıp kazanmayı tercih ediyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçeri bir adım atıyorum ve yemin ederim beni çevresel görüşünde yakalıyor. Hızı biraz yavaşlıyor ve sonra kız zıplayarak kumandasına defalarca vuruyor.

Sonra güler ve Bran'e sarılır.

Ayrıldıklarında Bran, "Bunu yapabileceğini biliyordum,"

diyor. Çenesini Killian'a doğru sallayıp işaret ediyor.

Oh. Konuşamıyor.

Daha önce ona karşı küçük bir kin beslediğim için şimdi kendimi korkunç bir insan gibi hissediyorum.

"Senin gelmiş geçmiş en iyi amigo kız olduğunu söylüyor."

Kardeşim sırıtıyor. "Onur mu duymalıyım yoksa rahatsız mı hissetmeliyim emin değilim." Killian bir omzunu kaldırıyor. "Muhtemelen ikisi de."

Birden gözleri benimkilerle buluştu. Gözleri sert ve karanlık ve oynarkenki soğukkanlılığından eser yok.

Bazı nedenlerden dolayı, az önce bilerek kaybettiğini düşünüyorum. Bran ve kız muhtemelen fark etmedi ama ben Killian'ın kızın üstünlük sağlamasına izin vermek için nasıl bilerek yavaşladığını gördüm.

Hâlâ sandalyede uzanıyor, ama omurgası dikleşmiş ve boş yüz ifadesinde, yavaş ama istikrarlı bir şekilde oluşmakta olan bir fırtına, kesinlikle iyi haber olmayan bir gerginlik var.

Ama ne var biliyor musun? Siktir et onu.

Bu sabahtan beri yaptığı her şey için kızgın olması gereken kişi benim.

"Bran." Kardeşimin yanına kaydım ve koluna dokundum. "İyi misin?"

"Oh, hey, küçük prenses. Tabii ki öyleyim. Neden olmayayım ki?" Beni dikkatle izleyen kıza eliyle işaret ediyor. "Mia ile tanış, Killian'ın kuzeni ve benim yeni oyun ustam."

Heyecanla başını sallıyor, yüz hatları onu çok genç gösteriyor, benden çok daha genç. Sayısız kurdele saçlarını, elbisesini, bileklerini ve hatta dev botlarını süslüyor. Moda anlayışı için A+ alıyor.

Şimdi, onun romantik bir ilgi alanı olduğunu düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum. Onu bir yerlerde gördüğümü biliyordum. Nikolai ile fotoğraf çektirmişti.

Mia bir süre beni izledikten sonra Killian'a işaret etti.

"Ne dedi?" Ona tam olarak bakmadan soruyorum, çünkü şu anda şeytanla yüzleşmeye hazır değilim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bana senin de ağabeyin Landon gibi kaba olup olmadığını soruyor."

"O... onunla tanıştı mı?" Sesim titriyor ve Bran kolumu tutuyor. Killian gözlerini kısar. "Daha önce, okuluma geldiğinde,
Arabama zarar verdi ve senden ayrılmam için beni tehdit etti, yoksa daha kötüsünü yapacağını söyledi."

Evet, kardeşime benziyor.

Mia tekrar Killian'a işaret ediyor ve o da tercüme ediyor, "Landon'ın yıllardır karşılaştığı en büyük alet olduğunu söylüyor ve her türlü aleti görmeye alışkın olduğu için bu da bir şey ifade ediyor. Bran gibi tatlı bir kızla aynı görünüşü paylaşması da utanç verici. Eğer öyle olmasaydı, o uyurken yüzünü keserdi."

Bran yüksek sesle, içtenlikle gülüyor ve ben de gülümsüyorum. Bu kız Lan'dan korkmuyor. Bu hoşuma gitti.

"Glyn'le tanış Mia," diyor Bran omzumu tutarak. "Kesinlikle Lan'dan çok bana benziyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Killian, sesi kulağımın dibinde gümbürdeyerek, sonra sadece benim duyabileceğim kadar alçalarak. "Kuzenime iyi davranmalısın
-yani ben-iyi."

Ona ters ters baktım. "Son kısmı söylediğine emin misin?" "Söyleyebilseydi söylerdi."

"Geri dönelim Bran." Kolunu tuttum ve ortalık daha da karışmadan bu durumdan kurtulmaya çalıştım.

"Mia ve ben finalleri aldık. Sadece biraz bekleyin." "Ama-"

Mia saf bir kararlılıkla başını bana doğru sallıyor, kumandasını kapıyor ve diğerini Bran'e fırlatıyor.

Onu yakalıyor ve bana bakıyor. "Kendini iyi hissetmiyorsan gidebiliriz."

Gitmek istiyorum ama bunu söylersem bütün havayı bozmuş olacağım.

"Sen iyi misin?" Bran beni dikkatle izliyor.

"Evet."

"Emin misin? Çünkü açıklaman gereken çok şey var, küçük prenses."

İrkildim. "Biliyorum. Sonra konuşuruz. Git ve oyununu bitir."

Brandon'ı üzgün hissetmeden eğlenirken görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Mia Killian'a bir şey işaret ediyor ve Killian ona boş boş bakıyor. "Bunu söylemiyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kaşları çatılıyor ve tekrar işaret ediyor, bu sefer öfkeyle.

"Ne?" diye soruyorum.

"Aksanının çok seksi olduğunu söylüyor, seni de sikeyim bebek Sokolov." Kardeşimin yanına doğru yürüyor. "Sanırım bu tur Bran'i destekliyorum."

Ne zamandan beri kardeşime Bran diyor? Ve bugün neredeyse hiç takılmadıkları halde nasıl bu kadar yakınlar?

Gerçi belki de Killian'ın insanları etkileme yeteneğini hafife alıyorum.

"Hemen döneceğim," diyorum ama hiçbirinin duyduğundan emin değilim. çünkü video oyunu gürültülü ve tartışıyorlar.

Kaçmak için bu fırsatı seçmemin bir nedeni daha.

Bran oyununu bitirip gidene kadar tuvalette saklanacağım.

Adımlarım alt katta, oyun odasının yanındaki misafir banyosuna doğru hızlanıyor.

Arkamdan adım sesleri geliyor ve omurgamdan aşağı ani bir ürperti iniyor.

"Eğer kaçarsan, seni kovalarım." Killian'ın karanlık sesi havaya duman kalınlığında nüfuz ediyor. "Ve eğer seni kovalarsam, seni yakalarım." Sesi yaklaşıyor. "Ve eğer seni yakalarsam, seni beceririm, bebeğim."

Banyoya kadar olan kısa mesafeyi koşarak gidip kapıyı var gücümle çarparak kapatırken bunu düşünmeme izin vermiyorum.

Ancak bir el, korku filmlerinde olduğu gibi, korku ve dehşet dolu bir çığlıkla birlikte kayar.

Kapıyı iterek kapatmaya çalışıyorum ama çabalarım onun kaba gücüyle kıyaslanamaz bile.

Arkasındaki güce.

Onu kaplayan sapkın niyete.

Kapıyı vurarak açtığında fiziksel olarak geriye savruluyorum, sanki yoluna çıkan bir engeli ortadan kaldırmakta zorlanmamış gibi soğukkanlı, zahmetsiz görünüyor.

Dürüst olmak gerekirse yapmadığını düşünüyorum.

Banyoya giriyor ve kapının akıldan çıkmayacak bir yavaşlıkla kapanmasına izin veriyor.

Bir canavarla kapana kısıldım.

Güzel zalim yüz hatları, günahkâr bir fiziği olan ve maskesiz biri.

Artık bana yumuşak davranacakmış gibi bile yapmayacak, değil mi? *Sana fazla zarar vermeyeceğim* ya da *beni emersen seni sikmeyeceğim* gibi sözler vermeyecek.

Bu onun kesilmemiş hali.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Keşke bu sadece bir yara izi yüzü olsaydı, soymaya çalışsam çökecekti. Ama bu onun gerçek yüzü. Açığa çıkarılacak yara izi ve bulunacak alternatif gerçeklik yok.

Ve onun ulaşamayacağı bir yere ihtiyacım var.

Şimdi.

Tuvaletin kapısına dönüyorum; son çarem kendimi oraya kilitlemek.

Saçımı acımasızca kavrayan bir el beni geriye savurmadan önce iki adım atmış oluyorum.

Çığlık atıyorum ama sırtım göğsüne çarptığında ağzımdaki sert bir el sesimi bastırıyor.

"Şşşt." Dudakları kulağıma değiyor, o kadar günahkâr ve karanlık ki midem bulanıyor. "Kardeşinin içeri girip kız kardeşinin çiğ çiğ sikildiğini görmesini istemezsin, değil mi?"

Başımı çılgınca sallıyorum, ama bu onunla aynı fikirde olmak için değil. Bu boktan maskaralığı bıraksın diye.

"Sana ne demişti?" Sesi sıradan geliyor ama hiç de öyle değil. Bir volkandan dökülen lav gibi. Okyanusu ters yüz eden bir kasırga. "Doğru, küçük prenses. Sence küçük kız kardeşinin döllerimle sikildiğini gördüğünde hâlâ böyle hissedecek mi?"

Göbeğim sıkışıyor ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama bunu yaptıkça saçlarımı daha sıkı kavrıyor. Düpedüz acı veriyor ve gözlerim yaşarıyor.

"Bahse girerim küçük pis bir sürtük gibi ıslanmışsındır." Şortumu zahmetsizce aşağı iterek ayak bileklerimin etrafında toplanmasını sağlıyor ve acımasız elini iç çamaşırımın içine sokarak beni avuçluyor. "Benim için sırılsıklam olacağını biliyordum bebeğim. Nefes alamayana kadar hırpalanmayı seviyorsun. İradene el koymam hoşuna gidiyor. Bu seni tahrik ediyor, değil mi? İtiraf et, iyi tarafımı sevmiyorsun. Sen benim şeytani tarafım için lanet bir fahişesin."

"Hayır" diye çığlık atıyorum, ama bu ses onun eline çarpan lanetli bir ses gibi çıkıyor.

Artık inanıp inanmadığımı bilmediğim koca bir yalan gibi geliyor.

Killian iç çamaşırımı kenara itiyor ve üç parmağını aynı anda içeri sokuyor. Gözlerim acımasız güçten ve içimde titreşen zevkten geri yuvarlanıyor. Sesimi ve nefesimi boğuyor olması bunu daha da çılgınca hale getiriyor.

Erotik olarak günahkar.

Killian ağzımı tutarak başımı aşağı doğru itiyor. "Amcığının parmaklarımla nasıl heyecanlandığına bak. Seni bulmamı istedin ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

seni sıkıştırıp boşalmaya zorlamamı istedin. Her adımında sikimi hissetmen için o küçük amcığını daha da acıtmamı istedin. *Beni* istiyorsun, bebeğim."

Başımı tekrar tekrar sallıyorum.

Sadece omuz silkiyor. "İnanıp inanmamak sana kalmış, istediğim zaman amımı sikmek de bana kalmış. Elime nasıl damladığını görüyor musun, seni pis sürtük?"

Bana parmaklarının giriş çıkışını ve benim utanç verici uyarılmamı izlettiriyor. Her hareketini, her ahlaksızlığını görmemi sağlayarak eyleme daha fazla sınır katıyor.

"İşte böyle, yut onları." Dördüncü bir parmak daha ekliyor, onu da diğerlerinin arasına sokuyor ve gerçekten beni yırtacağını falan düşünüyorum. "Rahatla, sikimi aldın, bu kadarını kaldırabilirsin."

Onları aynı anda içime sokuyor, makaslıyor, birbirine bağlıyor, derinleştiriyor.

Gözlerim düşüyor ve bir an için gerçekten zevkten çıldıracağıma inanıyorum.

"Sence bütün ilkimi oraya sığdırabilir miyim?" diye fısıldıyor karanlık bir şehvetle ve ben onu sallamak için başımı çevirirken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Sadece kıkırdar. "Sakın bayılma, küçük tavşan. Hâlâ seni cezalandırmam gereken çok şey var." Başparmağını klitorisime vurarak anında yıldızları görmemi sağlıyor.

Klitoris uyarımından bu kadar hızlı boşalmam utanç verici.

"Bugün yaptığın numaralardan sonra o orgazmı hak etmedin." Parmaklarını içimden çekip çıkarıyor ve beni ele geçiren boşluğu tanımayı reddediyorum.

İçimde nabız gibi atan daha fazlasına olan ihtiyacı tanımayı reddediyorum.

"Eğer çığlık atar ya da yardım çağırırsan, kardeşine seni becerirken izletirim. Beni duyuyor musun?"

Acı gözyaşları gözlerimi yakıyor ama ağzımı bırakıp saçlarımı yumruklarken onları serbest bırakmayı reddediyorum.

"Siktir git," diye tükürdüm.

"Bu iğrenç ağız sadece sikimi sertleştiriyor bebeğim. Üzerinden atmak istediğin başka hakaretler varsa, elbette."

"O fotoğrafı paylaşarak ilk dublörlüğü yapan sensin."

"Dünyanın senin benim olduğunu bilmesi gerekiyordu. Bunun için özür dilemeyeceğim. Aslında, bunu tekrar ve daha önce yapardım, böylece kimse sana sahip olma fikrini düşünmezdi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Dur tahmin edeyim, çünkü bunu sadece sen yapabilirsin?" "Doğru tahmin ettin."

"Asla ama asla seninle olmayı seçmeyeceğim."

"Flaş haber. Zaten öylesin."

"İsteyerek değil."

"Umurumda değil." Saçımı çekiştiriyor. "Ve sen zorluyorsun. Kukun bunun bedelini ödeyecek."

"Oh, özür dilerim. Acı gerçeklerin söylenmesinden hoşlanmıyor musun?"

"Onaylamayan sensin. Resmi öğrenmeden önce bile sinirliydin çünkü sana küçük ahlaki pusulanızın onaylamadığı gerçekleri söyledim." Beni tezgâha doğru itiyor, ben de karşı koyuyorum, ama beni ensemden tutup yere yapıştırıyor, böylece mermerin kenarına tutunmaktan başka çarem kalmıyor. "Ama şu var, senin kırılgan küçük duygularını korumak için yalan söylemeyeceğim. Duyguların nesi bu kadar özel ki zaten? Onlara sahip olduğun için harika olduğunu mu düşünüyorsun? Olay şu, beni görüyorsun ve görmeye devam edeceksin, Glyndon. Boş kabuk, şeytani taraf ve hepsi."

Delirmiş. Hayır, muhtemelen öfkeli.

Bana sadece sinirlendiğinde ismimle seslendiğini fark etmeye başladım.

Fermuarının sesi banyoda yankılanıyor ve ardından kıçımın yanağına bir tokat atıyor. Bağırıyorum, ama arkamdan girdiğinde bir inilti ile boğuluyor.

Acı çekmem gerekiyordu ama içime tamamen girdiği anda küçük bir inilti çıkardım.

"Kahretsin, bundan asla bıkmayacağım," diye mırıldanıyor bariz bir şehvetle, sonra bir delinin ritmiyle içime itiyor.

Hem hazzın hem de acının saldırısını hissetmektense yeryüzünün açılıp beni yutmasını istiyorum.

Birden başımı saçlarımdan tutup kaldırdı ve aynadaki yabancıya bakmamı sağladı.

Killian arkamda, bir tanrı gibi uzun ve şeytan gibi uğursuz. Yüzü sert, yüz hatları hem şehvet hem de tahakkümle karanlık.

Peki ya ben?

Eğilmiş durumdayım, onun tarafından kullanılıyorum, istismar ediliyorum ve tamamen hükmediliyorum ama gözlerim acı yerine erotik bir zevkle parlıyor. Dudaklarım ayrılıyor ve burun deliklerim açılıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Saçımı tutuşu sahneyi daha da rahatsız edici hale getiriyor. Yanlış.

Carnal.

"Bunu ne kadar istediğine bir bak, bebeğim. Bunun için ağlamak üzeresin." Ritmini yavaşlatıyor ama kalça kemiğim tezgâhın kenarına çarpana kadar derinleştiriyor. "Bir dahaki sefere benim olduğunu sorgulama, bunun için etrafta hayalet gibi dolaşma ve kesinlikle beni kendinden uzaklaştırma. Anlaşıldı mı?"

Tırnaklarımı mermere geçiriyorum, her darbeyi, her zevk patlamasını içimde hissediyorum.

Dişleri boğazımın etiyle buluşuyor ve o kadar sert ısırıyor ki çığlık atıyorum.

"Anlaşıldı mı Glyndon?"

"Hayır..." Aynada ona ters ters bakıyorum ve o da aynanın yanındaki noktayı ısırıyor.

Bu sefer bir hıçkırık beni terk ediyor, ama acının saldırısı horozunun neden olduğu sürtünmeye ekleniyor.

"Tekrar deneyeceğiz. Anlaşıldı mı?"

"Senin olmak istemiyorum."

"Karar vermek sana düşmez."

"Kendimi kaybetmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum, gözyaşlarım yanaklarımda toplanıyor. "Kaybetmeyeceksin."

"Nereden bileyim? Benimle yoluna devam ediyorsun."

"Seni cezalandırmam ve bundan zevk almaman ya da sana gerçekten zevk vermem sana bağlı." Kalçalarını döndürüyor ve içimde kısa bir an için görüşümü beyazlatan bir noktaya vuruyor. "Benim olduğunu söyle, bebeğim."

Dudaklarımı büzüyorum ama içimdeki kavga çoktan bitmiş. Hala mırıldanıyorum. "Asla senin olmayacağım."

"Korkunç bir hata." Ritmi çılgına dönüyor ve yoğun, o kadar yoğun ki ağlıyorum.

O kadar yoğun ki aynı anda hem ölmeyi hem de orgazm olmayı diliyorum.

Ama beni tekrar tekrar boşalmaya zorluyor, kelimeleri söylememi talep ediyor.

Bilmiyorum.

Beni öldürebilirdi ama ben öldürmezdim.

Bu kendime ait son parçam ve onu teslim etmeyi şiddetle reddediyorum.

Bana yalan söylemeyeceğini

söyledi. Söyleyeceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonunda gitmeme izin verene kadar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

27

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

Hayatın bu kadar telaşlı, kesinlikle yabancı ve düpedüz... gerçeküstü olabileceğini hiç bilmiyordum.

Killian'ın beni banyo tezgahına karşı becermesinin üzerinden bir hafta geçti. -Ya da daha çok beni *cezalandırdı*.

O zamandan beri beni cezalandırıyor.

Evet, boşalmama izin veriyor, hatta orgazm olmam için yalvartacak kadar ileri gidiyor ve beni tatmin etmekten zevk alırken, egemenliğini ve tüm kartların elinde olduğunu kanıtlamaktan da hoşlanıyor.

Beni kaldırıp yere atıyor, parmakları boğazımda ve aleti içimde tahribat yaratıyor. Isırıyor, tokatlıyor ve özellikle herkesin görebileceği yerlerde her türlü morluk ve çürük bırakıyor.

Kolunu belime ya da omzuma dolayarak ya da elimi elinin içine sokarak, toplum içinde bir şekilde bana dokunmayı kendine görev edinmiştir. Dünyanın benim ona ait olduğumu bilmesini sağlayacak herhangi bir şey.

Bana çok güzel bir şekilde söylediği gibi, kimse 'onun olana bakmaya' cesaret edemiyor.

Ancak tahmin ettiğimin aksine, arkadaşlarımı kendisini kabul etmeye zorlamaya çalışmadı. Bunun yerine, Bran'i kendi tarafına çektiği gibi manipülatif bir yaklaşım kullandı.

İzin bile istemeden çevremize giriyor ve artık her gün benim için hazırladığı öğle yemeğinde bizimle birlikte oturuyor. Herkesin ilgisini çekiyor ve onların yavaş yavaş kabuklarından çıkıp kendisini kabul etmelerini sağlıyor.

Bir kez bile şiddet kullanmadı ya da onları tehdit etmedi - belli ki bu sadece bana özel.

Tepkilerine gelince, farklılar. Ava benimle yatmak istiyor, Cecily hala ona güvenmiyor, Annika benim için her şeyden çok üzülüyor gibi görünüyor, Remi bunu en son öğrendi ve sevimli bir şekilde dramatikleşti ve Creighton umursamıyor.

Killian'a Remi'nin gelmiş geçmiş en komik kişi olduğunu söylediğimde hiç eğlenmiş gibi görünmedi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Killian'ın daha önce zorba olduğunu düşünmüştüm ama şimdi onun bir diktatörden farksız olduğunu öğrendim. Sadece tüm emirlerinin yerine getirilmesini istemiyor, aynı zamanda muhalefete karşı sıfır toleransı var.

Ne kadar çok hayır dersem, o kadar acımasız oluyor. Ne kadar sert mücadele edersem, 'cezam' o kadar ağır olur. Ve bu her zaman, her yerde olabilir. Rekor sürede tamir ettirdiği arabasında, odasında, benim odamda -balkondan gizlice girdikten sonra- ya da buluşma noktamız haline gelen ateş böceği gölünde.

Sonuç olarak, benim için özelleştirdiği ağın derinliklerinde sıkışıp kalıyorum ve çıkış yolundan emin değilim.

Bir çıkış yolu istiyor muyum?

Killian tam bir şeytan değil ve aslında iyi biri olabiliyor. Tüm yemeklerimi o hazırlıyor, yemeğimi yediğimden ve suyumu içtiğimden emin oluyor - bunu emrederken sesi doktor gibi çıkıyordu.

Geçen gün onu *Inception*'ı izlerken yakaladım ve tekrar izlemek istediğini söyledi ve benim ilk kez izlediğimi hayal etti. Leonardo DiCaprio'nun benim aşık olduğum ünlü olduğunu söylediğimde bundan hiç hoşlanmadı.

Her neyse, ilgi alanlarıma ilgi gösteriyor, bir sürü sanat dergisine abone oldu ve sırf canı istediği için bana birinci sınıf bir palet aldı.

Sonra da beni sikerken resmini yapmamı söyledi, piç herif.

Bu da yetmezmiş gibi beni her zaman sanatım, arkadaşlarım ve ailem hakkında konuşturuyor. Hatta bunu gardım düştüğünde, seksten sonra yapmayı seçiyor, çünkü o zaman daha açık olduğumu biliyor.

Yavaş ama emin adımlarla, iyi mi kötü mü olduğunu bilmediğim bir noktaya kadar derimin altına giriyor.

Bu hafta özgürlük duygusuyla dolup taşıyor. Evet, korkutucu türden - gelebilmek için zapt edilmem ve çaresiz bırakılmam gereken türden, ama yine de özgürlük.

İlk defa kendimi bırakabildiğimi ve bu konuda fazla düşünmediğimi, panik atak geçirmediğimi ya da aynada kendime bakıp iğrenmediğimi hissettim.

Son kısım, Killian'ın beni sık sık bir aynanın önünde sikmesi ve zevk dolu yüzümü görmemi sağlaması gerçeğinden kaynaklanıyor. Bana adını da söyletiyor. Tekrar tekrar, boğuk bir ilahiye dönüşene kadar.

Ama hala bana onun olduğumu kabul ettiremiyor, bu onu her seferinde öfkelendiriyor ve sonra bana bunun onu ne kadar kızdırdığını gösteriyor.

Ama siktir et onu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Denerken ölsem bile o son parçamı kendime saklayacağım. Bu gereksiz bir gurur meselesi olabilir, ama biliyorum ki, eğer o parçamdan vazgeçersem, onun tarafından tamamen kontrol edilmeyi kabul etmeye tamamen hazır olmalıyım.

Bir gün uyanacağım ve kendimi tanıyamayacağım, çünkü onun küçük oyuncağına dönüşmüş olacağım.

Ve bu ben değilim.

Yani benim mücadelem egomun işe yaramaz bir tezahürü değil. Bu benim tek hayatta kalma yöntemim.

Sınıfa doğru yürürken, bu sabah aldığım mesajları kontrol ediyorum.

Geçen sefer gönderdiğim görüntüler Devlin'e ait elimizdeki tek görüntülerdi. Sizden başka onu canlı gören son kişi kırmızı maskeliydi ve eminim onun kim olduğunu biliyorsunuzdur.

Metni tekrar tekrar okurken parmaklarım titriyor.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde Gareth anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdi ve bana Devlin'in ölümünden tam bir gece önce malikânelerine girerken çekilen güvenlik kamerası görüntülerini gönderdi. Gareth'ın az önce bahsettiği görüntü, Devlin'in ürkütücü tavşanlardan biri tarafından bodruma indirildiği bir video. Onu orada bekleyen kişi kırmızı maskeliydi.

Killian.

Sonra video sona erdi.

Kabul töreni sırasında katılımcıların sonuncusunun akıl oyunlarıyla ilgili olduğundan bahsettiklerini duydum. Ve bu konuda Killian'dan daha iyi kimse yok.

Peki Devlin neden hemen ardından arabasını uçurumdan aşağı sürmeye karar verdi? Bu soruya cevap verebilecek tek kişi muhtemelen Killian, ama son zamanlarda ondan ne zaman bir şey istesem, "Ben önce benim."

Reddettiğimde omuz silkiyor ve beni öylece bırakıyor.

Bu da farklı olmayacak. Aslında, muhtemelen sırf yapabildiği için bir pislik olacak.

Profesör Skies'ın sınıfına girerken telefonumu ve düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum. On beş saniye geç kaldığım için beni azarlamasına hazırım ama bana sadece bir bakış atıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Bekle. Gitmesine izin mi veriyor?

Tuvalim tarafından gizlendiğim için şükrederek sınıfın en arkasında otururken hareketlerim yavaş ve beceriksizce.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İşte o zaman en son yaptığım resmin kaybolduğunu ve onun yerine boş bir resim olduğunu fark ediyorum.

Ve sonra, hiç beklenmedik bir şey oluyor. Profesör Skies bir resim çıkarır, hem de herhangi bir resim değil, *benim* resmimi çıkarır ve tüm sınıfa sergiler.

Kulaklarım ısınıyor, bu kez beni tüm sınıfın önünde utandıracak sözlerinin saldırısına hazırım.

Ama iç içe geçen, çarpışan ve doğa güçleri gibi birbirlerine çarpan siyah ve kırmızı gölgelerden başka bir yere bakamıyorum. Bu resimle, onu bir araya getirirkenki ruh halimle gurur duyuyorum, ama şimdi profesör beni yine düpedüz aşağılayacak.

Belki de kızartma başlamadan önce koşmalıyım.

Hayır. Ben büyük bir kızım. Bunu kaldırabilirim.

"Soğuk, kasvetli, karanlık, düz ve kesinlikle abartılı empresyonist tarzın karışımı farklı şekillerde ortaya çıkabilir." Eliyle tabloyu işaret ediyor. "Bu da onlardan biri. Kesinlikle en iyisi ya da ilki değil ama duygu değeri açısından incelenmeye değer benzersiz bir tarzı var. Aferin Bayan King."

Tüm sınıfın dikkati bana kayıyor, ama yapabildiğim en iyi şey felç geçiriyormuşum gibi inanmaz bir şekilde bakmak.

Belki de felç geçiriyorumdur.

Eğer bu bir rüyaysa, çok zalimce. Uyandır beni, lütfen.

Kalçamı çimdikliyorum ve kesinlikle acıyor.

Profesör "Devam ediyoruz," diye anons ediyor ve resmi orada tutarken bugünkü ders hakkında konuşuyor.

Benim resmim.

Ders bittikten çok sonra bile hala şaşkınım. Açıkçası beni arayıp bunun tatsız bir şaka olduğunu söylemesini bekliyordum ama o sadece gitti.

Ve diğer herkes de öyle.

Sadece Stuart geride kalıyor ve bana biraz garip bir şekilde gülümsüyor. Killian'ın tehditlerini ciddiye alıyor ve aramızda üç kişinin sığabileceği kadar mesafe bırakıyor.

"Tebrikler, Glyn. Çok geciktin."

"Teşekkürler... Sanırım... Hala buna inanamıyorum. Benden ne kadar nefret ettiğini ve sanatımın anneminkinin kötü bir taklidi olduğunu düşündüğünü biliyorsun. Onun kızı ve Landon'ın kız kardeşi olmaya değmeyeceğimi bile söyledi."

Stuart ensesindeki sarı saç tellerini ovuşturdu. "Züppenin teki olabiliyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Olabilir mi?"

"Evet, öyle, ama hey, iyi tarafından bak. Sonunda senin değerini anladı." Sırıtıyor. "Eğer bir anlamı varsa, bence senin sanatın anneninkinden ve hatta Landon'ınkinden daha kışkırtıcı. Bunu sevdim."

"Teşekkürler." Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

Annem dışında ilk kez biri bana bunu söyledi. Başlarda güvensizliğimi köreltmeye çalıştı ama o benim annem. Çocuklarına aynı şekilde davranmaya meyillidir, ama sanırım içten içe en çok Bran'ı seviyor ve kesinlikle Landon'ın kendisini bile aşan bir sanatsal deha olduğunu düşünüyor.

Gurur duyduğu bir şey.

Stuart ve ben kafein almak için kafeteryaya gidiyoruz ama koridorda çok tanıdık, çok sarışın, çok renkli, Harley Quinn tarzı bir kız tarafından durduruluyoruz.

Cherry yüzüme sakız patlatıyor, beni ayakkabısındaki kirden başka bir şey değilmişim gibi izliyor.

Son zamanlarda gittiğim restoranlarda ve parklarda dolaşıyor, muhtemelen bana göz kulak oluyor.

İlk kez bu kadar yakınlaştı ve onun yanında rahat olmadığımı söylemek hafif kalır.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Nötr tonumda soruyorum.

Bütün sabah iyi bir ruh halindeydim ve o bunu bir saniyede mahvetti.

"Kışt, inek," diyerek Stuart'ı kovar. "Yetişkinlerin konuşması gerek."

"Belki de biraz terbiye alana kadar kıştlaması gereken sensindir," diyorum ona.

"Sorun değil... Ben kafeteryada olacağım." Stuart beni Cherry ile yalnız bırakarak olay yerinden kaçtı.

Killian'ın uzun süre siktiği ve belli ki daha fazlası için geri gelecek kadar hoşuna giden kız gibi.

Hayır. Bu ayrıntıyı düşünmeyeceğim.

"Ah, sana baktıkça ülkenin hava durumundan daha sıkıcı olduğundan, kişilikten yoksun olduğundan ve muhtemelen bir rahibe kadar namuslu olduğundan emin oluyorum. Killer sende ne buluyor?"

"Belli ki sende görmediği şey bu. Şimdi, izin verirseniz, küçük çocuk dramalarına dalmaktan daha iyi yapacak işlerim var. En son baktığımda burası ortaokul değildi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Dinle beni, seni küçük züppe sürtük." Yüzüme bakıyor, sesi sertleşiyor. "Kendini özel mi sanıyorsun? Killer'ın kullanılmış bir prezervatif gibi bir kenara atmadan önce kraliçe gibi hissettirdiği tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Oradaydım, bunu yaptım, bunu kanıtlayacak izlerim var. Bu yüzden yapabiliyorken kına yak, çünkü yakında seninle işi bitecek ve bu olduğunda, yatağıma geri dönecek, çünkü ait olduğu yerin orası olduğunu biliyor. Benim gibi biriyle, senin gibi aptal bir nörotipik kaltakla değil."

Kanın yüzüme hücum ettiğini hissedebiliyorum ama kendimi sakin kalmaya zorluyorum çünkü onun sinirlerini en çok bozacak şeyin bu olduğunu biliyorum. "İşin bitti mi?"

"Hayır," diye hırlıyor. "Eğer ondan uzak durmazsan, kendini öldürteceksin. Bunu sana vereceğim ilk ve tek uyarı olarak kabul et."

"Dur tahmin edeyim, beni öldürecek misin?"

"Hayır, yapacak. Katil'in ilk gençlik yıllarından beri kana susamışlığını ve öldürme içgüdüsünü bastırdığını biliyor muydunuz? Tabii ki bilmiyordun, çünkü sen normalsin. Onun gerçek benliğiyle ilişki kuramıyorsunuz, bu yüzden sizin aptal küçük ahlak anlayışınızı yatıştırmak için bastırmaya, bastırmaya ve bastırmaya devam edecek. Seri katillerin ilk kurbanlarının kim olduğunu biliyor musunuz? Sevgilileri, eşleri ve anneleri, yani en başta onları baskı altına alan insanlar. Son baktığımda, bu sendin." Sözleri göğsümde bir delik açıyor ve düzgün nefes almak için gereğinden fazla çaba sarf ediyorum, konuşmak içinse daha da fazla. "Son baktığımda, ben sözlerine inanıyorum."

"Devam et ve ona sor o zaman." Sesi uğursuzlaşıyor. "Neden en sevdiği rengin kırmızı olduğunu düşünüyorsun? Kan rengi."

Ben yutkunuyorum ve o manyak gibi gülüyor. "Ne korkak bir kedi. Çekip gitme şansın var. Al bunu."

"Bana izin vermiyor," diyorum istemeden.

"Başka birini seçerek onu incitirsen sana bir daha dokunmaz." Şakağıma vuruyor. "Aklını kullan ve ona uygun olmayan iyi bir kız olduğunu kabul et. Onun enerjisini karşılayacak, özünde kötü birine ihtiyacı var."

O gittikten sonra da sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. Dersler sırasında, öğle yemeğinde - Killian'ın dersleri olduğu için beni Annika'yla birlikte gönderdiği öğle yemeğinde - öğleden sonra stüdyoda konsantre olmaya çalışırken onları düşünüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Büyükbabamla ve ailemle FaceTime yaptığımda bile. Onları kesinlikle kısa kesmek zorundaydım, çünkü kesinlikle bende bir sorun olduğunu anlarlardı.

İşimi bitirdikten sonra arabayla gezintiye çıktım ve bir şekilde evinin önüne geldim.

Sert bir şekilde nefes alırken başımı direksiyona yaslıyorum. Ne yapıyorum ben böyle?

Daha sonra akşam yemeği için buluşacaktık ama ben iki saat erken geldim.

Ben hiç erken gelmem. Aslında, sırf onun sinirlerini bozmak için geç gelmeye özen gösteririm. Bu benim diktatöre karşı isyanım.

Yine de beni almaya karar verecek kadar geç gelmiyorum, çünkü bu kesinlikle önce arabada beni becereceği anlamına geliyor.

Şimdilik gitmeyi düşünüyorum ama kapı açılıyor. Görünüşe göre, dört kurucu üye ve hiç tanımadığım beşinci üye ile birlikte artık malikaneye otomatik erişimim var.

İçeri girdiğimde, havuzdan gelen bir kargaşa duyuyorum.

O tarafa doğru gidiyorum ve Nikolai'nin Gareth'ı havuza itmeye çalıştığını ve Jeremy'nin de onu boğmamak için arabuluculuk yapmaya çalıştığını görüyorum.

"Şerefsiz herif beni uykumdan uyandırdıktan sonra her zaman düzgün kalabileceğini sanıyor. Cesedinin uluslararası hızlı kargo ile eve geri gönderilmesine hazır ol."

Nikolai kuzenine tekme atar ve Gareth onu son anda yakalar. Bir su bombası patlar ve tüm kenarlara su sıçratarak tamamen giyinik Jeremy'yi ıslatır.

"Siz sikikler yaşamaktan bıktınız mı?" Onlara ters ters bakar ve Nikolai ona sadece su sıçratır.

"Sıkıcı olmayı bırak. Şeytan'ın varisi bile etek peşinde koşmak yerine burada."

Killian siyah bir şort ve gergin göğsünün, kaslı karnının ve bazı karga dövmelerinin ipuçlarını ortaya çıkaran açık bir tişört giymiş bir şezlongda uzanmaktadır. Sahneye hiç dikkat etmiyor, doğrudan onlara bakıyor.

Bakışları uzaklarda kaybolmuş, yarı düşünceli, yarı... yok olmuş.

Böyle anlarda ne düşündüğünü merak ediyorum. Anormal zihninden neler geçiyor?

Sanki başından beri orada olduğumu biliyormuş gibi başını bana doğru eğiyor. Ve tam o anda dudaklarından bir gülümseme döküldü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Killian'ın sırıtması gülümsemesinden farklıdır. İkincisi genellikle sahtedir. Ancak onun tembel sırıtışları eğlenceli, yaramaz ve görülmeye değerdir.

Tek amacı beni kan kaybından öldürmek olan kelebeklerin midemi kesmesine neden oluyor.

"Glyndon!" Nikolai havuzdan bağırıyor. "Bana mayonu getirdiğini söyle."

Killian'a doğru yürüyorum. "Aslında yapmadım."

"Sorun değil. Hepimiz çıplak gidebiliriz." Kaşlarını sallıyor.

Killian ona karanlık bir tonla "Bunun son çıplak gösterin olmasını istiyorsan hayır," diyor.

"Fahişelerden daha sıkıcı olmaya başladı, yemin ederim." Nikolai ona su sıçratmak üzereydi ama Gareth üzerine atlayıp onu suyun altında boğduktan sonra bana doğru başını salladı.

Bu adamlara alıştım, ancak Nikolai cinayet çılgınlığı havasındayken veya Jeremy'nin sesi değiştiğinde gerçekten uzak duruyorum.

Ama onlara ne kadar alışmış olursam olayım, onlar hâlâ dinsiz ve ölümcül olabilirler.

Güçlü bir el bileğimi sarıyor ve beni sert bir yüzeye indiriyor. Killian'ın kucağına düştüğümde şaşkın bir ses çıkarıyorum. Bileğimi bırakıyor ve sahiplenici bir elini belime doluyor.

Üşütücü bir sıcaklık tenimi kaplıyor. Bu kadar soğuk birinin böyle bir huzur hissi vermesi çok garip.

"Bana mı öyle geliyor yoksa erken mi geldin?"

"Buralardaydım, ben de geleyim dedim." Gözlerimi çocuklara diktim. "Bir havuz şovuna katılacağımı bilmiyordum."

Parmakları çenemi eğiyor ve yüzümü ona dönmemi sağlıyor. "Kan gölüne dönmesini istemiyorsan gözlerini benden ayırma."

Yutkunuyorum, Cherry'nin önceki sözleri bir anda içime saplanıyor.

"Bunun boş bir tehdit olmadığını ve gerçekten cinayet işlemeyi düşündüğünüzü varsayıyorum."

"Doğru tahmin ediyorsunuz."

Boğazımda yumruğum büyüklüğünde bir top toplanıyor. "Gerçekten öldürmek mi istiyorsun?"

Kaşlarını kaldırıyor. "*Gerçekten* bilmek istiyor musun yoksa duymak istemediğin şeyi sana söylersem beni yine hayalet mi edeceksin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bana yalan söylemek istemediğini söyledin, o yüzden söyleme. Senin gerçek doğanı idare edebilirim."

Gözlerini kısar. "Sen kimsin ve benim ahlaki açıdan utangaç küçük tavşanıma ne yaptın?"

"Şşş, şu anda uyuyor. Onu uyandırma." Kıkırdıyor, sesi

yan tarafımda gümbürdüyor.

Cesaretimi topluyorum ve daha kasvetli bir tonda devam ediyorum: "Ne kadar acıtırsa acıtsın, yine de gerçeği tercih ederim."

"Bunu en son söylediğinde hayalet gibiydim."

"Bu sefer olmayacak."

"Kesinlikle olmaz, yoksa seni iki kat daha sert cezalandırırım."

Bu kelimeyi duyunca içim daralıyor ve boğazımı temizleme isteğime direniyorum. "Yani? Öldürmek mi istiyorsun?"

"Her şeyden çok. Birinin canını almak, son nefeslerinin hiçliğe dönüştüğünü hissetmek, sonra da içini görmek için onu kesip biçmek, yedi yaşımdan beri arzuladığım tek şey."

Sessizce söylediği sözler beni derinden sarsıyor ve bu yüzümden okunuyor olmalı, çünkü gözleri kararıyor.

"Gördün mü? İğreniyorsun."

"Hayır," diye geveledim.

"Bana yalan söyleme, Glyndon." Sesi korkutucu bir aralığa düşer. "Panik atağın eşiğinde gibi görünüyorsun."

"İstediğiniz tepkiyi veremediğim için özür dilerim. Bana her gün böyle bir şey söylenmiyor." Derin nefes alıyorum, sonra kendimi rahatlamaya zorlayarak nefes veriyorum.

"O zaman kaç tavşan." Beni bırakmaya başlıyor, sesi boş ve sıkılmış geliyor ama bunun öfkesini kamufle etmekten başka bir şey olmadığını biliyorum. "Bu sefer seni yakalamama izin verme, çünkü yemin ederim, sana yapacağım şey için ceza hafif kalır."

"Yapmayacağım."

Duraklıyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Kaçmayacağımı söyledim." Elini tutup tekrar ortama koyuyorum ve yavaşça nefesimi düzenliyorum. "Ne diyordun?"

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"Seni dinliyorum. Neden öldürme ihtiyacı hissettiğin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu benim doğamda var. Bu konuda açıklanacak bir şey yok." Üstümle şortum arasındaki teni okşuyor, biraz afallamış gibi görünürken tüylerim diken diken oluyor.

Onun üzerinde böyle bir etki bırakmayı seviyorum.

"Neden yapmadın o zaman? Sayısız şansın olmalı, özellikle de mafya arkadaşlarınla."

"Kana susamışlık kafamı bulandırıyor ve dürtülerimi çok az kontrol edebiliyorum. Dürtülerimin kölesi olmayı, onlar tarafından yönetilmeyi ve onları tatmin etmek gibi kötü bir alışkanlık geliştirmeyi reddediyorum. Sonunda kontrolümü kaybedeceğim ve bunun için hapse gireceğim ve bu olmayacak. Bu yüzden elimden geldiğince bastırıyorum."

"Bu... acı verici değil mi?"

"Hmm. İlginç bir kelime seçimi. Dürtülerimi bastırdığımı duyunca rahatlayacağına yemin edebilirdim."

"Eğer acı çekiyorsan, hayır."

Sırıtıyor. "Küçük tavşanıma bak, bana karşı hisler geliştiriyor."

"Kapa çeneni, sadece empati kuruyorum. Anlamını bilmediğin bir şey."

"Tomayto, tomahto." Hâlâ sırıtıyor. "Acıya gelince, kontrolü kaybetmenin acısından çok daha iyi. O geri döndürülemez, bu ise yönetilebilir."

"Öldürmeyi ne sıklıkla düşünürsünüz?"

"Her gün, yirmi dört kez. Bazen bazı sinir bozucu durumlarda daha fazla. Son zamanlarda daha az."

Rakamın yüksek olması beni şaşırtmıyor, çünkü daha önemli bir şey var.

Azalabilirler.

"Sayı nasıl azaldı?" "Senin varlığınla."

"Ne?"

Diğer elini boğazıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece alnı benimkine dayanıyor ve dudaklarının hatlarını ve çenesinin keskin çizgilerini görebiliyorum.

Killian beni yavaşça içine çekiyor. "İblisleri geçici olarak da olsa uzaklaştırıyorsun."

"Nasıl?"

"Beni yeniyor. Her ne yapıyorsan, yapmaya devam et. Buranın bu kadar sessiz olması hoşuma gidiyor." Başının yan tarafına vuruyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O kadar inanamıyorum ve etkileniyorum ki gözlerimde nem toplandığını hissediyorum. "Senden farklı olduğum için seni daha fazla bastırmıyor muyum?"

"Tam tersine, sessizlik getiriyorsun. Uzun bir sessizlik." "Bu benim türümün tek örneği olduğum anlamına mı geliyor?" Şaka yapıyorum.

"Durum böyle olmasaydı senin gibi sinir bozucu küçük bir tavşan için bu kadar zaman ve çaba harcayacağımı mı sanıyorsun?"

"Vay canına. Büyüleyici."

"Biliyorum, teşekkürler."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümseme isteğime karşı koyamıyorum. "Sana bunu yapmayı bırakmanı söylemiştim."

"Hayır, diktatör."

Homurdanıyor. "Sen ve o lanet kelime yok. Yemin ederim bir gün onu senin sisteminden söküp atacağım."

"Deneyebilirsin." Duraklıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Varsayımsal bir sorum var."

"Sorma."

"Hadi ama. Merak ediyorum." "Vur."

"Eğer bir gün, senin yerine başkasını seçersem, gitmeme izin verir misin?"

"Boğazlarını keser, sana seyrettirir, sonra da kanlarıyla seni sahiplenirim."

İçimden bir ürperti geçiyor. "Bastırmaya ne oldu?"

"Bu *varsayımsal* durumda değil." Sesi kararıyor. "Bunu gerçeğe dönüştürmeyi mi düşünüyordun bebeğim? Hmm? Bunun beni senin davandan kurtaracağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, yani Cherry başka birini seçersem bana bir daha asla dokunmayacağını söyledi."

"Bu senden başka herkes için geçerli. İyi dinle bebeğim. Dinleyeceğim. gitmene *asla* izin vermeyeceğim."

İçimden bir ürperti geçiyor ama içimi kaplayan duygu korku yerine rahatlamaya çok benziyor.

Bir su sıçraması bizi ıslatıyor ve ben nefes nefese Killian'dan uzaklaşıyorum.

"Siz ikiniz ya bir oda bulun ya da buraya gelin!" Nikolai, suçlu, bağırıyor.

"Hemen döneceğim, bebeğim. O pisliği öldürmem için bana beş dakika ver." Killian ıslak gömleğini çıkarıp havuza atlıyor ve kuzeniyle suyun içinde güreşirken, Jeremy ve Gareth kavgayı ayırmaya çalışırken ben gülüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Telefonum titriyor ve onunla alışverişe gitmeye söz verdiğim için Cecily olduğunu düşünüyorum.

Onun yerine bir metin buldum.

Bilinmeyen Numara: Kiminle arkadaşlık ettiğine dikkat et, sürtük.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

28

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KILLIAN

"Sımsıkı yat ve akşam yemeğinde senin daracık amını yediğim erotik bir rüya gör bebeğim." Arabamın camından bakıyorum. "Ya da onu döllerimle dolduruyorum. İkisi de olur."

Glyndon durup çevremizde kulak misafiri olabilecek birileri olup olmadığını kontrol ettikten sonra bana ters ters bakıyor.

Gözlerini dikip bakmasına bayılıyorum. Bu benim Glyndon'ımın sevgi dili.

Ve onu sevdiğim için, "Fikrinizi değiştirmediyseniz ve geceyi beş yıldızlı, şiddetle tavsiye edilen yatağımda geçirmeyi tercih etmiyorsanız?" diye zorluyorum.

"Hayal kurmaya devam et."

"Sana rüyalarımın gerçeklerden çok daha karanlık ve sapkın olduğunu söylemiştim. Eğer cinselliğini daha fazla keşfetmek istiyorsan, ben varım."

Etrafında dönüyor ve bana bakıyor. Yanakları kıpkırmızı ve bal rengi saçları rüzgârda uçuşuyor. Şimdi, meleklerin neye benzediğini bilmiyorum ve muhtemelen hiçbir zaman da bilmeyeceğim - cehennemde belirlenmiş bir yerim olduğu için şükürler olsun - ama o şimdiye kadar gördüğüm meleğe en yakın şey.

Kendi meleğim.

Glyndon amatör bir dedektifin çarpıklığıyla bana bakıyor. "Bunu çok yapar mıydın? Cinselliğinizi keşfetmeyi yani?"

"Neden soruyorsun?"

"Sadece merak ettim."

"Eğer seks kulüplerine gittiğimi ve sapkınlıkları denediğimi kastediyorsan, evet, denedim." Meraklı bir kedi yavrusu gibi yaklaşıyor.

"Ne denedin?"

"İpler, zincirler, bastonlar, tıkaçlar, esaret, nefes oyunu, bıçak oyunu, darbe oyunu, D/s, S/M, nesneleştirme, elektrostimülasyon - adını siz koyun."

Dudakları ayrılıyor ve el sallıyorum. "Merhaba? Dünyadan küçük tavşanıma."

"Vay canına," diye nefes alıyor sonunda. "Bunların yarısının ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Hangileri? Memnuniyetle açıklarım."

"Hayır, teşekkürler. Muhtemelen onları benim üzerimde deneyeceksin." "Eğer ilgilenmiyorsan, hayır."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ciddi misin sen?"

"Söylediğim her şeyi sorgulama alışkanlığını gerçekten bırakmalısın."

Bir ayağından diğerine kayıyor. "Sadece bu karışıklıkları benim üzerimde deneme şansından vazgeçmene şaşırdım."

"Seninleyken karışıklıklara ihtiyacım yok."

Duraklıyor.

Duraksadım.

Tüm dünya duraklıyor. Bu doğru. Ben

durmuyorum.

"Gerçekten mi...?" diye sözünü kesiyor, alışkanlığını tekrarladığını fark edince, sonra ağzından kaçırıyor, "Yani, neden olmasın? Belli ki hoşuna gitmiş."

"Aslında onlardan hoşlandığımdan emin değilim. Sadece normal seks bana ihtiyacım olan uyarımı sağlamadığı için bu kadar ileri gittim."

"Ve...ben mi?"

"Biliyorsun. Şimdi aptal gibi sırıtmayı kes."

Saçlarını geriye atıyor, hâlâ gülümsüyor. "Benden çok hoşlanıyor olmalısın, ha?" "Şimdi kibirli olan kim?"

"Oh, özür dilerim. Bu ayrıcalığa sahip olan tek kişinin sen olduğunu bilmiyordum."

"Kısa bir süre önce masum bir bakireydin, hatırladın mı? Seni erotizmle tanıştırmasaydım, bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmezdin."

"Beni hâlâ tüm sapkınlıklardan ve seks kulüplerinden daha çok istiyorsun."

"Görünüşe göre bir canavar yaratmışım. Belki de cinselliğini keşfetmeliyiz."

"Cinselliğimi keşfetmek yatıp kalkmak, takılmak demek. Bilirsin, senin yaptığın ama benim deneme fırsatı bulamadığım sıradan *sapıkça* seks."

Sırıtışım kayboldu. "Eğer onların kanına girmeye hazırsan, tabii ki. Bazı zavallı ruhları seçmek için yeşil ışığın var."

"Bunu gerçekten yaparsın, değil mi?"

"Ayrıca her şeyin fotoğrafını çekeceğim ve romantik bir akşam yemeğinden sonra sana göstereceğim, böylece başka bir penis ya da am fikrini düşünmeden önce iki kez düşüneceksin."

"Yani sen yatıyorsun ama ben

yatmıyorum." "Yattığım tek kişi sensin."

"Önceden bahsediyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Öncesi, öncesindedir. Beni etrafta dolaşırken, anaokulu aşkınızı ya da lise aşkınızı avlarken göremezsiniz. Yapabilirim ama muhtemelen yapmayacağım."

"Muhtemelen mi?" diyor hakkında bir kitap yazılabilecek kadar kuşkuyla.

"Aslında ilkiniz olduğum için onlara karşı çok fazla kin beslemiyorum. İsimlerini bulabilirim, lastiklerini kesebilirim ve anahtarlarını saklamak ve camlarını kırmak gibi hayatlarında küçük bir rahatsızlık yaratabilirim. Küçük aptallar için küçük çaplı suçlar."

"Ortaokuldaki erkek arkadaşımın kocaman bir aleti olduğunu bilmenizi isterim."

"Bunu beni kızdırmak için söyledin, değil mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "İşe yarıyor mu?"

Bu küçük lanet cadı izin verilenden daha hızlı öğreniyor. Dün öldürmeyi sevdiğimi itiraf ettiğimde tepelere kaçmasını beklediğimi söyleyeceğim.

Ve onu kovalamaya, yatağıma bağlamaya ve kafasındaki bana ayrılmış bölüme daha fazla nefret eklemesine neden olmaya hazırdım.

O yüzden kaldığında yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Korkudan ödü bokuna karıştı, titredi, neredeyse kusacaktı ama yine de kaldı.

Ancak, kalmaktan çok daha ilginç bir şey yaptı. Glyndon gerçekten dinledi.

O da sorular sordu ve benimle birlikte tamamen anın içindeydi.

Benim bu yönümü bilmek istedi ve ailem de dahil olmak üzere tüm dünyanın rahat ettiği maskeleri reddetti. Glyndon King gerçeği istediğini söyledi ve bu sefer ciddiydi.

"Bu doğru mu?" Sorusuna cevap vermek yerine soruyorum. "Onun küstahça *kocaman* aletini gördün mü?"

"Evet. Bakireydim ama tamamen deneyimsiz değildim. Biraz takıldım."

"Hmm. Bir isme ihtiyacım olacak."

"Glyndon King." Bana elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Önce eline, sonra yüzüne ters ters bakıyorum. "Bunun iğneleme olması mı gerekiyor?" "Bu kadar kaba olman mı gerekiyor?" Elimi tutuyor ve sıkıyor. "İşte, gerçekten iyi olmanın ne kadar kolay olduğunu gördün mü?"

Elini tutarak onu çekiyorum ve arabanın yan tarafına çarparken çığlık atıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sakin ol kovboy," diyor nefes nefese bir sesle.

"Flört etme ve benimle taşak geçme, Glyndon. O zavallı herifin adı ne?"

"Mavi gözlerinde çok güzel siyah benekler olduğunu biliyor muydun? Bu genetik bir şaheser."

"Oyalıyorsun."

"Ve senin gitmiş olman gerekiyor. İki dakika sonra sert yurt müdürü gelip sizi süpürgeyle kovalayacak."

"Bir isim. Son kez soruyorum."

"Kes şunu, Killian." Yarı kızgın, yarı boyun eğmiş. "Geçmişimdeki tüm erkekleri öylece avlayamazsın."

"Ve şimdiki ve gelecekteki haliniz *bir arada*. Ama sözde büyük penisli adamla başlayacağız. Pardon, *kocaman* demek istedim."

"Afrika'daki insan hakları örgütlerinde gönüllü olarak çalışmak için bir süre izin aldı."

"Onun hayatını bile takip ediyorsun. Hadi, onu boktanlar listeme eklemem için bana daha fazla sebep ver."

Biraz gülüyor. "Sen imkansızsın. Bunu biliyor musun?" "Elbette

biliyorum. Bu cümle senin günlük mantran."

"Geçmiş geçmişte kaldı diyen sendin. Sayısız kız arkadaşın, seks arkadaşın ve sapkınlıklarından rahatsız olan ben olmalıyım, tam tersi değil."

"Benim hiç kız arkadaşım olmadı. Sana kadar tabii ki. Bu arada hala dile getirmediğin *kızım*, *kadınım*, *benim* terimlerini tercih ediyorum."

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Peki ya Cherry?" "Cherry

sıcak bir delikti. Daha açık olmak gerekirse *delik*."

"İğrençsin." Elini benimkinden çekti.

"O bir dolandırıcı ve rock yıldızlarından daha fazla uyuşturucu bağımlısı olan düşüncesiz bir anarşist. Ayrıca, onu kıskanmıyor musun?"

"Onun hakkındaki hislerim ne olursa olsun, kadınlar hakkında bu şekilde konuşmamalısın. Bizler sizin eğlenceniz için birer delikten fazlasıyız."

"Sen biraz feminist değil misin?"

"Kendin nefret ederken bana etiket yapıştırma. Şimdi, iyi geceler. Aslında, sana iyi geceler yok."

Gitmek için dönüyor ama bileğinden yakalayıp kapıya çarpana kadar çekiştiriyorum. "Her konuda zorluk çıkarmak zorunda değilsin, Glyndon. Yorucu, tekrarlayıcı ve rahatsız edici olmaya başladı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O zaman bırak gideyim," diye kestirip atıyor, gözleri bir meydan okumayla alevleniyor. "Hâlâ bunu mu istiyorsun? Sanırım seni yeterince cezalandırmadım."

"Siktir git."

"Oh, bebeğim. O iğrenç küçük ağzın beni sertleştirdiğini biliyorsun."

Zevksiz, iffetsiz yorumlarından birini yapmasını bekliyorum ama eğilip yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirip "O zaman sert ol" diye fısıldadığında yüzündeki tüm ifadeler kayboluyor.

Sonra elini hızla çeker ve kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak yatakhanesinin kapısına doğru yürür.

Az önce bunu yaptı mı?

Evet, yaptı ve ben eskisinden daha sertim.

Muhtemelen penceresine tırmanıp ona bir iki ders verebileceğimi düşünmemiştir.

Telefonum bir mesajla titriyor.

Glyndon: Pencereme tırmanmayı aklından bile geçirme. Bu gece Ava ve Cecily'nin arasında uyuyacağım.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Glyndon'ım gerçekten de hızlı öğreniyor. Başka biri beni bu kadar zahmetsizce okumaya başlasaydı, onu bir sonraki gezegene yumruklardım.

Glyndon'la, umurumda değil.

Biliyorum. Kendime itiraf edemeden önce bu bilgiyle kendimi şok ettim.

Sanki bu beni durduracakmış gibi konuşuyorsun.

Glyndon: Sakın buna cüret etme.

Sikimi yalamayı hayal edeceğini söylemediğin sürece olmaz.

Glyndon: Sen beni boğazlayana ve ben de öğürene kadar sikini yalamayı hayal etmeye çalışacağım. Şimdi mutlu musun?

Sikeyim. Nadiren yaptığı edepsiz konuşmalar yüzünden neredeyse pantolonuma boşalıyordum.

Killian: Benim olduğunu söylemeni istemeliydim.

Glyndon: Milyon yıl geçse de olmaz.

İşaret parmağımı telefonun arkasına dokunduruyorum, çenemdeki tendonların sıkıldığını hissediyorum.

Onun bu tarafı bende cinayet işleme isteği uyandırıyor.

Telefonum tekrar yanıyor ve onun aradığını sanıyorum ama arayan Heathens'ın grup sohbetinden arıyor.

Nikolai: Killer'ın Glyn'e olan takıntısı var olmayan kalp tellerimi çekiştiriyor. Sence işi bitince onu becermeme izin verir mi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Killian: Git bir cesedi becer, ve bunu yaparken, ben seni bulmadan önce bir cesede dönüş.

Nikolai: Yo, orospu çocuğu, beni engellemedin mi?

Jeremy: Haydutluk yapıp başını belaya soktuğunu görmek için engelini kaldırdı. RIP, pislik.

Nikolai: Bu lanet RIP de neyin nesi? Katil bir sivrisineğin dikkat süresine sahip ve sınavlar başlamadan onu bırakacak. Artıkları almamın nesi yanlış? Bunu çok önemli bir sebep için yapıyorum. Yemin ederim, ölmeyi umuyorum kuzen.

Boğazına soktuktan sonra geriye sadece taşakların kalacak. Ciddiyim, bırak şunu.

Nikolai: Whoa. Dur bakalım. Az önce taşaklarımı am için cinayetle mi tehdit ettin? Kimsin sen ve şeytanımızın varisine ne yaptın?

Kes şunu Niko. Bu sefer farklı.

Ben de kardeşimin boğazına sarılmak istiyorum ama bu sadece ruh halimi bozar, bu yüzden telefonumu cebime atıp REU'dan çıkıyorum.

Ana kapıdan çıktıktan birkaç saniye sonra bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Bir araba beni takip ediyor.

Hayır,

iki.

Beş.

Sikeyim.

Sağa sapıp toprak yolda ilerliyorum ama daha birkaç saniye geçmişti ki kör edici ışık yüzüme çarpıyor.

Bir araba -ya da daha büyük bir şey, bir kamyon- kör edici farlarını yakmış bana doğru hızla geliyor. Ondan kaçmaya çalışmıyorum çünkü diğer arabalara çarpabilirim.

Darbeyi azaltmaya çalışmıyorum, gaza bile basıyorum.

Çılgınlık mı istiyorsun? Sana lanet bir çılgınlık vereceğim.

Duyduğum son şey gürültülü bir çarpışma ve hava yastığının kafamı arkaya çarparken çıkardığı ses.

B o y n u m geriye doğru sallanırken sıcak sıvı alnımdan aşağı kayıyor.

Bilincim yerinde mi, değil mi ya da ikisi arasında bir yerde miyim emin değilim ama arabadan çıkarılırken keskin bir acı hissediyorum.

Çok tanıdık, çok sinir bozucu bir ses havada çınlıyor. "Yedi günün doldu, orospu çocuğu."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kulaklarımda yeraltı gürültüsü çınlıyor ve turuncu astarlı göz kapaklarımın arkasında gölgeli figürler uçuşuyor.

Yavaşça açıyorum ve ani bir zonklama kafatasımı yarıyor.

Orospu çocuğu.

Lisedeyken bir grup ezik bana saldırdığından beri bu tür bir acı yaşamamıştım.

Ama bu sefer başım daha ağır ve odaklanmakta zorlanıyorum. Beyin sarsıntısı mı?

Çarpışma o kadar şiddetli olmadığı ve hava yastığı başımı koruduğu için kaza sırasında künt bir kuvvet travması olmadığından neredeyse eminim.

Gerçi daha sonra da olabilirdi.

Bulanıklığı kovmak için başımı salladığımda kırmızı noktalar görüş alanımı kaplıyor. Şakaklarımı kavramak için elimi kaldırıyorum ama hareket etmiyorlar.

Aşağıya bakıyorum ve her iki bileğimin de arkadan bağlı olduğunu ve bacaklarımın da içinde bulunduğum metal sandalyenin ayaklarına bağlandığını görüyorum.

Mükemmel.

Kömür renkli duvarlara ve parlak neon ışıklara bakılırsa, b u r a s ı yeraltı.

Mantıklı olarak ilk bahsim Yılanlar olurdu. Bizimle bir alıp veremedikleri var ve Jeremy yıllardır onları canlarının yandığı yerden vuruyor. Sonuç olarak, misilleme yapıp yapmayacakları değil, ne zaman yapacakları önemli.

Bana saldırmak ve kaçırmak yasal ve tahmin edilebilir görünüyor.

Ancak bu sadece TKU içinde kaçırılmış olsaydım ya da kovalamaca yerleşkelerimize yakın bir yerde gerçekleşseydi geçerli olurdu.

REU, kraliçenin tertemiz ayakkabılarına tapan sosyetik insanlarla dolu olabilir ama onların da kendi kulüpleri var. Yılan olsun olmasın, burada savunmasız kalırlar.

Burası onların bölgesi

değil. Elitlerin bölgesi.

Ve onlardan birini istemeden de olsa kızdırmış olabilirim - ya da son zamanlarda sosyal medyada paylaştığım çift fotoğraflarını düşününce belki de bilerek.

Gönderdiğim son fotoğrafta Glyndon kucağımda uyuyor, yüzü çıplak göğsüm tarafından gizlenmiş ve benimkinin sadece yarısı görünüyor. Şort ve kırmızı bir atlet giymiş ve kolları ortama dolanmış.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Benim için kırmızı giyiyor.

Bu onu kızdırabilir ve kızdıracaktır da. Bunu göndermemin sebeplerinden biri de bu, ama asıl sebep bu değil. O da benim küçük tavşan üzerinde sürekli hak iddia etme ihtiyacım.

Kapı açıldığında, siyahlar içinde, omzunda golf sopasıyla içeri giren kişi Landon'dan başkası değildir.

Genelde Elitler rakipler haftasında beyaz ve altın rengi maskeler takarlar ama belli ki bu durumda bu ayrıntıya gerek olmadığını düşünüyor.

Bunun arkasında kendisinin olduğunu bilmemi

istiyor. Bu kişisel bir şey.

"Günaydın Uyuyan Güzel," diyor kayıtsızca. "Umarım iyi bir gün geçirmişsindir, çünkü bir süre uyuyamayabilirsin."

"Aman Tanrım, titriyorum." Ses tonunu yansıtıyorum. "Ağlamaya başladığım kısım bu mu?"

"Yapamayacağını biliyorum ama çaban için teşekkürler." Omzunun üzerinden bakıyor. "Suyumuz var mı?"

"Bir fili boğmaya yetecek kadar."

Şimdi, bu bir sürpriz.

Son sıranın sahibi Eli King'den başkası değil. Landon'la hemen hemen aynı boyda, kot pantolon giymiş ve şu anda dev bir hortumu sürüklüyor.

Beni görünce duraksıyor ama yüz ifadesi değişmiyor. "Kişisel bir şey değil, Kill. Sadece aile işi."

"Yaralıyım. Aramızda bir bağ olduğunu sanıyordum."

Landon'ın omzuna bir dirsek attı. "Bununla paylaştığımdan daha fazla değil. Onu serbest bıraktığımı düşünsene? *Tanrım*. Elimizde bir katliam olurdu. En büyük Kral olarak rolümü oynamalı ve ona bir çeşit tasma takmalıyım. Ayrıca, beni hayal kırıklığına uğrattın, Katil. Çocukken neredeyse uyuyana kadar ağlıyordum."

"Aww." Onun alaycı sesine uyuyorum. "Bunu asla yapmam. Senin ailen ve benim ailem sinir bozucu derecede akıllılar ve birbirimize karışmamamız gerektiğini, yoksa temizlemeleri gereken kan gölleri olacağını erkenden anladılar. Çoğul. Teselli olacaksa, seni özledim."

"Seni de özledim, küçük Kill. "Ama seni özledikten sonra şerit değiştirme. kuzenime *dokundu*." Eli kaşlarını kaldırdı. "Ağlardı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Her ne bok yiyorsan bitirdin mi?" Landon ikimize de ters ters bakıyor, muhtemelen kuzeniyle tanışmama şaşırmış.

Eli ve ben küçükken, ailesi benim ailemi Amerika'da ziyaret ettiğinde tanıştık. O zamanlar ben altı yaşlarındaydım, o ise on iki yaşındaydı ve her ne kadar birbirimize yabancı olsak da, ilk kez bakışları benimkine benzeyen birini bulmuştum.

Bu karşılaşma büyüleyici ve sinir bozucuydu. Sonunda sırf onu kızdırmak için kardeşi Creighton'ı dövdüm ve eğer Gareth, dürüst altın çocuk Gareth araya girmeseydi beni bir güzel benzetecekti.

Eğlenceli zamanlar.

Tam tüm oyuncuların burada olduğunu düşünürken, üçüncü bir kişi koşu kıyafetleriyle içeri giriyor. Şaka yapmıyorum. Creighton sanki tesadüfen buraya gelmiş gibi görünüyor.

Eli Landon'ı bırakır ve kardeşine kaşlarını çatar. "Burada ne yapıyorsun?"

"Son kontrol ettiğimde, King ailesinin bir parçasıydım." Bu gerçekten de emo sikicinin söylediği en fazla şey. Genellikle masanın bir köşesinde duruyor, kendisiyle konuşuluyor ama asla cevap vermiyor ve hem Remington hem de Annika tarafından sürekli rahatsız ediliyor.

İkinci bir emre kadar Jeremy'den bilerek sakladığım bir gerçek. O haber şimdi.

Jeremy o n u n kanını odasının duvar kağıdı olarak kullandığında benimle uğraştığına pişman olacak.

Ayrıca, Ben de bitti benim araştırma üzerinde Glyndon's Aile, ve Görünüşte uysal ve güzel olan bu çocuğun aslında kimsenin farkında olmadığı karanlık zevkleri vardır.

Belki Eli hariç.

Landon göz temasını kesmeden "Onu ben çağırdım," dedi.

Ben

. "O zaman belki Brandon'ı da çağırmalıyım," diye duyurdu Eli. "Bizi şahsen rapor etmesini istiyorsanız, o zaman elbette."

"Çok etkilendiğimi söylemeliyim. Neredeyse tüm Kral Klanı'nı toplayıp benim için. Aileye hoş geldin töreni olacağını bilseydim smokinimi giyerdim."

Landon kemikleri çatlayana kadar boynunu döndürür. "Oyun oynadığımı mı sanıyorsun?" "Öyle olmadığını biliyorum. Ama sence de bu Landon için çok aşırı değil mi?

fırsat mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sana açıkça yapmamanı söylediğim halde kız kardeşimle yatman kadar aşırı değil."

"Özür dilerim, büyümekte olan ilişkimizin durumu hakkında kimseden izin almam gerektiğini bilmiyordum."

"Artık biliyorsun."

"Talepleriniz nedir, Majesteleri?"

"Talep yok, sadece işkence." Eli'ye başını sallıyor ve yüksek basınçlı suyu doğrudan yüzüme tutuyor.

Seçtikleri silahı sergiledikleri için buna hazırdım, ama aslında suyla kör olmak ve hava yerine onu solumak pratik anlamda farklı.

Güç başımı fiziksel olarak geriye atıyor ve biri arkamdan omuzlarımı tutarak beni yerimde tutuyor.

Ciğerlerim yanıyor ve kaldırabileceğimden daha fazla su yutuyorum. Uzuvlarımdaki spazmlar nöbet seviyesine yaklaşana kadar şiddetini artırıyor.

Fiziksel varlığımın zihnimi hayal kırıklığına uğratmayı seçmesi çok sinir bozucu.

Tam bayılacağımı düşündüğüm anda su akışı kesiliyor. Öksürüyorum, suyun üzerine sıçrıyorum ve hem suyu hem de havayı ağzımdan içeri çekiyorum.

Saçlarım ve giysilerim sırılsıklam, damlacıklar yerde bir havuz oluşturuyor.

Yeterince hava aldıktan sonra kahkahayı patlattım. "Hepsi bu kadar mı? Nesin sen? Lanet bir amatör mü?"

"Yerinde olsam onu kışkırtmazdım." Eli öyle bir ses tonuyla konuşuyor ki, o orospu çocuğunun ruhunu annesinin rahminde bıraktığını ve mucizevi bir şekilde ruhsuz doğduğunu bilmesem iyi niyetli olduğuna inanabilirdim.

"Bana işkence edecekseniz, bunu düzgün yapın ve biraz kan alın. Bu bir çocuk oyunu değil."

Creighton -bütün bu süre boyunca omuzlarımı tutan oydu- beni bırakıyor ve tek kelime etmeden kapıya doğru yürüyor.

"Nereye gidiyorsun, serseri?" Eli soruyor.

"Dışarı. Sıkıldım." Sonra da sanki hiç orada değilmiş gibi çıkıp gider. Eli sahte bir sempatiyle, "Herifin kafasını kontrol ettirmesi gerek," diyor.

"Örnek olup önce senin yapman gerekmez mi, E?" Sırıtarak alay ediyorum. Bana sadece boş boş bakıyor.

"Şöyle olacak." Landon sopasını yerde sürükleyerek gıcırtılı, rahatsız edici bir duyusal ses çıkarıyor ve konuşurken ritmi koruyor. "Buradaki küçük buluşmamız bittikten sonra

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sonra da küçük kız kardeşime onu artık istemediğini ve bu konuda acımasız olacağını yaz. Senden nefret etmesini sağlamanı istiyorum, böylece seni unutması daha kolay olacak."

"Soru." Çok ciddi bir tonda araya giriyorum. "Elimi kaldırırdım ama bağlılar. Tabii bunu değiştirmek istemiyorsanız?" Golf sopasını yerde sürüklemeye devam edince devam ediyorum. "Sormaktan zarar gelmez. Sorum şu: Benden zaten nefret ediyorsa bu plan işe yarar mı?"

"Bu çok iyi bir soru," diye kabul ediyor Eli.

"Teşekkürler, dostum."

"Artık sana karşı ne hissettiği önemli değil. Seni geride bırakacağından emin olacağım. Ve hayatındaki bir sonraki erkeği bizzat ben seçeceğim."

Tüm bu maskaralık başladığından beri ilk kez Landon'ın kafasına golf sopasıyla vurmak ve beyninin duvarlara sıçramasını izlemek istiyorum.

Bu orospu çocuğu beni istediği kadar incitebilir ama Glyndon'ı başkasına vermek onun hayatını tehlikeye atmaya başlar.

"Manipüle edebileceğin birini mi kastediyorsun?" Sırıtıyorum. "Dur tahmin edeyim, önceki tüm sıkıcı erkek arkadaşlarını kişisel olarak onayladın, muhtemelen onları da ona dokunmamaları için tehdit ettin. Hmm, bu bilgiye iyi tepki vereceğini sanmıyorum."

"Eski okulunuzda neler yaptığınızı öğrendiğinde bunu umursayacağından emin değilim."

Sırıtışım yerinde kalıyor, ama biraz duraksıyor ve sırıtma sırası Landon'a geliyor. "Doğru, araştırmamı yaptım ve dolabındaki iskeletleri bile becerdim. Biraz kuru ama iş görürler. Küçük prensesimizin onları o kadar seveceğinden emin değilim. Öyle değil mi Eli?"

"Ben de aynı fikirdeyim. Bizim Glyn her zaman korkak bir kediydi, iskeletlerden hiç hoşlanmazdı."

"Ya da
ikiyüzlüler." "Ya
da sen."

Sırıtıyorum.

"Az önce ne dedin sen?"

"Öz kardeşlerin bile seni sevmiyor, sen de o boşluğu heykellerle ve tüm bu saçmalıklarla dolduruyorsun. Çok üzücü."

Sopasını savuruyor ve yüzüme vuruyor. Eli suyu açıyor ve bu sefer ben savrulup geriye düşüyorum.

Bedenim yere çarptığında yüksek bir gümbürtü havada yankılanıyor.

Soğuk su beni sırılsıklam ederken havasızlıktan görüşüm kararıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ah, lanet olsun.

Bilincimi kaybedeceğim. Ya da daha kötüsü, belki de öleceğim.

İnsanlar son anlarında hayatlarının gözlerinin önünden geçtiğini söylerler, ama olan bu değildir.

Benim hayatım gördüğüm gibi değil.

Glyndon gülümsüyor. Onun tatlı gülümsemesini hep sevmişimdir, muhtemelen bana nadiren yöneltildiği içindir.

Şimdi bana gülümsüyor, adımı söylüyor ama ben onu duyamıyorum. Bir kargaşa beni keyif aldığım görüntüden koparıyor.

Su kesiliyor ve yan dönüyorum, öksürüyorum ve sanki küçük pipetlerle hava soluyorum.

"Neyin var senin?" Brandon Eli'ın göğsünü itiyor. "Ona bu konuda nasıl yardım edebilirsin?"

"Kibarca mı sordu?" Eli kayıtsızca söylüyor. "Kesin şunu!"

Sesini duyunca kan beynime sıçradı. Glyndon.

Bulanık görüşümden onun siluetinin Landon'ın yüzüne g e l d i ğ i n i seçebiliyorum.

"Ona uzak durmasını söyledim, dinlemedi, bu yüzden ona burada değerli bir ders veriyorum, küçük prenses."

"Sen kim oluyorsun da insanlara ders veriyorsun? Kendini gerçekten bir tanrı olarak mı görüyorsun? Flaş haber, değilsin."

"Seni manipüle ediyor ve sonunda sana zarar verecek."

"Yine de bu seni endişelendirecek bir şey değil." "Senin için neyin iyi olduğunu bilmiyorsun, Glyn."

"Kendi hayat seçimlerimi yapabilecek yaştayım ve bunu seçiyorum, Lan. Sonunda birini kendim seçiyorum, hem de senin onay sürecinden geçmesine gerek kalmadan. Bunu yapmama izin veremez misin?"

Onu öpüp ölmeyebilir miyim? Aslında bu öpücük için ölmeye razıyım.

"Hayır," diyor Landon umursamazca. "Şimdi Bran'i al ve git."

"Hayır."

"Az önce ne dedin sen?"

"Hayır dedim, Lan. Lanet olası *hayır*. Kontrolcü tavırlarından, etrafında dolanmandan ve senden kaçmandan bıktım usandım. *Çok* yoruldum. Kes artık. Haddini aşmayı bırak, bizi kendinden korkutmayı bırak. Öz kardeşimizden korkmamamız gerekiyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Glyn..." Bran yanına geliyor, onu geri çekmeye çalışıyor, ama benim lanet kızım onun elinden kurtuluyor.

"Hayır, bunu biz yapıyoruz Bran."

"Bu benim çıkış biletim." Eli el sallıyor. "Mutlu aile toplantıları, Kings." Bran sesini yumuşatır. "Glyn, şu an doğru zaman değil."

"Peki doğru zaman ne zaman? Bunu ondan ne kadar süre saklamamız gerekiyor? Annem ve babamın önünde ondan hoşlanıyormuş gibi davranmaktan vazgeçtiğimizi söylemek için en doğru zaman bu. Onun yaptıklarını örtbas etmekten ve aslında duygusuz bir insandan başka bir şey olmadığı halde onu mükemmel bir dahi gibi göstermekten bıktık. Bizim tarafımızda olman gerekiyordu, bize karşı değil, Lan. Biz aileyiz, düşman değil. Bran senin ikiz kardeşin, rakibin değil. Ben senin kız kardeşinim, lanet malın değil."

"Kelime kusma bitti mi?" Landon'ın ifadesi değişmiyor ama sesi sinirli çıkıyor.

Aynen öyle. Acıtan yere doğru ittim.

Ona kardeşlerinin onu sevmediğini söyledim ve şimdi bunun kanıtını görüyor.

"Hayır," diyor Glyndon. "Killian'ın gitmesine izin vereceksin ve benim işime karışmayı bırakacaksın."

"Peki ya hayır dersem?"

"Büyükbabama, babama ve amcama söyleyeceğim. Yaptıklarını öğrendiklerinde sana tasma takacaklar."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Tıpkı hayatımız boyunca bizi tehdit ettiğiniz gibi. Ailenizden gelince tadı acı oluyor, değil mi?" Sonra bana doğru koştu ve sanırım o zaman bıraktım.

O burada.

Artık her şey yolunda.

"Killian! Öldürün! Aç gözlerini..." Başımı kucağına alıyor, her sözünden ve dokunuşundan endişe damlayarak bana yaltaklanıyor.

O gerçekten benim ısmarlama meleğim, Glyndon'ım.

O bana sarılırken Landon'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve sırıtıyorum.

Bran'in geleceğini biliyordum çünkü Eli Creighton'ın bu işe karışmasından hoşlanmıyordu ve Landon onu sıkıştırdığı için misilleme olarak kesinlikle Brandon'ı getirecekti.

Creighton ortaya çıkar çıkmaz Eli telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazdı - muhtemelen Brandon'a mevcut durumu bildiren bir mesaj.

Burada olduğumu bilseydi, kesinlikle Glyndon'ı getirirdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Arka cebimdeki Zippo'yu kullanarak daha erken kaçabilirdim ama Landon'ın beni er ya da geç yakalayacağını zaten biliyordum.

Eli'ın Creighton'ı bu işe bulaştırdığı için duyduğu gizli öfkeyi gördüğüm an bunu planladım.

Bu sahnenin olması gerekiyordu.

Eğer Glyndon kardeşinin bana işkence ettiğini görseydi, kesinlikle benim tarafımda olurdu, onun değil. Bana sempati duyar, kardeşinden nefret eder ve beni kurtarmak isterdi.

Ona karşı durması ve tüm o yükü sırtından atması sadece bir bonustu.

Hizmet etmekten mutluluk duyarım, bebeğim.

Landon gözlerini kısıyor, muhtemelen planımı anladı. Ama artık yapabileceği bir şey yok.

Nefret edilen kişi olmak istemiyorsa Glyndon'la arama asla ama *asla* giremeyecek.

Bir sıfır, orospu çocuğu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

29

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

Killian'ın odasını sert adımlarla arşınlıyor, parmaklarımın titremesini yatıştırmaya çalışıyor ama başaramıyorum. "Belki de doktoru tekrar çağırmalıyız, böylece gerçekten iyi olduğundan emin olabilir."

"Öyle." Gareth duvara yaslanmış, kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş. "Ona zarar vermek için su işkencesinden daha fazlası gerekir."

"Kardeşim adına tekrar özür dilerim." Killian'ı taşıyıp Heathens'ların malikanesine götürmeme yardım eden Brandon elini saçlarında gezdiriyor. "O sadece... korumacı."

"Onun için bahaneler bulmaya çalışmayı bırak, Bran." Kelimeler dudaklarımdan gırtlaktan geliyor.

"Ona kızgın olduğunu biliyorum ve yanlış davranışlarını savunmaya çalışmıyorum ama o hâlâ bizim kardeşimiz, Glyn. Evet, aşırı korumacı ve bunu tüm yıkıcı yollarla gösteriyor ama bunun nedeni bizim zayıf olmamızı ya da istismar edilmemizi istememesi."

"Bu ona hayatlarımızı dikte etme hakkını vermez. Sonunda annem ve babamın önünde maskesini çıkardığımda beni durdurmaya çalışmayın bile."

Bran başının arkasındaki saçları tutuyor, kendine zarar verdiğinden endişelenmeme neden olacak kadar güçlü bir şekilde.

Bu bana büyükbabamın Bran hakkında söylediği bir şeyi ve onun ilk karısı olan Aiden Amca'nın annesine ne kadar benzediğini hatırlattı.

Bran çatışmadan o kadar nefret ediyor ki duygularının onu içten dışa doğru yutmasına izin veriyor. Ve onun bu yanı beni endişeden hasta ediyor çünkü Aiden Amca'nın annesi korkunç bir sonla bitti.

Lan'ın hissetmemesi ve Bran'in çok fazla hissetmesi haksızlık.

Ağabeyim saçlarını tutmayı bırakıyor, sesi nazik çıkıyor. "Bunu biraz daha sakinleştiğinde konuşuruz. Tüm gece boyunca duyguların çok yüksekti."

O zaman avucumu şortumun yan tarafına kızarana kadar ileri geri sürttüğümü fark ediyorum.

Nefes alışım daha derin, çiğ ve anormal. Derin nefes alıyorum ve dövüşün sistemimi terk etmesine izin veriyorum. Yavaşça Killian'ın yanına doğru ilerliyorum ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

yattığı yatakta oturur pozisyonda.

Yurda vardığımda Bran beni aradı ve kampüs yakınlarında birden fazla arabanın karıştığı bir kaza olduğunu ve Landon'ın bu işin arkasında olduğundan emin olduğunu söyledi.

Bir süre sonra, bir konum içeren bir metnin ekran görüntüsünü almış.

Eli: Majesteleri kralın (bu geceki kardeşin) emriyle, Orta Çağ tarzında Glyn'in onurunu savunmak için bize katıl.

Bran, Lan'ın Killian'a beni terk etmesi için yedi gün verdiğini ve bugünün son gün olduğunu söyleyene kadar ilk başta şüpheciydim.

Eli'nin gönderdiği yeri bulmak için zaman kaybetmemize gerek kalmadı çünkü Bran zaten oraya aşinaydı.

Lan'ın işkence odasını neden bildiğini ya da daha kötüsü, orada daha önce başına bir şey gelip gelmediğini düşünmek bile istemiyorum.

Kaosun ortasında Killian'ın arkadaşlarını aramayı düşündüm ama Gareth bunu umursamayacaktı ve Jeremy, özellikle de Nikolai, kardeşimi şüphesiz öldürecekti ve bu işin bu şekilde halledilmesini istemiyordum.

Her ne kadar bazen Lan'ın hayranı olmasam da Bran haklı. O bizim kardeşimiz. Aile.

Killian uyurken huzurlu görünüyor, sonsuz güzellikteki yüzü, çizmek ve ona yeniden hayat vermek istediğim dingin bir ifadeye bürünmüş.

Onu daha önce getirdiğimizde, yolda Gareth'ı aradım ve bizi ön kapıda bekliyordu. Bran'in onu yukarı taşımasına yardım etti. Sonra kardeşinin kıyafetlerini kuru olanlarla değiştirdi ve aile doktorunu aradı.

Ateşi olduğunu söyledi, ona bazı ilaçlar yazdı ve gitti.

Alnındaki yarı nemli saç tellerini okşuyorum ve omurgamdan aşağı ani bir ürperti yayılıyor.

Onu yerde ıslak, yarı baygın ve tamamen kendinde değilken gördüğümde, daha önce hiç yaşamadığım bir korku kontrolümü kaybetmeme neden oldu.

Cesaret değildi, öfke değildi, Landon'a aklımın bir parçasını vermemi sağlayan şey saf korkuydu. Yıllarca kaçındıktan, yatıştırdıktan ve onun kurallarına göre yaşadıktan sonra nihayet onunla yüzleşmemi sağlayan şey dehşet duygularımdı.

Önceden bu kadar korkaktım. Şimdi değilim ve hepsi baygın yatan o lanet piç yüzünden.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ne zamandan beri hayatımın bu kadar önemli bir parçası haline geldi ki, onun incineceği düşüncesi bile beni diken üstünde hissettiriyor?

Beni zorladı, tehdit etti ve ona boyun eğmekten başka seçenek bırakmadı. O da bu hikayede kardeşim kadar kötü adam.

Aslında, o çok daha kötü.

Ama kendime itiraf edebilirim ki ondan etkileniyorum, kontrolümü ele geçirmesinden ve bana bırakmaktan başka seçenek bırakmamasından etkileniyorum.

Kabuğumdan çıkmamın sebebinin o olduğunu da kabul edebilirim. Artık çatışmadan kaçınan, sakinleştirici, hiçbir şey söylemeyen Glyn değilim.

Onu tehlikede görene kadar içimdeki en iyi ve en kötü şeyleri ortaya çıkardığını ve bu duyguya bağımlı olduğumu fark etmemiştim.

Beni her şeyin üstünde tutmasına, yemek yediğimden emin olmak için elinden geleni yapmasına, hatta bu konuda Anni'yi rahatsız etmesine bağımlıyım. Bakmadığımı düşündüğünde bana bakışına ve kardeşimin taleplerini dinlemeyip bunun yerine benimle kalmayı seçmesine bağımlıyım.

Ona bağımlıyım.

Kapı çalınmadan açıldı ve Nikolai içeri bakınca irkildim. "Kill'in neredeyse öldürüldüğünü duydum. Ne yaptığımı gördün mü? Ayrıca, kimin kafasını vücudundan ayırıp etini koparmam ve bir çubuğa asmam gerekiyor-

Kendini kesiyor ve gözlerinde nadir görülen bir parıltıyla içeri giriyor. Yarı çıplak - yemin ederim adamın giysilere alerjisi var - ve tüm dövmeleri bir yıkım haritası gibi gözler önünde. Bunlar, iri cüssesiyle birleştiğinde onu cehennem kadar korkutucu kılıyor.

En azından Killian bazen kışkırtılmadığı sürece yumuşak başlıdır. Nikolai asla soğukkanlı görünmez; acımasız dış görünüşü onun gerçek benliğidir.

Ve tüyler ürpertici bir hesaplamayla kardeşimi yakından izliyor. "Şimdi, burada neyimiz varmış bakalım? Bir lotus mu kayboldu?"

Bran kıpırdamadan duruyor ama parmakları yeniden saçlarına uzanıyor ve öncekinden daha güçlü bir şekilde çekiştiriyor.

"Öldürdüğümüze zarar veren bu muydu Gaz?" Nikolai yavaşça, tehditkâr bir şekilde soruyor ve kaslarının şişkinliği düşmanca enerjiyle eşleşiyor.

Kendini bir kavgaya, bir tartışmaya

hazırlıyor. Ya da herhangi bir şiddet için.

Kalbim düzensiz bir ritimde atıyor. *Kahretsin.* Ya Gareth ona söylerse ve Nikolai sırf Lan'dan intikam almak için Bran'a zarar vermeyi seçerse?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben araya girip durumu yumuşatmaya çalışamadan Gareth, "Hayır. Brandon ve Glyndon onu buraya getirdi. Onu kampüslerinin yakınında bulmuşlar. Suçlu hakkında daha fazla ayrıntı için Killian'ın uyanmasını beklememiz gerekiyor."

Gareth'a sarılabilseydim, sarılırdım. Ve ben sarılmayı seven biri bile değilim. Beni şaşırtacak kadar kolay bir şekilde bizi bu durumdan kurtardı.

"Öyle mi?" Nikolai Bran ile konuşur. "O orospu çocuğu Kill'i tek başına mı taşıdın? Seni narin bir nilüfer sanırdım ama belki de göründüğünden daha güçlüsündür."

Bran kısık bir sesle, "Ben geri dönüyorum," diyor. "Gelmek ister misin, Glyn?" "Hayır, bu gece kalacağım." Başından beri öyle yapsaydım bağımsızlık için mücadele etseydi, belki de bunların hiçbiri olmazdı.

Belki de sadece kendimi teskin ediyorumdur.

Bran kaşlarını çatıyor ama sonra başını sallıyor, bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söylüyor ve gidiyor. Nikolai sessizce onu takip ediyor ve içimden bir ses bunun sadece ona çıkış yolunu göstermek istediği için olmadığını söylüyor.

Belki de Bran ile gitmeliydim.

"İstersen gidebilirsin. İlaçlarıyla ben ilgilenirim," diyor Gareth duvardaki hareketsiz pozisyonundan.

"Bunu yapmak istiyorum." Sesim yumuşuyor. "Az önce Lan'ı koruduğun için de teşekkür ederim."

"Ben sadece topu Kill'in sahasına bırakıyordum ki uyandığında durumla bizzat ilgilenebilsin. Ayrıca Niko *önce öldür, sonra soru sor* tipinde biri, bu yüzden bir plan yapılana kadar hiçbir ayrıntıya vakıf olmamalı."

"Yeterince adil."

Sessiz bir tonda "Onun için cidden endişeleniyor musun?" demeden önce bir süre sessizlik hakim oldu.

"Sen değil misin?"

İç çekişinin uzunluğuyla hava titreşiyor. "Hayır. On yıl önce yaptığı şeyler için beni suçlamak için endişelerimi kullandığında o parçamı öldürdüğünden emin oldu. Spoiler uyarısı, tam olarak olmasa da, sonunda sana yapacağı şey de tam olarak bu. Ona karşı beslediğiniz tüm asil duygular, onunki kadar karanlık hale gelene kadar çarpıtılacak, kötülenecek ve tahrif edilecek."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Bir zamanlar ben de öyle demiştim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Söyledin ama harekete geçmedin, Gareth. Onunla birlikte büyümenin nasıl bir şey olduğunu anladığımı iddia etmeyeceğim ama benim de ona benzeyen bir kardeşim var. Benim ve Bran'in hayatındaki güzel olan her şeyi yok etmeye çalıştı, böylece sadece ona bağımlı olduk ve onun emrinde olduk, ama bizi onun gibi görüyor musun? Sırf ona uyum sağlamak için manipüle ettiğimizi, incittiğimizi, ahlaki değerlerimizi tamamen bir kenara attığımızı görüyor musunuz?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Bunun bana bir iğneleme olması mı gerekiyordu?"

"Bu bir endişe." Sesim yumuşuyor. "Killian, Landon ve kuzenim Eli farklı doğdular. Bizim gibi duyguları hissetme lüksüne sahip değiller ve evet, bu yüzden gözlerini kırpmadan başkalarını incitmeye meyilliler ama onlar böyle. *Sen* böyle biri değilsin, Gareth. Onlar gibi olmayı seçiyorsun ve bunda yanlış bir şey görmüyorsan, senin için üzülüyorum."

"Yani Killian'ın manipülasyonlarını, darbelerini ve saf nefretini kabul etmem ve bu konuda hiçbir şey yapmamam gerektiğini söylüyorsun, öyle mi?"

"Hayır. Ama bunun hakkında konuşabilirsiniz. Kendini senden daha değersiz hissettiği için sana kin besliyor."

Dengesiz bir şekilde gülüyor. "O yatakta uyuyandan farklı bir Katilden mi bahsediyorsun?"

"Babanın annene sadece sana sahip olmaları gerektiğini söylediğini duymuş. Bu da otomatik olarak size karşı kin beslemesine neden olur."

Gareth'ın kaşlarının arasında bir çizgi belirir. "Senin sempatini kazanmak için yalan söylüyor olabilir."

"Bana karşı her zaman dürüst olmuştur. Acımasız bir şekilde."

"Ya da belki de inanmanızı istediği şey budur." Duvarı itiyor ve kapıya yöneliyor.

"Gareth," diye sesleniyorum arkasından.

"Öyle mi?"

"Anlaşmamız iptal oldu. Sen ona zarar veresin diye onu sırtından bıçaklamayacağım. İçten içe senin de bunu istemediğini biliyorum."

"Bunun olacağını bir mil öteden anlamıştım. Bu gerçek bir tavsiye, Glyndon. Dikkatli ol. Şu anda onu önemsediğini düşünebilirsin, ama onu öldürmek isteyeceğin zamanlar olacak ve onun doğasını ya da farklı olduğunu düşünmeyeceksin. Sadece onun var olmaması gereken bir pislik olduğunu düşüneceksin. Peki ya gitmek istediğinde? Bacaklarını kırar, böylece bu seçeneği asla düşünmezsin. Ya iyileşip tekrar denersen? O da

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

onları kes." Gülümsüyor ama dışarı çıkıp kapının arkasından kapanmasına izin verirken sahte bir gülümseme.

Odağım tekrar Killian'a kayıyor ve gözlerimi ona dikiyorum. "Piç kurusu. Beni ne zaman savunma ekibine aldın?"

Onun yanındayken hissettiğim huzur duygusunu suçluyorum. Beni boğarken, yere atarken ve deli gibi becerirken bile.

Ben daha çok beni çekiştirip üstünde uyutmasını ya da beni ateş böceklerini izlemeye götürmesini suçluyorum çünkü onların bana ne kadar keyif verdiğini biliyor.

Göğsüme hücum eden duyguları görmezden gelemeyerek, Killian'ın yanından ayırmamaya başladığı defterini ve kara kalemini ödünç alıyorum ve sandalyeyi yatağın karşısına yerleştiriyorum. Kâğıda bakmıyorum. Tüm dikkatim onun üzerinde, parmaklarım satır satır okşarken farklı bir bölgeye geçiyorum.

Sanki fiziksel bedenim var olmaktan çıkıyor ve ben bir duygu patlaması, çırpınışlar ve son derece öngörülemez bir ilham perisinin tezahürü oluyorum.

Sanırım baştan sona sadece on dakikamı alıyor ama saate baktığımda çoktan sabahın ikisi olmuş.

Tanrıya şükür hafta sonu ve yarın uyuyabilirim.

Esneyerek iç çamaşırlarıma kadar soyundum. Sonra Killian'ın gecelik görevi gören tişörtlerinden birini ödünç alıyorum.

Bunun bu kadar normal ve tanıdık gelmesi çılgınca, özellikle de sadece birkaç hafta önce onu bıçaklayarak öldürmeye hazır olduğum halimle karşılaştırdığımda.

Yorganın altına giriyorum ve sıcak tenini hissettiğimde duraklıyorum. Doktor ateşinin bir süre sonra düşeceğini söylemişti ama ne kadar süre?

Şimdi olması gerekmiyor mu?

Başımı omzuna yaslıyorum ve tamamen bana doğru dönüp iki koluyla beni sardıktan sonra üstüne yatırdığında irkiliyorum. Gözleri kapalıyken bile.

Külotumun içinde zevk birikiyor ve kalçalarımı sıkıyorum.

Sanırım o piç beni orgazm konusunda eğitti. Onun üstünde olmak sadece beynimi siktikten sonra oluyor. Seks ana odak noktası olmadığında, beni bacaklarının arasına ya da kucağına oturtuyor. Şimdi sevişme gerçekleşmediği ve ben üstte olduğum için vücudum bu yüzden harekete geçiyor.

Kendimi onun yarı sert ereksiyonuna sürtüyorum, sonra duruyorum.

Ben ne yapıyorum böyle? Uyuyor ve ateşi var. Bunun için cehenneme gitmeliyim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kendimi sakinleşmeye zorlayarak gözlerimi kapatıyorum ve uykunun beni alıp götürmesine izin veriyorum.

Boğazımdan bir inilti süzülüyor.

Bir tane daha. Ve bir

tane daha.

Oh, Tanrım.

Elleri karnımdan göğüs ucuma doğru kayıyor ve sonra tekrar aşağı iniyor, ama hepsi bu kadar değil.

Onun çok sert horozu tarafından ovulduğu için çekirdeğim sıkılıyor.

O hastayken bunun hayalini kurduğum için tam bir sapığım ama sanırım uyumaya gittiğimde cinsel olarak hayal kırıklığına uğramış halimi hafife almışım.

"Çok güzelsin bebeğim. Bazen seni kafese koymak istiyorum, böylece benden başka kimse sana bakamayacak." Sesi bile hafif bulanık ama çok lezzetli bir şekilde derin ve karanlık, tıpkı bana gerçekten dokunduğu zamanki gibi.

Rüya, ayrıntılar için on üzerinden on alır.

"Sana doğru bakmaya cesaret eden ya da sana acı çektiren herkesi vurmak istiyorum. Onların kanında yıkanmak ve iç organlarını ayaklarının dibine atmak istiyorum. Seni de orada, onların kanında becermek istiyorum, hak iddia etmek için. Bunu sana doğrudan söylesem muhtemelen kaçarsın, o yüzden söylemeyeceğim. Sen artık beni terk etmeyi düşünemeyene kadar sana tekrar tekrar sahip olmaya devam edeceğim. Gölgen olacağım, böylece kimse seni incitmeye cesaret edemeyecek."

Sözlerini amıma sürtünerek, meme ucumu çimdikleyerek, karnımı ısırarak vurguluyor. O her yerde ve keşke tahrik olmamın tek nedeni bu olsaydı.

Sözleri üzerimde tuhaf bir etki yaratıyor, beni çılgına çeviriyor ve daha fazlası için açgözlü kılıyor.

Belki ben de onun cinayet tehditlerinden bu kadar tahrik olduğum için hastayım.

Ben.

Parmakları meme uçlarımdan ayrılıp boğazıma doğru kayıyor. O an

Sıkışınca havam kayboluyor.

Killian bacağımı göğsüne doğru itiyor ve tek bir hamlede içeri giriyor.

Bu bir rüya değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözlerimi açtığımda tamamen çıplak olduğumu görüyorum. Bir eliyle bacaklarımı rehin tutarken, diğer eliyle beni boğmanın eşiğinde, bacaklarımı omuzlarına atmış.

Bu çılgın piç kısa bir süre önce ateşlenmemiş miydi? Aslında hala öyle, sıcak dokunuşuna bakılırsa.

Ya da belki de benim.

Hastayken nasıl bu kadar yoğun bir güce, hatta normalden daha kötü bir güce sahip olabilir?

Görünüşe göre vücudum bu mantığı anlamıyor, sikinin içime girip çıkarken çıkardığı sese bakılırsa.

Uyuyor olmamı umursamaması ve yine de istediğini alması beni mahvetti.

Ahlaksız bir karmaşa.

Parmaklarımı bileğine geçiriyorum, aletini ve çarşafları uyarılmışlığımla ıslatırken bile boş yere boynumdaki tutuşunu hafifletmeye çalışıyorum.

"İşte bu kadar. Dövüş bebeğim." Yüz ifadesi manik, kesinlikle dehşet verici. "Ne kadar çok yaparsan, seni o kadar sert beceririm."

Çılgına dönüyorum, tırmalıyorum, pençeliyorum ve ulaşabildiğim her yerde ona zarar vermeye çalışıyorum.

Ve söz verdiği gibi, beni daha sert ve daha hızlı sikiyor, nefesimi kesen bir güçle.

"İşte benim kızım," diye homurdanıyor, gözleri yarı kapalı, muhtemelen hem karanlık şehvetten hem de ateşin acısından. "Küçük bir fahişe gibi sikimi ağzına alırken gördüğüm en güzel şeysin." Bacaklarımı serbest bıraktı. "Onları orada tut. Eğer düşerlerse, her şeye yeniden başlarız." Sonra aramıza uzanıyor ve uyarılmışlığımı arka deliğime kaydırıyor, beni titretiyor, sonra bir parmağını içeri sokuyor. "Kıçın kendini yalnız hissediyor. Baksana parmağımın etrafında kenetlenmiş, eğlenceye katılmak istiyor. Adımı haykırana kadar seni çiğ çiğ becermeme izin vereceksin, değil mi?"

Nefesim kesiliyor ve düşünemiyorum, sadece hissediyorum.

Böylece onun tarafından tamamen tahrip edilme hissine kapılıyorum. Eli, siki ve kıçımdaki parmağı aynı anda hareket ediyor ve çılgın bir kaos yaratıyor.

"Belki de hemen şimdi sikmeliyim, böylece kocaman bir sikin nasıl bir his olduğunu anlarsın."

Gözlerim açılıyor ve boşalıyorum, aynen böyle. Sanırım bende bir sorun var, çünkü bu kesinlikle yaşadığım en güçlü orgazmlardan biriydi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

henüz yoktu.

İnlemelerim kesik kesik çığlıklarla karışıyor ve ben bayılacağımı düşünene kadar devam ediyor.

"Küçük, pis bir sürtük için ne kadar da masum bir yüz. Ağzın 'hayır' melodisini söylemeyi seviyor, ama kıçını bir hayvan gibi alacağım vaadiyle sikimi boğuyorsun." Dudakları bir hırıltıyla çekildi. "Ve yine de, o orospu çocuğu kardeşin seni başkasına vereceğini söylemeye cüret ediyor. Benden başka birinin seni böyle görmesine izin vereceğimi düşünme cüretini gösteriyor."

Yine o öfke, dalgalar halinde ondan akıyor ve ritmi kontrolden çıkarken parmağıyla arka deliğimi geriyor.

"Altı ayak altına gömülmemesinin tek nedeni sensin, Glyndon."

Ona inanıyorum. Tüm kalbimle.

Kahretsin.

Eğer bana olan takıntısı ve kardeşime zarar vermesindense ölmeyi tercih edeceğimi bilmesi olmasaydı, bunu kesinlikle kişisel olarak alırdı.

Bunu kişisel alıyor.

Ama yine de onu durduracak gücün eylemlerimde değil, düşüncemde olduğunu bilmek beni biraz olsun rahatlatıyor.

Boğazımdaki tutuşunu hafifletiyor. "Benim olduğunu söyle."

"Kes şunu, Killian." Nefes nefese kaldım, orgazmımın kalıntılarıyla titriyordum. "Ateşin var."

"Sen tekrar orgazm olurken seni hâlâ döllerimle doldurabilirim. Şimdi, söyle şu lanet kelimeleri, Glyndon."

Gözlerimde zevk gözyaşları birikirken bile başımı sallıyorum.

"Eğer bu zoru oynamaksa, o zaman çok ileri gittiniz. Söyle
o."

"Yapamam," diye zorluyorum.

"O zaman bir daha konuşmasan da olur." Etrafını saran eli
boğazım ağzıma çarpıyor.

Killian bacaklarımı iyice açıyor, böylece bacaklarımın arasına sığabiliyor. Yeni pozisyon ona daha fazla derinlik veriyor ve beni deli gibi sikiyor ve kıçıma bir parmak daha sokarak beni ağzına kadar geriyor.

Çığlık atamıyorum ya da inleyemiyorum ve çıkardığım her ses perili, boğuk ve kesinlikle dehşet verici çıkıyor.

Muhtemelen beni öldürmeyi düşünüyordur ama ben yine geliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onun tarafından kaba bir şekilde ele alınmak, çığlık atmama bile izin verilmemesi bile beni paramparça etmeye yetiyor.

Ne kadar inkâr etmeye çalışsam da, onun bu yanını seviyorum.

Bizim bu parçamızı.

"Benim için özel olarak yaratıldığını biliyordum bebeğim." Sesi hâlâ kızgın ama tahrik olmuş gibi. "Seni döllerimle dolduracağım, böylece tam olarak kime ait olduğunu bileceksin."

İçimdeki sıcaklık yayılırken ürperiyorum. Çekip gitmesini bekliyorum, ama o orada kalıyor, yarı sert ve sanki bir damlanın bile gitmediğinden emin olmak istercesine kalçalarını yavaşça sallıyor.

Killian beni izliyor, yarı odaklanmış, gözleri neredeyse kapalı, ama erotik hareketlere devam ediyor.

"Belki de seni bebeğimle doldurmalıyım," diye mırıldanıyor, o kadar alçak sesle ki onu zar zor duyabiliyorum. "Bu şekilde benden kaçamazsın."

Sonra ağzımı bırakıyor, tamamen yanarak üstüme yığılıyor ve ağırlığıyla beni tamamen eziyor.

Omuzlarını itiyorum ama bir bufalo kadar hareketsiz.

"Killian," diye zorluyorum.

Homurdanıyor ve zahmetsizce bizi ters çeviriyor, böylece benim ağırlığımı taşıyor, ama hala içimde derinlerde.

"Yatakta uyuyabilirim," diye fısıldadım.

"Bedenim daha iyi bir yatak," diye mırıldanıyor gözlerini açmadan. "İlaç al, yanıyorsun."

"Mmm."

"Killian..."

Kolları ortama dolanıyor, **beni** içine çekerken yerimde tutuyor. "Sen beni seçtin."

"Ne?"

"Orada, kardeşinin önünde beni seçtin. *Kardeşler*, çoğul.
Ve o şerefsiz Eli."

Kahretsin. O sırada bilinci yerinde miydi?

Killian başımın tepesini öpüyor ve ben geri adım atamadan, doğrudan kalbime giden sözleri söylüyor. "Benim seni seçtiğim kadar senin de beni seçtiğinden emin olacağım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

30

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

Kendimden bir parça kaybediyorum.

Ve bu o kadar hızlı oluyor ki süreç boyunca nefesimi tutamıyorum.

Aslında bunu ancak kızlarla paylaştığım dairede artık uyuyamadığım zaman fark ettim. Killian'ın yatağı dışında herhangi bir yatakta uyumak kesinlikle garip ve dehşet verici hale geldi.

İçimde onun sikiyle uyandığım ve hayatımı yavaşça onunkiyle birleştirdiğim o geceden bu yana üç hafta geçti.

Kontrolü kaybediyorum - ya da sahip olduğum kontrolü.

İşte bu yüzden şu anda şehir merkezindeki sessiz bir barda herkesle birlikte içiyorum. Üniversite öğrencilerinin gittiği barlar kadar sessiz. En azından şehrin diğer tarafındaki büyük kulüp gibi gürültülü değil.

Arka planda bilinmeyen bir grup çalıyor, müzik sohbet sesleri ve bilardo toplarının şıngırtısı tarafından bastırılıyor. Alkol kokusu havaya sinmiş ya da belki sadece benim burnuma.

Genelde içmem, çünkü aptal gibi davranmama neden oluyor, ama bunu yabancılarla yapmıyorum.

Beni komaya sokacak kadar içtiğime emin olduktan sonra beşinciyi içiyorum. Hayır, sanırım yedinciyi.

"Alkolü fazla kaçırma Glyn," diye azarlıyor Cecily yanımdan. Buraya geldiğimizden beri bir bardak tekila içiyor.

"Bırak onu." Remi bir kadehi bana doğru kaydırdı. "Sarhoş Glyndon'ı seviyorum."

Tek gözümü açarak gülümsüyorum ve bardağı kaldırıp içiyorum. "Senin şerefine bir tane, Remi."

"Kesinlikle evet." Boğazından aşağı bir kadeh daha doldurur. "Lordum bu sıkıcı barı seçtiğiniz için sizi affetmeye karar verdi."

Elimi abartılı bir şekilde yuvarladım ve eğildim. "Çok teşekkürler, Majesteleri."

"Bu sizin lordunuz, köylü."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Annesinin bir hanımefendi unvanı var." Ava onu bir çip ile dürtüyor. "Çok mu cahilsin?"

"Bekle, gerçekten mi? Nasıl oluyor da ben bunu şimdi öğreniyorum?" Remi başını kaldırır, çenesine komik ve düşünceli bir hareketle *bir L* harfi koyar. "Sen hariç hepiniz köylü gibi davrandığınız için olmalı, Bran. Sen kesinlikle aristokrasisin. Güzel, zarif ve dokunulmaz bir karizmaya sahipsin. Bana çekmişsin."

Bran başını sallar. "Ben senden önce doğdum Remi."

"Yani? Hala bana çekmiş olabilirsin. Öyle değil mi, Cray Cray?"

Kuzenim masadaki herkesten daha çok telefonuyla meşgul görünüyor.

Annika onun karşısında uzanmış, gerçek hayattaki bir Barbie gibi görünüyor. Son zamanlarda Creigh'in yanındayken gevezelik etmeyi bıraktı ve hatta araya mesafe koymaya başladı. Karşılığında hiçbir cevap alamadığı için mi, yoksa artık canını sıkamadığı için mi emin değilim. Bazen onun için üzülüyorum. Konuşma ihtiyacı hissetmeyen biriyle ilgileniyor olmalı.

Bu yüzden Bran ile iyi anlaşıyor. Tek kelime etmeden saatlerce oturabiliyorlar. Şaka yapmıyorum. Ava ve Remi bunu bir kez denedi.

Bran Mia ile iyi anlaştığına göre, Creigh de onunla tanışırsa anlaşabilir. Gerçi son birkaç hafta içinde birkaç kez bir araya geldiğimizde, onun etkileyici olduğunu, sadece konuşmadığını anladım. Killian bunun çocukluğunda yaşadığı bir olaydan kaynaklandığını söyledi. Bran ve ben etraftayken onun kişisel tercümanı oldu.

Bazen hıyarlık edip reddediyor, o yüzden şimdi bize işaret dilini öğretiyor.

Serseri davranışlarına rağmen, Mia etraftayken Killian'ı seviyorum. Ona küçük kız kardeşi gibi davranıyor, tıpkı Nikolai'nin yaptığı gibi. İkizi Maya bana bir keresinde bir lise öğrencisinin çenesini kırdığını çünkü ona 'dilsiz' olduğu için sataştığını söyledi.

Nikolai son duyanın kendisi olmasına içerlemiş ve çocuk iyileştiğinde onu diğer yaraları için tekrar acil servise göndermiş.

Olayların anlatımı beni bir süreliğine şoke etse de, Mia'nın hayatına dahil olması beni daha çok etkiledi.

Bu onun önemseyebileceğini gösteren bir yanı. Doğru koşullar altında bir şeyi değerli görebileceğini.

Belki de sadece kendimi kandırıyorumdur.

Bir atış daha.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ciddiyim, Glyn, değil sen gidiyor çok Uzak mı?" Cecily ve görsel ikizi kaşlarını çattı.

"Ne zaman ikizin oldu?" Lafı geveliyorum. "Sarhoşken."

"Pfft, ben sarhoş değilim. Hadi çocuklar. Bir oyun oynayalım."

"Bir sik oyunu için arkadaşlarımı hayalete çevirmeye ne dersin?" diye homurdanıyor Ava, muhtemelen sarhoş. Hayatını kurtarmak için alkolünü tutamıyor.

"Bu görüntüye ihtiyacım yoktu." Bran yüzünü buruşturuyor ve o da yüzünü buruşturuyor, sonra onun omzuna sarılıyor.

"Bunun için üzgünüm."

"Özrün kabul edildi. Şimdi lütfen bana dokunmayı keser misin, yoksa Eli bunu öğrenirse başım daha büyük belaya girer."

Yanakları kızardı. "Eli gidip kendini becerebilir."

Creighton hariç herkesin nefesi kesildi. Kıkırdıyorum. "Yürü be kızım." Önümde eğilme sırası onda, "Teşekkür ederim leydim."

"Kamu kayıtları ve hayat sigortası nedenleriyle, lordum bunu duymadı. Eğer birkaç günden fazla yaşamayı planlıyorsanız hepinizin aynı şeyi yapmasını tavsiye ederim."

"Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de Remi'ye katılıyorum," diyor Cecily. "Hepimiz Ava öyle dememiş gibi davranalım."

"Ama söyledim ve yine söylerim. Siktir et E-"

Cecily bir elini onun ağzına vurur. "Sarhoşsun, seni küçük pislik. Sabah uyandığında bunu hatırlayacaksın ve bana ve şanslı yıldızlarına teşekkür edeceksin."

"Cenaze töreni için çok gençsin Ava." Bran ona soğuk bir bardak su uzatıyor. "Bunu iç ve hafıza kaybı yaşamaya başla."

Ava, diğer renkli kelimelerin yanı sıra hepimizin nasıl korkak olduğumuz hakkında biraz daha homurdanıyor.

Ellerimi masaya vuruyorum. "Oyun! Oyun! Oyun! Oyun!"

"Tanrım, lordum senden Glyn'in kalıcı bir sarhoş versiyonunu yapmanı istiyor. Amin." Remi bana sırıttı. "Ne tür bir oyun?"

"Bilmiyorum. Hiç yapmadım mı?"

"Hadi yapalım şunu!" Hayali bir mikrofon tutuyor. "İlk ben başlayacağım." Cecily, "Her zaman ilk sen başlarsın," diyor.

"Bu doğru." Ava göğsünü şişiriyor. "Bunu Glyn istedi, o yüzden önce o oynasın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne çalayım?"

Omurgam sarsılıyor ve kesinlikle sarhoş olduğumu düşünüyorum, çünkü tepkim cehennem gibi gecikiyor. Sesin kafamın içinde olmadığını fark etmem biraz zaman alıyor.

Havanın yoğunlaştığının ve onun kolonyasıyla nasıl karıştığının farkına varıyorum. Varlığının yavaş ama emin adımlarla atmosferi nasıl tükettiğini ve nefes alacak oksijen bırakmadığını.

Bu hiç adil değil. Bu gece onu aklımdan çıkarmaya çalışmam gerekiyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Ağzımı şapırdatıyorum, sonra bir elimi ağzıma götürüyorum.

İşaret parmağıyla kalçasına bir kez dokunduktan sonra şirketini fiziksel olarak ön plana çıkarıyor. "Nikolai'nin canı sıkılıyordu, ben de onu gezintiye çıkardım."

"Bok ye, orospu çocuğu. Ben köpek değilim. Ayrıca, canı o kadar sıkılmıştı ki bir şeylere zarar vermeye başladı," diyor Nikolai. "Seni özlediğini kabul etmeyi reddettiği için zorla dışarı çıkarıldım."

"Anlambilim," diyor Killian kayıtsızca. "Size katılabilir miyiz?"

Masanın üzerine dikkatli bir sessizlik çöktü.

Killian'a alışkınlar ama Nikolai tamamen farklı bir hikaye.
Korkunç olduğunu düşünüyorlar ve ben de katılıyorum.

Lan'ın yaptığı kaçırma ve işkenceden sonra Killian'dan intikam alma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. Ancak Killian onu başından savdı ve bu işi kendisinin halledeceğini söyledi.

Bunu benim için yaptığını biliyorum, çünkü Lan'ın incinmesini istemediğimi fark etti, ama bu Nikolai'nin intikam ihtiyacını ancak köreltti.

Acımasız biri ve bu her hareketinde kendini gösteriyor.

Ama onu her gün görüyorum ve Killian'la olan çocukluk maceralarını eğlenceli bir şekilde yeniden anlatmasını dinliyorum, bu yüzden ona gerçekten bu gözle bakmıyorum. *Hem de çok.*

Masadaki herkes kesinlikle öyle düşünüyor. Muhtemelen sürekli çatık kaşları ve dövmeleri yüzünden.

Annika, Creighton'ın karşısında oturmaktan fiziksel olarak uzaklaştı ve Ava'nın yanına oturmak için sinsice yer değiştirdi.

Ve buraya geldiğimizden beri ilk kez Creighton başını kaldırıp telefonunu yüzüstü masaya bırakıyor ve Annika ile iki yeni gelen arasında gidip geliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet, tabii!" Anonsu yapan Ava, kesinlikle sıvı cesareti yüksek. "Ne kadar çok o kadar iyi."

Killian yakındaki bir masadan bir sandalye çekip yanıma yapışıyor ve Nikolai de ciddi bir yüz ifadesiyle ona katılıyor.

Yakışıklı yüzünü daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak Killian'ı dürtüyorum. "Arkadaşlarımla çıktığım gecede eğlenmemi söylemiştin."

"Ziyaret etmeyeceğimi hiç söylemedim." Göz kırpıyor. "Okulla meşgul olman gerekmiyor mu?"

"Senin için asla çok meşgul değilim, bebeğim." "Büyüleyici olan sen değil misin?" "Sadece seninleyken."

"Nikolai'yi neden getirdin?" Fısıldıyorum. "Onları korkutuyor." "O kadar da korkutucu değil."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Önemli olan kelime bu." Gülümsüyor, sonra herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle "Peki ne oynuyoruz?" diyor.

Bran biraz tıkanmış bir sesle, "Asla başlamadım," diyor. "Ve Glyn başlayacak."

Biliyor musunuz? Bu gece sadece eğleneceğim ve her şeyi unutacağım. Killian'ın canı cehenneme.

Bir kadeh kaldırıyorum. "Asla yasadışı bir şey yapmadım."

Nikolai omzunu kaldırır ve bir atış yapar. Creighton tek kelime etmeden yapıyor.

"Ne yaptın..." Annika soruyor, sonra geri çekiliyor, yutkunuyor ve Nikolai'ye bakıyor. "Nikolai?"

"Ne yapacağını biliyorsun."

Ava bir tek atıyor ve Cecily ile ben şaşkın şaşkın ona bakıyoruz.

"Ne gibi yasadışı şeyler yaptın?" Ces soruyor.

"Üzgünüm sürtükler, açıklama yapmam gerektiğini söyleyen bir kural yok. Bunu önceden ayarlamalıydım."

Remi bir tek atar. "Uyuşturucu, o küçük pislikler." "Sen neden içmiyorsun?" Killian'a soruyorum.

"Çünkü yasadışı bir şey yaptığımı kabul etmiyorum. Babam ve büyükbabam avukat, çok teşekkür ederim."

"Bu işler böyle yürümez."

"Yasadışı bir eylemde bulunduğuma dair kanıtınız var mı?"

"Ugh, her neyse." Gözlerimi deviriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yapma bunu," diye fısıldıyor alçak sesle, böylece tek duyan ben oluyorum.

Yüzümü ona doğru çeviriyorum ve gözlerinde garip bir ateş parlıyor, sanki eğlenmiş ama aynı zamanda bundan hoşlanmamış gibi.

Tanrım. Tam bir muamma.

"Sıra sende," diye mırıldanıyorum, birden ne diyeceği konusunda gerginleşiyorum.

Başkalarının duygularını hiç u m u r s a m a d a n öngörülemez olma eğilimindedir.

"Ben hiç... aşık olmadım."

Kalbim sıkışıyor ve sanırım kusacağım. Değişimi hissettiği için bunu bilerek mi yapıyor?

Yüzümde de görüyor mu? Aynada kendime baktığım zamanki gibi mi?

Ava ve Brandon buna içen tek kişilerdir ve herkesten bok ve Nikolai'den ölümcül bakışlar alırlar.

Ya da belki de parlama sadece bir tanesi içindir.

Ama tüm sesler içimdeki saatli bomba tarafından bastırılıyor.

Tik.

Kene

.

Kene

.

İçmek için titrek parmaklarımla bir kadeh kaldırıyorum ama daha dudaklarıma değmeden Killian kapıyor ve büyük bir rahatlıkla mideye indiriyor.

"Sarhoşsun, içkini ben içerim."

"Sana ihtiyacım yok." Ve neden sesi bu kadar onaylamıyor

Ne için?

"Bayıldım." Annika ellerini birleştirmiş, bizi izliyor.

Huşu dolu bir ifade.

"Bu oyunu bir sonraki seviyeye taşımalıyız." Nikolai bir kadeh uzatıyor. "Daha önce hiç aynı cinsten biriyle sevişmedim ya da deney yapmadım."

Sonra da shot'ını içiyor. Bu

çok garip.

Nikolai aslında hiç yapmadığı bir şeyi seçmiş olabilir. "Öpücük sayılır mı?"

Ava soruyor ve o da başını sallıyor.

"Siktir et." Bir kadeh içiyor.

Remi sanki felç geçirmek üzereymiş gibi elini göğsüne vurur. "Bu kaltak bu gece gerçekten kendini öldürtmek istiyor."

Killian bir kadeh kaldırıyor ve ben ona inanamayarak bakıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bayılacakmış gibi bakma, küçük tavşan. Tüm bu sapkınlıkların sadece kadınlarla yapıldığına gerçekten inanıyor musun? Eskiden çok deney yapardım."

O içerken ben de bir shot alıp tek seferde içiyorum.

Gözlerini kısıyor.

"Şaşırmış gibi bakma, Katil. Eskiden ben de çok deney yapardım," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum ama sanırım buna inanıyor çünkü elini kalçama koyup sıkıyor. Sertçe.

Sonra dudakları kulağımı buluyor, "Bunu daha sonra konuşuruz, ben seni cezalandırırken."

"Her neyse." Kalçalarım uyarılmışlıkla lekelendiğinde sesim etkilenmemiş gibi çıkıyor.

"Başka kimse yok mu?" Nikolai boş kadehiyle oynar, sonra mırıldanarak bir sigara alır ve dudaklarının kenarında asılı bırakır. "Lanet olası sıkıcı. Ben gidiyorum buradan."

Çıkışa doğru giderken sigarasını yakar.

"Phew, bu çok yoğundu." Annika nefes alıyor. "Cidden, Kill. Bir dahaki sefere onu getirme. Korkutucu biri."

"Kardeşini ispiyonlayabileceği için olmadığına emin misin?"

Garip bir şekilde gülüyor. "Saçmalama. Jer'den saklayacak bir şeyim yok."

"Hı-hı," diyor Killian açık bir alaycılıkla.

"Peki sırada kim var?" Bran konuşuyor, sesi boğuk çıkıyor.

"Ben!" Annika Killian'a ters ters bakar. "Daha önce hiç sikimi emdirmedim."

"Bu alçakça bir darbe." Remi içiyor, Bran ve Killian da öyle. Kardeşim hakkında çok fazla bilgi var.

Kendime not, o etraftayken asla bu oyunları oynama.

"Bir dakika bekle." Remi Creigh'e bakar. "Neden içmiyorsun, Cray Cray? Bu turun hiç içmedim kısmını kaçırdın mı?" Creigh başını salladığında Remi çileden çıkmış gibidir. "O zaman iç, Tanrım, spawn, lütfen bana en azından bir kez sikini yalattığını söyle?"

Creigh sessiz kaldığında Remi dramatik bir şekilde sandalyesine yığılır. "Sanırım biraz tıbbi müdahaleye ihtiyacım var. Kendi yavrum kayıpmış da haberim yokmuş. Konuştuğumuz gibi hayatımdan yıllar kaybediyorum, size söylüyorum."

"Birinin sikini yalatmanın nesi bu kadar özel?" Creighton bu akşamki en uzun cümlesini söylüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Güneşin nesi bu kadar özel? Ayın? Ekosistemin? Sonsuza kadar devam edebilirim." Remi iç çeker. "Tanrım, Spawn, beni kötü bir akıl hocası gibi gösteriyorsun."

"Ama sen öylesin." Cecily ona bir surat yapıyor ve o da ona bir surat yapıyor. Creigh'e "Seninle gurur duyuyorum kuzen," diyorum ve o da başını sallıyor. "Senin şerefine içeceğim."

Ben daha bardağı almadan, Killian benim yerime bardağı kapıp indiriyor.

Dudakları alkolden parlıyor ve kalbimde bir sorun olduğunu düşünüyorum çünkü yan gözle bana bakıp derin ve alçak bir ses tonuyla "Uslu dur" diye fısıldadığında kalbim çok sert atmaya devam ediyor.

"Kötü bir kız olmamı istediğini sanıyordum," diye mırıldanıyorum. "Ben senin olduğun gibi olmanı istiyorum. İçki hariç."

"Cherry seni daha iyi anlayabilmeleri için senin gibi birine ihtiyacın olduğunu söyledi."

Kaşlarını kaldırıyor. "Peki ona ne söyledin?"

"Kimsenin göremeyeceği bir yere git. Tam olarak değil ama keşke öyle deseydim."

Kıkırdıyor. "Kıskanç olman hoşuma gidiyor."

"Hey, siz iki aşk kuşu, burada oynuyoruz." Ava masayı tokatlıyor. "Sessiz Glyndon'ın aramızda bir ilişki yaşayan ilk kişi olduğuna inanamıyorum."

"Hey! Ben sayısız ilişki yaşadım," diyor Remi. "Sen sayılmazsın."

"Hey, Remi," diye sesleniyor Killian, belli ki arkadaşlarımla lakapları var.

"N'aber, Kill?"

"Bize bir fıkra anlat."

"Oooh, birdenbire bu akran baskısı da ne? Sahne korkum var. Şaka yapıyorum. Neden şakaya ihtiyacın var? Arkadaşlarına hava atmak için mi? Üzgünüm dostum, itibar görmeliyim."

"Sadece ne kadar komik olduğunu görmek istedim, çünkü birisi senin *Çok komik*." Son kelimeyi nasıl telaffuz ettiğini özlemiyorum.

Yine de Remi bunu tamamen özlüyor. "Birinin nefis bir tadı var. Oh, işte bir tane. Bir popo yanağı diğerine ne dedi?"

Cecily gözlerini devirir. "Ne?"

"Birlikte bu boku durdurabiliriz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Annika, Ava, Brandon ve ben kahkahalara boğuluyoruz. Creighton biraz gülümsüyor ve Cecily ona bir limon fırlatıyor ama sırıtmasına engel olamıyor. "Seni soytarı bok parçası."

"Haha, siz sürtükler beni seviyorsunuz. Lordum olmasaydı, sıkıcı bir hayat yaşıyor olurdunuz."

"Gördünüz mü?" Hepsi aynı anda konuşurken Killian'a

söylüyorum. "*O kadar* da komik değil."

"Oh, lütfen, sadece bir dangalak oluyorsun."

"Dikkatli ol, bebeğim. Zorluyorsun."

Saçlarımı savuruyorum ve ona bakmak için avucuma yaslanıyorum. "Nasıl olsa beni cezalandıracaksın, o yüzden seni istediğim kadar zorlayabilirim."

"Baş belası olmayı ne zaman öğrendin?"

Yanağını okşadım. "Seninle tanıştıktan sonra."

Parmaklarımın altında çenesinin kenetlendiğini hissedebiliyorum. "Bir daha asla sarhoş olmayacak ve toplum içinde o erotik ses tonuyla konuşmayacaksın."

Bir kahkaha ile başım geriye düşüyor ve aniden ayağa kalkıp beni kollarının arasına alırken sözümü bitirmeme izin vermiyor. "Glyndon çok fazla içti. Onu geri götürüyorum. Geceyi benimle geçirecek."

"Hayır, kalmak istiyorum."

Ama o bardan çıkarken sözlerimi duymadı. Suratımı astım, sonra saçlarından tuttum. "Beni geri götürüyorsun, kıçımın kenarı. Sen sadece beni becermek istiyorsun, seni sapık, sadist, lanet olası otuzbirci."

"Bunu içinizden attığınıza sevindim. Uzun bir gece geçireceğiz."

Ağlamak istemediğim için gülüyorum. "Beni sikmekten ne zaman bıkacaksın?"

"Emin değilim ama muhtemelen hiçbir zaman."

Büyükbabasının ona aldığı özel yapım kırmızı Aston Martin'in yolcu kapısını açıyor ve beni arabaya bindiriyor, sonra emniyet kemerimi bağlıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

"Ya sana karşı bir şeyler hissetmeye başlarsam, o zaman ne olur?" Fısıldıyorum ve kalbimin ikiye bölünme sesini gerçekten duyabiliyorum. Karanlıkta rahatsız edici, dondurucu ve kesinlikle dehşet verici.

"Neden bir şeyler olması gerekiyor?"

"Çünkü ilişkiler böyle yürür. Duyguların olması gerekir."

"Senin için zaten çok şey hissediyorum. Şu anda, seni bu şekilde görmelerine izin verdiğim için kızgınlık ve öfke duyuyorum."

"İstediğimin bu olmadığını biliyorsun."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O zaman ne istiyorsun, Glyndon?"

Ters yöne bakıyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Sende olmayan bir şey."

"Bana bunu yapma." Beni ona bakmaya zorluyor, parmakları çenemi kazıyor. "Ve sakın bana karşı bu lanet argümanı kullanma."

"O zaman kalbini istesem verir misin? Elbette vermezsin. Sende o yok. Tüm duyguların öğrenilmiş, değil mi? Yani benden hoşlandığını, bana taptığını, beni sevdiğini söylesen bile bunlara asla inanmam, çünkü sen de inanmıyorsun. Annene her zaman seni seviyorum diyorsun, ama bana bunun sadece onu yatıştırmak için olduğunu söyledin. Sevginin ne olduğunu hiç hissetmedin. Sevginin ne olduğunu *bilmiyorsun*."

Burun delikleri alevleniyor. Bu öfke, bu hiddet, ama doğru nedenlerden dolayı değil. "Sana hayatımda kimseye vermediğim kadar çok şey veriyorum, Glyndon. Sana tek eşlilik veriyorum, genelde umursamadığım randevular veriyorum ve hatta arkadaşlarını ve aileni eğlendiriyorum. Kardeşini bağışlıyorum ve beni ne kadar kışkırtırsa kışkırtsın kuzeninle kavga etmemeyi seçiyorum. Senin sinir bozucu kavgalarına, inkarlarına ve dramatik tavırlarına karşı sabırlı davranıyorum. Sana hoşgörümün ve iyi hallerimin doğuştan gelmediğini söylemiştim. Azıcık bile değil, yakınından bile geçmiyor. Bu yüzden minnettar ol, teklifimi kabul et ve her adımda zorluk çıkarmayı bırak."

Diğer yanağımdan aşağı akan gözyaşlarımı kontrol edemiyorum. "Bana verdiğin şey yeterli değil."

"Glyndon," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Eve gitmek

istiyorum." "Aç şu lanet gözlerini."

Bir süre sonra, bu kez iddialı bir şekilde, "Eve gitmek istiyorum" diye tekrarlıyorum.

Çenesi sıkıştı ama beni yavaşça bıraktı ve sürücü tarafına gitti.

Gözlerimde yaşlar ve ruhumda bir parça acıyla uykuya dalıyorum.

Ama işin aslı şu ki, bir psikopata karşı bir şeyler hissettiğim için sadece kendimi suçlamalıyım.

Bir el omzuma vuruyor ve yurda vardığımızı düşünerek uyanıyorum. Onun yerine bir uçağın önündeydik.

Belki de çok içtim ya da havaalanında olduğumuzu hayal ediyorum.

Killian kapımda belirdi, yüzü kapalıydı, küçük kızlardan hoşlanan karanlık bir lord gibi görünüyordu. "Gitme zamanı."

"Nereye gideceksin?" Yarı ürkmüş, yarı sarhoş bir halde soruyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İşaret parmağı kapıya dokunuyor. "Eve."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

31

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KILLIAN

"Bana şaka yaptığını söyle."

"Senin oyunların için yeterince ayık değilim, Killian."

"Gerçekten uçuyoruz. Aman Tanrım, neyin var senin?" "Polisi arıyorum. Havadan polisi arayabilir miyiz? Merhaba,
Memur bey, çılgın bir psikopat tarafından kaçırılıyorum."

"Annika'nın sana pasaportumu verdiğine inanamıyorum. Onu tehdit ettin, değil mi?"

"Uçmayı sevmiyorum bile. Korkutucu bir şey. Önce büyükbabamı aramadım. Ya onunla bir daha hiç konuşamazsam?"

"Eğer ölürsem, korkunç bir hayalete dönüşürüm ve sana musallat olurum, pislik. Kabuslarında yaşayacağım."

"Gareth, bir şeyler yap!"

Glyndon'ın uçuş boyunca bize yaşattığı kelime kusmuğu özetle buydu. Panik duygusu her geçen dakika arttı ve hayal gücü de.

Gareth'tan yardım istedikten sonra onu durdurmak zorunda kaldım. Çünkü siktir et.
Adamım.

Bize katılmamayı tercih etmeliydi. Peki ya gitmesi gerekiyorsa
Hatta Nikolai'den özel jetini istedi. Ve evet, uçağını kaçırmış olabilirim ama yine de her zaman geri döner. Uçağı bize bırakabilirdi.

Jet, tüm ekipmanlarıyla birlikte küçük bir ordunun sığabileceği kadar geniştir. Konforlu koltuklar yüksek kaliteli deriden yapılmıştır ve iki kişinin sığabileceği kadar geniştir.

Kyle Amca bu bebeği yıldönümlerinden birinde Rai Teyze'ye hediye olarak aldı ve Nikolai ne zaman eve uçması gerekse onu çalıyor
-Ve Gareth, geçmişe bakınca.

Ben değil, çünkü Amerika'ya sadece yazın gidiyorum.

Varlığının istenmediğini bilen Gareth, birkaç sıra önümüzde pencere kenarındaki bir koltuğa uzanıyor, kulağında kulaklıklar ve elinde bir tablet.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben pencerenin yanındayım, Glyndon ise yanımda, gözbebekleri büyümüş, dudakları şişmiş ve aralanmış. Ama kaygan bir tavşan olduğu için, bariz aerofobisine rağmen manzarayı izlemek için başını eğiyor.

Yola çıktığımızdan bu yana sadece yarım saat içinde kaskatı kesildi, birden fazla çıldırma seansı geçirdi ve kendini panik noktasına sürükledi. Ona odaklanmak nereye gittiğimize dair düşüncelerimi köreltiyor olsa da, onu böyle görmekten hoşlanmıyorum.

İşin iyi yanı, korku ve bir fincan kahve onu biraz ayılttı.

Yavaşça göz kırpmasına ve parlak yeşil gözlerindeki parıltıya bakılırsa hâlâ biraz sarhoş.

"Bu kadar korkuyorsan pencereden dışarı bakmayı kes."

"Ya düşersek, mesela okyanusa burun üstü çakılırsak. Hepimiz ölürüz, köpekbalıklarına yem oluruz ve bizi asla bulamayabilirler. Canımız çok yanar."

"Aslında hayır, yirmi bin fitten daha yüksekteyiz, yani bu yükseklikten düşersek, yerçekimi kuvveti bizi yaklaşık yirmi saniye içinde bayıltacaktır. İyi haber, hiçbir şey hissetmeyeceksiniz. Kötü haber, çarpmanın gücü bizi ve uçağın gövdesini parçalayacağı için iyileşecek bir şey kalmayacak."

Sonunda dikkatini pencereden ayırıp sanki en sevdiği köpek yavrusunu öldürmüşüm gibi bana bakıyor. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?" "Kaza yapacağımızı düşünmeyi bırakıp bırakmayacağınıza bağlı. Şunlar pek yaygın değildir."

"Ama oluyorlar."

"O zaman bunu son savaş çığlığın olarak düşün. Son bir kez sevişmek ister misin?" "Hiç komik değilsin." Yutkunuyor. "Uçuşlar beni gerçekten geriyor. Bu yüzden Cecily ve Ava'yı Londra'dan adaya kadar benimle birlikte getiriyorum."

"Bunun nedeni kafanızın yanlış yerde olması. Kazaya ve uçağa odaklanmak yerine zamanınızı başka bir şeyle meşgul etmeniz gerekiyor."

"Ne gibi?"

"Kucağıma çık."

"Seks havamda değilim, Killian." "Seni sikmeyeceğim."

"Gerçekten mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Gerçekten. Gareth senin yüksek sesle çıkardığın zevk seslerini duyabilir ve o zaman onu uçaktan atmak zorunda kalırım. O yüzden buraya gel."

Ayağa kalkmadan önce bir süre tereddüt ediyor, sonra duruyor. "Az önce söyledin. Gareth tam orada."

"Bu sana dokunamayacağım anlamına gelmez." Bileğinden tutup bacaklarını kalçalarıma yayacak şekilde çekiyorum.

Sonra kollarımı ortasına dolayarak üstünün altındaki teni yavaş daireler çizerek okşuyorum.

Bir süre bana bakıyor, nefes alış verişi yavaş yavaş sakinleşiyor. Ben de alnından öpüyorum ve vücudundan geçen ürpertinin tadını çıkarıyorum.

"Daha iyi mi?"

"Evet." Surat asıyor. "Ama yine de seninle konuşmak

istemiyorum." "Sakinleşmek için hâlâ vücut ısımı

kullanabilirsin."

"Kendinin kullanılmasına izin mi vereceksin?"

"Senin tarafından mı? Kesinlikle." Ve bunda ciddiyim. Eğer bu kadın benden göğsümü kesmemi ve istediği organı göstermemi isterse, onu tendonlarından ayırır ve ayaklarının dibine sererim.

Yine de istediği diğer saçmalıklar gerçekleşmeyecek. Bu imkansız.

Boynu kızarıyor ve kızardığına yemin edebilirim, muhtemelen etkilenmiş, ama sonra iğrenç ağzının kontrolü ele almasına izin veriyor. "Yine de bu sana beni kaçırma hakkını vermez."

"Benden daha fazlasını istemedin mi? Seni ailemle tanıştırmaya götürüyorum."

Bakışları yana kayıyor ve göz temasını kesmesinden nefret ediyorum. Onu her zaman görmek zorundayım ve benden hiçbir zaman kaçmadı, bu yüzden bağlantımızı kopardığında garip bir kayıp hissi duyuyorum.

Değişimi hissetmiş gibi, bakışları yavaşça tekrar benimkilerle buluşuyor. "Bu numarayı kaç kişi üzerinde denedin?"

"Sen ilksin."

"Bütün kızları yendiğim için kendimi özel hissetmem mi gerekiyor? *çocuklar*?"

"Beş üzerinden beş şiddetle tavsiye edilir ve homofobik olmayın. Ahlakınızın geri kalanıyla pek uyumlu görünmüyor."

"Homofobinin bununla hiçbir ilgisi yok. Sadece gelecekte seni yatakta bir erkekle mi yoksa bir kadınla mı bulacağımı düşünüyorum."

"Muhtemelen ikisi de aynı anda." Yüzü asıldığında ekliyorum. "Bu bir şakaydı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Şaka yapmadığını sanıyordum." "Seninle yapıyorum."

Muhtemelen denge sağlamak için elini omzuma koyuyor ama ben onun da bir şekilde bana dokunmak istediğini düşünmeyi seçiyorum - benim onunla olduğum gibi.

"Biseksüel misin?"

"Nikolai öyle."

"Peki ya sen? Erkeklere ilgi duyuyor musun?"

"Pek sayılmaz. Müsait olan her delikten etkilenirdim. Cinsiyet önemli değildi."

"Öyle miydi?"

"İster erkeklerle ister kadınlarla olsun, genel olarak seksi umursamadığımdan beri aylar geçti. Hepsi birbirinin tekrarı, yavan ve acı verici bir şekilde sıkıcı olmaya başlamıştı."

"Sen beni bulana kadar," diye fısıldıyor.

"Ta ki seni bulana kadar. O uçurumun tepesinde o kadar masum ve saf görünüyordun ki, seni bir şekilde lekelemek, görünürdeki masumiyetini bozmak ve arkasında ne olduğunu görmek istedim."

"Romantik olan sen değil misin?"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Pes ediyorum." Bir iç çekiş bırakır. "Belli ki seninle kazanamıyorum."

Keşke bu ifadenin ne kadar yanlış olduğunu bilseydi. Daha çok o hayatıma girdiğinden beri kazanamıyorum gibi.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve gözlerini kapatıyor, okşamalardan zevk almak istemiyor ama yine de yapıyor.

"Artık sigara içmiyorsun," diye birdenbire anons etti.

"Dudaklarımı ve ellerimi meşgul edersen bırakacağımı söyledim ve sözümü tuttum bebeğim."

"Sen... gerçekten benim yüzümden mi bıraktın?"

"Elbette. Pasif içicilik sağlığınız için ciddi bir tehdittir." "Sen benim sağlığım için daha ciddi bir tehditsin."

"Beni bırakamaman çok kötü."

"Asla bilemezsin. Belki bir gün daha iyi bir adam bulurum."

"Sahip olacağın tek erkek benim, bu yüzden buna alış ve beni kışkırtmayı bırak." Saçlarını okşadım. "Uyu bakalım, küçük tavşan. İnişe yaklaşık yedi saatimiz var."

Eve gitmemem için bir neden daha.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Karşı koymasını bekliyorum ama bacaklarını kucağıma gelecek şekilde büküyor ve başını göğsüme yaslıyor.

Benimle birlikte olduğu için drama başlatmadan gitmesine izin verdiği nadir zamanlardan biri. Daha fazlasını istediğini söylüyor, ama o geldiğinden beri kaydolduğumdan daha fazla savaş verdiğimi nasıl göremiyor?

"Kendini bu kadar güvende hissetmen haksızlık," diye homurdanıyor vücudu elimde gevşerken ve uykuya dalarken nefesleri eşitleniyor. Burnum saçlarını okşuyor, alkolle karışık ahududuları içime çekiyorum ve kendimi uykuya bırakıyorum.

Çünkü o da kendini güvende hissediyor.

Seslerin yankısı, arıların vızıltısı gibi kafamın etrafında dönüyor.

"Tanrı aşkına, Glyndon. Bunu böyle yapmamalısın."

Gözlerimi açıyorum ve ilk fark ettiğim şey üzerimdeki ağırlığın gittiği ve onun yerine bir yastığa sarıldığım oluyor.

Gerçekten pürüzsüz.

O küçük tavşan, boşluğu hissetmeyeyim ve hemen uyanmayayım diye yastığı oraya koymuş olmalı.

Ama buradaki acil durum bu değil. Gareth, Glyndon'ın adını söylerken inliyor.

Kafamı kaldırıyorum ve onları birkaç koltuk ileride bir masanın etrafında oturmuş, Uno oynarken bulduğumda bu lanet duyguya ne ad vereceğimi bilemiyorum.

Ama bunun rahatlama için fazla benzer olduğunu biliyorum.

Bu artık komik bile değil. Bu kadın yüzünden sürekli cinayetin eşiğindeyim ve en kötüsü de şeytanlarımın harekete geçmesini engelleyen kişi o.

Koltuğumun üzerindeki ekran inişe yaklaşık üç saatimiz kaldığını gösteriyor.

"Bana bu kuraldan daha önce bahsetmemiştin." Kartları göğsüne yakın tutuyor. "Öylece yenilerini icat edemezsin."

"Ben icat etmiyorum." Ona kural kartını gösteriyor. "İşte burada."

"Hayır'a ne dersin? Hile yapıyorsun!"

"Kaybettiğin için mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sağda solda kurallar icat etmeye başlamasaydın kesinlikle kazanabilirdim."

"Milyonuncu kez söylüyorum, buradalar. Sadece yenilgiyi kabul et ve üzerinde. Spor ruhunuz nerede?"

"Binada değil. Pardon, uçağı kastetmiştim. Haydi ama, kabullen artık, olur mu?"

O gülümsüyor ve ben yumruklarımı sıkıyorum ve bunun birçok nedeni var. Birincisi, numara yapmadan nasıl gülümseyeceğini unuttuğunu düşünmem.

Bir de Glyndon'ın onun yanında ne kadar rahat olduğunu.

Herkesten çok onun benim zayıf noktam olduğunu, bana ulaşmak için vurabileceği nokta olduğunu fark etmiş olmalı ve Gareth'ı tanıyorsam bunu yapacaktır. Hiç acımadan.

Onu suçladığımdan değil, ama ona elini bile süremeden onu kazığa oturturdum.

Tedirginliğimi bastırarak, sıkılmış bir iblisin soğukkanlılığıyla onlara doğru yürüyorum.

Glyndon'ın koltuğuna oturup elimi omzuna koyuyorum. "Ne oynuyoruz?"

Gareth kartlarını indirmeye başlar. "Ben sizi yalnız bırakayım."

Bu doğru, büyük kardeş. Siktir git.

"Saçmalama," der ona. "Killian burada diye gitmene gerek yok. Devam edelim."

Bu küçük-

"Sen de git bir sandalyeye otur ve kartlarımı gözetleme." Onları göğsüne saklıyor ve bana bir anne ayı gibi bakıyor.

Hmm. Şimdi, neden onu daha önce kendime bağlamadığımı merak ediyorum.

Gareth kartlarını saklıyor ve benim de Glyn'i n yanındaki koltuğa oturmaktan başka çarem yok çünkü bu ikisiyle oynayıp onları yeneceğimden adım gibi eminim.

Sonunda bana karşı çete k u r u y o r l a r , hile yapıyorlar ve kaybetmem için her türlü numarayı kullanıyorlar.

Ama kaydolmaya çalıştıkları etik olarak siyah okulun kurucusu benim, bu yüzden yine de kazanıyorum. Üç kez üst üste.

Glyndon elindeki kartları küçük masanın üzerine fırlatır. "Ugh, bu hiç eğlenceli değil. Her turu kazanmak zorunda mısın?"

"Başka nasıl sik kafalı olabilir ki?"

"Eziklik etmeyin, hiç hoş görünmüyor." Sırıtıyorum.

"Oh, canın cehenneme." Nefesini serbest bırakıyor. "Sadece ikimiz bir tur oynamalıyız, Gareth."

"Talep reddedildi," diyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sürekli kazanıyorsun. Oyun bu şekilde sıkıcı hale geliyor." "Onu boş verin. Killer sadece fiziksel olarak
Özellikle de kıskandığında. Bu onun bir noktayı kanıtlamak için bölgesel davranmasıdır."

"Seni öldüreceğim," diyorum ve o sadece gülümsüyor, sahte bir gülümseme.

"Ciddi misin?" Glyndon bana ters ters baktı. "Temelsiz bir kıskançlık yüzünden tam bir otuzbirci mi oluyorsun?"

"Bunun ne kadar temelsiz olduğunu, sevgili ağabeyim suda yüzerken göreceğiz.
hava."

"Sırf yapabiliyorsun diye insanların hayatını tehdit etmeyi bırak, Killian. Ve bu
O senin kardeşin, ona bir düşman gibi davranmak yerine öyle davranmaya ne dersin?" Parmağıyla beni işaret etti. "Ayrıca, ya normal oynarsın ya da bizimle oynama ayrıcalığını kaybedersin."

Şu anda onu öpmek mi yoksa boğmak mı istediğimi düşünüyorum. Muhtemelen ikisi de aynı anda.

Gareth kaşlarını kaldırır. "Görünüşe göre sonunda eşinle tanıştın. Annem ve babam ona bayılacak."

"Emin misiniz?" Glyndon kartları topladı, sesi garipti. "Bana önceden söylemedi, bu yüzden uygun kıyafetlerimi bile değiştiremedim."

"Şu anki kıyafetlerinin nesi var?" Bir değiştirme kartı çalıyorum, çünkü hayır, yakın zamanda kazanmalarına kesinlikle izin vermeyeceğim.

"Fikir hakkı alamazsın." Yüzünü buruşturdu, sonra elimi tuttu, kolumun altına uzandı ve çaldığım kartı geri aldı. "Ve hile yapmak yok. Cidden, bir sakinleştirici hap alamaz mısın?"

"Evet, beynini sikerken. Tuvalete gitmek ister misin?" "Çok fazla bilgi var," diyor Gareth.

"Her zaman gidebilir ve inekçe aktivitelerinize geri dönebilirsiniz."

"Hayır ve hayır ve hayır demiş miydim?" Glyndon boynu kıpkırmızı olmasına rağmen alaycı bir sesle konuşuyor. "Şimdi, hadi oynayalım."

Gareth bir kez kazanmayı başardı, çünkü Glyndon gerçekten de çalıntı kartlar için pantolonumu aradı.

Cesurlaştığını söylemek hafif kalır. Ve bu kesinlikle ona karşı yumuşak davrandığım için değil.

Kendine ve hayatımın peşinden gelen bu yıkıcı güce doğru daha da büyüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İnişe hazırlandığımız sırada kazanmayı başarıyor ve bunu yüzümüze vuruyor ve biz bunu krallığa kadar yapacağını düşünene kadar böbürleniyor.

"Kazanan olmak güzel bir duygu." Uçuş görevlisinin çağrısı üzerine emniyet kemerini bağlar.

Belini daha da sıkıyorum. "Aslında üçümüz arasında en az sen kazandın ve bunun tek nedeni bizden daha fazla kart çalmış olman."

"Özür dilerim, ne dedin? Kafamdaki zafer havai fişekleri yüzünden seni duyamıyorum."

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Seni burada, hemen şimdi becermeden önce sevimli olmayı bırak."

"Yapma bunu," diye fısıldıyor. "Birçok uçak kazasının inmeye çalışırken meydana geldiğini hatırlamadan duramıyorum."

"O zaman sanırım elimi tutmalısın, hmm?" Ona avucumu uzatıyorum ve o da alıyor, parmaklarını benimkilerin arasından geçirip kucağına sıkıştırıyor.

Onun dayanağı olma düşüncesi sistemimi tam anlamıyla tatmin ediyor.

Beyaz atlı prens, sıkıcı bir tip ya da başka bir erkek değil.

Ben.

Tam bir coşku hissi, nereye gittiğimizin hatırlatılmasıyla yavaş yavaş azalıyor.

Lanet olası ev.

Zihnin olayları sınıflandırması ve onları arşiv kutularına tıkması gariptir. Bazıları bir gün ya da bir hafta sonra unutulur.

Bazıları ise sonsuza dek orada kalır. Aslında, bilinçaltına kayarlar ve asla unutulmadıklarından emin olurlar.

New York'un kenar mahallelerindeki aile evim, çoğu Amerikalının hayalindeki ev listesini işaretleyebilecek modern bir malikane. Hatta annemin muhtemelen gençken hayalini kurduğu beyaz çit klişesine bile sahip.

Çok büyük, en küçük ayrıntısına kadar kişiselleştirilmiş ve Asher ve Reina Carson'ın evi olmaya uygun. Toplum içine çıktıkları anda tüm medya kuruluşlarının diline düşen Amerikan kral ve kraliçesi gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu evde, insanların mutlu anılar olarak kabul edebileceği her şeyi yaşadım. Sevgi dolu bir anne, ihtiyaç duyulandan daha fazla hediye veren bir baba, doğum günü partileri, Gareth, Nikolai, Mia ve Maya ile başsız tavuklar gibi koşturmak.

Ve o fareleri avlayıp öldürerek uyanışımı.

İnsanlar geçmişi romantikleştirme eğiliminde, ben değilim. Çünkü o anılar? Unutulmuş eski bir kitabın sararmış sayfalarından başka bir şey değiller.

Bu evden hatırladığım tek şey annemin dehşete düşmüş ifadesi, babamın kaşlarını çatması ve sonunda 'Killian'ı almamalıydık' ve 'o kusurlu' sözleri.

Üniversiteye gitmek başıma gelen en iyi şeydi. Babamın yörüngesinden uzak durmam, o her görüşümde kafamda patlayan saatli bombadan uzak durmam gerekiyordu.

Yani olmak isteyeceğim son yer onun evi.

Ama madem Glyndon denen çileden çıkarıcı küçük pisliğe bir şey kanıtlıyorum, işte başlıyoruz.

Bir adım gerimizde kalıyor, meraklı gözleriyle evi izleyerek dikkati dağılıyor.

Ve evet, çiçekli bir elbise giymek, saçını ve makyajını düzeltmek ve bir hediye almak için bizi kesinlikle bir mağazaya uğrattı.

Hediyenin gereksiz olduğunu söylediğimde, "Ailem bana kimsenin evine asla eli boş gitmemem gerektiğini öğretti," dedi.

Merdivenlerden inen parlak sarı saçlı, manken gibi bir kadın görünmeden önce küçük bir *tık tık* sesi bize ulaşıyor.

Annemin gülümsemesi hayatımda gördüğüm en bulaşıcı şey. Genellikle diğer insanların duyguları benim için önemli değildir. Evet, onları ayırt edebilirim, hatta sahipleri anlayamadığında bile anlayabilirim, ama umurumda değiller.

Reina Ellis Carson bunun istisnası. Ve şimdi,

Glyndon da öyle.

Annem hem Gareth'ı hem de beni kucaklıyor, başı omuzlarımıza yaslanıyor. Boyu bizden kısa, bu yüzden sırtını sıvazlamak için kendimizi alçaltmamız gerekiyor, böylece zorlanmak zorunda kalmıyor ya da daha kötüsü aramızda sallanmıyor.

Şaka yapmıyorum, bir kere yapmıştı.

"Seni çok özledim!" Elini vücudumuzda gezdirmek için geri çekiliyor. "Dur sana bir bakayım. Boyun uzamış mı ne? Buna inanamıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir dahaki sefere, sana ulaşmak için bir merdiven bulacağım. Ahh, oğullarım eve birlikte döndüler. Gareth bana daha önce söylediğinde inanamamıştım."

Bize tekrar sarılıyor ve ben de kardeşimle bakışıyoruz.

İşte yine başlıyoruz.

Beş dakika boyunca bizi boğduktan sonra, sonunda annemin eve hoş geldin töreni sırasında arka planda kalmak için elinden geleni yapan Glyndon'ı fark etti.

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama annemin yüz ifadesi daha da aydınlandı. "Ve sen?"

"Merhaba. Benim adım Glyndon." Ona paketlenmiş bir hediye sunuyor. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Oh, teşekkür ederim. Çok tatlı ve terbiyelisin." Annem hediyesini kabul ediyor. "Sen..."

"Ben." Bir kolumu beline dolayarak onu yanıma getiriyorum. "O benim kızım."

"Geçen sefer dudaklarını morartan kişi mi?"

"Tek ve biricik." Sevişmekten dolayı değildi ama onun için yaptığım bir dövüş yüzünden o haldeydim, yani sayılır.

"Ne?" Glyndon boynunu kızartacak kadar beceriksizce sorar.

"Önemli bir şey değil." Annem masummuş gibi davranıyor. "Killian'ın sonunda eve birini getirmesine çok sevindim. Yalnız öleceğini sanıyordum. Beni yanlış anlamayın, yatıp kalktığını biliyorum ama bu asla tek bir kişiyle olmaz ve bunun geri dönüp onu kıçından ısıracağından endişeleniyordum."

"Anne!" Sorgulayan bir el kaldırdım.

"Ne? Tek eşliliğe alerjin olduğunu biliyorsun. Ya da bu güzel genç bayanla tanışmadan önce öyleydin." Yüz ifadesi ciddileşti. "Eğer sana sorun çıkarırsa bana haber ver, annemin ayrıcalıklarını kullanarak onun aklını başına getiririm."

"Teşekkürler, bunu kesinlikle yapacağım."

"Şimdi de bana mı saldırıyorsunuz? İkiniz de hainsiniz."

Annem saçını savuruyor. "Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız, değil mi Glyn? Sana Glyn diyebilir miyim?"

"Evet, tabii. Birbirimize destek olma konusunda da aynı fikirdeyim." "Baba."

Gareth merdivenlere olan mesafeyi kapatıp babamla kucaklaşırken iyi ruh halim yavaşça dağılıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bazen onu üvey babam olarak düşünmeyi seviyorum. Annemle evlenen ve Gareth'ın babası olan adam, ama diğer adamın oğlu, yani ben onun umurunda bile değilim.

Tabii ki bunların hepsi hayal ürünü, çünkü kan ve genetik bağımız olduğundan emin olmak için DNA testi yaptırdım. Ne yazık ki annem onu aldatamayacak kadar çok seviyor.

Bu yaşında bile fiziğini öne çıkaran koyu gri bir takım elbise giymiş. Ve evet, hafta sonlarının ailesi için kutsal bir zaman olduğunu düşünse de muhtemelen yine bir Cumartesi günü dışarıda çalışıyordu.

Koyu renk saçları, yanlardan biraz beyaz görünecek şekilde şekillendirilmiş. Bunun dışında, kesinlikle iyi yaşlanıyor. Büyükbabamdan daha iyi olduğu kesin.

En sevdiği oğlunu kucakladıktan sonra bana başını

salladı. "Öldür." Ben de başımı salladım. "Baba."

"Bu ziyareti neye borçluyuz?" diye soruyor çok az bir duygusallıkla.

Büyüdüğümde onun gibi olup olmayacağımı merak ediyorum. Tamamen boş ve tüm atmosferi buzlandıracak kadar soğuk.

Ya da belki de şu anki yaşımda bunu gayet iyi yapıyorumdur.

"Bir dahaki sefere Gareth geldiğinde gelmemi söylememiş miydin?" Ses tonuna uyuyorum. "Bitirdim."

"Dikkat et," diye uyarıyor, sesi tartışmaya açık değil.

İşte bu noktada Gareth'tan ayrılıyor. Kardeşim kışkırtmalarımdan ya kaçınır ya da görmezden gelir, babam ise hiçbirine izin vermez.

Pasif agresiflikten eser bile yok.

Annem havaya yayılan gerginliği yok etmek için zayıf bir girişimde bulunarak gülümsüyor. "Ash, bak Kill kimi getirmiş. Kız arkadaşı."

"Merhaba, ben Glyndon," diyor anneme kendini tanıtırken olduğundan daha beceriksizce. Ve belki de, sadece belki, benden yayılan gerginliği hissedebiliyor.

"Tanıdık geliyorsun..." Babam sözünü kesiyor. "Sen bir kral değilsin, değil mi?"

"Öyleyim." Biraz gülümsüyor, gerginliğin bir kısmı azalıyor. "Babamın adı Levi King."

"Aiden ile nasıl bir akrabalığınız var?"

"O benim amcam. Aslında teknik olarak babamın kuzeni ama biz onu hep amcam olarak gördük."

"Anlıyorum." Bir süre sessiz kalır. "İyi bir insana benziyorsun, bu yüzden neden oğlumla birlikte olduğunu anlamıyorum. Tabii seni tehdit etmediyse?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Asher!" Annemin yanakları kızarıyor ve bu berbat aile toplantısını kurtarmak için yapılan tüm girişimler pencereden uçup gidiyor.

"Bunu çok iyi yapabileceğini biliyorsun. Prestijli bir aileden gelen masum bir kızı ağına düşürüp bu konuda bir şey yapmamazlık edemem."

Gareth kaşlarını çatıyor, muhtemelen onunla gelmemden nefret ediyor. Rol modelinin söyledikleri yüzünden olamazdı.

Babamla uzun zaman önce yapmamız gereken hesaplaşmayı yapmaya hazır bir şekilde bir adım öne çıkıyorum. Annemin nasıl yıkılacağını düşünmüyorum bile. Onu sonra teselli ederim.

Ama Glyndon elimi kendi eliyle kavrıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Konuştuğunda sesi netti. "Beni tehdit etmedi. Onunla birlikte olmak istiyorum ve kardeşim araya girdiğinde onu terk etme şansım vardı ama bunu yapmamayı seçtim."

Göğsüm sıkışıyor ve bunun ne tür bir duygu olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim onu öpmek istediğim.

"Bunun en akıllıca seçim olduğuna emin misin?" Babam sanki mahkemede muhalefeti sorguya çekiyormuş gibi devam ediyor.

"Asher, yeter." Annem sert sesini kullanıyor. "Kill'in evde olması çok nadir bir olay ve bunu bir tartışmaya dönüştürmeyeceğiz." Glyndon'a gülümsüyor. "Yorgun ve aç olmalısınız. Ben öğle yemeği hazırlarken siz de dinlenmeye ne dersiniz?"

"Hayır, lütfen yardım etmeme izin verin." Glyndon bana güven verici bir bakış atıyor, sonra parmaklarını benimkilerden ayırıyor ve annemle birlikte oradan ayrılıyor.

Babam, Gareth'la birlikte onların peşinden gitmeden önce, "Sonra konuşuruz," diyor nefesinin altından.

Bunu tahmin etmiştim ama şimdi
eminim. Evden nefret ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

32

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

Öğle ve akşam yemeklerinde atmosferin yoğun olduğunu söylemek yetersiz bir ifade olur.

Killian gibi birinin nasıl bir ebeveyni olacağını hep merak etmişimdir. İçlerinden birinin onun gibi olabileceğini düşünürdüm, çünkü bir yerde psikopatlığın genetik olduğunu ve bu nedenle kalıtsal olabileceğini okumuştum.

Ama ben ailesine psikopat demezdim. Aslında, Reina - ona böyle hitap etmemde ısrar etti - sevimli olmaktan başka bir şey değildi. Bana Silver-Ava teyzenin annesini hatırlatıyor. Zarif bir dışa dönük enerjisi ve etrafındaki herkesi rahatlatmak için doğal bir yeteneği var.

Kocasına ve çocuklarına ne kadar özen gösterdiğini ve onlara ne kadar düşkün olduğunu gözlerinden anlayabilirsiniz.

Biraz çekingen olan Bay Carson, ama soğuk bir şekilde değil. Bence o daha çok Gareth gibi - size yakınlaşmanıza izin verecek kadar ısınmadan önce çok fazla etkileşim olması gerekiyor.

Yemek sırasında Reina okulu soruyor ve sanat okuduğumu söylediğimde çok etkileniyor. Sonra bir keresinde annemin resimlerinden birini bir hayır kurumu için açık arttırmaya çıkardığını anlattı.

Tabii ki yaptı.

Killian rahatsız olduğumu anlamış gibi hemen araya giriyor ve ona Instagram'da paylaştığım bazı resimleri gösteriyor.

Masanın altına saklanmak istiyorum.

"Bu... farklı." Her gönderiyi gözden geçirirken şarap kadehinin kenarını izliyor. "Benzersiz bir şekilde. Sen ve annen aynı tarza bile sahip değilsiniz. Bu ferahlatıcı."

Bir parça köfte yutuyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet, biraz sanattan anlayan herkes bunu görebilir. Gerçi ben güzel şeyler satın alan bir amatörden başka bir şey değilim." Gülüyor.

"Hayır, haklısın." Nefesimi bırakıyorum. "Annem bunu ben dokuz yaşındayken söylemişti ama ben dinlemedim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve ona karşı gizli bir kin beslemeye devam ettim çünkü bana doğru genleri aktarmadığını düşünüyordum.

"Sen kardeşlerinden farklısın, Glyn. Bran gündüzdür, Lan gecedir. Siz daha özelsiniz çünkü ikisinin karışımısınız."

Bunlar onun sözleriydi ve ben inatla onları geri plana attım. Annemle daha sonra konuşmalıyım. Çok gecikti.

"Sonunda dinleyebildiğine sevindim," diyor. "Bu ikisi gibi değil. Beni hiç dinlemiyorlar. Kız çocuklarım olmalıydı."

"İkimizin de kız olmadığı gerçeğini unutmamıza asla izin vermeyeceksin, değil mi?" Gareth soruyor.

"Şey, hayır. Rai'nin mükemmel ikiz kızları var ama benim yok."

"Haklısın anne. Kill kız olmalıydı."

"Neden sen değilsin, ağabey?"

"Çünkü bebekken o küçücük elbisenin içinde çok şirin görünüyordun."

"Anne!" Killian elindeki kapları masaya vuruyor. "Bu konu hakkında hiç konuşmayacağımızı söylemiştik."

"Ne hakkında konuşuyorduk?" Çok merak ettiğim için sordum. "Şey, bakın..." Gareth başlıyor.

"Sakın buna cüret etme," diye uyarıyor Killian.

"Bırak kalsın, Gaz." Bay Carson öyle diyor.

"Oh, öğrenebilir. Ne de olsa Kill'in eve getirdiği tek kişi o. Glyn, her şeyimle bir kız çocuğu istediğim bir sır değil, bu yüzden hamile olduğumu öğrendiğimde, yeni doğmuş bir bebek için her türlü minik kız kıyafeti ve sevimli elbiseler aldım. Cinsiyetini öğrenmeye gitmedim, çünkü bu sefer kız olacağından çok emindim. Söylemeye gerek yok, Killian doğdu. Kliniğe gittiğimde sadece kız kıyafetlerim vardı, bu yüzden ona bir tane giydirmek zorunda kaldım. Yemin ederim sadece bir kez oldu ve o anı anmak ve 'kız annesi' hayalimi onunla birlikte gömmek zorundaydım. Ama Gareth daha sonra fotoğrafı buldu ve bu konuda çenesini kapatmadı. Cidden, küçük kardeşini rahat bırak."

"Bebeğim mi? Lütfen bana şaka yaptığını söyle." Gareth'ın sözlerini nadir görülen bir eğlence kaplıyor. "Resmi yakmadan önce görmeliydin, Glyn. Kill güzel bir prensese benziyordu."

Killian'ın elbise giydiği düşüncesiyle omzumu sarsan bastırılmış kahkahaya engel olamıyorum.

Ancak bu konuşmadan son derece hoşnutsuz görünüyor çünkü parmağını masaya vururken hem kardeşine hem de annesine ters ters bakıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kendini başarılı falan mı hissediyorsun?" diye sorar kardeşine.

Gareth kaşlarını kaldırır. "*Hem de çok*."

Killian ve babası arasında ne zaman bir kelime geçse, yemek neşeli, eğlenceli ama biraz da gergin geçmeye devam ediyor.

Ama ben onu ailesiyle seviyorum. Dışarıdan bakıldığında normalden farklı değil ve bence Killian'la ilgili en korkutucu şey de bu.

Belki de en üzücü olanı da bu. Çünkü tüm hareketleri ve sözleri, annesini mutlu etmek için mükemmelleştirdiği öğrenilmiş davranışlardır.

Gelecekte ben de onun gibi mi olacağım? İşaretlerden ve Killian'ın hiçbir hareketinin ya da sözünün içinden gelmediğinden tamamen habersiz mi olacağım?

Etrafımda olmasından mutlu olacak mıyım?

Yemekten sonra bir aile filmi izliyoruz ve Reina bize her türlü atıştırmalığı getirmeye devam ediyor.

Sonunda yarı yolda uyuyakalıyor ve Bay Carson geri kalanımıza tek kelime etmeden onu kollarında taşıyor.

Merdivenleri çıkar çıkmaz Killian elimi tutuyor. "Hadi git."

"Ama film daha bitmedi."

"Siktir et filmi. Sonra izlersin."

"Killian," diye fısıldadım. "Ailenin evindeyiz."

"Yani? Onlar her zaman seks yaparlar. Muhtemelen tam ortasındadırlar. Konuştuğumuz gibi."

Gareth kafasına bir yastık fırlatır. "Görüntü için teşekkürler, orospu çocuğu."

Killian geri atıyor. Daha sert. "Nasıl hayata geldiğini sanıyorsun, günışığı? Gökkuşağı sıçarak mı?" Elimi çekiştiriyor. "Biz gidiyoruz. Şimdi."

Gareth'a özür dileyen bir bakış atıyorum ve Killian'ın beni merdivenlerden yukarı çıkarmasına izin veriyorum. "Biliyor musun, sen sikinle düşünmeye başlamadan önce biraz kalıp filmi normal insanlar gibi bitirebilirdik," diyorum. onun odası olduğunu düşündüğüm yere ulaştım.

Heathens'ın malikanesindekinin bir kopyası gibi görünüyor, ancak karşı duvarda her iki tarafında Amerikan futbolu ödülleri bulunan bir boy aynası var.

Onun bu yönünü kontrol etme isteğime engel olamıyorum. Onunla ilgili bu tür şeyleri keşfetmekten bu kadar hoşlanmam çok garip.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir keresinde bana Amerikan futbolunun dürtülerini kontrol etmesine yardımcı olduğunu söylemişti, ama hepsi bu kadar.

Hayatındaki her şey gibi, o da hiçbir şeyi çok fazla önemsemiyor.

Tıp bile ona bir basamak gibi görünüyor, ama en azından gerçekten hoşlandığı bir basamak.

Killian kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatır. "İğneleme duygunuzun geliştirilebileceğini bilmek güzel. Ayrıca, normal insanlar kısmına da saçmalık diyorum. Eğer normal olsaydın, küçük pis bir fahişe gibi hırpalanmaktan zevk almazdın."

Bir ödülü bırakıp onunla yüzleşirken yanaklarım ısınıyor. "Killian!"

"Ne?"

"Yapamaz mısın?"

"Neyi yapamaz

mıyım?"

"Bana seks dışında fahişe de, seni sapık herif." "Önce seni

soyalım, sonra düşünürüm."

"Önce bir şey çizmek istiyorum."

"Sonra yap."

"Hayır, elimden kaçmadan önce hemen kavramalıyım. Hızlıca çizerim ve daha sonra yeniden çizerim."

"Ne oldu?"

"Sadece içimde bir his var, o yüzden kâğıda dökmeden kesin bir şey söyleyemem." Sırıtıyorum. "Ben böyle tuhaf ve farklıyım."

"Bu bir çıplak olabilir mi?"

"Genelde böyle şeyler

yapmam." "Genelde mi?"

"Bazen sınıfta yapıyorum."

"Üniversitenle konuşmam gerek, böylece çıplak insan çizmeni yasaklayacaklar."

"Kes şunu, seni zorba." Gülmekten kendimi alamıyorum. "Hastalara dokunduğun ve onları çıplak gördüğün için inlediğimi görmüyorsun."

"Bu farklı. Onlar hasta." "Ve bu da

sanat."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor."

"Buna alışacaksın." "O zaman

beni ikna etmeye başla."

"Ne?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çizim yapmak istediğini söylememiş miydin?" Çekmeceden bir yığın büyük beyaz kâğıt çıkardı, bir kurşun kalem aldı ve onları büyük bir aynanın karşısındaki halının üzerine fırlattı. "Eskiz."

Yere bağdaş kurup oturuyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Bu, ben bitirene kadar bekleyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Sabırlı bir adam olmadığımı biliyorsun. En azından konu sen olunca." Arkamda diz çöküyor ve aynada bakışlarımla buluşuyor, kasırga mevsimindeki en kötü fırtına gibi karanlık ve sert. Parmağı elbisemin askısını kavrıyor ve kolumdan aşağı kaydırıyor. "İkimiz de işimizi yapmaya ne dersin?"

"Sen bana dokunurken çizim yapmayacağım." Sesim alçalıyor ve kesinlikle tahrik edici bir hal alıyor.

"Bu bir rica değildi, Glyndon. Bunu ya sen çizim yaparken yaparız ya da yapmadan. İkisi de bana uyar."

"Seni lanet diktatör." Aynadan ona ters ters bakıyorum. "Sen orada yokmuşsun gibi davranacağım."

Alçak bir kıkırdama odayı doldurur. "Elbette. Denemeni görmek isterim."

Bir sayfayı düzleştirdim, mekanik kalemin sayfanın üzerinde sürekli, yoğun vuruşlarla kaymasına izin verirken onu tamamen görmezden gelmeye niyetliydim.

Çevresel görüşümde, Killian'ı aynada bana sırıtırken yakalıyorum, gömleğini başının üzerinden çekip yana fırlatıyor, ardından pantolonunu ve boxer'ını çıkarıyor.

Elim kâğıdın üzerinde duraksıyor ve aynanın önünde bedenimin tam karşısında dururken sırıtışı genişliyor.

"Gördüklerini beğendin mi, bebeğim?"

Piç kurusu ne kadar zalimce güzel olduğunu biliyor ve bu gerçeği bir silah olarak kullanmaktan çekinmiyor.

Ama şu anda ona bakmayı ya da hayranlık duymayı reddediyorum. Bir kez olsun, istediği gibi davranmayacak.

Bir elini saçıma uzatıyor ve görmezden gelinmekten hoşlanmadığı için beni saçımdan çekeceğini sanıyorum ama sadece okşuyor. "Seni ilk gördüğümde, sikimde boğulurken saçlarından tutmak istediğimi biliyor muydun?"

Dudaklarımı büzüyorum ve nereye varacağımı bile bilmeden çizmeye devam ediyorum.

Arkamda diz çöküyor ve bir elini boğazıma götürüyor. "Ben de bu hassas nabzı yakalamak ve parmaklarımın altında hissetmek istedim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

zayıflatma ve sonunda durdurma gücü... şu anda olduğu gibi."

Kalbim gümbür gümbür durur, sonra o sıktıkça yeniden canlanır. Aynada gözleriyle karşılaşıyorum, benimkiler şişkin, onunkiler karanlık.

"Oh, şuna bak. Sonunda dikkatini çektim." Diğer eli omzumdaki diğer kayışı kaydırırken, tutuşunu bana hava aldıracak kadar gevşetiyor. "Ben de kıyafetlerini yırtıp atmayı ve o anda sana sahip olmayı düşündüm."

Elbisemi arkadan avucunun içine alıyor ve vahşi bir güçle çekerek yırtıyor, etrafımızda paramparça olmasına izin veriyor. "İşte böyle."

"K-Killian..."

"Şşş, çizime odaklan."

Parmaklarım seğiriyor ve içimdeki kaosla eşleşen bir senfoni içinde kalemin kağıda akmasına izin veriyorum.

Bu şansı sütyenimi açmak için kullanıyor ve ağrıyan göğüslerimin serbest kalmasına izin veriyor.

Hassas meme ucumu sıkmak için kendimi hazırlıyorum, ama göğsümü nazikçe kavrıyor ve ruhumun derinliklerinden erotik bir ürperti çıkarıyor.

"O gün memelerine dokunmamıştım, hatırladın mı? Ama bu meme uçları sertti, gömleğinin altından görünüyordu ve ağzın kadar acımasızca sikilmek için yalvarıyordu."

Başımı sallıyorum, ama göğüs ucumu sıkıyor ve hazzın zıplamasıyla nefesim kesiliyor.

"Yalanlar." Tekrar tekrar çimdikliyor, ta ki ben iki büklüm olup gözlerimden yaşlar gelene kadar. "Aynı anda hem inleyip hem ağladığına bak. Seç birini, benim küçük sürtüğüm."

"Siktir git."

Ereksiyonu iç çamaşırıyla kaplı kıçıma saplanıyor ve inliyor. "Ona birazdan geleceğiz. Ama önce bir şeyi halletmemiz gerekiyor."

Meme uçlarımı çimdikleme ritmine devam ediyor, görüşüm bulanıklaşana ve durması için ona yalvarmaya hazır olana kadar ikisi arasında gidip geliyor.

Bazı nedenlerden dolayı, bilmiyorum.

Bazı nedenlerden dolayı, onun bu kısmı benim tüm çarpık kutularımı işaretliyor.

"Şimdi, benim küçük tavşanım, istediğin kadar o geceden ve benden nefret ediyormuş gibi davranabilirsin, ama iradene el konulmasından tahrik olduğun bir gerçek. Parlayan gözlerinde ve titreyen uzuvlarında gördüm. Bunu senin

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sert meme uçları ve pembe yanaklar. Eminim sen de anlamamışsındır ama ne şanslısın ki ben anlayabiliyorum."

"Bu doğru değil," diye boğuluyorum, sesim o kadar şehvet dolu ki utanç verici.

"Daha fazla yalan." Meme ucumu bırakıyor ve bir elini iç çamaşırıma doğru kaydırarak inliyor. "Eminim sen de şu anki kadar sırılsıklam olmuşsundur. Bekaretini bir mağara adamı gibi almadığım için hayal kırıklığına uğradın, değil mi? Eminim bütün gece bunu düşünmüşsündür."

Ben daha ne dediğini anlayamadan beni boğazımdan tutup kaldırıyor, böylece ben diz çöküyorum, o da tam arkamda duruyor.

"Çizim yapmayı bırakma." "Killian..."

"Eskiz." Emri beni titretiyor ama aynadan gözümü ayıramazken elimin işini yapmasına izin veriyorum.

İkimiz de çırılçıplak kalalım diye külotumu çıkardı, sonra da göbeğimi avuçladı. "Eminim ağzını sikimle doldururken bu küçük amcık kendini dışlanmış hissetmiştir. Bunu telafi etmeliyiz, sence de öyle değil mi? Bacaklarını açabildiğin kadar aç."

Bu pozisyonda zor, ama deniyorum ve o da sikini açıklığıma doğru kaydırıyor. Penetrasyona hazırlanmak için alt dudağımı ısırıyorum, ama o sadece ereksiyonunu kıvrımlarıma doğru kaydırıyor.

Bir kere.

İki kere.

Üç kere.

Sadece sürtünmeden bile boşalmak üzereyim ama bu yeterli değil. Dudakları göbeğimdeyken uyanmayı ya da araba yolculukları sırasında beni orgazm etmek için parmaklamasını sevsem de, sikinin beni içten dışa doğru harap etmesini on kat daha fazla sevdiğimi fark ettim.

Bunu asla itiraf etmeyeceğim ama onun siki içimdeyken uyanmayı ya da uyumayı da seviyorum.

Genelde o kısma çabuk gelir ama belli ki bugün gelmiyor. Aletini hassas kıvrımlarıma, klitorisime, girişime sürtmeye devam ediyor ama asla içeri itmiyor.

"Killian, lütfen..."

"Lütfen ne?" "İçine koy..."

"Şu haline bak, ne kadar da şirinsin ve bunun için yalvarıyorsun. Çizim yapıyor olman gerekmiyor muydu?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sok şunu," diyorum bu sefer, kalçalarımı oynatarak tacı yakalayabilmek için.

"Ondan önce bir oyun oynayacağız." "Oyun oynamanın sırası değil."

"Kesinlikle öyle. Evet, benim küçük tavşanım. İki şeyden birini kabul etmeni istiyorum. Birincisi, benim olduğunu açıkça söylemen. İkincisi ise ilk seferinde beni istemiş olman."

Aynadan ona ters ters baktım. "Hayır."

Tokat.

Göbeğime saplanan sızı tüm vücuduma yayılırken nefes nefese kalıyorum.

Vay anasını. O piç az önce amıma şaplak mı attı?

Yaptı ve acısı çok iyi geldi, sanırım biraz boşaldım. Benim neyim var böyle?

"Tekrar deneyeceğiz. Bir tane söyle."

"Seni istemedim, deli misin sen?" Hırladım. "O zaman benim olduğunu söyle."

"Hayır."

Tokat. Tokat. Tokat.

İniltiyle karışık kırık bir hıçkırık havada yankılanıyor ve orgazm beni rehin almakla tehdit ederken bunun benim olduğunu anlıyorum.

"Elime ve halıya damlatıyorsun bebeğim. Eğer bundan biraz fazla zevk alıyorsan belki de cezalandırma yöntemini değiştirmeliyiz. Şimdi, bir tane söyle."

Aynada onun bakışlarıyla karşılaştığımda nefes nefese kalıyorum, sonra yavaşça başımı eğip sallıyorum.

Bu sefer tokatlar o kadar uzun sürüyor ki, zevk ve acının karışımından bayılacağımı düşünüyorum.

"Söylesene, Glyndon."

"Seni istedim," diye ağlıyorum. "Nedenini anlamıyorum ama seni istedim, seni lanet olası piç."

"İşte." İçime yavaş ama derin bir şekilde girerken sesi daha da koyulaşıyor ve bu beni uçurumun kenarından atmaya yetiyor.

Nefes alışlarım ve inlemelerim bir zevk senfonisinde birbirine karışıyor, onun kendi kaotik şiddetiyle eşleşmeye yaklaşmayan bir senfoni.

O benim ölümüm olacak.

Gerçek ve mecazi anlamda.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çizim yapmayı bırakma, benim küçük tavşanım. Sikimle doluyken o ellerin neler yapabileceğini göster bana."

Onun beni siktiği ritimle düzensiz bir şekilde çekiyorum. Derin, çiğ ve o kadar kontrolden çıkmış ki zor nefes alıyorum.

Seksin bu kadar hayvani, bu kadar zıvanadan çıkmış olabileceğini hiç düşünmezdim.

Beni tüm seks için mahvetti.

Boğulmasaydım, yere atılmasaydım ve benim söz hakkım olmadan düzgün bir şekilde sahiplenilmeseydim zevk alabileceğimi hiç sanmıyorum.

Killian'dan başka biriyle bundan zevk alacağımı sanmıyorum.

Çünkü itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, ona güveniyorum. Beni incitmeyi seviyor ama beni kırmak istemiyor.

Her zaman benimle dövüşmek, bana hükmetmek, beni zapt etmek ve bana istediğini yaptırmak istediğini söylerdi ama aynı zamanda her saniyesinden zevk almamdan da zevk alırdı.

Tekrar boşalmak üzereyim, hissediyorum. Her kesik kesik nefes alıp verişte havadaki tadı alabiliyorum. Bedenim onunkine, bacaklarımı daha da açmasına ve ıslaklığımı birleştiğimiz yerden arka deliğime doğru kaydırmasına ayarlı.

"Ne yapalım, bebeğim? Sanırım şu anda kendini dışlanmış hisseden senin kıçın. Eğlenceyi kaçırmasına izin veremeyiz, değil mi?"

Tek çıkarabildiğim bir zevk sesi, çünkü tekrar düşmek üzereyim.
Tam uçurumun kenarındayken, çekip gidiyor.

Hayal kırıklığımın iniltisi havada yankılanıyor ve piç kurusu kıkırdama cüretini gösteriyor. "Açgözlü küçük bir tavşan olma. Senin kıçına da biraz sevgi vermeliyiz."

Beni dört ayak üzerine itiyor ama ben hâlâ kâğıdın üzerindeki kalemi tutuyorum. Kıçımın yanaklarını ayırıp iki parmağını içeri kaydırdığında içim sıkıştı. Dudağımı ısırıyorum, ne zaman içime girse bu tür bir oyuna alışkınım. Ancak şimdi üçüncü bir parmak daha ekliyor ve arka deliğimi aşırı his yüklemesi beni parçalayana kadar geriyor.

Diğer eli, ben kıvranıp kalçalarımı sallayana kadar tahrik olmuşluğumu kıçıma doğru tekrar tekrar kaydırıyor. Tam beni nasıl gerdiğinden boşalacağımı düşündüğümde, parmakları gitti.

"Bu acıtabilir." Aleti kıçımın yanakları arasında kayıyor ve tek seferde içeri giriyor.

Bir iniltiyle fiziksel olarak öne doğru sarsılıyorum, gözyaşlarım eskizime dökülüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunlar rahatlama gözyaşları, farkındayım. Kesinlikle kırıldım, çünkü bu kadar kolay ölmediği için son derece rahatlamış durumdayım.

Ve şu anda acıdan ve tamamen onun merhametine kalmış olma hissinden dolayı ağlıyorum ve bir çıkış yolu bulamıyorum.

"Şşş, sakin ol. Beni dışarı itme." Kalçalarını yuvarlıyor ve daha önceki uyarılmamı yeniden uyandıran sığ itişler yapıyor. Kalçalarımı oynatıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum. "İşte benim kızım."

Ritmini buluyor ve beni iliklerime kadar etkileyen bir aciliyetle içime giriyor. Varlığımın her zerresi ona, onun gücüne, onun katıksız kuvvetine ayarlanmış durumda.

Ve ondan kaçamayacağımı fark ettim.

Daha da kötüsü, kaçmak istediğimi sanmıyorum.

Belki de içten içe hiç istemedim.

"Kıçın da amın kadar güzel, bebeğim. Sikimi nasıl yuttuğunu hissediyor musun?" Biraz dışarı kayıyor, sonra tekrar içeri itiyor. "Sen bana aitsin." *İttir.* "Bu göt bana ait." Üç parmağını amıma sokuyor. "Bu amcık da benim." Çenemi tutuyor ve işaret ve orta parmaklarını dudaklarımın arasına sokuyor. "Bu ağız ilk benim oldu." Kalan parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıyor, böylece aynaya bakıyorum, sonra beni çekiyor, böylece sırtım göğsüne çarpıyor ve karanlık kelimelerle mırıldanmadan önce dişleri kulak mememi ısırıyor. "Bir dahaki sefere teklif ettiğim şeyin yeterli olmadığını söylediğinde, bu manzarayı hatırlamanı istiyorum. Her parçanın nasıl *benim* olduğunu hatırlamanı istiyorum."

Ben bittim.

Ben

dayanamam.

Yapamam.

Beni daha önce hiç hissetmediğim şekilde dolduruyor ve bu sadece fiziksel olarak değil. Diğer tüm seviyelerde bitmiş durumdayım.

Ve ben özgürüm.

Orgazm beni yıkarken aynadan ona bakıyorum.

Bu bir orgazmdan daha fazlası. Bu bir yıkım gücü ve ben onun tarafından parçalara ayrılıyorum.

"Çok güzelsin," diye homurdanarak beni tekrar yere atıyor, böylece yüzüm yere değiyor ve beni saçlarımdan yakalıyor. "Şimdi, benim için gerçekten iyi olacaksın, böylece seni döllerimle doldurabilirim bebeğim."

Ve sonra beni daha fazla dayanamayana kadar, nefes alışlarım duyulamaz hale gelene ve inlemelerim alçak seslere dönüşene kadar sikmeye devam ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İşte o zaman boşalıyor. Kıçımın her yerine, sonra kalçalarıma, sırtıma ve ulaşabildiği her yere sürüyor.

Beni işaretliyor, farkındayım. Her parçamı.

"Bir şaheser yaratacağını biliyordum, küçük tavşan."

Bulanık görüşümle işaret ettiği yere bakıyorum ve çizdiğim şeyi gördüğümde gözlerim açılıyor.

Bulanık çizgiler ve sert gölgeler arasında konu net. Biziz. Çıplak, birleşik ve kesinlikle dehşet verici.

Ve... biz de haklıyız.

"Evet." Sersemlemiş bir halde gülümsüyorum. "Başyapıt."

Düşmek üzereyim ama beni yakalıyor ve kollarında taşıyor. Dudakları alnımla buluşuyor ve ben gidiciyim.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor çünkü bu tür saplantılı ve yoğun bir bağın onun sunabileceği tek şey olduğunu biliyorum.

Beni becerecek, düşmeden yakalayacak ve alnımdan öpecek ama beni asla sevmeyecek.

Ve hep öyle olmasını isteyeceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

33

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ASTRID

Uğursuz bir rüya beni derin bir uykudan uyandırdı.

Ter içinde uyandığımda kendimi devasa bir bedenle sarmalanmış buluyorum.

Kocamın uyuyan yüzüne bakıp onu içime çekerken kalp atışlarım yavaşça normale dönüyor.

Bilinçsizce uzanıp alnındaki birkaç asi saçı okşuyorum. Glyn'in doğal balyajı dışında hiçbir çocuğumuzun bu parlak sarı tonuna sahip olmaması çok yazık.

Ona dokundukça ve varlığında daha da battıkça dehşet yavaş yavaş azalıyor.

Otuz yıldır bu adamla birlikteyim ve hâlâ göğsümde bir çarpıntıya ve midemde bir inişe neden oluyor.

Onunla ilk kez tanıştığım -daha doğrusu dikkatini çektiğim- ve orada olmak bile istemediğim o partiyi düşündüğümde, sanki dünmüş gibi geliyor.

O gün benim trajik kazamla sona erdi, ama bu aynı zamanda bizim başlangıcımızdı ve bunu dünyaya değişmezdim.

Bir zamanlar olduğumuz ergenlik döneminden bu yana çok yol kat ettik. Evet, her zaman kolay değildi, özellikle de çocuklarla, ama o yanımda olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebilirim.

Kafamda canlanan kâbusla başlıyorum.

Bebeklerimin hepsi çamurlu sulara gömülmüştü, kara eller onları her taraftan çekiyordu ve duman deliklerinden içeri giriyordu.

"Sadece birini kurtarabilirsin," dedi çarpık bir ses ve ben çığlık attım. İşte o zaman uyandım.

Yavaşça Levi'nin kolunu belimden sıyırıyorum, telefonumu alıyorum ve sessizce yatak odamızdan çıkıyorum.

Saat neredeyse sabahın altısı, bu yüzden önce erkenci kuşlara, Lan ve Bran'a mesaj atıyorum. Sonra Glyn'e. Uyanıp cevap vermesi saatler sürecek olsa da. Ve bunu ayrı ayrı yapıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir aile grubu sohbetimiz var, ancak erken öğrendiğim bir numara var. Çocuklarım özel olduğunda benimle konuşmaya daha yatkın oluyorlar. Küçük sırlarını kardeşlerinin bilmesini istemedikleri bir iç savaşları var.

Özellikle Bran ve Glyn. Benimle ve babalarıyla bire bir konuşurken daha rahatlar.

Astrid: Günaydın, bebeğim. Her şey yolunda mı?

İlk cevap hemen gelir.

Brandon: Günaydın anne. Her şey harika. Benim için hazırlanıyorum
Koş.

Astrid: Gerçekten iyi misin? Benimle konuşabileceğini biliyorsun.
sizi ya da kardeşlerinizi rahatsız eden herhangi bir şey. Dinlemek için buradayım.

Noktalar bir görünüp bir kayboluyor.
Salon.

Bran her zaman en hilekar, en sessiz ve en çok
kendini yok etmeye eğilimli. Sürekli onu sormamın nedeni, dışarıdan bakan birinin düşüneceği gibi onu çok sevmem değil.

Bu daha çok, benimle konuşmayalı, yani *gerçekten* konuşmayalı uzun zaman olduğu gerçeğinden kaynaklanıyor ve onu kontrol etmediğim anda parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gidecekmiş gibi hissediyorum.

Brandon: Dramatik olma, anne. Her şey yolunda. Gitmem gerek.

Göğsüm hayal kırıklığına uğramış bir nefesle iniyor ama ona kalp emojileri gönderiyorum.

Astrid: Dikkatli ol, tamam mı? Seni seviyorum.

Brandon: Ben de seni seviyorum anne.

Bildirimlerimin en üstünde başka bir mesaj belirdiğinde hala onun mesajını beğeniyorum.

Şeytan kadar iyiyim ve bir o kadar da yakışıklıyım. Günaydın anne.

Başımı sallayarak gülümsüyorum. En büyüğüm asla değişmeyecek.

Astrid: Günaydın, serseri ve cidden, bu kadar kibri nereden buluyorsun?

Alo? Kocanı gördün mü? Genlerin arkasında olduğuna eminim. Aiden Amca'ya onur sözü.

Astrid: O senin baban. Ona 'kocan' demeyi bırak. Şimdi söyle bana, kardeşlerinle her şey yolunda mı?

Çaylak bir MI6 ajanından daha açıksın. Glyn'in her gün büyükbabama gönderdiği istihbaratı ele geçiremez misin? Ve evet, her şeyi biliyorum. O küçük pislik hayatını kurtarmak için casusluk yapamaz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Astrid: LANDON! AZ ÖNCE KIZ KARDEŞINE KÜÇÜK BIR PISLIK MI DEDIN?

Landon: Öyle ve sabah ilk iş olarak büyük harfler gözlerimi acıtıyor. Aslında, bağırışlarını kulaklarımda duyabiliyorum. Sesini alçalt, anne.

Astrid: Seni bir daha gördüğümde kulağını çekeceğim.

Eyvah. Öngörülebilir gelecekte ziyaret etmeyeceğim.

Landon: Ve soruna cevap vermek gerekirse, Bran son zamanlarda garip davranıyor, gizemli ve garip. Daha fazla bilgi edindiğimde size haber veririm. Küçük kızınıza gelince, gururunuz ve neşeniz.

Glyn'in bir restoranda bir çocuğun kucağında oturduğu, başını geriye atıp güldüğü bir fotoğraf gönderir.

Dudaklarım ayrılıyor.

İlk gençlik yıllarından beri onu ilk kez bu kadar rahat gülerken gördüm. Bizden uzaklaşmaya başladığından ve onu terapiye götürmek zorunda kaldığımdan beri.

Gözleri parlıyor, bana Levi ile ilk tanıştığım zamanki genç halimi hatırlatıyor.

Astrid: Çok mutlu görünüyor.

Yerinde olsam düğün tarihlerini seçmeye başlamazdım. Bu Killian Carson ve kötü haber. Lisede şiddet geçmişi var, şu anda katıldığı şüpheli faaliyetlerden bahsetmiyorum bile.

Astrid: Dil.

Cidden odaklandığın tek kısım bu mu? Çocuğunu kontrol et ve onunla görüşmeyi bırakmasını sağla. Beni dinlemezdi.

Astrid: Kendi kararlarını verebilecek yaşta. Kontrol söz konusu olmayacak. Beni duyuyor musun?

Landon: Bu konuda onun tarafını tutuyor olamazsın?

Astrid: Onu yıllardır ilk kez bu kadar mutlu görüyorum Lan ve sen dahil kimsenin bu mutluluğu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Şimdi onu rahat bırakacağına söz ver.

Landon: Eminim babam bu resmi gördüğünde senin kadar hevesli olmazdı. Büyükbabam da.

Astrid: Glyn onu bizimle tanıştırmaya hazır olduğunda onlarla ilgileneceğim.

Şimdi, söz ver.

Landon: Tamam, söz veriyorum. Bu mutluluk gözyaşlarına dönüştüğünde beni suçlama anne.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ona ne söyleyeceğimi dikkatlice düşünüyorum, ancak telefonumun ekranı en küçüğümden gelen bir görüntülü arama ile aydınlandığında düşünce trenim yarıda kesiliyor.

En parlak gülümsememi takınarak telefonu açıyorum. "Glyn! Ben de tam seni düşünüyordum. Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

Sadece bahçe ışıklarıyla aydınlatılmış bir verandada durduğunu fark edince duraksıyorum. "Neredesin sen? Neden gece gibi görünüyor?"

Alt dudağını çiğniyor. "Çünkü öyle. New York'tayım." "*Neyin*
içinde?"

Telefona doğru eğilir. "Sesini alçalt. Geç oldu anne." "Aman Tanrım,
kaçırıldın mı? Doğruysa başını salla."

"Sadece konuşabilirim." Kıkırdıyor. "Ve hayır, *teknik olarak* konuşmadım."

"Teknik olarak mı?"

"Ben yapmadım, ben yapmadım. Ben sadece... buraya Killian'ın ailesiyle tanışmaya geldim. Burası onların evi." Boğazını temizliyor. "Killian benim erkek arkadaşım. Sana söylemem uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Zamanı gelmişti."

"Sen... biliyor muydun?"

"Tabii ki biliyorum. Ben senin annenim, her şeyi bilirim."

Glyndon'ın bir ilişkisi olduğunu öğrendiğimden beri haftalar geçti. Daha fazla gülümsemeye başladığından ve yanaklarında pembe bir parıltı olduğundan beri. Daha önce hiç sahip olmadığı bir şey.

Ama sabırlı davrandım, sınırlarına saygı gösterdim ve kendi rızasıyla dökülmesini bekledim.

"Şimdi bana şu Killian'dan bahset."

Yüz ifadesi yumuşuyor ama biraz hüzünle karışık. "Bana yaşadığımı hissettiriyor, anne. Birinin beni canlı hissettirebileceğini bilmiyordum, sanki... sanki..."

"Onlardan önce hiç yaşamadın mı?" Onun için bitiriyorum.

Başını sallıyor, yüzü sevimli bir şekilde utangaç. "Aynı zamanda, bu kadar sert düşmenin güvenli olup olmadığından emin değilim."

"Düşmek asla güvenli değildir, Glyn. Kemiklerini kırabileceğini ya da hayatını kaybedebileceğini biliyorsun ama yine de atlıyorsun çünkü seni yakalayacağına güveniyorsun."

"Ya yapmazsa?"

"O zaman onun kemiklerini kıran ben
olacağım." "Anne!"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İyi, iyi. Ciddi bir not olarak, onun güveninize layık olmadığını erkenden anlamanız iyi olur, böylece yolunuza devam edebilirsiniz."

İç geçirdi. "Haklısın. Karanlıkta kalmaktansa öğrenmek daha iyi." "Bu doğru."

"Teşekkürler anne, sadece bunun için değil... her şey için. Çocuklarınız arasında en az yetenekli olduğum için de özür dilerim." Son kelimelerde boğuluyor.

"Glyndon-"

"Hayır, bırak da bitireyim. Sana bunu anlatmaya karar vermek için çok cesaretli olmam gerekti, o yüzden beni bir dinle. Lan ve Bran ile baş edemeyeceğimi çok önceden biliyordum ve bu beni mahvetti anne. Seninle bu konuda konuşamadım çünkü beni yatıştıracağını biliyordum. Yapmak zorundasın çünkü sen benim annemsin. Sanırım sen de hissettin, çünkü babama bana ayrı bir stüdyo yapmasını söyledin ve fırçamı tekrar elime almam için beni cesaretlendirdin. Denediğin için seni seviyorum ama pek işe yaramadı. Bu aşağılık kompleksi beni tehlikeli bir sınıra sürükledi ve buna bir son vermek için intihar etmeyi ciddi ciddi düşündüm. İki kez uçurumun kenarına gittim ama bunu yapmak istemedim anne ve bu yüzden şimdi bundan bahsedebiliyorum. Artık kendimin o versiyonu olmak istemiyorum. Lan ve Bran'dan daha az yetenekli olsam bile, senin, babamın, büyükbabamın, büyükannemin ve herkesin gözünde hâlâ önemli olduğumu fark ettim. Ve bu beni her gün ayakta tutan şey. Bu yüzden teşekkür ederim anne, bana farklı olduğumu söylediğin için, beni terapiye götürdüğün için, kendime gelip seninle kendi başıma konuşmamı beklediğin için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

Gözlerim doluyor ve ellerimin tersiyle hızlıca siliyorum, beni ağlarken görmesine izin veremem. Sonunda bana açılmışken olmaz.

Yıllar oldu.

Bir ya da iki hafta, bir ya da birkaç ay değil, yıllarca bekledim. Bana açılmasını sağlamak için her türlü numarayı denedim ama o sadece daha da içine kapandı.

Eskiden çok iyi arkadaştık ama artık büyüdüğüne ve ağlamak için omzuma ihtiyacı olmadığına karar verdi.

Tek başına gitmeye, acısıyla tek başına savaşmaya karar verdi ve benimle ilişkisini kesti. Bana güvenmediği için değil, daha çok beni rahatsız etmek istemediği için.

Benim küçük bebeğim her zaman kimseye rahatsızlık vermeyi reddeden bir melek oldu. Geriye dönüp baktığında bu onu incitse bile.

Şimdiye kadar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sana teşekkür etmesi gereken kişi benim, Glyn. Tüm bunlar için bana güvendiğin için teşekkür ederim. Keşke burada olsaydın da sana sarılabilseydim."

"Bir dahaki sefere, tamam mı?"

"Tamam. Killian'ı da eve getir ki onunla tanışabilelim."

Değişiminin ardında onun olduğunu hissediyorum. Onunla tanıştıktan sonra nihayet kendine taktığı prangaları teker teker çıkarıyor ve bunun için ona teşekkür etmek istiyorum.

En küçüğümü geri getirdiğim için. "Önce babamı zihinsel olarak hazırla."

"Baban için endişelenme, onunla ben ilgileneceğim. Başlangıçta katı olacak, ama onu yola getireceğim."

"Seni sevdiği için mi?"

"Sanırım."

"Babam sana nasıl aşık oldu anne?"

"Bilmiyorum ve onun da buna bir cevabı olduğunu sanmıyorum. Aşk zorlanamaz ya da açıklanamaz, sadece olur, Glyn."

Düşünceli görünüyor, sonra başını sallıyor ve okul hayatı hakkında beni bilgilendirdikten ve hafta sonuna kadar geri döneceklerini garanti ettikten sonra aramayı sonlandırıyor.

Göğsüm bir nefesle iniyor ve o kâbustan sonra nihayet gülümseyebiliyorum.

Çünkü o sesin canı cehenneme, çocuklarım arasında asla seçim yapmayacağım.

Ayrıca, Viking gibi yapılı bir kocam var. İkimiz üçümüzü de kurtarabiliriz, soru sormak yok.

Gülümseyerek yatağımıza geri dönüyorum ve Levi'nin kollarına giriyorum.

Çocuklarımızın hepsi büyüdü ve hayatta farklı yollar izliyorlar, ama bu adam her zaman benim sonsuzluğum olacak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

34

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

Annemle kalp kalbe konuştuktan sonra kalbim daha hafif hissediyor.

Uzun zamandır gecikmiştim ve sonunda içimde gizlenen her şeyi ifade etme şansı buldum. Onun gibi sabırlı ve anlayışlı bir annem olduğu için çok şanslıyım.

Yarım saat önce amım ve götüm ağrıyarak uyandığımda ondan gelen bir mesaj buldum ve dayanamayıp aradım.

Yine de önce şortumu ve tişörtümü giydim. Killian hakkında konuşmak bir şey, ama annemin onun vücudumda bıraktığı vahşi izleri görmesine izin vermek tamamen farklı bir şey.

Tanrıya şükür, elbiseyi aldıktan sonra kıyafetlerimi sakladım.
Yırtıldı.

Telefon görüşmesinden sonra boğazım kurudu, bu yüzden sessizce odadan çıktım ve
Merdivenlerden gizlice inmek.

Adımlarım mutfağın eşiğinde duruyor ve orada birinin olduğunu fark ettiğimde telefonumu daha sıkı kavrıyorum.

Kahretsin.

"Oh, Glyn. İçeri gel." Reina bana gülümseyerek söyledi.

Gözlerinin rengiyle uyumlu muhteşem mavi saten bir bornoz giyiyor. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Kaşıntıyla savaşmak için boğazımı temizliyorum. "Eğer varsa biraz bal ve limon."

"Sana ballı bitki çayı yapmama ne dersin? Boğazını hemen rahatlatır."

"Bu harika olur, teşekkürler."

Bana kendisininkine benzer bir fincan çay hazırlıyor ve biraz bal koyuyor. İçinde.

Karşılıklı oturuyoruz ve ilk yudumu alıyorum, sonra irkiliyorum.

"Hava sıcak, dikkatli ol." Bana doğru bir bardak su uzattı ve ben
Al şunu.

"Teşekkürler. Her zaman gecenin bir yarısı bitki çayı içmek için mi uyanırsın?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sadece uyuyamayacak kadar heyecanlı olduğumda." Işıldıyor. "Hem Gaz hem de Kill'in aynı anda ziyaret etmesi çok nadir görülen bir şey."

Yüz ifadesi mesafeli bir hal alıyor ve dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Kimse bana bu kadar hızlı büyüyeceklerini ve beni terk edeceklerini söylemedi. Keşke benim küçük oğullarım olmaya geri dönseler."

Fincandan bir yudum alıyorum ve neyse ki o kadar da sıcak değil. "Annem de bizim için öyle diyor."

"Bütün anneler yapar."

İlk duyduğumdan beri kafamı kurcalayan bu konuyu açmanın en iyi yolunu düşünürken bir süre sessiz kaldık.

Görünüşe göre bugün cesaret günü, çünkü "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye mırıldandım.

"Elbette."

"Killian yedi yaşındayken olan bir olayla ilgili." Kadının fincanı kavrayışı sıkılaşıyor. "Sana bundan bahsetti mi?"

"Evet, ayrıca o zamandan beri ondan korktuğunuzu söyledi. Bu doğru mu?"

Duraksıyor, sonra çayından uzun bir yudum alıyor. "Böyle mi düşünüyor?" "Evet."

"Bu doğru değil. Kendi oğlumdan asla korkmam. Ben sadece... onun yapabileceklerinden korkuyorum." Parmağı fincanın kenarında gezinirken bakışları uzaklarda kayboluyor. "O anda onun farklı olduğunu, sınırlarının olmadığını ve kimsenin onu zorlayamayacağını anladım. Böyle insanlarla ilgili kötü anılarım var diyelim. Ama bu ondan korktuğum anlamına gelmiyor."

Göğsümde umut çiçekleri açıyor. Eğer hepsi bir yanlış anlaşılmaysa, belki Killian çocukluğunun o kısmını geride bırakabilir.

Evet, aslında hasta olmadığı için bu onu iyileştirmeyecek ama en azından bir kapanış sağlayacaktır. Sonuçta bunlar onun ebeveynleri ve her ne kadar onu etkilemiyormuş gibi davranmak istese de, en azından biraz etkilediğini biliyorum.

"Kill'in böyle düşündüğünü bilmiyordum. Onunla konuşacağım." "Lütfen sana bundan bahsettiğimi söyleme."

"Merak etmeyin. Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız, unuttun mu?" Gülümsüyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Teşekkür ederim, Glyn."

"Ne için?"

"Küçük oğlumu eve getirdiğiniz ve gözlerindeki ışığı geri verdiğiniz için. Yıllar önce kaybetmişti ve bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tam hayal gördüğünü ve bunun sebebinin ben olamayacağımı söyleyecektim ki koridorun sonundan bir erkek sesi seslendi: "Balo kraliçesi? Neredesin? Sen yanımda olmadan uyuyamayacağımı biliyorsun."

"Şşşt, konuşmamız sır olarak kalsın." Parmağını ağzına götürdü. "Bu benim gitme işaretim."

Reina mutfaktan sıvışıyor ve ben de Bay Carson'ın onu nasıl kollarının arasına aldığını, başının tepesini öptüğünü ve babamın anneme baktığı gibi ona baktığını görmek için gizlice peşinden gidiyorum.

Sanki gerçekten onsuz yaşayamıyormuş gibi.

Tanrım, bir daha biri bana bu şekilde bakacak mı?

Merdivenlerden yukarı kaybolduktan sonra çayımı bitirmek ve mesajlarımı kontrol etmek için mutfağa geri dönüyorum.

En üstte bilinmeyen bir numaradan gelen bir tane var. Akıl oyunlarına daha fazla kapılmak istemediğim için silmek üzereydim ama
İsimlerinin altındaki <<<*video*>> dikkatimi çekiyor.

Metni açıyorum ve videoya tıklıyorum.

Devlin'i küçük bir odada, kırmızı maskenin karşısındaki masada otururken gördüğümde kalbim çok hızlı atıyor.

Devlin titriyor, harap olmuş gibi görünüyor. Kırmızı maskeden gelen değişmiş ses ensemdeki derinin diken diken olmasına neden oluyor.

"Ne kadar zayıfsın. Ölmeye ne dersin?"

Devlin'in gözlerindeki tüm umudun yok olduğunu görürken parmaklarım titriyor.

Video sona eriyor.

Ağzım tuzla doluyor ve o zaman ağzıma bir damla gözyaşı kaçtığını fark ediyorum.

"Neye bakıyorsun sen?"

Elimdeki fincan düşüp paramparça oluyor, sıvı masaya bulaşıyor ve yere damlıyor.

Yavaşça arkama baktığımda Killian'ın arkamda durduğunu görüyorum, kollarından biri sandalyenin kenarını tutarken gergin.

Göğsü çıplak, kırık, unutulmaz kargalarla vurgulanmış ve yüzü gotik bir şapelin karanlığını taşıyor.

Killian'ın her zaman sert bir şekilde güzel olduğunu düşünmüştüm ama ilk kez onu gerçek bir kabus olarak görüyorum.

Ona videoyu göstermek için elimi kaldırdığımda elim titriyor. "Bu sen misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İfadesinde bir değişiklik olmadan izliyor. O sözler tekrarlandığında tüylerim diken diken oluyor.

İntihara meyilli bir insanı ölüme sürükleyen sözler.

Bırakın depresyonla mücadele eden birini, normal bir insana bile kimsenin söylememesi gereken sözler.

Sessiz kaldığında, bu kez daha kararlı bir şekilde tekrarlıyorum: "Kırmızı maskeli olan sen miydin, Killian?"

"Öyleyse ne olmuş?"

Sanırım kusacağım. Ya da

bayılacağım.

Ya da ikisini de.

Titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum ve gitmeye başlıyorum. Nereye bilmiyorum ama gitmem gerek.

Şimdi.

Omzumu tutuyor ama ben geri çekilip tokat atıyorum. "Bana dokunma, seni canavar."

"Dikkat et," diye bağırıyor.

"Sakın yanıma yaklaşma yoksa ailenin odasına gider ve bütün evi ayağa kaldırırım. Ciddiyim."

Sonra koşuyorum, koşuyorum, ağlıyorum ve koşuyorum.

Derimin altındaki kaşıntıyı, her şeyi dışarı çıkarma ihtiyacını, Devlin'in yaptığı gibi her şeyi sona erdirme ihtiyacını hissedebiliyorum.

Ama ben başka bir şey

yapıyorum. Koşmaya

devam ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

35

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KILLIAN

Yumruğumu duvara vuruyorum.

Ağrı tüm eklemlerimde patlıyor ama kafamın içindeki tik takların yanında hiçbir önemi yok.

Bir uçuruma, bir kenara yaklaşıyorum ve bu tehlikeli.

Gerçeklik arzularımla çeliştiğinde eylemlerim öngörülemez hale geliyor ve şu anda bunlar bir felaketin tanımı.

Derin nefes alıyorum ama hiçbir nefes görüşümü kaplayan siyah noktaları kovalayamıyor.

Yine de Glyndon'ın peşinden koşmamak için kendimi zor tutuyorum. Onu şu anda yakalarsam nasıl tepki vereceğim konusunda benim bile hiçbir fikrim yok.

Ne var biliyor musun? Siktir et.

Glyndon'a benden kaçmanın bir seçenek olmadığını defalarca söyledim. Bu düşünceyi repertuarından silmesi gerekirdi ama o gitmeyi seçti.

Bana karşı gelmeyi ve çok nefret ettiği şeytani tarafını kışkırtmayı seçti.

Üzerime bir şeyler giydim, Glyn'in eşyalarını topladım ve annemin araba anahtarlarını aldım. Garaja giderken telefonumdaki uygulamayı kontrol ediyorum. Kırmızı nokta orta hızda hareket ediyor; yürümüyor ama bir aracın üzerinde de değil.

Görünüşe göre küçük tavşanım en sevdiği koşu alışkanlığını edinmiş.

Ve evet, söz verdiğim gibi, o zaman bana hayalet gibi davrandıktan sonra telefonuna takip cihazı yerleştirdim.

İki dakikalık bir yolculuktan sonra yolun kenarında koşarken ona yetişiyorum. Arkadan, hain gece onun küçük siluetini yutuyor.

Bir sonraki avımı arayan bir avcı olsaydım, o mükemmel bir aday olurdu.

Başka bir yırtıcının onu görebileceği düşüncesi çenemi sıkıyor. Onun ne kadar küçük ve zayıf olduğunu görür ve saldırmak için ani bir karar verirdi.

Yolun kenarında frene gereğinden fazla bastım ve kapıyı açtım.

Kargaşayı incelemek için durmuyor, çevresine uyum sağlamış gibi bile görünmüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çevredeki ormanın karanlığına sürüklenmesi için bir neden daha.

Ailemin malikânesi New York'un dış mahallelerinde, üst sınıf, güvenli bir semtte yer alıyor ama karanlıkta neyin gizlendiğini asla bilemezsiniz.

Glyndon'ın arkasından koşuyorum, adım atıyorum, sonra onun önüne kayıyorum. Doğruca göğsüme çarpıyor ve yana doğru yuvarlanmasını önlemek için dirseğini tutuyorum.

Yolun turuncu ışıkları onun bitkin ve gözyaşlarıyla kaplı yüzüne sıcak bir parıltı yayıyor. Gözlerinin her zamanki parlak yeşili solmuş, onu o uçurumda ilk gördüğüm andaki kadar cansızlaşmıştı.

Beni görünce kendini geriye doğru attı ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

Parmaklarım onu boğazlamak için seğiriyor ama içimden bir ses bunun niyet ettiğimin tam tersi bir etki yaratacağını söylüyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu beni ikinci ve son kez itişin, anlaştık mı?"

Beni atlatmaya çalışıyor ama sesimi alçaltarak yolunu kesiyorum. "Anlaştık mı lan?"

"Siktir git. Devlin'le nasıl bir ilişkimiz olduğunu çok iyi bildiğin halde bunca zamandır duygularımla oynuyordun."

"*İlişki* mi?" Onu sarsmamak için çaba sarf etmek gerekiyor. "Bu abartılı bir ifade. Ölümünden önce onu en fazla iki aydır tanıyordun. Kendini ona yakın hissetmenin tek nedeni güvensizliklerinden beslenmesi, sana kendini akraba gibi hissettirmesi falan filan. Senin aptal empatini manipüle ediyordu ve bununla bir tarla günü geçirdi. Nedenini hala anlayamıyorum ama manipülasyonu gördüğümde anlarım."

"Bu işte en iyi sen olduğun için mi?" Yanaklarından taze gözyaşları süzülüyor, keşke onları alabilsem ama ona dokunursam elime vuracak ya da beni itecek ve ben de çıldırmış bir hayvana dönüşeceğim.

Bu yüzden parmağımı kalçama vurarak sahip olmadığım sabrı topluyorum. "En iyisi bensem ne olmuş yani? Bu bir iltifat olmalı."

"Kendini duyuyor musun?" Sesi yükseliyor. "Söylediklerin için mazeret bile sunmuyorsun. Bunun yerine, suçu başkasının üzerine atarak klasik bir sen hareketi yapıyorsun. O kişi şu anda ölü ve bu noktaya senin sayende geldi."

"Onu ben öldürmedim."

"Sahip olabilirdin de!" Sözlerinin şiddetiyle tüm vücudu titriyor. "Sözlerinin ne kadar kesici olabileceğini görmüyor musun?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

depresif, intihara meyilli biri mi?"

"Ne depresifti ne de intihara meyilliydi. O sümüklü herif seni kandırmış olabilir ama beni asla kandıramaz."

Dudakları titriyor. "Asla değişmeyeceksin, değil mi? Bunu kabul etmek yerine suçu başka yöne çeviriyorsun."

"Mantıklı olmak yerine duygusal davranıyorsun, Glyndon." "Senin gibi bir robot olamadığım için özür dilerim!"

"Dikkat et," diye bağırdım. "Öyle görünmüyor olabilir ama şu anda çok sinirliyim ve kendimi tutuyorum. *Zar zor*. O yüzden beni zorlamayı bırak. Ciddiyim."

Çenesi titrerken omuzları kamburlaşıyor ve elleri yumruk oluyor. "Eve gitmek istiyorum. Londra'ya."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyordun? Onca yolu koşarak mı? Pasaportunu ya da çantanı bile almamışsın."

Dudaklarını büzüyor. "Büyükbabamı arayabilirim."

"Gecenin bir yarısı biri size saldırmadan önce mi sonra mı? Amerika'yı ya da New York'u bile bilmiyorsun. Ne, bunu *ne* kadar vurgulasam az, kafanın içinde neler oluyor?"

"Senden uzaklaşmak istiyorum." Sesindeki donukluk akıl sağlığımı tırmalıyor. "Sadece beni yalnız bırak."

"Yapamam. Arabaya bin."

"Hayır."

"Ya kibarca gidebilirsin ya da o kadar kibarca değil."

"Şu anda yüzünü görmek istemiyorum Killian," diye mırıldanıyor ve göğsüne vuruyor. "Acıyor. Tam burası. Ve eğer beni zorlamaya devam edersen, kendimi arabadan atacağım."

Parmaklarımın tıkırtısı şiddetini artırıyor ama onu omzumun üzerinden atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ona bir daha asla intihar düşünceleri beslemesine izin vermeyeceğimi söyledim ama şu anda onları tetikliyorum.

Ve bu öfke konuşması olsa da, onun bu duygularla hareket ettiğini görmek istemiyorum.

Şimdi olmaz. Hiçbir zaman olmaz.

"Arabaya bin," diye tekrarlıyorum bir ülkeyi patlatacak kadar gergin bir şekilde. "Dedim ki-"

"Ne dediğini biliyorum. Seni özel jete götüreceğim ve pilota seni Londra'ya geri götürmesi talimatını vereceğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Gerçekten yalnız dönmeme izin verecek
misin?" "İstemiyorum ama vereceğim."

Çünkü ilk defa bana bakışından nefret ediyorum. Bu korku değil, kızgınlık ya da meydan okuma da değil.

Öfkeyle karışık bir iğrenme.

Ve tehdidini gerçekleştirip gerçekleştirmeyeceğini öğrenmeye hazır değilim.

Peşinden gitmeden önce sakinleşmesi için ona biraz zaman
vereceğim. Bana şüpheyle baktı ama arabaya bindi.

Tüm yolculuk boyunca kollarını k a v u ş t u r u p pencereden bakıyor ve tek kelime etmeyi reddediyor.

Ben de onu kışkırtmıyorum, ihtiyacı olan tüm alanı ona bırakıyorum.

Öfke nöbeti bittiğinde, karşılığını tam olarak ödeyecektir.

Jet ve mürettebat hazır olana kadar bir saat bekledik. Tüm bu süre boyunca kulağına kulaklık takıyor ve benim varlığımı görmezden geliyor.

Bir saat içinde o kadar çok kez cinayete yaklaştım ki, bu hayatımdaki diğer tüm zamanlardan daha fazla.

Glyndon uçağa binerken bana bakmıyor, uçuş korkusunu unutmuş gibi görünüyor.

Mürettebatın onu canları pahasına koruyacağından emin olduktan sonra, istemeye istemeye alçalıyorum ve uçağın onu götürüşünü izliyorum.

Yumruğumu arabanın kenarına vurdum.

Bu, damarlarımdan sızan öfkeyi dışarı atmak için hiçbir şey
yapmıyor. Ona o videoyu gönderen şerefsizi kullanarak
temizlemenin zamanı geldi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

36

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ASHER

Bir şeyler doğru değil.

Ne olduğundan ya da neden olduğundan emin değilim ama karım kolunu bana doladığında, nefes alış verişi düzensizleştiğinde ve vücudu gerildiğinde kırmızı bayraklardan emin oluyorum.

Parmakları dalgın dalgın göğsümü okşuyor ama uykuya dalmıyor. Ya da konuşmuyor.

Sadece kendi yarattığı bir transa kapılmış. Denesem bile onu bulamayacağım bir evre.

Bu, bana soğuk davrandığı, benden uzaklaştığı ve beni şiddet eğilimleriyle savaşırken bıraktığı, tek istediğimin onun yakınında hareket eden her şeyi yumruklamak olduğu korkunç anıları geri getiriyor.

Ama biz o aşamayı aştık. Yirmi altı yıldan uzun bir süredir bunu aştık.

Resmi olarak bir araya geldikten sonra, Reina'nın küçük ayrıntılar yüzünden bana kızdığı ve aramızda mesafe yaratmak için sinir bozucu alışkanlığını kullanmayı seçtiği zamanlar oldu.

Bunu ilk birkaç ay konuştuk ve ona bunu bir daha asla yapmamasını öğrettim. Kendisi benim hayatımın merkezindeyken beni hayatının bir parçası olarak görmemesinin beni ne kadar kızdırdığını anlattım.

O zamandan beri duygularını, bazı şeylerle ilgili çekincelerini ve bunların arasındaki her şeyi daha iyi ifade etmeye başladı.

Evliliğimizde öyle bir noktaya geldik ki birbirimizi anlamak için konuşmamız gerekmiyor.

Bu gece farklı.

Karım yataktan kalktığından beri eskisi gibi değil.

Cevapları ondan almak istesem de kendimi beklemeye zorluyorum.

Ve bekle.

Ve lanet olası bekle.

Bana söylemezse uyumak imkansız.

Yatak odamızdaki sessizlik kısa sürede boğucu bir hal alıyor ve parmaklarımı onun parlak sarı saçlarında gezdiriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu kadınla ne kadar uzun süredir birlikte olduğum önemli değil, hala ona dokunmaya doyamıyorum. Hâlâ kaybettiğimiz ve geri alamadığımız onca yılı düşünüyorum.

Onu sonsuza dek kaybedeceğimi düşündüğüm o anda hâlâ kapana kısılmış durumdayım. Dudaklarından küçük bir iç çekiş çıkıyor ve okşaması duruyor. "Ash?"

"Hmm?"

"Sanırım bir hata yaptık." "Ne hakkında?"

Yüzünü göğsüme gömmeye devam ediyor. "Kill'in bize o kurumuş fareleri getirip *bakın, içlerini görebiliyorum* dediği zamanı hatırlıyor musunuz?"

Çenem sıkıştı. "*Onun* gibi olduğunu ilk anladığımız zamandı. Tabii ki hatırlıyorum."

"Sadece yedi yaşındaydı Ash."

"Ve o zaten işaretleri gösterdi."

"Mesele bu değil. Oğlumuz çok gençti ve biz ona bir canavarmış gibi bakmış olmalıyız." Masmavi gözlerinde doğal olmayan bir parıltıyla bana bakıyor. "Glyndon'a o zamandan beri ondan korktuğumu söylemiş. Küçük oğlumuz da bunca zamandır ondan korktuğumu sanıyor Ash. Ne yapacağız şimdi?"

"Hey." Ayağa kalkıp onu yanıma getiriyorum ve burnunu çekiyor, gözyaşları yanaklarını ve ben onları silmeye çalışırken başparmağımı ıslatıyor. "Sorun yok."

"Öyle değil." Sesi kırılır. "Yedi yaşındaki bir çocuğun ailesinin kendisinden korktuğunu düşünmesi doğru değil. Ve bu düşünceyi on iki yıldan fazla bir süre boyunca taşıması da kesinlikle doğru değil. Travma böyle oluşur."

"Travmaya karşı hassas değil. Sen bu korkunç duyguları hissediyorsun ama o bunları işleyemiyor Reina. Hissettiklerini ona yansıtmamalısın. O aynı değil."

"Ama o bizim oğlumuz ve onu hayal kırıklığına uğratmış olabiliriz." "Bunu fazla düşünüyorsun. Ayrıca, onun umurunda değil."

"Elbette öyle. Yapmamasını istediğini biliyorum ve onun sadece kurtarıcı nitelikleri olmayan bir canavar olduğunu kanıtlamaya çalışıyorsun, ama bu doğru değil Ash. Umursamasa mesajlarıma cevap verir, beni düzenli olarak arar ve benimle kampüs hayatı hakkında konuşur muydu? Eğer umursamasaydı, kız arkadaşını bizimle tanışmaya getirir miydi?"

"Bunların hepsi sahte ve öğrenilmiş davranışlar. Yüzde yüz sosyalleşti ve etrafındaki dünyayı kandırmayı uzun zamandır mükemmelleştirdi. İstediğiniz kadar görmeyi reddedebilirsiniz ama bu onun ne olduğunu inkâr etmez."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"*Ne* demek istiyor? O bizim *oğlumuz*. Bizim etimiz ve kanımız. O bir kobay ya da ucube değil, onu bir ucubeymiş gibi analiz etmeyi bırakın."

"Her an kontrolünü kaybetmeye meyilliyken olmaz."

Benden uzaklaşıyor, narin kaşları çatılıyor, sonra yataktan çıkmaya başlıyor.

Bileğini tuttum. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Oğlumuz hakkında psikolojik bir vaka çalışmasıymış gibi konuşmayı bırakana kadar senin yanından başka bir yere gitmem."

"Sanki gidiyorsun." Onu aşağı çekiyorum ve kucağımda geriye düşerken nefesi kesiliyor. "Benimle konuşurken bana kızabilirsin."

Karım nefes nefese kaldı. "Lütfen onu tipiyle ilgili önyargılarınızdan daha fazlası olarak görmeye çalışın. Ben de onun tarafından delilik derecesinde incitildim ama bu Kill'in onun gibi olduğu ya da acımı ondan çıkaracağım anlamına gelmiyor."

Tam onu bu ruh halinden kurtarmak için yatıştırmak üzereydim ki, ana süitimizin yanındaki odadan büyük bir patlama sesi yankılandı.

Reina ayağa fırlayıp bornozunu giyiyor, ben de bir tişört giyip peşinden gidiyorum.

İkimiz de aceleyle dışarı çıktık ve *patlama sesi* tekrar geldiğinde koridorda durduk. Karım ve ben bakıştık. Gareth.

Aceleyle odasına gittik ve şaşırtıcı bir şekilde kapı açıktı.

Önümüzde oynayan sahne bir korku filminden fırlamış gibi. Sonunda olacağını tahmin ettiğim şey gözlerimizin önünde şekillenirken Reina iki elini ağzına götürüyor.

Killian kardeşini dirseğiyle boğazından tutarak duvara yaslar. *Patlama* sesi, onu tekrar duvara çarpmak için çektiğinde duyuluyor.

Killian'ın yüzündeki vahşi ifade en korkutucu kâbuslarımı andırıyor ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Okulda nadiren sorun çıkarırken yakalandığında bile. Bu ziyaret sırasında bize bahşettiği -Reina'nın hiç susmadığı- gözlerindeki tüm ışık kayboldu.

Onun yerine, yüz hatlarını tam bir kasvet kaplıyor.

"Tekrar sormayacağım. O videoyu ona neden gönderdin?" Yüz hatlarındaki karanlığa rağmen, Killian'ın sesi toparlanmış, kendi halinde, kesinlikle eşikte değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Öfkelendikçe sakinleşen bir tip olduğu için bu bir tehlike işareti.

Ölümcül bir sakinlik.

"Sana karışmamanı söylemiştim, değil mi? Gırtlağını kesmemi istemiyorsan işime burnunu sokmamanı söylemiştim ama sen devam ettin ve o aptal burnunu ait olmadığı yere soktun."

Gareth yumruğunu kaldırır ve yüzüne bir yumruk indirir. Reina darbenin şiddetiyle soluk soluğa kalır ve Killian'ın dudaklarında kan patlar ama kardeşini bırakmaz. Aksine, tutuşu daha da güçlenmiş gibi görünüyor.

Reina onlara doğru koşar, elini Killian'ın koluna koyar ve sert ama nazik bir ses çıkarmaya çalışır. "Bırak onu, Kill."

"Sen karışma anne. Sevgili kardeşim ve benim görülecek bir hesabımız var." "Onu incitiyorsun."

"Önce o beni incitti ve bu da ödeşme."

"Killian, lütfen." Parmakları adamın koluna giriyor ama sanki o yokmuş gibi.

"Onun için yalvarma anne. Sadece yalvarma."

"Kardeşinin gitmesine izin ver, Killian." İleriye doğru bir adım atarak onlara doğru yaklaşıyorum.

Beni duyduğuna dair herhangi bir işaret vermeyince onu ensesinden yakalıyorum ve bırakırsam duvara çarpmasına neden olacak bir güçle geri çekiyorum.

Ama benim yok.

Çünkü her ne kadar gençliğimde şiddet yanlısı bir insan olsam da, artık bu saçmalığı kullanmıyorum - özellikle de aileme karşı.

Gareth eğilir, iki avucunu dizlerine vurur ve öksürür. Nefes alış verişi düzene girerken yüzüne yavaş yavaş renk gelir. Reina ona minibardan bir bardak su doldurur, Gareth bir dikişte içer.

Killian ona bakıyor, işaret parmağı manik bir şekilde kalçasına vuruyor.

"Tam bir altın çocuk, Gaz," diye alay ediyor, ses tonu patlıyor. "Bak yine annen ve baban tarafından kurtarılıyorsun."

Boynundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Kes şunu."

"Bana inanmadığınızı biliyorum." Gareth başını dik tutar. "Ama ben yapmadım."

"Haklısın, sana inanmıyorum. Çünkü son kez aramıza girdiğinde, onun aracılığıyla beni mahvetmek istedin. Bu senin için bir şanstı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu, onun senin başına gelen en iyi şey olduğunu fark etmeden önceydi, pislik. Seni alaşağı etmeme gerek yoktu, çünkü o ortaya çıktığından beri beni yalnız bıraktın. Eskisi gibi hayatımı cehenneme çevirmeye çalışmıyorsun ve iyi bir insan gibi görünmeye başlamıştın. Ama belki de sadece kendimi kandırıyordum."

"Seni ve kurban konuşmanı sikeyim. Çok çabuk eskiyor."

"Killian Patrick Carson." Reina ayağını yere vuruyor. "Kızgın olmanı anlıyorum ama kardeşinle bu tonda konuşmayacaksın."

"Kızgın mı?" diye yankılanıyor. "Öfkeli olmayı dene, anne. Sevgili büyük oğlun Glyndon'a görmemesi gereken bir şey gösterdi ve o da gitti."

"Bunu ona göstermediğimi söylemiştim. Arşivlerden bile sildim." Gareth'ın sesi hayal kırıklığıyla yükseliyor. "Jeremy'ye sor, o da oradaydı ve bana baltaları gömmemi söyledi. Ayrıca, hayatı boyunca karanlıkta kalmasını beklemiyordun, değil mi? Eninde sonunda öğrenecekti. Benden değilse bile başka birinden."

Killian, kardeşinin boğazına tekrar sarılmak için beni sarsıyor.

"Sakin ol," diyorum şu anda pek de hissetmediğim bir sabırla.

"Saçmalamayı kes." Kendini zorla elimden kurtardı. "Benim doğmamı hiç istemedin mi? Harika. Tahmin et ne oldu baba? Ben de senin oğlun olmayı hiç istemedim. İşte, söyledim ve biliyor musun? Üzgün bile değilim anne. Bunu ona uzun zaman önce söylemeliydim."

Reina yaşadığı şokla fiziksel olarak geri adım atar, dudakları titrer, sanki sonunda oğlunun nasıl bir canavar olduğunu görüyormuş gibi.

Kardeşine saldıran, babasına sataşan ve annesini gözünü kırpmadan duygusal olarak mahveden bir tip.

Ama sana söylemiştim d i y e c e k enerjiyi bile toplayamıyorum, çünkü Killian'ın sözleri ve arkasındaki öfke beni tamamen hazırlıksız yakalıyor.

Killian'la ilgili ilk düşüncem onu her zaman bir şekilde bastırmaktır, Onu bir şekilde zincire vurun, birkaç çentik aşağı indirin, böylece asla tam olarak kim olduğu konusunda büyüyemez.

Eğilimlerini ilk öğrendiğimde onu ava götürdüm ve son derece rekabetçi sporlara yazdırdım. Ona bu yıkıcı enerjiyi nasıl yönlendireceğini ve evcilleştireceğini öğrettim, ancak sık sık kontrolden çıkıyordu.

Sonunda gerçek doğasını bastırmaktan sıkıldı ve isyan etti. Sınıf arkadaşlarını yumrukladı, haydutlarla kavga etti ve birkaç kişiyi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Acil servise.

Eylemlerini örtbas etmeyi ya da herhangi bir ayrıcalık kullanmasına izin vermeyi reddettim. Müdür beni ilk aradığında ona uzaklaştırma cezası vermesini söyledim. İkincisinde babam izlerini kapattı.

Ve bu sonraki tüm zamanlar boyunca devam etti.

Killian'ın dersini hiç öğrenememesinin sebebi babamdır. Carson adının lekelenmemesi için onu beladan kurtarmaya devam etti, ona sadece onu daha dokunulmaz hale getirdiğini söylediğimde bile.

"Dokunulmaz olmanın nesi yanlış?" diye sordu babam gözünü kırpmadan. "En azından güçlü olur."

Babam sadece güce önem verirdi. Aile adı prestijli bir konumda kaldığı sürece nasıl elde edildiği önemli değildi.

Söylemeye gerek yok, onunla aynı fikirde değildim ve Killian'ın beni aramayı bırakıp büyükbabasına gitmeye başlaması aramızın açılmasına neden oldu.

Ancak bu sözleri, daha doğrusu az önce patlattığı bombayı ilk kez duyuyorum.

Onunla tamamen yüzleştim. "Az önce ne dedin sen?"

Omuzları gerildi ve yüzündeki ifade gördüğüm en vahşi ifade. Kontrolünü kaybediyor.

Hissediyorum.

O da bunu hissediyor olmalı.

Ama hâlâ o sonsuz rahat ses tonuyla konuşuyor. "O gece dokuz yaşındayken Mia'ya küfür eden o aleti dövdüğünü duydum. Annem depresyondaydı, gece geç saatte mutfakta şarap içiyordu ve sen onu bulmaya gelmiştin. Ona sadece Gareth'la birlikte olman gerektiğini ve benim kusurlu olduğumu söylediğinde dışarıdaydım. Ve ne oldu biliyor musun? Annemin kızdığını duydum, eğer onu seviyorsan bunu bir daha asla söylememeni söylediğini duydum ama hatırladığım tek şey senin sözlerin. Güzel çocukluk anıların için teşekkürler baba. İçindeki her şeyle olduğum kişiden nefret ediyorsun, ama minnettar olmalısın. Eğer o sözler senin altın çocuğuna söylenmiş olsaydı, o da bir travma geçirirdi. Hepimizin nörotipik, lanet olası bir zayıf olmadığım için minnettar olmamız gerekmez mi?"

"Oh, Kill." Reina ona doğru bir adım atar ama Reina elini kaldırır. "Beni bağışla anne. Onu savunduğunu duymak istemiyorum."

"Özür dilerim bebeğim." Onun kolunu tutuyor. "Bunu duymak zorunda kaldığın ve fare olayı yüzünden senden korktuğumu düşündüğün için üzgünüm. A

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir anne kendi çocuğundan korkamaz. O zamanlar dehşete kapılmamın tek nedeni senin geçmişimizden biri gibi olduğunu fark etmemdi. Asher ve benim tüm kalbimizle sevdiğimiz ama sonunda bizi sırtımızdan bıçaklayan biri. O da bu yüzden o sözleri söyledi. O kişinin genlerini taşıyan bir çocuğa sahip olma şansımız olduğunu biliyorduk ve bu seninle oldu. Asher sadece Gareth'a sahip olmamız gerektiğini söyledi, ama başka bir çocuk isteyen bendim, seni tüm kalbimle isteyen bendim, Kill. Söylediklerinin yanlış olduğunu biliyorum ama ciddi bile değildi. Bunlar öfke sözleriydi. Asher seni en az Gareth'ı sevdiği kadar seviyor, Kill. Ama ondan uzaklaşan sensin."

Ve şimdi, nedenini biliyorum.

Babam benim yerime izlerini kapattığı için ya da benden hoşlanmadığını düşündüğüm için değildi.

Benden gerçekten hoşlanmadığı ortaya çıktı.

Göğüs kafesimin arkasında bir acı patlıyor ve tüm göğsüme yayılıyor. İstesem de konuşamıyorum, bu yüzden nefesimi düzenlemek için biraz zaman ayırıyorum.

Gareth'ın bakışları sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi benimle kardeşi arasında gidip geliyor.

"Şimdi de benim suçum mu oldu?" Killian acımasız bir kahkaha atıyor, sonra kahkahası başladığı gibi aniden sönüyor. "Vay canına anne, şu anda gaz lambasına maruz kalmış gibi hissediyorum ve bu kesinlikle sana yakışmıyor."

"Babanla vakit geçirmeyi nasıl bıraktığını hatırlamıyor musun? Selamlaşırken ona sarılmayı bile bırakmıştın ve çoğu zaman masadan ilk sen kalkardın." Sesini yumuşatıyor.

"Çünkü altın çocuğunu tercih ediyor."

"Doğru değil," diyor Gareth. "Seni ne zaman davet etsek reddettin."

"Beni hiç istemeyen bir babayla vakit geçirmekten hoşlanmıyorsam beni affedin."

"Killian," diye sesleniyorum ve o da yavaşça bana bakıyor, çenesi sabit.

Tekrar savaşa gireceğimizi, bunun başka bir kavga olacağını ve onu tekrar bastırarak ebeveynlik pozisyonumu koruyacağımı düşünüyor.

Elimi omzuna koyuyorum ve geriliyor, yumruğa ya da yapacağımı düşündüğü şeye hazır.

"Özür dilerim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözleri biraz açılıyor, gösterdiği tek tepki bu, ama o daha fazla düşünemeden ben devam ediyorum.

"Sözlerimin, ne kadar fevri olsalar da, senin üzerinde böyle bir etki yaratacağını fark etmemiştim ve benimle ilişkini yöntemli bir şekilde kesmenin nedenini daha fazla araştırmadığım için özür dilerim. Ama eğer teselli olacaksa, bu senin kişiliğinle ilgili değil, evlat. Davranışların bana acı hatıralarımı ve gençliğimi hatırlattı ve ben de buna kötü tepki verdim. Bu senin hatan değil, tamamen benim hatam. Sana daha iyi bir baba figürü olamadığım için üzgünüm."

Reina sessizce ağlıyor ve Gareth onun omzunu tutarak kendisine sarılıyor yan.

Killian daraltır onunGözler,ama ve sertlik var ortadan kayboldu. "Sen
iki kez özür diledi."

"Yani?"

"Daha önce hiç özür dilemedin. Hiç kimseden."

"Annene bir kez yaptım, şimdi de oğluma yapıyorum. Özür dilemem gerektiğinde özür dileyeceğim tek kişiler aile üyelerimdir. Peki, Kill?"

"Öyle mi?"

"Sen ve Gareth benim gözümde farklı değilsiniz, biraz bile değil. Sana karşı daha sertim çünkü senin karakterin daha sert."

Omuz silkiyor. "Gareth da tam bir baş belası olabilir. Sadece sen
görmüyorsun." "Hey!" diye itiraz ediyor en büyük oğlum.

Reina gözlerinde yaşlarla gülümsüyor ve onun göğsünü okşuyor. "Bir aile kucaklaşması istiyorum."

Sonra da hepimizi kucaklıyor, çünkü böyle duygusal olabiliyor. Üçümüz de bunu yapmamayı tercih ederdik ama hemfikir olduğumuz bir şey varsa o da bu kadına olan ilgimizdir.

Sadece kelimeleri söyleyerek benim ve çocuklarımızın onun için bütün bir kasabayı yakmasını sağlayabilir.

Sonra Kill'e tek tek sarılıyor, adeta onu boğuyor, yüz ifadesine bakıyor, sonra kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Hayatında ilk kez yüz hatları yumuşuyor ve eskiden salıncakta oturup yaşlı bir adam gibi boşluğa bakan altı yaşındaki o çocuğa benziyor.

"Neye bakıyorsun, Kill?" Ona bir kez sordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her şeyi görmüş bir insanın bıkkınlığıyla içini çekti. "Her şey ne kadar sıkıcı. Nasıl daha az sıkıcı yapabilirim, baba?"

O zamana kadar elimizde özel bir çocuk olduğunu anlamalıydım. Dünyaya ve hatta bize ihtiyacı olmayan biri.

Kendi başına olsaydı, gayet iyi yaşayacağına, hatta belki de şu anda olduğundan daha özgür olacağına hiç şüphem yok. Gerçek benliğini saklamak ya da benim ve annesinin iyiliği için dürtülerini bastırmak konusunda endişelenmesi gerekmezdi.

Gerçek bir canavar olurdu ve muhtemelen sonunda hapse girmeden önce bir süre bundan kurtulurdu.

Ama ona hayatımızda ihtiyacımız var, soğukkanlılığı ve çıkarcılığı da dahil.

Evet, bir canavar olabilir ama genellikle evde bunu yapmamayı seçiyor. Bu, kavgalar durduktan sonra uzun zaman önce yaptığı ve yapmaya devam edeceği olgun bir seçim.

Ama gelmese bile, geldiğinde bununla başa çıkacağız.

Kesin olan bir şey var, Killian her zaman benim oğlum olacak.

Onu ilk kez kucağına aldığında Reina'nın gözlerindeki yaşları asla unutmayacağım. "Şuna bak, bebeğimiz çok güzel Ash."

"Öyle."

"Kız olsaydı daha güzel olurdu ama neyse, her zaman yeniden deneyebiliriz." Onun alnından öptü. "Seni çok seviyorum bebeğim."

"Benimle futbol oynayabilir mi baba?" Gareth kardeşini görmek için boynunu bükerken bana sordu.

"Elbette. Ona öğretebiliriz."

"Evet!" Kardeşini yanağından öptü. "Sana her şeyi öğreteceğim."

O an sanki dün yaşanmış gibi. Sanırım şimdi aklıma gelmesinin nedeni bu sahnenin ürkütücü bir şekilde ona benzemesi.

Dördümüz birbirimize bağlı bir aile gibi hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Killian her zaman, şüphesiz, bunu mahvetti.

Şimdi anlıyorum ki, hak ettiğini düşündüğü ilgiyi talep ederek rol yapıyordu.

Şu anda buna ihtiyaç duyuyor gibi görünmüyor. "Şimdi"-Reina geri çekiliyor-"Glyn gitti mi dedin?"

Gecenin bir yarısı canavar gibi davranmasının nedenini hatırlamış gibi görünen Killian çenesini sıkar ve başını sallar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben yapmadım," diyor Gareth, bu kez daha yumuşak bir sesle. "Eğer bunu yapmak istesem, kampüste yapardım, burada değil."

Karım Killian'ın kolunu okşuyor. "Sana kızgın mıydı?"

"Çok."

"Özür dilersen, dinleyebilir."

"Özür dilemenin yeterli olacağını sanmıyorum. O..." Sözünü kesiyor, sonra başını eğiyor. "Benden hem korkmuş hem de iğrenmiş görünüyordu. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Her şeyden önce, kendin olma. Bunun yarardan çok zararı olur," der Gareth ve Killian onu tersler.

"Tam tersine," diyorum. "Kendin ol. En kötü halinizle sizinle başa çıkamazsa, sonunda onu boğarsınız ve o da sizden nefret eder. Muhtemelen sen de ondan nefret edeceksin ve bu bir kısır döngüye dönüşecek."

"Eğer ona gerçekten değer veriyorsan, peşinden git Kill," diyor Reina.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Eminim. Baban beni nasıl yakaladı sanıyorsun? Beni yalnız bırakmayı reddetti ve ben de yerleşmek zorunda kaldım." İç çekiyor, gözleri parıldayan duygularla dolu. "Yine de onu gençliğimden beri sevmiş olmamın yardımı oldu."

Bu kadınla yirmi beş yılı aşkın bir süredir evliyim ve hala her gün ona daha çok aşık olmamı sağlıyor.

Her an.

Mutluluğumun sebebi o değil, o kelimenin tanımı.

Killian Gareth'a doğru yürür ve kolunu omzuna dolar. "Kampüse geri dönüyoruz."

"Neden geleyim ki?"

"Bana o geceye ait tüm arşivleri göstermelisin. Bir teorim var." "Sabaha kadar bekleyemez mi?"

"Neden olsun ki?"

"Neden olmasın?"

Bazı tartışmalardan sonra, sonunda geri dönmeyi kabul ettiler. Hatta özel jetini ödünç alabilmek için gecenin bir yarısı babamı uyandırıyorlar.

Üstlerini değiştirdikten sonra Reina ve ben onları girişe kadar geçiriyoruz. Onları birlikte kucaklıyor, sonra teker teker giysilerindeki görünmez kırışıklıkları düzeltiyor.

"Ama yine de sizi doyuramadım çocuklar."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Geri geleceğiz anne." Gareth Killian'ın boğazını sıkar. "Bu salağı da getireceğimden emin ol."

"Sen kime aptal diyorsun, ölmek mi istiyorsun?" Kill onun elinden kurtulmaya çalışır ama başaramaz.

Gareth onu ancak bana sarılıp vedalaşırken bırakıyor. "Görüşürüz baba."

"Görüşürüz, oğlum."

Killian arkasını dönüp gitmek üzereyken omuzlarından tuttum ve çocukluğundan beri ilk kez kollarımı ona sarıp yaklaştırdım.

Sırtımı sertçe sıvazlaması biraz zaman alıyor. Biraz zaman alacak ama başaracak.

"Beladan uzak dur, evlat."

Ayrıldığımızda sırıtıyor. "Beni başka nasıl soracaksın?" Gözlerimi kısıyorum ve o gülüyor. "Bu bir şakaydı."

Sonra şoförümün onları havaalanına götürebilmesi için arabanın arka koltuğuna geçiyorlar.

Onlar gittikten sonra Reina ve ben uzun süre kapıda kalıyoruz, Reina burnunu çekerken kollarımız birbirine sarılıyor.

"Neden bu kadar hızlı büyüyorlar?" diye homurdanıyor ama sonra iç çekip bana gülümsüyor. "İşin iyi tarafı, ne kadar acı verici olsa da bu gece bu konuşmayı yaptığımız için çok mutluyum."

"Ben de."

Yanağımı okşuyor, dokunuşu yumuşak, sevgi dolu ve ihtiyacım olan tek şey. "Bunun o korkunç travmayı tetiklediğini biliyorum ama geçmişe bakıp Kill'le konuşabilmene çok sevindim. Seninle gurur duyuyorum."

Karım benimle gurur duyuyorsa mutlu bir adam olarak ölebilirim. Soru sormak yok. "Seni seviyorum Ash."

"Ben de seni seviyorum, balo kraliçesi." Onu daha yakına çekiyorum. "Sence Glyndon'ı geri alabilecek mi?"

"Eminim öyle yapacaktır. Senin bana baktığın gibi bakıyor ona."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki ben sana nasıl bakıyorum?"

"Sanki ben güvende olduğum sürece dünyayı yok edecekmişsin gibi."

"Bu doğru. Şimdi söyle bana, daha önce Kill'e ne fısıldadın?"

Uzaklara bakarken gülümsüyor. "Ne kadar farklı olursa olsun onu sevdiğimizi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

37

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

Ben yaşayan en kötü sinsiyim.

Ama gece ailemizin malikanesine vardığımda, kimseyi uyandırmadan içeri sızmayı başarıyorum.

Güvenlik kodunu bilmem yardımcı oluyor.

Ne değil Yardım edin, Ancak, o ve ışıklar o
tutmak gidiyorne zaman hareket etsem otomatik olarak açılıyor.

Tanrım.

Ancak, bir küvet dondurma çalmayı ve balo salonundaki masanın arkasına saklanmayı başardım.

Bu küçük köşe olabildiğince güvenli. Bana çocukken büyükbabamın evinde koşturduğum zamanları, beni omuzlarında taşıdığı, bana hikayeler anlattığı ve satranç öğrettiği zamanları hatırlatıyor.

Işık yanık kalıyor, ama bir dakika içinde sönecek.

En sevdiğim dondurma olan vişneli ve çikolatalı dondurmayı açıyorum - çünkü burada bunu yiyen tek kişi benim- dişlerimi acıtan iki kaşıkla ağzımı dolduruyorum.

Ama tekrar
yapıyorum. Ve
yine.

Gözlerimde yaşlar birikmeye başladı ama onları dışarı çıkarmayı reddediyorum. Eve dönüş uçağında başım ağrıyana ve uçuş görevlisi bana bir ucubeymişim gibi bakana kadar durmadan ağladım. Kendimi toparlamak için birkaç saat havaalanında kaldım.

Hiç kendi başıma uçmadım ama kırık kalbimle ilgilenirken havacılık felaketlerini düşünmedim bile.

Killian'ın beni nasıl rahat ettirdiğini, bana nasıl sarıldığını, her zamanki gibi libidosunu tatmin etmeye bile çalışmadığını hatırlamak beni daha çok ağlatabilirdi. Sadece platonik olarak benim yanımdaydı.

Sonra beni parçalara ayırdı.

Gerçi videoda gördüğüm kadarıyla kaza ben onunla tanışmadan önce olmuş.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her zaman kalbimi kırması, beni boş bırakması ve her şeyime el koyması gerekiyordu.

"Glyndon, sen misin?"

Büyükbabamın sesiyle gözlerimi elimin tersiyle siliyorum ve masanın arkasından çıkıyorum, elimde bir kutu dondurma ve yüzümde garip bir gülümseme.

Büyükbaba girişin yanında duruyor, üzerinde ipek gri pijamaları ve açık bir bornoz var. Büyükanne arkasından bakıyor, siyah saçları omuzlarına dökülüyor, yüzünde kırmızı dudakları dışında makyaj yok. Ve ona uygun bir pijama takımı giyiyor.

"Gördün mü, sana muhtemelen Glyn olduğunu söylemiştim Jonathan." "Merhaba. Bu saatte rahatsız etmek istememiştim."

"Saçmalık." Büyükbabam beni kucakladı. "Hiç rahatsız etmiyorsun prenses."

Parmaklarım sırtına kenetleniyor ve gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Seni özledim, büyükbaba."

"Bu yüzden mi son iki gündür telefonlarıma cevap vermiyorsun?"

"Yapışkanlığın ortaya çıkıyor Jonathan." Büyükannem kendi sarılması için beni büyükbabamın kucağından çekip alıyor. "Nasılsın tatlım?"

"Tamam, sanırım."

Önce dondurmaya sonra da bana bakıyor. "Bunu unut ve sana daha rahatlatıcı bir şeyler getireyim."

Sonra abur cuburlarımla birlikte ortadan kayboldu ve beni büyükbabamla yalnız bıraktı.

"Şimdi bana prensesimi kimin ağlattığını söyle ki onu hadım edebileyim." Gözyaşlarımı sildim. "Ağlamıyordum. Sadece gözlerime bir şey kaçtı."

"Uh-huh, en son gözlerine bir şey kaçtığında, erkek arkadaşın ölmüştü ve geriye dönüp baktığımızda seni neredeyse kaybediyorduk."

"Devlin benim erkek arkadaşım değildi."

"Bütün bunları erkek arkadaşın olmayan biri için mi yaptın?" "O bir arkadaştı, büyükbaba."

"Arkadaşlık iki yönlüdür. Eğer sadece sizin desteğinizi ve iyi kalbinizi kullanıyorsa, o sizin arkadaşınız değil, bir parazittir."

"Peki sen nereden biliyorsun? Arkadaş olarak sadece Ethan Amcan var."

"Kocası Agnus da öyle."

"Senden nefret ediyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Büyükbaba sırıtıyor. "Ne olmuş yani? Onu kızdırmayı seviyorum, bu da onu arkadaşım yapıyor. Bunu kimseye söyleme ama o adamı kıskandırmak benim için haftanın en önemli olayı."

Arkadaşlarından, iş ortaklarından ve kayınvalidesinden bahsederken bu kadar kaygısız olması hoşuma gidiyor ve gülümsüyorum.

Gerçi *arkadaşlar* güçlü bir kelime.

Çoğunlukla didişirler.

"Çok kötü olabiliyorsun büyükbaba."

"Olabilir mi? Kötülüğü ben icat ettim prenses." Yanağımı okşadı. "Şimdi, konuş
Ben."

Elimi şortuma sürttüm, sonra durakladım.
Bu kötü alışkanlıktan kurtulmak. "Ben sadece... kayboldum sanırım. Hiç birine güvendiniz mi ve o kişi bu güveni öldürdü mü?"

"Pek sayılmaz, ama var olduğunu unutmuş olabileceğim hainler için morgu kontrol etmem gerekebilir."

Homurdanıyorum. "Evet, yaptım. Kızgın olmam gerektiğini biliyorum ve kızgınım da, ama daha çok kalbim kırıldı. Daha çok gafil avlandığım için *kızgınım*. Başından beri onun normal olmadığını biliyordum ve Lan bana bir çıkış yolu bile verdi ama ben kabul etmedim. Dik kafalıydım, dopaminin ve kendi seçimimi yapmanın gücünün etkisindeydim ama sonunda bu bana zarar verdi büyükbaba. Sonunda Lan'ın haklı olduğunu ve onun *her zaman haklı* olduğunu anladım." Sesim boğuk çıkıyor. "Ve şimdi o kadar kırıldım ki hangi parçaları toplayacağımı bilemiyorum. Tabii geriye bir parça kaldıysa."

"Buraya gel." Beni kollarına alıyor ve bu sefer gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin veriyorum.

"Acıyor, büyükbaba."

"Sırtından bıçaklanmak bunu yapar." Saçlarımı okşuyor. "Ama unutma Glyndon, bıçaklamayı sadece onlar yapamaz."

Burnumu çekerek geri çekiliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen bir kralsın. Biz yumruk yemek için yerde kalmayız. Hemen karşılık veririz."

"Yapamam. O... çok daha güçlü."

"Hiç kimse bir kraldan daha güçlü değildir." Telefonunu çıkarır ve bir numara girer, ardından hoparlöre alır.

Ekranda *Levi*'yi gördüğümde gözlerim açılıyor.

"Neden babamı arıyorsun?" Fısıltıyla bağırıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Babam s e r s e m l e m i ş bir halde telefonu açarken dedem parmağını dudaklarına götürüyor. "Amca? Neden bu saatte arıyorsun? Öldün mü sen?"

"Belli ki hayır," diyor büyükbabam kendine özgü sert sesiyle. Sadece büyükannem ve benim yanımda yumuşadığını çok erken öğrendim.

"O zaman sabah beni ara. Ve bir dahaki sefere akşam geç saatlerde nöbet geçirdiğinde, o şerefsiz Aiden'ı ara."

"Kızınızla ilgili acil bir durum var."

Gözlerim açılıyor ve babam ayılmadan önce duraksıyor. "Ne oldu? Dün bana gayet güzel mesaj atıyordu."

"Birisi onun kalbini kırdı ve bizim de onun bacaklarını kırmamız gerekiyor."

"Büyükbaba!" Kapatmaya çalışıyorum ama telefonu ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Anlıyorum." Babamın sesi düşünceli geliyor.

"Yirmi dakika içinde burada ol."

"Yola çıkıyorum. Önce kız kardeşlerini koruyamadıkları için oğullarımı bir güzel azarlayayım."

"Baba, yapma!"

"Birazdan konuşuruz, Glyn." *Bip. Bip. Bip.*

İnledim. "Büyükbaba, bunu neden yaptın?"

"Bu aleti kendiniz vuramayacağınızı söylediniz, bu yüzden size memnuniyetle bir iyilik yapacağız."

O zaman anladım. Büyükbabam b a n a bir ders vermeye, işe yaraması için bunu yapmam gerektiğini söylemeye çalışıyordu.

"Benim için ona vurursan, kendimi hep çaresiz hissederim." Kaşlarını kaldırıyor. "Belki de."

"Ama bunu kendim yaparsam, kapanışı yapacağım." "Kim bilir?"

Uzanıp onu öpüyorum. "Teşekkürler büyükbaba! Moses beni kampüse geri götürebilir mi?"

"Sana daha iyisini yapacağım ve seni özel jetimle göndereceğim. Tabii uçmayı b e c e r e b i l i r s e n?"

"Hayır, iki günde üç kez uçmak yok. V e lütfen babamı arayıp planın iptal olduğunu söyler misin?"

"Kapalı olduğunu kim söyledi?" Sırıtıyor. "Onunla işin bittikten sonra ona her zaman vurabiliriz. Kimse bir Kral'a bulaşıp da bunun hakkında konuşacak kadar yaşayamaz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kampüse v a r d ı ğ ı m d a , büyükbabamın beni beslediği yıkıcı enerjiyle kaynıyordum.

Çünkü o haklı.

O piç kurusu bu duyguların hiçbirini hissetmezken ve asla hissetmeyecekken ben neden kalbim kırılsın, ağlayayım ve mutsuz olayım?

En azından onu acıtacak şekilde vurabilirim.

Ben.

Ve acıttığı yer de dağ gibi egosu. İlk başta, düşünüyorum da Yüzüne başka bir erkeği sürtmek, çünkü yanımda herhangi bir erkeğin nefes alması düşüncesinden bile ne kadar nefret ettiğini biliyorum.

Ama sonra onları öldürebileceğini ve öldüreceğini hatırlıyorum ve bunu vicdanıma yüklemeye hazır değilim. Bu yüzden en iyi yol, belirli bir kişiyi riske atmadan onu buna inandırmak.

Büyükbabamın güvenilir şoförü ve koruması Moses beni götürdükten sonra ona elini arabanın kol dayama yerine koyarak bir fotoğraf çektirip çektiremeyeceğimi soruyorum ve o da "Ezikten öç almak için neye ihtiyacın varsa" diyor.

Ben de fotoğrafı çekip Instagram'a yüklüyorum:

Sonunda tipimi buldum. Yaşlı erkekler, nefis.

Geri adım atmaya ve sonuçlarını düşünmeye başlayamadan Gönder.

Sonra yurdun önündeki arabama doğru yürüyorum, içeri giriyorum ve parmaklarını direksiyona dayadı.

Bir dakika geçti.

Telefonum Killian'dan gelen ve diğerleri gibi görmezden geldiğim bininci aramayla aydınlanıyor.

O da mesajlara geçti.

O kim ve seni bulduğum anda öleceğini biliyor mu?

Beni bilerek kışkırttığını biliyorum ve işe yarıyor. Onun kanında sikimin üzerinde zıplaman için verdiğim söz de hâlâ işliyor.

Onu sil ve şeytani tarafımı göstermeye başlamadan önce benimle konuş, Glyndon.

Beni bir daha Read'de bırakırsan işlerin daha da kötüye gideceğini söylemiştim.

Sen savaşı seçtin bebeğim, ben de hizmet etmek için buradayım.

Telefonumu şortumun cebine atıyorum ve her şeyi başlatan ve bitiren yere gidiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ormanın uzak ucundaki uçuruma varır varmaz, kenarda durup aşağıya bakıyorum.

Sert kayalara çarpan şiddetli dalgalara, suyun onları ne kadar keskin ve dik hale getirdiğine - hayatları çalabilen bir doğa harikası.

Ve berbat bir karşılaşmanın mekanı ol.

Büyükbabam her zamanki gibi haklıydı. Devlin'le olan arkadaşlığım hakkında düşündükçe, bunun bir arkadaşlık olmadığını daha iyi anlıyorum.

Kesinlikle Cecily, Ava, Remi ve hatta Annika gibi beni mutlu eden bir şeyden bahsettiğimde benim için mutlu hissetmedi.

Her zaman kendinden bahsetmeyi sevdiğinden, nasıl yetim olduğundan, hayatı boyunca depresyonla nasıl mücadele ettiğinden ve kimsenin onu anlamadığından bahsetmiyorum bile.

Onu her zaman dinledim çünkü benzer ruhlara sahip olduğumuzu ve aynı sorunları paylaştığımızı düşündüm.

Kimliklerimiz yanlış anlaşılıyor. Depresyonumuz görmezden geliniyor. Ama artık bilmiyorum.

Sanırım ölümü beni daha çok etkiledi çünkü olay olduğunda tam buradaydım. Arabada onun yanındaydım.

Rüzgar saçlarımı geriye savururken o gecenin anıları yüzüme çarpıyor.

"Benimle gel, Glyn," dedi. "Bu acıya bir kez ve sonsuza dek son verebiliriz. hepsi."

"Bilmiyorum, Dev. Bunu gerçekten istemiyorum. Ben... ben bunu yapamam aile."

"Seni seven insanlara sahip olduğun için şanslı değil misin?"

"Dev, böyle söyleme. Bana sahipsin."

"Ve ne zamandan beri yeterli olduğunu düşünüyorsun? Sen lanet bir korkaktan başka bir şey değilsin, Glyn. Yanlış anlaşıldığını söyleyip sanatının annen ve kardeşlerininkiyle kıyaslandığını söylüyorsun ama bunun sebebinin vasat biri olduğun ve zaten resim yapmaman gerektiği olduğunu hiç düşündün mü? Ne tür bir sanatçı hayatını sonlandırmaktan ölesiye korkar? Ne vaaz ediyorsan onu uygulamaya ne dersin?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve aylardır tanıdığım Devlin'e baktığıma inanamadım.

Yüzü de karanlıktı, tanıdığım iyi kalpli arkadaşıma hiç benzemiyordu.

"Devlin, bunu nasıl söylersin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çık arabamdan, korkak." Ben yerimde kalınca, "Defol git!" diye bağırdı.

Kapıyı açtım ama ayaklarımın üzerinde sallanıyordum ve başımın döndüğünü hatırlıyorum çünkü denge için bir ağaca yaslanmıştım.

Bu şekilde ne kadar kaldığıma dair bir ipucu yok, görüşüm bulanık ve muhtemelen daha önce içtiğimiz içkilerden dolayı uzuvlarım titriyordu.

Sonra yavaş ve çarpık bir hareketle Devlin son sürat ileri atıldı ve uçurumdan aşağı yuvarlandı.

O zamanlar o kadar şok olmuştum ki, belki de rüya gördüğümü ve hareketsiz kalırsam uyanacağımı düşünerek uzun süre hareket etmedim.

Sonra onun adını haykırıyor ve bacaklarım beni bıraktığı için uçurumun kenarına doğru sürünüyordum.

Araba suyun altında batıyordu ve ben ağlıyor, polisi a r ı y o r ve bağırarak yardım istiyordum.

Tam bir karmaşaydı.

İki gün sonra cesedini buldular ve oda arkadaşları tarafından teşhis edildi.

Ölümünün yanı sıra, sözleri benim üzerimde en kötü etkiyi yarattı. Depresyonumu daha da kötüleştirdi ve varoluşsal krizimi kritik hale getirdi.

Ta ki bir piç resme girene kadar.

Devlin ne kadar kırıcı o l u r s a olsun, Killian'ın ona her şeyi bitirmesine neden olabilecek o sözleri söylemeye hakkı yoktu.

Onu biraz daha görmezden gelmek istesem de, Devlin'le karşılaşmasının ardında bir hikâye olmalı.

Ama her gün bana yaptığı gibi onu da hayalete çevirmeye ve aklını kaçırmasına neden olmaya hazırım.

İntikam kötüdür ve ben de öyleyim Killian.

"Beni özledin mi?"

Çok tanıdık gelen bu sesle irkiliyorum ve arkamı dönüp arkamda kimin durduğunu gördüğümde boğazımda bir çığlık düğümleniyor.

Hayır, hayır, hayır.

Bu benim hayal gücümün bir oyunu olmalı. Ya da belki medyum oldum ve hayaletleri görmeye başladım.

Yoksa... Yoksa Devlin nasıl önümde olabilir?

O da farklı görünüyor. Bir rock grubu üyesi gibi tamamen siyah deri giyiyor, saçları sarkık, alt dudağı ve burnu delinmiş.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Devlin'in tek çocuk olduğunu bilmesem, bunun onun şeytani ikizi falan olduğuna yemin edebilirdim.

"Devlin?"

"Burada başka birini görüyor musun?" Sesi bile farklı. Daha sert, son gün arabadaki Devlin gibi.

"Ama sen..." Önce uçuruma sonra da ona bakıyorum. "Düştüğünü gördüm. Uçurumdan düştün ve cesedini buldular..."

"Aklın başından gitmişken arabanın düştüğünü gördün çünkü çok güveniyorsun, bu can sıkıcı. Cesetle ilgili haberlere gelince, bazı bağlantıların halledemeyeceği bir şey değil ve yalan söyledim, ben yetim değilim. Ailem oldukça canlı, zengin ve mafyayla ilişkili."

Kafam bilgi bombardımanıyla dolup taşıyor, yetişemiyorum. "Ölümümün gerçekleştiği yeri ziyaret etmeniz çok dokunaklı bir

Aşk, eğer lanet bir fahişe olmasaydın bunun bir önemi olurdu," diye devam ediyor Devlin kibirli ses tonuyla. "Killian'ın seninle biraz oynamasına izin vermen gerekiyordu, kız kardeşimin yerini alman değil."

"Kız kardeşin mi?"

"Onunla zaten tanıştın. Cherry."

Kalbim göğsümde daha sert çarpıyor. "Neden... neden ölü numarası yapmak için bu kadar zahmete girdin? Sadece kulüp için mi?"

"Kulüp mü? Hayır, bu güç için Glyndon. Zaten bir Yılan olduğum için Heathens'ın bir parçası olmama gerek yoktu. Ve ne istediğimizi biliyor musun? O lanet Kâfirlerin ve Elitlerin gezegenden silinmesini. Landon'a açılmamı sağladın, senin gibi sıkıcı biriyle yakınlaşmamın tek sebebi de buydu. Ama sonra düşündüm ki, neden Killian'ı da denklemin bir parçası yapmayayım? O senin tipini seviyor. Saf, masum, yozlaşmayı bekleyen. Bu yüzden senden biraz bahsettim, ona yem attım ve merakını uyandırdım. Sürpriz, sürpriz. Hemen içine düştü."

Aman Tanrım. Killian'ın bu uçuruma gelmesinin sebebi Devlin'in ölümüydü, değil mi? Bu yüzden tanıştık. Artık tanımadığım bu kişi yüzünden.

İlk etapta yaptığımı sanmıyorum.

"Rolünü düzgün oynamanın zamanı geldi, Glyn."

Beni saçlarımdan tutup kaldırıyor ve saç köklerim kopmak üzereyken çığlık atıyorum ama yumruğunu yüzüme indirdiğinde buna odaklanmıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sinir uçlarımda kızgın bir acı patlarken tüm vücudum geriye doğru sarsılıyor. Ağzım kanla doluyor ve boğuluyorum.

Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama kaburgalarıma yumruk atarak ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

"Görüyorsunuz, hepsi birbiriyle iyi geçiniyor ve ben bundan hoşlanmıyorum. Sürekli savaş halinde olmayan güçlü gizli toplulukların nesi bu kadar eğlenceli? Küçük kavgalar, gece baskınları, rakipler haftası ve tüm o sıkıcı maskaralıklardan bahsetmiyorum. Gerçek kandan bahsediyorum Glyndon, anlıyor musun?"

Ağzımda toplayabildiğim kadar kan topluyorum, sonra da yüzüne tükürüyorum. "Gözyaşlarımı senin için harcadığım için özür dilerim. Akıl hastalığıyla mücadele ettiğini sanıyordum ama sen benim merhametimi kendi sapkın anarşini düzenlemek için kullandın. Bundan asla kurtulamayacaksın, seni hasta piç."

Avucuyla kanı siliyor, sonra avucunu kaldırıp yüzüme beyaz noktalar görmemi sağlayacak kadar güçlü bir tokat atıyor.

"Glyndon, Glyndon, sevgili lanet Glyndon. Sıkıcı, tatlı ve kesinlikle unutulabilir Glyndon. Burada asıl noktayı kaçırıyorsun. Mesele benim paçayı sıyırıp sıyırmamam değil, mesele savaş. Killian'a koşarak geri döndüğünde, bir süredir sinirlerini b o z d u ğ u m u z için bizim yaptığımızı anlayacak. Landon'a gidersen, Elitler kan peşinde olacak. Eli ve Creighton'ı da işin içine katarsan daha da eğlenceli olur. Duydun mu?" Alaycı bir şekilde kulağını kapatıyor. "Bu bir kazan-kazan sesi."

Gülümsüyorum, sonra uzun uzun ve öyle çılgınca gülüyorum ki ben bile delirdiğime inanmaya başlıyorum.

Saçımı tutarak beni sarsıyor. "Neyin peşindesin, sürtük?"

Yüzüne tekrar tükürdüm. "İstediğini asla elde edemeyeceksin, Devlin."

Beni yere düşürecek kadar sert yumruk atıyor. Görüşüm kararıyor ve sanırım onun güldüğünü, güldüğünü ve güldüğünü duyuyorum.

Son gülen iyi güler, göt herif.

Killian ya da Landon'a gidip savaş başlatacağımı sanıyorsa fena halde yanılıyor. İyileşene kadar bekleyeceğim ve sonra Jeremy ve Gareth ile konuşacağım, böylece onunla ilgilenecekler.

Şiddete başvurmayacak ya da savaş başlatmayacak kadar makuller.

Güçlü kolların başımı kaldırdığını hissedene kadar tüm planımı uyguladığımı sanıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir an için hayal gördüğümü, bir zayıflık anında ilk aklıma gelenin o olduğunu düşünüyorum.

Ama gözlerimi açmak için zorladığımda, Killian'ın karanlık yüzünün bana baktığını, parmaklarının yanaklarımı okşadığını ve sesinin öfkeli bir volkan olduğunu görüyorum.

"Bunu sana kim yaptı?"

Gözlerimi açık tutamayınca kapanmalarına izin veriyorum ve dudaklarımdan acı dolu bir inilti dökülüyor. Nedense o buradayken kendimi güvende hissediyorum.

İstemiyorum ama oluyor. Ve

sonunda bunu kabul edebilirim.

"Siktir, bebeğim. Gözlerini aç. Bunu kimin yaptığını söyle."

Dudaklarımı büzüyorum ve karanlığın beni pençelerine almasına izin veriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

38

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KILLIAN

Cephaneliğimde var olan tüm duygular arasında, kızgınlık ve öfke öne çıkanlar olarak taç giyiyor.

Özellikle de öfke.

İçimde gizlenen sürekli öfkeyi dindirmek için bir çıkış yolu olmalı. Biraz şiddet, biraz kargaşa.

Biraz anarşi.

Öfkeyi çok iyi tanıdığımı, damarlarımda köpüren kan hissine, uzuvlarımın gerilmesine ve görüşümü kaplayan kırmızıya çoktan aşina olduğumu sanıyordum.

Meğer Glyndon'ın yarı baygın bedenini uçurumun kenarında bulana kadar gerçek öfkenin ne olduğunu hiç bilmiyormuşum.

IG'de elini başka bir erkeğin elinin içinde paylaşma numarasından sonra, çoktan cinayet planları yapmaya başlamıştım - annemin Glyndon'ı geri almak için kafama yerleştirdiği tüm güzel düşünceler çoktan gitmişti.

Ya da belki de değillerdi. Sadece onu takip etmek için başka bir yöntem kullanıyordum.

Aramalarıma cevap vermediği için, nereye gittiğini öğrenmek için telefonuna yerleştirdiğim takip cihazını kullanmak zorunda kaldım.

Arabayı nereye sürdüğünü fark ettiğimde, rahatsız edici bir huzursuzluk kemiklerime yapıştı ve beni diken üstünde bıraktı. Hayatını tehlikeye atmaya niyetli bir delinin pervasızlığıyla sürdüm arabayı.

Ancak bulduğum sahne, benim berbat zihnimde canlandırabileceğim bir şey değildi.

İlk başta, bir ağacın altında yatan kıvrılmış figürü gördüğümde, onun o olduğuna inanmayı reddediyorum.

Sabahın erken saatlerindeki ışık, göğsünün içine soktuğu bacaklarına mavimsi bir renk veriyor.

Onun yanında diz çökerken kalbim güm güm atıyor, o kadar nazik, o kadar sakin ki sanki başka bir varlık bedenimi ele geçirmiş gibi.

Omzuna dokunuyorum ve dikkatlice çekiyorum. Başı dönüyor ve dizime çarpıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Karşımda gördüğüm kişi neredeyse tanınmaz halde. Yanaklarına yayılmış mor çürüklerin bir haritası ve gözlerinden biri mavi, şiş ve hafifçe açık. Kan, bir zamanlar yarı saydam olan cildini bozuyor ve burnunun ve ağzının altında kuru bir iz bırakıyor.

Sanki biri onu kum torbası olarak kullanmış gibi.

Elime geçtiğinde ölmeyi dileyecek biri.

Burası aslında öfkenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğim kısım. Daha önce hissettiğim öfke patlamaları mı? Bunlara güçlü kızgınlıklar ya da en iyi ihtimalle hafif öfke dalgaları denebilir.

Ama damarlarımda kan yerine akan bu her şeyi kapsayan öfkeyle kıyaslanamazlar.

Kırmızı lekeler görüşümü kaplıyor, Glyndon'ı görmek zorlaşıyor ama yine de yüzünü tutup kucağıma alıyorum. Kollarımda o kadar küçük ve zayıf ki. Her zaman kolay kırılabilir olduğunu düşünmüştüm ama korumam altında olduğuna karar verdikten sonra bunun bir önemi kalmadı.

Birinin bana dokunmaya cüret edeceğini hiç düşünmemiştim.

Onu.

Vücudunda başka yaralar olup olmadığını incelerken ellerim sabit. Benim Profesörler stres altında sakin kalabilme yeteneğime her zaman hayranlık duymuşlardır. Tehditlere ve felaketlere karşı sessiz bir tepki vermem, meslektaşlarımdan daha hızlı çözüm bulmamı sağlayan bir gerçek.

Bu sessiz tepki şu anda bocalıyor, ama tüm gücümle ona tutunuyorum. Glyndon'ın durumunu değerlendirmenin tek yolu bu.

İyi haber şu ki, nefes alıyor.

Kötü haber ise, bunu çaba sarf ederek yapıyor olması.

"Bunu sana kim yaptı?" Ölümcül sakinlikteki ses tonumdaki maskelenmiş öfkeyi tanıyamıyorum.

Ya da kıyameti koparma ihtiyacı.

Sanki burada olduğumu fark etmiş gibi Glyndon gözlerini kırpıştırıyor ve dudaklarının arasından acı dolu bir inilti süzülürken yanağından tek bir damla yaş süzülüyor.

Parmağımı uzatıp gözyaşını sildim ama yine bayıldı. "Siktir,

bebeğim. Aç gözlerini. Bunu kimin yaptığını söyle."

Cevap yok.

Ellerini ellerimde tutuyorum, kanlı ve birkaç tırnağı kırık.

O savaştı, Glyndon'ım. Karşılığında onlara zarar vermeden pisliklerin onu acımasızca öldürmesine izin vermedi.

Açıkçası kaybetti ama yine de onunla gurur duyuyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu kaldırmaya başladığımda, karnıyla bacağının arasından bir şey kayıyor. Daha önce kıvrılmış pozisyonda olduğu için gizlenmişti.

Bir maske.

Parmaklarım lateks malzemenin ve dişlek bir sırıtışla korku kafatası maskesinin grotesk detaylarının üzerinde kayıyor.

Lanet yılanlar.

Mantıken, bunun savaş için bir provokasyon olduğunu biliyorum, ki Jeremy'ye bunu kışkırtmayacağıma dair söz verdim.

Ama bu onlar benim olana dokunmadan önceydi.

Savaş istiyorlar, ama yok edilecekler.

Glyndon'ın durumunu kişisel olarak değerlendirdikten sonra, dış yaralanmalar dışında ters bir şey bulamadım. Yine de onu kontrol için hastaneye götürürüm ve ilk muayenesini yaptırmak için tüm hileleri kullanırım.

Profesörlerimden biri bunun sadece dışsal olduğunu doğruluyor, ona ağrı kesici ilaçlar yazıyor ve polise bildirmek zorunda kalacağını söylüyor. Jeremy'nin onunla ilgilenmesine izin verdim ve onu malikaneye geri götürdüm.

Vücudum kaskatı kesilmiş, ikiye ayrılmaya hazırdı ve onu bulduğumdan beri kesinlikle yaklaşılamaz bir haldeydim.

Hayır, o videoyu aldığından ve beni terk ettiğinden beri.

Onun yanında kalıp uyanmasını beklemekten daha çok yapmak istediğim bir şey yok ama önce mahvetmem gereken hayatlar var.

Ben de Brandon'ı aradım, gelip onunla kalması için. Ona güvenmemin tek nedeni onun kanından olması ve onun iyiliğini önemsediğinin açık olması.

Diğer kardeşi değil, çünkü o adamı siktir et.

Ama birlikte yatak odama geldiler ve Gareth onları içeri aldı.

"Ne?" Ona ters ters baktığımda masummuş gibi davranıyor. "Onlar onun kardeşleri. Birini içeri alıp diğerini dışarı atamazdım."

"Glyn!" Brandon onun yanına koşuyor, yatağının yanında çömelirken yüzünde şok ifadesi beliriyor, sonra bana bakıyor. "O..."

"O yaşayacak. Ona bunu yapan kişi için aynı şeyi söyleyemem." Mekânın sahibi olan birinin soğukkanlılığıyla içeri giren Landon'a ters ters bakıyorum, sonra kız kardeşinin durumunu görünce gözleri kısılıyor. "Senin burada ne işin var?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kız kardeşim için buradayım ve eğer beni dışarıda tutmaya çalışsaydınız, tüm bu lanet yeri yakıp yıkardım - tabii ki onu dışarı çıkardıktan sonra. Ayrıca bir mesaj aldım." Telefonunu getirip bana bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı gösteriyor.

Mezarına tüküreceğiz.

Ekte, Glyndon'ın hırpalanmış ve yanında bir kafatası maskesi bulunan bir fotoğrafı var.

Bu orospu çocukları açıkça genç ölmek istiyorlar.

"Her ne planlıyorsan ben de dahil olmak istiyorum," diyor

Landon. "Peki sana izin vereceğimi düşündüren ne?"

Birbirimize bakmamız için önüme geçti. "Sormadım Carson. Hoşuna gitse de gitmese de bu işin içinde olacağım. Bunu kendi başıma da yapabilirdim, kulübümü de işin içine katıp o pislikleri yeryüzünden silebilirdim ama Yılanlar hakkında benden daha fazla bilgiye sahipsin ve bu operasyon önemsiz bir kinle ilgili değil, bu yüzden eksiksiz olması gerekiyor. Kimse kız kardeşime bulaşamaz, sen bile, duydun mu beni?"

"Yardım isteme şeklin bu mu?"

"Dediğim gibi, ben sormadım. Operasyonunuzu kaçırmak zorunda kalsam bile ben de varım."

"Tehditlere iyi tepki vermem."

"Ve dışarıda tutulmaya iyi tepki vermiyorum."

Brandon araya girip "Bunu başka bir şekilde halledemez miyiz?" diye sormadan önce sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca birbirimize ters ters baktık.

"Yani başlarını kesmek yerine onları parçalara mı ayıracağız?" I

Söyle.

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, gerçek medeni insanlar gibi polisi aramaktan

bahsediyorum.

insanlar?"

"Polislerin canı cehenneme."

Landon, "Bu kişisel bir mesele," diyor.

"Birbirinizin cümlelerini tamamladığınız için sevinmeli miyim yoksa ürkmeli miyim emin değilim." Brandon'ın yüzü korku doluydu. "Bunu yapanı Glyn'e teslim etmeleri için Yılanlarla pazarlık yapmaya ne dersiniz, böylece ikiniz de savaştan kaçınabilirsiniz? Belli ki tek bir adamın işi."

"Hayır, hepsinin kafasını istiyorum," diyor Landon.

"Orospu çocuğuna katılıyorum." Başparmağımla ona doğru işaret ediyorum. "Ona göz kulak ol ve bir şey olursa bana haber ver. Önce ilgilenmem gereken biri var."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Odadan çıktım ve Gareth'ı yakasından tuttum. "Sen beni takip et." Landon yanımıza geliyor, elleri ceplerinde ve yüzünde boş bir ifade var. Ona yan gözle bakıyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yapması zor ama burada değilmişim gibi davran."

Onu görmezden geliyorum çünkü ilgilenmem gereken daha önemli şeyler var.

Ek eve kadar yürürken adımlarım hafif, neredeyse duyulmuyor. Yeni üyelerin kalabileceği bir ev. Ana eve sadece bir parti sırasında ya da onları davet ettiğimizde girebiliyorlar.

Siyah pantolon ve kapüşonlu tişört giymiş minyon bir figür arka girişe doğru gizlice ilerliyor.

"Kilit altında olması gerekmiyor muydu?" Gareth'a sordum.

"Buraya uçtuğumuzdan beri öyleydi ama belli ki muhafızları gitmesine izin vermeye ikna etmek için bir numara yapmış."

Adımlarımı hızlandırıyorum, onu kapüşonundan yakalıyorum ve çığlık atmasına neden olacak kadar kuvvetle geri çekiyorum. Azrail gibi arkasında dururken ağarmış sarı saçları dağınık bir şekilde dökülüyor.

Parmaklarım sıkılaşıyor ve yüzü kıpkırmızı olana kadar onu kapüşonuyla boğuyorum. "Veda etmeden bir yere mi gidiyorsun Cherry? Çok yaralıyım, muhtemelen daha sonra yastığımda ağlayacağım."

Tutuşumu gevşetiyorum ama onu bırakmıyorum ve bana bakarken öksürüyor, sonra da "Katil" diye nefes veriyor.

"Senin katil olduğun kesin. Küçük aptal oyunlarını öğrenmeyeceğimi mi sandın?"

"Ben... Ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Neden bahsettiğini çok iyi biliyorsun," diye hırlıyor Gareth. "Kulübe girmek ve iç iletişim panellerine erişim sağlamak için beni kullandın."

"Sonra da güvenlik görüntülerini çalıp dışarı sızdırdın. Oh, ve Glyndon'ı Gareth'ın erişimine sahip iç panel aracılığıyla kabul törenine davet ettin."

Eve hırpalanmış bir Glyndon getirdikten sonra bana itiraf ettiği bir gerçek. Anlaşılan bunu bana uçakta söylemek istemişti çünkü iç güvenlik kayıtlarına kimin erişebileceği konusunda şüpheleri vardı.

Jeremy ve Nikolai'nin muhafızları yıllarca babalarıyla birlikte oldukları için köpeklerden daha sadıktırlar. O ikisi dışarıda.

Yani en olası kişiler kulüpten olanlardır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve Gareth'ın yatağa girdiği kişi de çıkarcı, çatlak Cherry'den başkası değildir.

Ondan sonra boşlukları doldurabildik.

Cherry ağlamaya başlıyor, çenesi titriyor ve gözleri kızarıyor. Eğer umurumda olsaydı, neredeyse gerçekmiş gibi hissederdim.

Neredeyse.

"Yapmak istemedim," diye hıçkırıyor. "O... o bana bunu yaptırdı. Uyuşturucu bağımlılığımı biliyordu ve eğer işbirliği yapmazsam babama söyleyecekti, o da beni bir rehabilitasyon merkezine kapatacaktı. Yemin ederim Glyndon'a böyle zarar vereceğini bilmiyordum. Yemin ederim."

Esniyorum. "Bunu umursayan birine söyle."

"Gareth." Sesinde çaresizlik kanamasıyla onun kolunu tutuyor, onu bu durumdan kurtarabilecek tek kişinin o olduğunu çok iyi biliyor. Kesinlikle ben değilim. "Mecbur olmasaydım bunu yapmazdım. Bana inanmak zorundasın."

Elini çekip uzaklaştırıyor. "Beni bir kez kullandın. Bir daha asla."

"Gareth, lütfen. Seni seviyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," diyor Gareth yarım bir gülümsemeyle. "Ben sadece Kill'in yerine geçtim. Onu sevmiyorsun bile. Onun fikrini ve sana verdiği büyüklük duygusunu seviyorsun."

"Bu doğru değil, yemin ederim-"

"Kapa şu lanet çeneni. Mızmızlanman sinirime dokunuyor ve bu senin lehine değil Cherry." Başımı eğiyorum. "Ne işe yarayacak biliyor musun? Bana bir isim vermek ve olayları anlatmak."

Küçümsüyor, tüm acınası kız tavırları yok oluyor. "Nasıl olsa bana zarar vereceksin, neden sana söyleyeyim ki?"

"En azından bunu anlayacak kadar zekisin. Enerjini koru ve bana ne istediğimi söyle. Rehabilitasyona gönderilmekle bilinmeyen bir yere, mesela yeraltına gönderilmek arasında büyük bir fark var, orada yavaş ama emin adımlarla delirecek ve kendi bokunu yemeye başlayacaksın. Baştan çıkarabileceğin gardiyanlar olmadığından da emin olacağım."

Dudakları titriyor, yüzünü çirkin bir ifade kaplıyor. "Neden ben değil de o? Önce ben geldim, *önce* sana sahip oldum."

"Bilmiyorum. Muhtemelen yüzündendir. Onunki seninkinden daha iyi, yara bere içindeyken bile. Ve sesi. Glyndon'ınki şimdiye kadar duyduklarımın en tatlısı. Ne var biliyor musun? Her şeyi. O bir kraliçenin aurasına sahipken sen her zaman

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

aşağılık bir köylüyüm, Cherry. Eskiden sana baktığımda kayıtsızlık hissederdim, ama şimdi kafanı ezmek için içimde bir dürtü var, bu yüzden bu duygularla hareket etmeye başlamadan önce bana ne istediğimi söyle."

Tüm durumu ortaya dökmeden önce birkaç dakika nafile bir mücadele veriyor. Gareth'la nasıl yakınlaştığından ve Kâfirler'e kabul edilmek için nasıl hile yaptığından, kardeşinin ikinci kez davet almasına nasıl yardım ettiğine kadar. Açıkçası, bana o okla ateş eden oydu ve o da onu durdurmaya çalıştı.

Ayrıca, Glyndon'a bunca zaman boyunca onu diken üstünde tutmak için göndermeye devam ettiği tehdit mesajlarından da bahsediyor.

Ağabeyinin onu nasıl kontrol ettiğinden falan filan bahsedip duruyor.

Sonra gözümün daha da kızarmasına neden olan bir isimden bahsediyor. Devlin Starlight.

Sözde ölü Devlin. O orospu çocuğunun intihar edecek bir tip olmadığını biliyordum. Hayatını sonlandırmak gibi kendine zarar veren bir konsepte uymayacak kadar çok yıkıcı enerjisi vardı.

Kolay kolay şaşırmam -eğer hiç şaşırmadıysam- ama ölüm haberini duyduğumda şaşırdım. Bu yüzden sırf ölümü yakından görmek için o uçurumu sürekli ziyaret ettim.

Onun yerine lanet bir melekle tanıştım.

Artık yaptıklarını bildiğime göre, başından beri planının benim Glyndon'a ilgi duymamı sağlamak olduğunu varsayıyorum. 'En iyi arkadaşı' hakkında konuşma şekli doğru sıfatlarla doluydu.

Masum, korunaklı, bir prenses.

Ya da en son bahsettiği şey.

Bazen kendini mahvedilmeyi bekleyen biri gibi hissediyor.

Hayatını mahvedeceğim, sadece beni manipüle edebileceğini düşündüğü için değil, aynı zamanda benim olana pis ellerini sürmeye cüret ettiği için.

PLAN basit ama acımasız.

Akşam karanlığında Jeremy, Nikolai, Gareth ve ben neon, dikişli ve gaz önleyici seçeneği olan yüz maskelerimizi takıp Yılanların yerleşkesine gizlice girdik.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Altın maskesiyle bizi takip eden bir baş belası var ama görmezden
Onu. geliyorum.

Aylar ya da haftalar önce olsaydı, baskın yapmayı hayal bile edemezdik.
malikaneleri. Ama Cherry, Gareth'ın biraz kışkırtmasıyla rolünü iyi oynadı.

Onu gümüş bir tepside babasına geri vermeyelim diye onun iyi tarafına geçmeye çalışıyor. Sonuna kadar hayatta kalan biri ve bunun için kardeşine ihanet etmekten çekinmiyor.

Söylemeye bile gerek yok, White'ın koruması altında kilitli kalmasını sağladım. Güvenlik görevlilerimizden herhangi birini baştan çıkarabilir ama White'ı asla. Burada işimiz bittiğinde, babasının adamlarının onu malikaneden çıkarmasını sağlayacağım.

Rehabilitasyonda iyi eğlenceler, sürtük.

Şimdi, babasının adamları tabutuna kadar ona eşlik edecek olan diğer kaltağa saygı gösterme zamanı.

Üs olarak kullandıkları malikane bizimkine benziyor, sadece biraz daha gotik ve daha küçük, tıpkı sikleri gibi.

Ve Cherry'nin bize söylediği gibi bu gece bir lider seçecekler. Gareth, Landon ve ben Jeremy ve Nikolai korumaları bayılttıktan sonra güvenlik monitörünü izliyoruz.

Yılanların beş lideri de daha önce Glyndon'da bulduğuma benzer kafatası maskeleri takıyor. Şeytani bir yıldızın üzerinde bir çember oluşturmuşlar ve lanet olası cadılar gibi mırıldanıyorlar.

"Hangisi Devlin?" Gareth sorar.

"Maskeleri birbirine benziyor, o yüzden bilemiyorum." Omuz silkiyorum. "Hepsini almamız gerekecek."

"Evet, hepsi." Nikolai yumruğunu açık avucuna vururken maskesinin arkasından gözleri parlıyor. "Hepsinin canına okuyacağım."

"Devlin hariç hepsi," diyorum. "Onun hayatı benim."

Landon bana "Benimkini kastediyorsun," diyor ve ben onu tersliyorum.

"Bu fikir her ne kadar hoşuma gitse de," diye araya giriyor Jeremy, "bu savaş istemek olur."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Savaşın seni korkuttuğunu bilmiyordum."

"Hiç de değil. Ama bazılarınız buna hazır olmayabilir."

"Bu planı kabul ediyorsanız elinizi kaldırın" dedim, sonra ben de elimi kaldırdım.

Nikolai ikisini de kaldırır ve Gareth da onu takip eder. "Sanırım bu kadar."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gareth'ı istenmeyen müdahalelere karşı kontrol odasında bırakıyoruz ve kulaklıklar aracılığıyla bizimle iletişim halinde kalıyor.

Sonra dördümüz onun talimatlarını takip ederek şeytani ayinlerini yaptıkları bodrum katına ulaşıyoruz.

Metal kutunun fişini çekiyorum ve onlara doğru yuvarlanmasını izliyorum.

Hepsi ona bakıyor, sonra göz yaşartıcı gaz olduğunu anladıklarında farklı yönlere dağılıyorlar.

İçlerinden biri öksürerek yere düşer ve maskesini çıkarır. Nikolai çenesine tekme atarak onu uçurur. "Merhaba çocuklar, sizi tekrar görmek güzel. Amcık suratlarınızı kana bulamayı özlemişim."

O Devlin değil.

Jeremy ve Landon ayrılarak diğerlerini yakalar, döver ve maskelerini çıkarırlar ama Devlin'den iz yoktur.

"Öldür, arkanda!" Gareth kulağıma bağırıyor.

Dönüp elimi tam zamanında kaldırıyorum ki koluma bir beyzbol sopası düşüyor.

Havada bir çatlak sesi duyuluyor, şiddetli bir acı görüşümü kör ediyor ve kolum gevşiyor.

Kesinlikle kırılmış.

Kafatası gaz maskesi takan kişi bir delinin kenarı ile gülüyor. "Merhaba, Killian. Bunu tahmin edemeyeceğimi mi sandın?"

"Merhaba Devlin. Yaratıcınla tanışmaya hazır mısın?" Karnına bir tekme atıyorum ve işe yaramaz kolunun yanımda sallanmasına izin veriyorum.

Bir anda ayağa kalktı ve tekrar kırık kolumu hedef aldı.

Bu sefer ben kaçıyorum ve o gülüyor. "Bu sahne hediyemi aldığın anlamına mı geliyor? Onu senin için güzel çürüklerle sarmak için özel bir özen gösterdim. Enfes görünüyordu."

Bu sefer, o kadar yüksek sesle ve çılgınca kahkaha atan benim ki duraklıyor. Bu o kadar uzun sürüyor ki sinirleniyor ve bir strateji olmadan bana nişan almaya başlıyor.

"Ne kadar zayıf küçük bir çocuk." Ben kaçıyorum. "Annen seni sevmedi, değil mi? Seni küçük ve çaresizken terk etti, sen de şimdi bir erkek çocuğuna dönüştün."

"Kapa şu lanet çeneni." Öfkesi yükseldikçe yükseliyor ve doğruca kucağıma düşüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne yazık. Senin şu anki halini görse boğazına bir ip geçirirdi. Doğru ya. Çoktan yaptı bile."

"Sana çeneni kapatmanı söyledim!" Sopayı savurdu ve ben de sağlam kolumla sopayı yakalayıp elinden aldım ve hızla kafasına vurdum.

Yere düşerken acı dolu bir ses çıkarıyor. Sürünüyor, sonra ayağa kalkıyor, ama ayağa kalkar kalkmaz, çıkarabildiği tek ses hırıltılar olana kadar tahtayı bacaklarına defalarca vuruyorum.

Maskesini yavaşça çıkarıyorum, öksürmesine ve göz yaşartıcı gazdan boğulmasına neden oluyorum, sonra ona bakıyorum. "Henüz bayılma. Daha yeni başlıyoruz. Kanayacaksın, çığlık atacaksın ve onun teninde bıraktığın her iz için yalvaracaksın. Ona söylediğin her yalan için ve onun iyi doğasını kullanma cüretini gösterdiğin için kesileceksin. Yeryüzündeki her tanrıya dua edeceksin ama ben senin ısmarlama acımasız tanrın olacağım. Duyguları normal bir şekilde işlemiyor olabilirim, ama benim olanı incitirsen, lanet mezarına tükürecek olan ben olacağım."

Küçük tavşanın dünyamı alt üst ettiğine dair en ufak bir şüphem yok.

Ve ona izin vereceğim.

Çünkü o benim.

Ve onun kalmasını sağlamak için tüm dünyayı ateşe vereceğim.

Güvenli.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

39

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GLYNDON

Acıtıyor.

Gözlerimi açtığımda aklıma gelen ilk düşünce bu - daha doğrusu gözüm.

Diğeri şişmiş hissediyor ve yarı kapalı kalıyor.

Ağrıyan sadece bedenim değil. Acı tendonlarımı parçaladı ve kemiklerimin iliklerine kadar ulaştı.

Dilim ağzımın çatısına yapışmış, büyük, ağır ve kesinlikle yabancı hissediyor.

Kendimi o uçurumun tepesinde bulmayı bekliyorum ama yumuşak bir ışık beni karşılıyor ve ardından çok belirgin bir amber ağacı kokusu geliyor. Elbette, Killian'ın odasındaki kişisel olmayan duvar kağıdı yavaşça odak noktasına geliyor.

"Glyn?" Bran'in endişeli yüzü beliriyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Acı içinde," diye inledim.

"İşte, biraz ağrı kesici al." Komodinden bir hap alıyor ve almam için doğrulmama yardım ediyor.

İlaçları yutarken başım zonkluyor. Bran yatağa oturuyor ve hareketleri sisli, neredeyse kopuk.

"Senin için çok endişelendim." Dikkatlice koluma dokunuyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı sallıyorum, rahatsızlığımın biraz azaldığını hissediyorum. "Killian nerede?"

Yüz ifadesi tüm yumuşaklığını yitiriyor. "Sana bunu yapanın peşinden gitti."

"Hayır..." Bir nefes verdim.

"Ne yazık ki evet. Lan da onunla birlikte gitti, doğal olarak kulübünün tüm liderleri de."

Örtüyü atıyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. Belli ki hareket kabiliyetimi abartmışım çünkü hemen geri düşüyorum.

Bran yere düşmeden önce beni yakalıyor ve yatağa geri yatırıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Onları durdurmak zorundayım. Onun ekmeğine yağ sürüyorlar. Bunu hem Killian'ı hem de Lan'ı dışarı çekmek, bir savaş başlatmak ve kaosu kışkırtmak için yaptı. Bunun sebebi ben olmak istemiyorum Bran."

"Bence artık çok geç, küçük prenses."

Boğazımın arkasında bir yumru oluşuyor ve bağırmak mı yoksa ağlamak mı istediğimi bilemiyorum.

Kapı açılıyor ve ikimiz de döndüğümüzde Killian'ın bir kolu yanında gevşek bir şekilde durduğunu görüyoruz. Elini, boynunu ve gömleğinin yakasını kan sıçramaları kaplamıştı ama yüzü temiz ve ruhani görünüyordu.

Bükülmüş.

Seri katillerin eve döndüklerinde böyle göründüklerini hayal ediyorum, tamamen bağımsız, hatta muhtemelen kana susamışlıklarını tatmin ettikleri için sevinçli. Sanki bu görüntüyü onaylarcasına kanlı parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor

Az önce içtim.

Korkmam, dehşete düşmem gereken kısım burası ama bunun yerine kalbim kırılıyor.

Pembe gözlükler olmadan, bunun nereye gittiğini açıkça görebiliyorum. Ya da belki de görüyordum ama kendime yalan söylemeye devam ediyordum.

Beni görünce duraklıyor ve birkaç adımda bana ulaşırken gözlerinde bir ışık parlıyor.

Killian'ın varlığının her şeyi kuşatmasına asla alışamayacağım. Çabalamadan bile dikkatimi nasıl yiyip bitirebildiğine.

O yakınımdayken, başka hiçbir şey hissetmiyorum. Tüm varlığım, kuzgunların uğursuz yerlere toplandığı gibi ona akın ediyor.

Bran ona yol verir ve hemen dışarıda olacağını söyler.

Killian ağabeyimin odadan çıkıp kapıyı kapattığını fark etmemiş gibi görünerek yatağa oturuyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. Başparmağı

-Kanlı başparmağıyla arkasına vuruyor. Diğer eli kıpırdamadan yanında asılı duruyor. "Daha iyi hissediyor musun? Ağrı kesici aldın mı?"

Ses çıkarmadan başımı sallıyorum, "Onu sen mi öldürdün?" diye fısıldarken aldığım her nefeste göğsüm ağrıyor.

Görünürdeki yumuşaklık kaybolur ve şeytanlarının çirkin kafalarını ortaya çıkarmasına izin verir. "Ya yaptıysam?"

Midem bulanıyor ve kalbimin az önceki kırılma sesi daha da yükseliyor, hatta sağır ediyor. Elimi onunkinden çekmeye çalışıyorum ama o sadece parmaklarını sıkıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yapma. Kapıyı suratıma çarpmandan hoşlanmadığımı çok iyi biliyorsun."

"Ve seni böyle kanlar içinde gördüğümde bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

"Sana dokunmakla kalmayıp seni dövmeye cüret ettikten sonra hareketsiz kalmamı mı bekliyordun?"

"Hayır, ama onu döveceğini düşünmüştüm, belki ve Tanrı biliyor ki bunu hak ederdi, ama onu öldüreceğini değil. Benim bakış açımdan düşüneceğini sanmıştım. Eğer düşünseydin, birinin ölümünün arkasında olmanın suçluluğunun beni mahvedeceğini fark ederdin."

"Peki ya benim bakış açım? Sen şeytanlarımı uzak tutan, yeni günleri iple çekmemi sağlayan kişisin. Sen benim siyah-beyaz dünyamdaki tek kırmızısın. Sen benim *amacımsın*, ama o sana zarar verdi. Ellerini bana ait olanın üzerine koydu. *Benim* kızıma." Bir elini boğazıma doladı. Sert değil, sadece kontrolün kimde olduğunu anlatmaya yetiyor. "Beni dinle ve iyi dinle, Glyndon. Tüm hayatımı gerçek doğamı bastırarak geçirdim, ama senin için şeytanlarımı isteyerek kucaklarım. Eğer seni koruyabileceksem şeytana, canavara ve hangi silaha dönüşmem gerekiyorsa ona dönüşürüm. Bu konuda beni asla ama *asla* sorgulamayacaksın, duydun mu beni?"

Çenemi kilitleme çabalarıma rağmen çenem titriyor. "Yani senin insanlık dışı davranışlarını izlemek ve buna sessiz kalmak zorunda mıyım?"

"Senin güvenliğin söz konusu olduğunda, evet. Ayrıca Devlin'i ben öldürmedim ama yeniden işlevsel olabilmek için aylar sürecek rehabilitasyon sürecinde ölümü dileyeceği kesin." Gözlerini kırpıştırıyor. "Ve kardeşin işkenceye katılmakta ısrar ederek eğlencemin bir kısmını aldı. Ona katlanamadığımı söylemiş miydim?"

Dudaklarım aralandı. "Gerçekten Devlin'in

yaşamasına izin mi verdin?" "Şimdilik."

"Neden?"

"Çünkü hayatını cehenneme çevirmeyi planlıyorum. İyileşene kadar bekleyeceğim ve onu tekrar döveceğim. Adım anıldığında korkudan titreyecek, arkasına bakacak ve güvenlik olarak bir ordusu olacak ama hiçbiri beni durduramayacak. Onun ısmarlama kâbusu olacağım."

Ağzım kurudu ama yine de "Hepsi bu mu?" diye sordum.

Uzun bir nefes veriyor ve boğazımı okşuyor. "Senin uğruna aldığım bir hayat için kendini suçlu hissetmeni de istemedim. Çünkü sizin iddialarınızın aksine, ben sizin bakış açınızla düşünüyorum. Ve ayrıca çok iyi farkındayım ki eğer

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir can alırsam, yakalanana kadar o heyecanı tekrar tekrar hissetmem gerekecek. Bu seçenek geçmişte tartışılabilir olsa da, sizi terk etmek zorunda kalacağım anlamına geldiği için şu anda kesinlikle bir olasılık değil."

Homurdanıyorum. "Kendimi özel mi hissetmeliyim yoksa dehşete mi kapılmalıyım bilemiyorum."

Boğazımı serbest bırakıyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Kesinlikle ilk."

"Ben özel miyim?"

"Öyle olmasaydın, olayları senin bakış açından görmeye çalışarak zamanımı boşa harcar mıydım? Ben fedakâr bir adam değilim, hiçbir zaman olmadım ve olmayacağım, ama artık benim bir parçamsın, bu yüzden senin gibi düşünmeye alışacağım."

Daha önce kırılan kalbim, Killian'ın çizgiyi aştığını ve büyükbabamdan ve hatta Lan'dan beni ondan uzak tutmalarını istemek zorunda kalacağımı düşünen kalbim, yavaş yavaş hayata dönüyor. Sanki oksijen hücumuyla başa çıkamayacakmış gibi sertçe atıyor.

Sanki bunların hepsi boş bir hayalmiş gibi.

Konuşmaya çalışıyorum ama o kadar tıkanıyorum ki birkaç deneme yapmam gerekiyor. "Ciddi misin, yoksa sadece duymak istediğimi bildiğin için mi söylüyorsun?"

"Söylediğim ya da yaptığım her şeyi sorgulamayı bırak. Bu gerçekten sinirime dokunuyor. Evet, manipülatif biriyim ama sana karşı değil. Senden ne istediğim konusunda her zaman açık oldum."

"Neymiş o?"

"Sen benimsin. Karşılığında sana dünyayı vereceğim."

"Dünya mı?" Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Dünyayı senin için ne tanımlıyor, Kill? Çünkü benim için sevdiğim adamın yanında uyanmak ve onun da beni sevdiğinden emin olmak. Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama sana aşık olduğumu biliyorum. O kadar zor ki, asla aynı şekilde hissetmeyeceğini bilmek acı veriyor."

"Asla yapamayacağımı kim söyledi?"

"Doğanız. Mesele değişmek istememeniz değil, gerçekten değişememeniz."

"Bana etiket yapıştırmaya kalkma. Benim aşktan anladığım asil ve şefkatli olduğu ve birini yeterince seversen gitmesine izin vermek zorunda kalabileceğin. Şunu anla Glyndon, sana karşı hissettiklerimin asil ya da şefkatli hiçbir yanı yok. Bu şiddetli bir saplantı, sahiplenme ve dengesiz şehvet volkanı. Eğer aşk istiyorsan, seni seviyorum, ama bu aşkın alışılmışın dışında bir versiyonu. Seni duvarlarımın içine alacak kadar seviyorum. I

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

seni şeytanlarımla konuşmana izin verecek kadar seviyorum. Hiç kimsenin beni içten dışa yok etme gücüne sahip olmasına izin vermemişken, senin beni ele geçirmene izin verecek kadar seni seviyorum."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sanırım göğsümden fırlayıp bir şekilde onunkiyle birleşmeye çalışıyor.

Gözleri erimiş lav gibiyken ve bana nefesimi kesen bir yoğunlukla bakarken bu öğrenilmiş bir davranış olamaz.

"Killian..."

"Bir daha sözlerimden şüphe etmeyi aklından bile geçirme." "Değildim... Sadece duygulandım."

"Tabii ki öylesin. Bahse girerim benim üzerimde nasıl bir güce sahip olduğunla ilgili haber hoşuna gitmiştir."

"Üzerimde sahip olduğun güçle bu adil." Bir elimi kaldırıp yanağını okşuyorum, gülümsüyorum, sonra dudağım zonklayınca irkiliyorum.

Kaşlarının inişine bakılırsa bundan hoşlanmamış gibi görünüyor. Sonra elimi tutup avucumu öpüyor ve ruhumun derinliklerinden gelen bir ürperti uyandırıyor. "Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğime söz veriyorum."

Ona inanıyorum.

Parmaklarındaki ve elindeki kanla kulağa daha uğursuz geliyor ama bunların hepsi Killian'ın bir parçası. Ve ona aşık olduğumda, bütün paketi almak zorundaydım.

İyi, çirkin ve berbat.

"Her şeye rağmen benden sıkılmayacağına emin misin?"

Dürtüyorum. "Ah, bebeğim. Öldükten sonra bile."

Gülümsüyorum çünkü her kelimesinde ciddi olduğunu biliyorum. "Güzel, çünkü tahmin et ne oldu?"

"Ne?"

Eğildim ve fısıldadım, "Seninim."

Burun delikleri genişliyor ve çenesinde bir kas kasılıyor. "Tekrar et."

"Ben seninim, Killian. Sanırım ilk tanıştığımızdan beri seninim."

Kollarımı beline dolayarak, yaralarımı tetiklememek için yavaşça göğsüne yaslanıyorum.

Buradan nereye gideceğimiz hakkında bir fikrim yok ama Killian'ın ayaklarımın altına serdiği dünya için hazırım.

Onunla birlikteyken olduğum cesur kıza dönüşmeye de hazırım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

40

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

LEVI

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ÜÇ HAFTA SONRA

Ofisimdeki deri koltukta amcamın yanında otururken, çocuklarım çaylak askerlerin duruşuyla arkamızda duruyorlar.

Ya da Bran'in. Lan, insanların ölümüne sebep olan yıkıcı bir enerji yayıyor.

Dördümüz de karşımızdaki sandalyede oturan kişiye bakıyoruz. Sağ kolu alçıda olmasına rağmen, koyu renk pantolonu ve düğmeli bluzuyla gayet soğukkanlı görünüyor.

Saçları şekillendirilmiş, ifadesi bilge bir keşişinkini andırıyor ve saygıdeğer bir insan olarak geçmesi için tüm belirtilere sahip.

Ama ben daha iyi biliyorum.

Kızımla yatan adamla konuşacağım bir gün olacağını hiç düşünmemiştim.

Astrid'le bir kız bebek beklediğimizi öğrendiğimizden beri aklımdan çıkmıyor ve şüphesiz bu görüntü her zaman görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Kızımın sonsuza dek genç kalabilmesi için bir cadıdan bizi zamanda geriye götürmesini istemek için çok mu geç? Çünkü bunu kabullenmekte zorlanıyorum.

Amca'nın durumu daha da kötü ama yüz ifadesi daha hesapçı. Görünüşe göre, bu herifi paramparça etmeyi ve tek yönlü bir biletle Amerika'ya geri göndermeyi önerdiğinde ciddiydi.

Glyndon'ın bize "Anne, baba, erkek arkadaşım Killian'la tanışın" diye küstahça tanıttığı adamdan kurtulacağım anlamına geldiği için tamamen karşı olmadığım bir seçenek.

Evet, daha önce de erkek arkadaşları oldu ama onları eve getirme ihtiyacı hissetmedi. Ayrıca, mesafelerini koruduklarını biliyordum çünkü Lan bundan emin olmuştu. Görünüşe göre, bu Killian'la yapamıyor.

"Levi," diye konuşuyor amcam Killian'la göz temasını kesmeden. "Sence de bu adam Glyndon'ın kalbini kırdıktan sonra senin evinde yüzünü gösterecek kadar utanmaz değil mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Gerçekten de öyle amca. Uzak durup bizi görmezden gelebilirdi ama anlaşılan bizi ziyaret etmenin doğru olduğunu düşünmüş."

"Onunla işimiz bittiğinde ailesinin onu tanıyamayabileceğini ona kim söyleyecek?"

"Onu fazla hırpalamayalım amca. Ne de olsa babasını tanıyorsun." Gözlerimi tüm konuşmayı aynı boş ifadeyle takip eden Killian'a dikiyorum. "Bak ne diyeceğim, evlat. Eğer Glyndon'dan ayrılırsan ve o da bunu senin yaptığını bilirse, seni bu işkenceden kurtarırız."

"Kusura bakmayın efendim ama bu tehditler bende işe yaramıyor," diyor küçük pislik küçük bir gülümsemeyle. "Landon'a sormalısınız. O daha kötülerini denedi ve başarısız oldu."

"Denemekten vazgeçmediysem başarısız olmuş sayılmam," diyor Landon. "Ve sen de babamı dinlemelisin çünkü sana kolay yolu öneriyor."

"Kesinlikle öyleyim," diyorum. "Amca, farklı koşullar altında, kızımın kalbini kırdıktan sonra onunla birlikte olabileceğini düşünen biriyle nasıl başa çıkacağız?"

"Düzeltme." Killian kaşlarını kaldırdı. "Onun kalbini ben kırmadım. Sahte bir arkadaşına ölebileceğini söylediğim kesilmiş bir videodan bir kesit gördükten sonra kırdığımı düşündü. Görmediği şey, bana ölmek isterse ona ne söyleyeceğimi sorduğu görüntülerin geri kalanı. Sonrasında güldü ve belki yanında birini götürebileceğini söyledi. Bu arada o kişi Glyndon'dı. Onunla birlikte kendini uçurumdan aşağı atmak istedi ama Glyndon son anda kaçtı. Glyndon'ın davranışları yüzünden aylarca kendini çok kötü hissetti, ona en çok ihtiyacı olduğu anda onu hayal kırıklığına uğrattığını ve bu yüzden intihar ettiğini düşündü. Eminim Landon ve Brandon'ın da size söylediği gibi, ölmedi ama şu anda ölümü diliyor."

Kendinden emin, iddialı konuşma tarzına bir kaşımı kaldırıyorum. Kuzenimin bu herifin yaşlarındayken nasıl olduğunu hatırlatan şaşırtıcı, kesinlikle dehşet verici bir şey.

Amcam da bağlantıyı kurmuş olmalı, çünkü dudakları bir çizgi halinde gerildi. "Landon bana senin şiddet geçmişin olduğunu söyledi, evlat."

"O da öyle, ama kirli çamaşırlarını herkesin görmesi için ortaya döktüğümü göremezsin. Söylemem gerekirse, bu sana hiç yakışmıyor Landon."

Büyük oğlumdan yayılan gerginliği hissedebiliyorum ama Bran omzunu sıvazlıyor ya da belki de bir kurşun gibi patlamasını engellemek için tutuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dördümüz arasında Bran kesinlikle küçük pisliğin tarafında olan tek kişi.

"Glyndon zaten onu seçti baba ve onu mutlu ediyor, bu yüzden belki de müdahale etmemelisin" dedi bana daha önce.

Lanet olsun, müdahale etmeyeceğim.

Onunla konuştukça, ondan daha az hoşlanıyorum.

Bunca yıl tek kızımı bu serseriye teslim etmek için yetiştirmedim.

"Bakın, benimle ilgili çekincelerinizi anlıyorum," diye devam ediyor ciddi bir tonda. "Ama şiddet kullanımım, dürtü kontrolümün daha fazla çalışmaya ihtiyaç duyduğu gençlik yıllarımdaydı. Artık sadece Glyndon'ı korumak zorunda kaldığımda şiddete başvuruyorum. Asla ona ya da onun arkadaşlarına ve ailesine yönelik değil."

"Bunlar güzel sözler," diyor Amca.

"Her birini kastediyorum ve onu hayatım pahasına koruyacağıma söz veriyorum."

"Tabii bu arada *kazara* hayatını kaybetmezsen," diye mırıldanıyor Landon.

"Şimdi, Landon." Sert görünmeye çalışıyorum. "Yabancıların önünde tehdit etmek yok. Daha sonra sana karşı kullanılabilir."

Killian sanki diyaloğun son kısımlarını duymamış gibi sadece gülümsüyor. "Glyndon beni kabul etmenizin zor olacağını söyledi ama onun iyiliği için onayınızı almaya çalışacağım -seni saymıyorum Landon. Senin fikrin umurumda değil. Bay ve Bay King, bunca yıldır Glyndon'ı gündeme getirdiğiniz için size saygı duyuyorum. Aslında, hayatında olmadığım süre boyunca onu koruduğunuz için size şapka çıkarıyorum, ama şunu bilin ki onu benden asla alamayacaksınız. Bacaklarımı ve kollarımı kırabilirsiniz ama ben yine de ona doğru sürünebilirim."

"Yani bize kızımdan geri adım atmayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

"Yakınında bile değil, biraz bile değil."

"Pekâlâ." Amca ayağa kalkar. "Gözüm üzerinde olacak evlat. *Gözlerini* çoğul yap ve eğer prensesime herhangi bir şekilde zarar verdiğini öğrenirsem, bir daha asla doğru düzgün nefes alamayacağından emin ol."

"Sana bir tavsiyem var Killian, sana verebileceğim tek tavsiye. Eğer kızıma acı verirsen, gönüllü olarak ortadan kaybolmak isteyebilirsin, çünkü seni bulduğumda öldürürüm."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Lütfen yap. Çizgiyi aşarsam dilediğinizi yapma izniniz var, ancak ilişkimize müdahale etme veya sabote etme izniniz yok."

"Bizi tehdit mi ediyorsun?" Ben soruyorum.

"Tabii ki hayır." O sinir bozucu şekilde gülümsüyor. "Sadece bir bilgi aktarıyorum."

Amcam ona baktı, sonra dışarı çıktı ve ben de peşinden gittim, oğullarımı haşaratla bıraktım.

Dışarı çıktığımızda, Brandon ortamı sakinleştirmeye çalışırken Killian ve Landon'ın pasif agresif sözler sarf ettiklerini duyabiliyorum.

Koridora çıktığımızda amcam, "O çocuğu yakından izlemeni istiyorum, Levi," dedi.

"Bana söylemek zorunda değilsin. Glyndon'ın o piçi gerçekten terk etme ihtimali nedir?"

"Sıfır. Ona aşık olduğunu ve onun kendisini daha iyi, daha cesur bir insan yaptığını söyledi."

Küçük pislik.

"Bu da yetmezmiş gibi Aurora ondan hoşlanıyor ve benim aşırı korumacı olduğumu söylüyor."

"Saçmalık. Glyndon söz konusu olduğunda böyle bir şey yoktur."

"Ben de öyle dedim."

"Eğer teselli olacaksa, Astrid haftalardır onun lehine bir kampanya yürütüyor. Hatta beni zor davranmamam ya da onunla bir suçluymuş gibi konuşmamam konusunda uyardı. Kızımı elim titremeden teslim etmeyeceğimi bilmiyor mu?"

"Onu teslim etmiyoruz. Şimdilik onun hareketlerini gözlemliyoruz."

"Belki birkaç ay içinde ayrılırlar ve tüm bu maskaralıktan kurtuluruz."

Amca bir iç çeker. "Yerinde olsam bu kadar umutlu olmazdım. İkisi de çok derinde. Sen görmeyi reddediyorsun diye orada olmadığı anlamına gelmez."

Yemek odasına ulaştığımızda içimden küfrediyorum. Masayı hazırlarken çalışanlara göz kulak olan Aurora bizi görünce gülümsüyor ve onları yalnız bırakıyor.

"Ee?" Bizi izliyor. "Zavallı çocuğa yeterince işkence ettiniz mi?"

"Kötü haber şu ki ona işkence etmek imkânsız," diyor Amca. "İyi haber ise zayıf noktasının Glyndon olduğunu bilmemiz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Oh, Jonathan." Kolunu onunkiyle birleştirir. "Bırak öyle kalsınlar. Gençlik aşkı çok güzeldir."

Amcam ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz çünkü bu Astrid'in daha önce söyledikleriyle neredeyse aynı şey.

Karımdan bahsetmişken, Amca ve Aurora'dan ayrılıp onun en sevdiği yere, yatağımızın yanına gidiyorum.

Sanat atölyesinin kapısını açtığımda onu Glyndon'la birlikte atölyenin ortasında dikilirken buluyorum.

Buraya geldiğimde fark edilmemeye alışkınım, bu yüzden onun yaratıcı zamanını bölmüyorum. Bazen sadece odaklanma modunda olduğunu görmek için saatlerce onu izliyorum. Diğer zamanlarda, bir molaya ihtiyacı olduğunu hissediyorum ve dikkat dağıtıcı olarak hizmet ediyorum. Bu tür durumlar genellikle fırçalarının ve paletlerinin ortasında onu becermemle sonuçlanır ve genellikle berbat görünmemize neden olur.

Bu kadınla tanışmamın üzerinden neredeyse otuz yıl geçti ve ona her baktığımda hâlâ kanımın beynime -ve sikime- hücum ettiğini hissediyorum.

Kaç yaşına geldiğimiz önemli değil, o hala benim vahşi tarafımı evcilleştiren, karanlığıma ışık ve günlerime huzur getiren kadın.

Hâlâ gördüğüm en özgür ruha sahip.

Şu anda, duvardaki karmakarışık siyah-kırmızı tabloya bakarlarken Glyn'i omzundan tutuyor.

Karmakarışık diyorum çünkü Astrid ve oğullarımızın bana söylemekten hoşlandığı gibi sanatsal açıdan cahilim. Sadece Glyn "Sorun değil baba, sanatı hissetmek için anlamak zorunda değilsin" diyor.

Çünkü o özel biri, benim küçük Glyndon'ım. Hataya karşı da şefkatli. Annesi gibi.

Ama artık küçük değil ve ne zaman aklıma gelse sinirlendiğim inatçı bir erkek arkadaşını eve getiriyor.

"Bunu bana neden daha önce göstermedin?" Astrid kaşlarının arasına yumuşak bir ifade yerleştirerek soruyor.

Glyndon avucunu onun şortundan aşağı kaydırıyor. Yan yana durduklarında birbirlerine hem çok benziyorlar hem de çok farklılar. Aynı boydalar, aynı gözlere sahipler ama diğer her şey onları birbirinden ayırıyor.

Eşim olgun bir güzelliğe sahip, yıllarca belalı bir iş kadını, sanatçı, eş ve en önemlisi anne olmanın getirdiği bir güzellik.

Çocuklarımın annesi olmasaydı asla iyi bir baba olamazdım. Üçü arasındaki farkı anlıyor ve bunu ezmemek için elinden geleni yapıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Landon ve Brandon'a asla aynı kıyafetleri giydirmedi. Bir kere bile.

Ve insanlar ona benzer kıyafetler içinde sevimli görüneceklerini söylediklerinde, sırf herkes sevimli olduklarını düşünecek diye kimlik duygularını feda etmeye hazır olmadığını söyledi.

"Sanırım yeterince iyi olduğunu düşünmedim," diyor Glyn. "Bran'in sana bunu göstermemesi gerekiyordu."

"O yapmadı. Aslında sanat stüdyona gizlice girdim. Biliyorum, biliyorum. Girmemeliydim ama neredeyse bir yıldır bana hiçbir şey göstermedin." Parmaklarını kızımızın omzunda sıkıyor. "Ve bu sadece yeterince iyi değil, aynı zamanda duygusal bir başyapıt. İlk gördüğümde duygu selinden gözlerim yaşardı."

"Gerçekten mi?"

"Sana hiç yalan söyledim mi?"

"Teşekkürler." Sesi titriyor. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Ortaya koyduğun şeyi herkes beğenmeyecek ve bu sorun değil, Glyn. Sadece diğer insanların fikirlerine kulaklarını tıka ve sadece sanatına odaklan. Tabii hâlâ bu yolda devam etmek istiyorsan."

"Tabii ki biliyorum."

"Elinde bir fırça ve dudaklarında hınzır bir sırıtışla kendini her zaman en iyi sen ifade ettin."

Glyn kıkırdar, sonra annesine sarılır. "Teşekkürler anne, gerçekten. Her şey için."

Astrid yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle onun sırtını sıvazlıyor. "Bu, bundan sonra bana eserlerini göstereceğin anlamına mı geliyor?"

"Yapacağım."

"Güzel. Şimdi bana bunu yaparken ne düşündüğünü söyle?"

Glyn mahcup bir şekilde gülümser. "Güzel bir kâbus." "Bunu sevdim."

"Ben de."

"Ayrıca, Landon bana size zorluk çıkardığını söylediği için Profesör Skies ile konuştum."

"Lan mı yaptı?"

"Evet," diyor Astrid yavaşça. "Ama garip olan şu ki, Profesör Skies maskeli bir adamın kendisini ziyaret ettiğini ve onu tehdit ettiğini söyledi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Seni rahatsız etmeye devam ederse, günlerini saymaya başlasa iyi olur. Bana karşı dürüst ol. Sence o Lan mıydı?"

Glyn nefesini bırakır ve başını sallar. "Ben de bana karşı tavrının neden aniden değiştiğini merak ediyordum. Hatta tüm sınıfın önünde resmimi övdü ki bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Artık her şeyin tehdit yüzünden olduğunu biliyorum ve hayır anne, bunun Lan olduğunu sanmıyorum."

"Oh, tamam. Büyük kardeşin sorun çıkarırsa bana haber verirsin, değil mi?"

"Hayır anne, üzgünüm ama yapmayacağım. Aslında Bran de yapmayacak. Lan büyük bir çocuk. Sen onu izlemeden de kendi başının çaresine bakabilir."

"Glyndon! Karşılıklı konuşma alışkanlığını nereden öğrendin?"

"Ben sadece... her şeyi içime atmak yerine yüksek sesle söylediğimde daha iyi hissediyorum."

Karım gülümsüyor. "Zamanı gelmişti. Seninle gurur duyuyorum bebeğim. Seni olduğun gibi anlayan ve seven birini bulduğun için de çok mutluyum."

Yanaklarını belli belirsiz bir kızarıklık kaplıyor. "Sence Killian beni seviyor mu?"

"Seni seviyor mu? Hayır, bundan daha fazlası. Senin için ortalığı kasıp kavurmaya hazır gibi görünüyor ve inan bana bu tür bir aşk nadir bulunur."

"Öyle mi düşünüyorsun?" "Eminim."

"Bu bizden biri olmalı." İçeri girmek için bu anı seçtim ve sonra bir elimi karımın beline doladım.

Kollarıma mükemmel oturuyor. Bu kadın benim için yaratılmış ve aksini düşünmeyi reddediyorum.

"Baba." Glyn somurtuyor. "Neden öyle dedin ki?"

"Çünkü o küçük bir psikopat, işte bu yüzden. Büyüdüğünde ne hale geleceğini bir düşünün."

"Aiden?" Astrid muzip bir gülümsemeyle soruyor. "Onu hâlâ seviyorsun."

"Ona *tahammül* ediyorum, onu sevmiyorum prenses."

"Oh, lütfen. Çocukluğunuzdan beri Aiden'a karşı aşırı korumacısınız. Her halükarda, Aiden ailesini dünyanın üstünde tutan bir adam, bu yüzden yargılayıcı olmayın."

"Evet, baba, yargılayıcı olma."

"Şimdi ikiye bir oynuyoruz, değil mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Astrid bana, utanmadan kızımızın tarafını tutarak, "Kendini bu duruma sen soktun," diyor.

"Seni hâlâ seviyorum baba." Glyn yanağımı okşuyor, sonra sırıtıyor. "Sen öpüşmeye başlamadan ben gideyim."

Stüdyodan çıkarken kahkahası havada yankılanıyor.

Karım elini kaburgalarımdan göğsüme doğru kaydırıyor, gözlerinde parlayan bir ışık var. "Öpüşmeye başlayacak mıyız, kralım?"

Beni öfkeli bir volkana dönüştürmek için sadece birkaç vuruşu yetiyor. "Emin değilim. Az önce benim yerime Killian'ın tarafını tuttun."

"Çünkü mantıksız davranıyorsun ve bunu sen de biliyorsun. Kızımızı uçurumun kenarından döndürdü ve sadece bu bile beni sonsuza dek minnettar kılıyor." Eli yanağıma gidiyor, "Gerçekten beni öpmeyecek misin?" derken sesi yumuşuyor.

"Sana asla hayır demem prenses." Gerekirse ona tekrar tekrar kaybederim.

Parmaklarım çenesini kaldırıyor ve ağzım onunkiyle buluşuyor. Onu minnettarlıkla, sevgiyle ve hayatımda olmasına duyduğum mutlak ihtiyaçla öpüyorum.

O benim

hayatım.

Karım.

Çocuklarımın annesi.

Benimkini.

Kızımı yeni kaybettim.

Xander: Lütfen bana bunun mecazi olduğunu ve Glyn'in gerçekten iyi olduğunu söyle.

İyi derken nefes almasını kastediyorsanız, tabii ki iyi. Ama eve bir oğlan getirdi ve o korkunç "Onu seviyorum" sözlerini söyledi.

Eninde sonunda bunu yapacağını biliyordun, değil mi? O on dokuz yaşında Lev, dokuz değil.

Bunu sadece oğulları olan biri söylüyor. Anlamıyorsun, o yüzden nazikçe siktirip gitmeye ne dersin?

Oğul sahibi olmanın nesi yanlış? Kıskanma.

Katılıyorum. Oğullar çok boktan. Ayrıca, Remi'nin özel birini bize ne zaman tanıtacağını merakla bekliyorum.

Cole: Anladığım kadarıyla, özel *birileri* olacak. Bu çapkınlık eğilimini nereden aldığını merak ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Siktir g i t, Nash. Oğlum sağlıklı bir üniversite öğrencisi olarak hayatını yaşıyor ve kimsenin onu utandırmasına izin vermeyeceğim.

Xander: Benim BAŞSAĞLIĞI hakkında Glyn, Kaptan. Bu benim Cecily'mi elimden alacaklarını düşünmek en kötü kabusum.

Alo? Bağımsız olabilecek yaştalar, hayatlarını yaşamalarına izin vermeyi normalleştirebilir miyiz?

Cole: Ariella'm hariç. O sadece on altı yaşında. Benim Ava'm da yasak bölge. Bunu duydun mu, Aiden? Eli'a söyle.

Eli'ı bir şey yapmaktan alıkoyabileceğini sanacak kadar hayalperestsin. Ben bile artık onun hareketlerini belirleyemiyorum.

Bunu göreceğiz. Kızıma yaklaştığında y a ş a n a c a k şiddet için beni suçlama.

Patlamış mısırı getireyim.

Sen de Ron. Oğlunu Ari'mden uzak tut.

Ronan: Bunu söylemesi gereken kişi benim, sikik. O küçük bir cehennem sapığı gibi. Tanrım, Remi'nin hayatı için korkuyorum.

Levi: Beni istediğiniz kadar fırçalayabilirsiniz, ama çocuklarınızı kaybettiğinizde gülen ben olacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

SONSÖZ - GLYNDON

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ÜÇ AY SONRA

"Sarhoş musun?"

Killian'a geniş bir sırıtışla bakıyorum ve bir gözümü kısıyorum. "Sinirlendiğinde sesinin çok ateşli çıktığını biliyor muydun?"

"Glyndon," diye mırıldanıyor.

"Benim adımı söylediğinde de sesin ateşli çıkıyor."

Parmağını tezgâha vuruyor, belli ki bir cevap bekliyor.

"Ne? Sadece iki içki içtim. Değil mi Niko?" Gareth bize içki hazırlarken mutfak tezgâhında otururken suç ortağıma bakıyorum.

Tamam, belki söylediğimden daha fazla alkol vardı ama hepsi Killian'ın suçu. Hastanedeki vardiyasından eve gelmesini beklemekten sıkıldım, Nikolai içmeye başlayınca ben de ona katıldım.

Yine de bekledim, çünkü saat şu anda on bir gibi ve yorgunum ve yarın erken bir dersim var. Ama yurda geri dönemezdim, çünkü bu piç beni sadece onun üstünde uyumam için eğitmişti.

Ya da ben kendime böyle söylüyorum.

Acı gerçek şu ki, son birkaç aydır bu adama sırılsıklam aşık oldum ve her saniyesinden keyif alıyorum.

Killian, alışılmışın dışındaki yöntemleri, düşünceli kişiliği ve kasvetli zihniyle her zaman Killian olacak, ama beni gördüğünde sırıtıyor, beni memnun ettikten sonra alnımdan öpüyor. Beni bensiz nefes alamıyormuş gibi beceriyor.

Bana, yıllardır çektiği fotoğraflar gibi, dünyanın bilmediği yönlerini gösteriyor. Son zamanlarda kırmızı odası bizim, daha doğrusu benim fotoğraflarımla doldu. Farklı pozisyonlarda. Seks sırasında. Seks dışında. Ben bakarken. Bakmadığım zaman.

Benim onun başyapıtı olduğumu söyledi.

Diğer insanlar için endişelenmeme bile gerek yok çünkü benden başka kimseyle görüşmüyor. Biliyorum çünkü geçen gün birlikte öğle yemeği yiyebilmek için ona tıp fakültesinde sürpriz yapmaya gittim ve o ders kitabından bir şeyler okurken bir kız neredeyse göğüslerini onun koluna sürtüyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Elini kadının alnına koydu ve sanki bir haşereymiş gibi onu itti - dikkatini görevinden ayırmadan.

Ben yanındayken başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyor - onun sözlerine, benimkilere değil.

Ancak birkaç adım uzaklaştığımda o kalp durduran sırıtışıyla bana baktı. Bu noktada sağlığım için cidden kötü.

Şu anda kesinlikle sırıtmıyor. Hatta gözleri biraz daha kısılıyor. "Ben yokken sarhoş olmak hakkında ne demiştim? Ve o orospu çocuğunun adı Nikolai."

"Glyn ile benim bağ kurmamı, Şeytan'ın varisi olmamı kıskanıyor musun?" Kuzeni yarısı boş bir kadehi ona doğru tutuyor, ağzını boktan bir sırıtış kaplıyor.

Killian onu tamamen görmezden geliyor, sonra bir kolunu sırtıma doluyor ve beni zahmetsizce omzuna atıyor.

Tanrım.

Bu mağara adamı davranışı bir gün beni öldürecek.

Ama kan beynime hücum ederken hâlâ kıkırdıyorum ve onun sırtına tutunuyorum.

"Kaslarını hissetmeyi seviyorum," diye mırıldanıyorum, ellerimi ulaşabildiğim her yerde okşuyorum.

Homurdanıyor, sesi alçak ve seksi, ya da belki de şu anda sadece azgınım. "Siktiğimin alkolü."

Sonra merdivenlere giderken bir yastık alır ve Nikolai'ye fırlatarak kafasının arkasına vurur.

Gareth kıkırdar.

Nikolai ayağa fırlar. "Senin derdin ne lan, orospu çocuğu? Bana bok atmayı kes."

Killian merdivenlerden çıkıp yatak odasına girerken ona bakmaz bile.

Beni nazikçe yatağa yatırıyor ve ben de dirseklerimin üzerinde yükselirken karşılık olarak sızlanıyorum. Taş gibi karın kaslarını ve akıllardan çıkmayacak güzellikteki karga dövmelerini ortaya çıkarmak için tişörtünü çıkardığı sahneyi yakaladığımda duraklıyorum. Sonra pantolonunu tekmeleyerek çıkarıyor ve geriye sadece boxer'ı kalıyor.

Onun fiziksel mükemmelliğine ve her şeyin benim olduğu gerçeğine asla alışamayacağım.

Ya da son birkaç aydır ne kadar mutlu olduğuma.

Killian yatağa tırmanıyor, beni üzerine kaldırıyor ve gözlerini kapatıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yuvarlanıyorum, böylece karnım yarı uyanık ereksiyonuyla buluşuyor ve çenemi göğsünde birbirine kenetlenmiş ellerime dayıyorum.

Gözlerinde koyu halkalar var ve her zamankinden daha yorgun görünüyor.

Bu yıl tıp fakültesinde bir sürü dersi var ve bu yetmezmiş gibi, kulüpler arasındaki tüm savaş olayı daha da kötüye gidiyor.

Devlin'in istediğini elde etmesinden ve herkes arasında kaos yaratmasından nefret ediyorum. Sonuç olarak, çocukların son zamanlarda çok daha fazla işi var. Jeremy çok meşgul olduğu için neredeyse hiç ortalıkta görünmüyor ve Nikolai ile Gareth sadece bu gece içki içebilmek için izin aldılar.

Herkes Killian'ın ne kadar çok görev üstlenirse üstlensin yorulmayan bir makine olduğunu düşünüyor ama o bir insan.

Yaralanıyor, kolu kırılıyor ve bir dahi olsa da kesinlikle bir robot değil.

"Yoruldun mu?" Mırıldanıyorum.

"Yorgun değilim." Sesi göğsümde gürlüyor ama gözlerini açmıyor. "Ben yokken o pisliklerle içtiğin için sana kızgınım."

"Sadece içiyorum."

"Tanrı bilir ne kadar uzun süredir erotik bir şekilde konuşuyorsun. Birinin seni seks sırasında hayal etmesi düşüncesi beni öldürüyor."

Haklısın. Başka birinin bana dokunacağı düşüncesi bile onu çıldırtıyor. Bugün hala IG'de paylaştığım elin sahibini arıyor. Şaka yapmıyorum, ailemden ya da tanıdıklarımdan biriyle her karşılaştığında ellerini kontrol ediyor.

Tanrıya şükür Moses genelde eldiven giyer.

Göğsünü okşadım. "Bu açıdan hiç düşünmemiştim." "O zaman düşünmeye başla."

"Belki de Nikolai haklıydı."

Bu sefer tek gözünü açıyor. "Ne hakkında?"

"Senin için o kadar özel olduğumu söyledi ki bensiz nasıl olacağını hayal etmek bile korkutucuymuş."

"Buna gerek yok, çünkü sensiz ben olmayacağım, küçük tavşan."

Kalbim yine o vahşi taklayı atıyor, hani şu duyguların kabarmasıyla derimin parçalanacağını hissettiğim takla.

Ben bir cevap veremeden devam etti: "Arkamdan konuşmaktan rahatsız olmuyor musun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bran'e bunu her zaman yapıyorsun. Ayrıca Anni'ye sormama da gerek yok. Ona sadece bir konu verirsen her türlü bilgiyi ve daha fazlasını sağlayacaktır. Bana senin acımasız olduğunu söyledi."

"Annika kendisi için endişelenmeli, çünkü Jeremy onun küçük aşkını öğrendiğinde acımasızlığın ne olduğunu görecek."

"Heeey! Ona söyleme. Ayrıca, Creigh onunla ilgileniyor gibi değil. Gerçi artık bundan emin değilim. Son zamanlarda garip davranıyorlar, *hem de çok* garip."

Artık açık olan gözlerinden karanlık bir bakış geçti. "Sen

karışma." "Ne? Neden?"

"Sadece onların işine karışma. İnanın bana, çok kanlı."

Gözlerimi kısıyorum, bir şekilde benden bilgi sakladığını hissediyorum.

Ayrıca Jeremy ile yakınlar, yani tabii ki onun tarafında olacak, Anni'nin değil. Ama neden hikayede daha fazlası varmış gibi hissediyorum?

Gözlerini tekrar kapatır. "Şimdi, uyu."

"Ama ben uyumak istemiyorum."

"Uyu yoksa seni beceririm. Ve bu nazik bir sikiş olmayacak. Sana çığlık attıracağım, sonra da sesini boğacağım ki kimse duymasın."

Yutkunuyorum ama bu korkudan değil. Göbeğim kasılıyor ve kalçalarımın arasında zevk havuzları oluşuyor.

Bu adamın içinde, onu sık sık uçuruma sürükleyen soğukkanlı bir canavar gizleniyor. Düşmesini engellediğimi söylüyor.

Benden önce amaçsız bir canavardı. Şimdi, o

benim canavarım.

Ve bu ilk alışılmadık karşılaşma, onunla nasıl tanışmam gerektiğiydi.

Çok uyuşuktum, kimseyi düşünemeyecek kadar kendimde değildim. Hayattan ve kendimden nefret ediyordum ve bu olay acı verici bir patlamayla aklımı başıma getirdi.

Psikiyatristim bahaneler bulduğumu söylerdi. Ben de diyorum ki, kendimi bu şeytan sayesinde buldum.

Bütün kızlar kahramanı sevmez. Kaderimde kötü adama aşık olmak varmış.

Çünkü biliyorum, beni herkesin önüne koyacağını biliyorum.

Kendisi de dahil.

Ben de yüzünü tuttum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Genelde seks ya da şefkat konusunda bu kadar açık sözlü değilimdir, çünkü istediğini almasını seviyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Biz böyle çalışırız.

Ama şu anda onu öpmek, kavga etsem bile onu bir kez olsun istemediğimi göstermek istiyorum.

Her zaman öyleydim.

Her zaman.

Alt dudağımı ağzıyla ısırırken homurdanıyor ve sonra bizi ters çeviriyor, bir eli boğazımda.

"Sana bir çıkış yolu verdim, ama sen devam ettin ve reddettin. Şimdi gerçekten boku yedin, bebeğim."

"Çıkış yolu istediğimi kim söyledi?" Sırıtıyorum.

"İşte benim kızım. Şimdi bana duymak istediklerimi söyle." Avuç içim yanağıyla buluşuyor. "Ben seninim, canavar." "Ve ben de seninim, küçük tavşanım."

Ve sonra bana birbirimize ne kadar ait olduğumuzu gösterdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

SONSÖZ - KILLIAN

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Benim ve Glyndon'ın hayatında çok fazla sinir bozucu insan olduğunu fark ettim.

Daha spesifik olarak, onun zamanını benden çalmanın harika bir fikir olduğunu düşünen insanlar.

Bu konudaki tolerans seviyem yavaş ama emin adımlarla azalıyor ve sınırıma ulaştığımda kopacak kıyametten ben sorumlu tutulamam.

Aslında bu sınır yaklaşık iki yıl önce, ilişkimize başladıktan kısa bir süre sonra tamamen aşıldı, ancak ben olaylara onun bakış açısından bakmaya söz vererek hata yaptım.

O zamanlar, benimle birlikte olacak kadar bana güvenmesini sağlayacak tek şey buydu. Ama şimdi, gerçekten arkadaşa ihtiyacı olduğunu kabul etmek zorundayım.

Olduğu gibi tanınmak istiyor.

Her ne kadar uyanık olduğum her anı onun içine gömülerek ya da onu kollarımda tutarak geçirmek istesem de, arkadaşlarıyla ve iş arkadaşlarıyla dışarı çıkmak ve tüm o lanet olası maskaralıklar kadar küfür gibi bir şeye ihtiyacı var.

Ama anlıyorum.

Pek sayılmaz.

Yakınından bile geçemezsin.

Ancak, bu sinir bozucu şeylere sahip olmasına izin veriyorum, çünkü beni özlüyor ve beni özlediğinde ne kadar proaktif olduğunu seviyorum.

Bu geceki gibi.

Onu bir gündür görmedim ve bu işkence gibi bir şey olsa da planlamam gereken bir şey vardı.

Daha önce ona benimle uçurumun tepesinde buluşmasını söyledim, sonra ağacın arkasına saklandım.

Ve bekledim.

Glyn on beş dakika erken gelir ve arabasının motorunu yol kenarında durdurur ama farlarını kapatmaz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Küçük tavşanım uçuruma doğru yürüyor, kalçaları hafifçe sallanıyor. Bugün bir kot ceket ve bir elbise giymiş - kalçalarının ortasına kadar uzanan ve her hareketinde sallanan bir elbise. En sevdiğim renk olan kırmızı ruj bile sürmüş.

Glyndon benim için dünyadaki en güzel kadın. Ona her baktığımda, hayatımda yarattığı farkı hatırlıyorum.

Eğer o olmasaydı, çoktan yıkıcı, suç dolu bir yola girmiş olurdum ve aileme asla açılamaz ve onlarla bir orta yol bulamazdım.

Gareth ve ben Yılın Kardeşleri ödülünü alamayacağız ve ben de babamla asla duygusal olamayacağım ama oturup konuştuk. Avlanmaya bile geri döndük. Annemin bu hobiden hoşlanmamasına rağmen üçümüzün birlikte yaptığı tek aktivite.

Glyndon uçurumdan çok uzakta durmuyor, etrafına bakınıyor, muhtemelen beni arıyor. Bu gece hava yumuşak; ne rüzgâr var ne de dalgalar çarpıyor.

Telefonunu alırken saçları yüzünü kapatıyor. Kısa süre sonra telefonum cebimde titriyor. Muhtemelen ondan gelen bir mesajdı, henüz gelip gelmediğimi soruyordu.

Kelimelerle cevap vermek yerine, yanımda getirdiğim büyük kabı açıyorum.

Ateş böcekleri havada uçuşurken yumuşak sarı ışık kasvetli uçurumu yavaşça aydınlatıyor.

Glyndon başını kaldırıp bakıyor ve transa geçerken telefonu unutuluyor. Huşu içindeyken dudaklarının aralanmasına ve gözlerinin açılmasına bayılıyorum. Sanki içine girdiğimde daha fazla dayanamıyor ama yine de her saniyesinden keyif alıyor.

Ben arkasından sinsice yaklaşırken sarı ışık etrafında bir hale oluşturuyor. Nefesimi boynunda hissettiği anda irkiliyor ve o kadar hızlı dönüyor ki geriye doğru kayıyor.

Göz kamaştırıcı bir şekilde iki eliyle göğsümü kavrıyor ve telefonu yere düşüyor.

"Bu sahne tuhaf bir şekilde ilk tanıştığımız ana benziyor," diye fısıldıyorum.

"Beni korkuttun," diye nefes alıyor, kesinlikle eskisi kadar korkmuş değil

O

zama"Bana güveniyor musun, bebeğim?"

n. Duraklıyor, beni bırakmadan önce nefes alış verişi hızlanıyor. Uzanıyorum ve bir elimle beline sarılarak onu geri çekiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sırıtırken göğsü benimkine yaslanıyor. "Bu soruna cevap oldu mu?"

Çenemi gıcırdatıyorum. "Bunu bir daha yapma."

"O zaman bir daha aptalca sorular sorma. Sana güvenmeseydim neden bunca zaman seninle kalayım ki?"

"Benim cazibem mi?"

"O kelimenin anlamını bile bilmiyorsun." "Beni seviyor musun?"

Başını sallayarak iç geçiriyor. "Maalesef."

"*Maalesef mi?*"

"Evet, başka birini de seçebilirdim ama sen olmalıydın."

"Aynen öyle." Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Erken geldin."

"Seni ne kadar çok sevdiğimle ilgili o talihsiz şeyi hatırlıyor musun? Bu nedenle, seni belli bir süre görmediğimde aslında seni özlüyorum."

"Bu gerçekten de çok talihsiz bir durum."

"Ama manzara beklemeye değer. Tüm bu ateşböceklerini buraya getirmeyi nasıl başardınız?"

"Daha yeni yaptım. Tüm bu sıkı çalışma için bir ödülü hak ediyor muyum?" "Bunu beni etkilemek için mi yoksa ödül için mi yaptın?"

"İkisi de."

Gülümsüyor, başını sallıyor. "Ödül olarak ne istiyorsun?" "Evlen benimle, Glyndon."

Gülümsemesi donup kalıyor. "Ne?"

"Benimle evlenmeni istiyorum."

"Yirmi bir yaşındayız ve sen hala eğitimini tamamlamadın, ben de yüksek lisansıma devam etmek istiyorum. Ne dediğimde, ciddi misin?"

"Ne zaman olmadım ki? İstersen kariyerimize yerleştikten sonra evlenebiliriz, ama bu arada yüzüğümü parmağında taşıyacaksın."

Şoku atlatmış gibi görünüyor ve gözlerini nadir görülen bir parıltı kaplıyor. "Bunu ne zaman planladın ki?"

"Seni ailemi görmeye götürdükten sonra. Ailemle tanıştırdığım ilk kızla elbette evlenirdim."

Gözlerini kısıyor. "Bu analdan önce miydi sonra mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sırıtıyorum. "Sırasında, bebeğim."

Gülümsemesini gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Lanet sapık." "Bu bir evet mi?"

"Sormadın bile."

"Eğer sorarsam, bu hayır diyebileceğin anlamına gelir ve bunu bir cevap olarak kabul etmediğimi biliyorsun. Bu konuda değil."

Kollarını boynuma doluyor. "Sanırım lanetlendim." "Nedenmiş o?"

"Çünkü evleneceğim tek erkeğin sen olduğunu

düşünüyorum." "Bunu yeni mi anladın?"

"Oh, kapa çeneni." Gülüyor ve yanağımdan öpüyor. "Seninle evleneceğim, canavar."

"Güzel." Üzerinde adımın yazılı olduğu özel yapım yüzüğü parmağına takıyorum. "Artık resmen benimsin."

Ateş böceklerinin ışığı altında ona bakıyor. "Bu çok güzel. Teşekkür

ederim." "Bana minnettarlığını göstermen için daha iyi bir yolum var." Onu

tutuyorum

koluma girip onu da yanıma çektim.

Benim hızıma yetişmek için koşmak zorunda ve normalde yavaşlardım ama şu anda bu kadın için fazla sabırsızım.

Onun içinde olmaya bir sonraki oksijen ihtiyacımdan daha çok ihtiyacım var.

Bir ağaca ulaştığımızda, onu ağaca çarpıyorum - canını yakacak kadar sert değil, ama niyetimi anlayabileceği kadar sert.

Glyndon yutkunur. "Halkın içindeyiz, Killian."

Onu kalçalarından tutup ereksiyonuma doğru çekiyorum. "Yani? Nişanımızı kutlamalıyız." Diğer elimi elbisesinin altına kaydırıyorum. "Ayrıca, kırmızı ruj o ağzı sikmek için açık bir davetiye ve sen zaten amına daha iyi erişebilmem için bir elbise giydin, değil mi?"

Parmaklarım amını buluyor ve duraklıyorum. "Burada neyimiz varmış benim küçük sürtüğüm? Külot yok mu?"

"Seni özlediğimi söylemiştim," diye nefes veriyor.

"Beni delirtiyorsun bebeğim." Klitorisini kızdırıyorum ve başı bir iniltiyle ağaca yaslanıyor. "Bacağını belime dola. Bana tutun."

Her iki kolu ve bir bacağı boynumu ve belimi çevreliyor ama yine de "Herkes görebilir" diye fısıldıyor.

"Hayatta kalmak istiyorlarsa hayır." Sertleşmiş sikimi serbest bırakıyorum ve diğer bacağını kaldırıyorum. "Seni becerirken gözlerini benden ayırma bebeğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözleri benimkilerle buluşuyor, yarı kapalı, neredeyse kapalı, ama o kadar ateş dolu ki, doğrudan içinden geçmek ve her yanığı hissetmek istiyorum.

Bekâr bir rahibin sabırsızlığıyla içine giriyorum. Nefes nefese sikimin etrafında kenetleniyor, vücudu benimkiyle birleşiyor.

Belki de gelecekte beni daha çok özlemesini sağlamalıyım. Bir daha düşündüm de, hayır. Sadece bir gün sonra hala yoksunluk çekiyorum.

Parmaklarım boynuna dolanıyor ve bana daha sıkı sarılıyor. Beynini sikerken onu boğmam hoşuna gidiyor, Glyndon'ım. Bana bunun kontrolünü daha çok kaybetmesine neden olduğunu söyledi, çünkü o benim.

Çünkü bana *güveniyor*.

Onun inlemeleri ve zevk çığlıkları etrafımızda yankılanana, ateş böcekleri ve gecenin sessizliğiyle birlikte dönene kadar ritmimi yükseltiyorum.

"Benim karım olacaksın." *İt.* "Ortağım." *İt*. "Benim her şeyim."

"Evet, evet." Sesi, benim ona verdiğim gücün etkisiyle kesildi.
Onu.

"Bir gün bu amcığı döllerimle dolduracağım ve sen de bana çocuk vereceksin,
değil mi, bebeğim?"

"Evet!" diye inlerken gözleri parlıyor.

Onun orgazmı beni bir duygu karmaşasına sürüklüyor. Belki teslimiyetinden, belki artık benim yüzüğümü takıyor olmasından, belki de hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onu benden alamayacak olmasından. Ya da belki de gelecekte onu bebeğimle dolduracağıma dair verdiğim sözdür.

Sebep ne olursa olsun, bir homurtuyla içine tamamen boşalıyorum.

Glyndon beni tutuyor, parmakları kız gibi yanağımı okşuyor,
Dudaklarını mutlu bir gülümseme kaplıyor. "Seni seviyorum canavar." "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Anlayabileceğinden, düşünebileceğinden ya da bilebileceğinden çok daha fazla. Onu delilik derecesinde seviyorum.

SON

Sırada Legacy of Gods'ın bir sonraki kitabı olan *God of Pain* var.

Bu kitapta yer alan çiftlerin kitaplarına göz atabilirsiniz: Asher & Reina Carson: Yalanlar ve Gerçekler Düeti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Levi & Astrid King: Zalim Kral.
Jonathan & Aurora King: Krallık Düeti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

SIRADA NE VAR?

Kötülük Tanrısı'nı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız, *Rina Kent'in Spoiler Odası* adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.

Sırada Legacy *of God of Pain* Gods serisinin tek başına tamamlanmış hali olan var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

SapkınKrallık Kral

Çarpık Çelik

Prenses Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

TANRILARIN MİRASI SERİSİ

Kötülük Tanrısı

Acı Tanrısı

Gazap Tanrısı

Yıkım Tanrısı

Öfke Tanrısı

Savaş Tanrısı

EMPIRE SERİSİ

Arzu İmparatorluğu

Günah

İmparatorluğu

Nefret

İmparatorluğu

Şehvet

İmparatorluğu

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kırmızı

Dikenler Siyah

Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Yönetimi KrallığınBir Kralın

Hükümdarlığı(Ücretsiz Ön Bölüm)

Bir Kraliçenin Yükselişi

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma Aldatma

Yemini(Ücretsiz Ön Bölüm)

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, düşmandan aşığa romantizmle ilgili her şeyin uluslararası çoksatan yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf biriydi. Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Kuzey Afrika'nın huzurlu bir kasabasında bir sonraki komplo fikrinin hayalini kurarak ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülerek geçiriyor.

Rina'yı aşağıda bulabilirsiniz:

Web Sitesi Bülten

Okuyucu Grubu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Rina Kent Yazar
Notu
Legacy of Gods Ağaç
Çalma Listesi

1. Glyndon
2. Glyndon
3. Glyndon
4. Glyndon
5. Glyndon
6. Killian
7. Glyndon
8. Glyndon
9. Glyndon
10. Killian
11. Killian
12. Glyndon
13. Glyndon
14. Glyndon
15. Killian
16. Glyndon
17. Glyndon
18. Glyndon
19. Killian
20. Glyndon
21. Glyndon
22. Killian
23. Glyndon
24. Glyndon
25. Killian
26. Glyndon
27. Glyndon
28. Killian

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

29. Glyndon
30. Glyndon
31. Killian
32. Glyndon
33. Astrid
34. Glyndon
35. Killian
36. Asher
37. Glyndon
38. Killian
39. Glyndon
40. Levi

Sonsöz Sonsöz - Killian-
Glyndon

Sırada ne var?

Ayrıca : Rina Kent

YazanYazar Hakkında

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçindekiler

Başlık
Sayfası
Telif
Hakkı
Ayrıca Yazan: Rina Kent
Dedication
Yazar Notu
Tanrıların Mirası Ağaç
Tanıtımı
Çalma Listesi
1. Glyndon
2. Glyndon
3. Glyndon
4. Glyndon
5. Glyndon
6. Killian
7. Glyndon
8. Glyndon
9. Glyndon
10. Killian
11. Killian
12. Glyndon
13. Glyndon
14. Glyndon
15. Killian
16. Glyndon
17. Glyndon
18. Glyndon
19. Killian
20. Glyndon
21. Glyndon
22. Killian
23. Glyndon
24. Glyndon
25. Killian
26. Glyndon

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

27. Glyndon
28. Killian
29. Glyndon
30. Glyndon
31. Killian
32. Glyndon
33. Astrid
34. Glyndon
35. Killian
36. Asher
37. Glyndon
38. Killian
39. Glyndon
40. Levi
Epilog - Glyndon Epilog
- Killian Sırada Ne Var?
Ayrıca : Rina Kent
YazanYazar
Hakkında
İçindekiler

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💖💜🦜💫⚜️